C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Blízký konec.pdb

PDB Name: Blízký konec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

N A K L A D A T E L S T V Í I K A R
Copyright c 1993 by Robin Cook. All rights reserved
Translation c 1993 by Alena Amchová
Jacket photo c 1993 by Martin Klimo Jacket design c 1993 by Viera Fabianová Czech edition c 1993 by Ikar

B L Í Z K Ý K O N E C

Věnování

Jean s láskou a vděčností

Poděkování

Chtěl bych poděkovat dr. Mathewovi Bankowskénu za trpělivost, se kterou snášel mé otázky, týkajíci se jeho oboru, a za ochotu, se kterou četl a komentoval původní rukopis knihy.
Dále bych rád poděkoval své přítelkyni a redaktorce Phyllis Granové za její neocenitelnou pomoc. A také bych se chtěl omluvit, pokud jsem ji opožděným odevzdáním rukopisu nějak zkomplikoval život.
Nakonec bych rád poděkoval oddělení základniho výzkumu College of Pllysicians and Surgeons at Colunbia University za všechny informace, které mi pomohly pochopit rychlé tempo vývoje v molekulární biologii.

4

Věda bez svědomí je pouhá záhuba duše.
Francois Rabelais

BLÍZKÝ KONEC /5

Prolog Pondělí
4. ledna 7: 05
Helen Cabotová se pomalu probouzela do svítání, které přerušilo zimní noc zahalující Boston ve státě Massachusetts. Prstíky bledého, anemického světla osahávaly temnotu její ložnice. Bydlela v bytě svých rodičů ve třetím patře domu na Louisburg Square.
Nejprve se jí ani nechtělo otvírat oči, a tak si hověla pod péřovou dekou ve své posteli s nebesy. Byla naprosto spokojená a naštěstí ani netušila, jaké strašlivé molekulární změny se odehrávají v hloubi jejího mozku.
Vánoční prázdniny pro ni nebyly právě nejpříjemnější. Studovala v předposledním ročníku Princetonské university a vzhledem k tomu, že nechtěla zameškat přednášky a semináře, naplánovala menší operaci na období mezi svátky. Doktoři jí slibovali, že po odstranění ztluštělého endometria, které jí lemovalo dělohu, zmizí silně bolestivé křeče, které ji ničí při každé menstruaci. Také ji ujišťovali, že operace bude rutinní záležitost, ale nebyla to pravda.
Helen otočila hlavu a pohlédla na měkké ranní světlo proudící do pokoje krajkovými záclonami. Vůbec nepociťovala blížící se tragédii.
Vlastně se poprvé po několika dnech cítila lépe. Přestože operace proběhla hladce a ani po ní Helen žádné velké obtíže neměla, třetí den po zákroku náhle pocítila nesnesitelnou bolest hlavy. Pak následovala horečka, závratě a navíc, což bylo nejnepříjemnější, se dostavily obtíže s řečí. Tyto symptomy bohudíky zmizely tak rychle, jak se objevily, ale její rodiče trvali na tom, aby přece jen zašla na vyšetření k neurologovi do Všeobecné nemocnice.
Helen zase usínala a do sna se jí mísilo sotva slyšitelné cvakání klávesnice otcova počítače. Měl pracovnu hned vedle její ložnice. Pootevřela oči, aby se podívala na hodiny, a zjistila, že je teprve krátce po sedmé. Vždycky ji překvapovalo, jak tvrdě otec pracuje. Jako zakladatel a předseda správní rady jedné z nejmocnějších softwarových společností na světě si mohl dovolit odpočívat na vavřínech. Neudělal to však, pracoval stále dál. Jeho rodina tedy byla jedna z nejbohatších a nejvlivnějších v zemi.

Přitom však nebrala v úvahu bezpečí, které Helen zajišťovalo rodinné zázemí. Příroda nehledí na dočasné bohatství a moc, pracuje podle svého vlastního programu. Procesy probíhající v jejím mozku, o kterých naštěstí nevěděla, byly diktovány molekulami DNA, ze kterých se skládaly Heleniny geny. A právě toho dne začátkem ledna se čtyři geny v několika neuronech Helenina mozku chystaly vyprodukovat jisté zakódované proteiny. Tyto neurony se naposled dělily, když byla Helen miminko, což bylo normální. Ale nyní, v důsledku těchto čtyř genů a vznikajících proteinů, budou tyto neurony nuceny se rozdělit a pak se dělit stále dál. Její život se chystala rozbít neobyčejně zhoubná rakovina. Helen bylo teprve jedenadvacet let a neměla ani ponětí, jak je její konec blízko.

6

Pondělí
4. ledna 10: 45
S tichým bzučením vyjel Howard Pace z nového přístroje MR v Universitní klinice St.
Louis. Ještě nikdy nebyl takhle vyděšený.
Odjakživa ho nemocnice a lékaři znervózňovali, ale teď, když byl opravdu nemocný, dostal skutečný, nefalšovaný strach.
Ve svých sedmačtyřiceti letech byl Howard naprosto zdravý až do osudného dne uprostřed října, kdy hrál v semifinále každoročního tenisového turnaje Belvedere Country klubu. Nabíhal na síť a vtom se ozvalo tiché prasknutí. Howard se rozpleskl o zem a nad hlavou mu prolétl neodehraný míček. V pravém koleně mu praskl přední zkřížený vaz.
Tohle všechno byl jen začátek. Operace kolena nebyla těžká. Měl pouze menší problémy, které lékaři připisovali následkům celkové anestezie. Po pár dnech se vrátil do práce. Bylo pro něj důležité, aby nebyl dlouho nemocný. Řídit největší americkou firmu na výrobu letadel nebylo v době tvrdých omezení obranného rozpočtu právě lehké.
S hlavou stále upevněnou jakoby ve svěráku, Howard ani nevěděl o přítomnosti technika, dokud muž nepromluvil.
"Jste v pořádku?" zeptal se a uvolňoval Howardovu hlavu.
"V pořádku," vypravil ze sebe Howard, ale lhal. Srdce mu bušilo hrůzou. Bál se, co test odhalí. Za skleněnou stěnou viděl skupinu lidí v bílých pláštích, kteří se dívali na monitor. Jedním z nich byl Tom Folger, jeho lékař. Všichni něco na monitoru ukazovali, živě gestikulovali a vrtěli hlavami, což Howarda znepokojovalo nejvíc.
Jeho obtíže začaly předešlého dne. Howard se probudil a bolela ho hlava. To se mu nikdy nestávalo pokud se "neupravil. Ale on nic nepil od Silvestra. Vzal si aspirin, trošku se nasnídal, a pak bolest polevila. ale během dopoledne při schůzi správní rady se mu bez jakéhokoli varování zvedl žaludek. Bylo to tak silné a nečekané, bez předcházející nevolnosti, že se ani nestačil naklonit stranou. Ke svému naprostému zděšení viděl, že se jeho nestrávená snídaně rozstříkla po stole.
Howard, s hlavou už uvolněnou, se pokusil posadit, ale pohyb způsobil, že se mu bolest hlavy vrátila naplno. Klesl zpátky na stůl přístroje a ležel se zavřenýma očima, dokud se někdo jemně nedotkl jeho ramene. Byl to jeho lékař. Tom byl jejich rodinný lékař už dvacet let. Za ta léta se dobře poznali a spřátelili. Howardovi se nelíbilo to, co viděl v Tomově tváři.
"Je to zlý, viď?" zeptal se.
"Vždycky jsem ti říkal pravdu, Howarde. . ."
"Tak to dělej dál," zašeptal Howard. Nechtěl slyšet to, co bude následovat, ale nedalo se nic dělat.
"Nevypadá to dobře," připustil Tom. Ruku měl stále položenou na Howardově rameni. "Je tam několik nádorů. Přesně tedy tři. Aspoň tolik jich tedy vidíme."
"Panebože!" zasténal Howard. "Je to smrtelné, viď?"
"Takhle bychom o tom teď mluvit neměli," řekl Tom.
"Houby neměli," utrhl se Howard. "Právě jsi mi řekl, že jsi mi vždycky

7

říkal pravdu. Položil jsem ti prostou otázku. Mám právo znát odpověď."
"Jestli mě chceš donutit, abych ti odpověděl, tak musím říci ano, mohlo by to být smrtelné. Ale jistě to nevíme. Teď ještě musíme udělat spoustu práce. První věc, kterou musíme zjistit, je, odkud to pochází. Vzhledem k tomu, že nádor je mnohočetný, vypadá to, že se to rozšířilo odněkud "odjinud. "
"Tak se do toho dejte," řekl Howard. "Chci tuhletu věc porazit."

pondělí
4. ledna 13: 25
Louis Martin se probudil v pooperačním pokoji a nejprve měl dojem, jako by mu někdo spálil krk letlampou. Už dříve ho bolelo v krku, ale nikdy se to ani trochu nepřiblížilo bolesti, kterou cítil, když se ted po operaci pokusil polknout. A aby to bylo ještě horší, v ústech měl sucho jako na Sahaře.
Sestra, která se zničehonic objevila u jeho postele, řekla, že bolest je důsledkem endotracheální trubice, kterou mu anesteziolog vsunul před operací do krku. Dala mu vlhkou žínku a poradila mu, aby ji cucal. Bolest polevila.
Než ho dovezli do pokoje, pocítil jinou bolest, která začínala mezi nohama a vystřelovala někam do kříže. Louis věděl, co tu bolest působí.
Bylo to místo, kde mu operovali zvětšenou prostatu. Tahle zatracená věc ho nutila, aby každou noc nejmíň čtyřikrát nebo pětkrát vstával a chodil na záchod. Naplánovali mu operaci na druhého ledna. To obvykle nebyla příliš rušná

doba v obří počítačové společnosti na sever od Bostonu, které šéfoval.
Právě když už ho začínala přemáhat bolest, jiná sestra mu přidala další dávku Demerolu do infúze, kterou měl stále ještě připevněnou k levé paži.
Láhev s infúzní tekutinou visela na tyči ve tvaru T, upevněné za jeho hlavou.
Po Demerolu zase usnul zdrogovaným spánkem. Nebyl si jistý, kolik času uplynulo, až si pak uvědomil, že mu někdo stojí u hlavy. Musil vynaložit všechnu svou sílu, aby otevřel oči; měl pocit, že má víčka z olova.
U hlavy postele stála sestra a něco dělala s plastovými trubičkami, které vedly od stojanu s infúzí. V pravé ruce držela injekční stříkačku.
"Co to je?" zamumlal. Podle hlasu by se zdálo, že je opilý.
Sestra se na něj usmála.
"Vypadá to, že jste měl přes míru," řekla.
Louis zamrkal a snažil se zaostřit na její snědé rysy. Byl tak omámený, že mu její obličej připadal jako šmouha.
"Nepotřebuju další léky proti bolesti," vypravil ze sebe Louis.
"To není lék proti bolesti," řekla sestra.
"Aha." Sestra vstříkla injekci a Louis si uvědomil, že stále ještě neví, co mu to dávají. "Co to je za lék?" zeptal se.

8

"Zázračná medicína," odpověděla sestra a odložila stříkačku.
Louis se navzdory všemu zasmál. Chtěl se ptát dál, ale sestra uklidnila jeho zvědavost.
"Jsou to antibiotika," řekla. Pohladila Louise po rameni, aby ho uklidnila. "Teď zavřete oči a odpočiňte si."
Louis padl zpátky na postel. Potichu se zasmál. Měl rád lidi se smyslem pro humor. V duchu si opakoval, co sestra řekla: zázračná medicína.
Antibiotika jsou nepochybně zázračné léky. Vzpomněl si, že mu doktor Handlin řekl, že mu možná nasadí antibiotika, aby předešli pooperačním komplikacím. Louis matně uvažoval, jaké to asi bylo v nemocnicích před vynálezem antibiotik. Byl rád, že žije v současnosti.
Louis zavřel oči, jak mu sestra poradila, a uvolnil svaly. Bolest byla stále ještě přítomná, ale díky narkotikům ho příliš neobtěžovala. Narkotika jsou skvělá věc, stejně tak jako anestetika. Louis rád přiznal, že je zbabělec, pokud jde o bolest. Nikdy by nevydržel operaci v minulých dobách, kdy ještě nebyly žádné "zázračné léky".
Usínal a přemýšlel přitom, jaké zázračné léky přinese budoucnost. Řekl si, že se na to bude muset zeptat doktora Handlina.

Pondělí
4. ledna 14: 53
Norma Kaylorová se dívala, jak kapičky procházejí milipórovým filtrem, který visel pod lahví s infúzí. Infúze vcházela dlouhým katetrem do její paže. Měla smíšené pocity, pokud šlo o všechny ty léky, které dostávala.
Doufala, že chemoterapeutické prostředky jí vyléčí rakovinu prsu, která se podle slov lékařů rozšířila i do jater a plic. Ale zároveň věděla, že ty léky jsou buněčné jedy a jsou schopné zatočit nejen s rakovinnými buňkami, ale mohou působit na celé tělo. Doktor Clarence ji varoval před tolika strašlivými vedlejšími účinky, že se raději snažila jeho hlas ani neposlouchat. Už toho slyšela dost. Souhlas s léčením podepsala s pocitem otupělé nezúčastněnosti.
Norma se otočila a podívala se z okna na zářivě modrou oblohu, plnou nadýchaných bublin mraků. Od té doby, co jí zjistili rakovinu, se strašně snažila neptat se proč právě já? Když tu bulku poprvé nahmatala, doufala, že zmizí. Sama od sebe, tak jako se to stalo mnohokrát v minulosti. Pak uplynulo několik měsíců a v kůži nad bulkou se náhle udělaly důlky; až pak se Norma donutila jít k doktorovi. Tam se dozvěděla, že její strachy byly oprávněné: nádor byl zhoubný. A tak musela krátce před svými třicátými narozeninami nastoupit radikální mastektomii. Ještě se ani úplně nezotavila po operaci a už jí lékaři nasadili chemoterapii.
Rozhodla se, že s takovouhle sebelítostí přestane, a sahala po knize.
Vtom se dveře jejího soukromého pokoje otevřely. Personál Forbesova onkologického centra v Miami soustavně přicházel do pokoje, aby jí upravil infúzi a přidal nějaké léky. Už si tak zvykla na jejich ustavičné pří-

9

chody a odchody, že už téměř ani neodkládala knihu a pokračovala ve čtení.
Až když se dveře zavřely, uvědomila si, že jí dali nějaký nový lék. Jeho účinky byly zvláštní - náhle jí z těla zmizela veškerá síla. I kniha, kterou četla, jí vypadla z rukou. Ale ze všeho nejhorší byl účinek léku na její dýchání, bylo to, jako by ji někdo dusil. Zoufale se snažila nabrat vzduch, ale bylo to stále obtížnější, nakonec už byla úplně paralyzovaná. Fungovaly jí jedině oči a poslední věc, kterou viděly, byly tiše se otevírající dveře.

10

Pátek
26. února 9: 15
"Panebože, už jde!" řekl Sean Murphy. Bezhlavě chytil zdravotní karty, naskládané před ním na stole, a vrhl se do místnosti za sesternou v sedmém patře Weberova pavilónu nemocnice Boston Memorial.

Peter Colbert, jeho kolega z třetího ročníku medicíny na Harvardské universitě, byl náhlým zmatkem zaskočený. Rozhlédl se kolem, ale nic neobyčejného neviděl. Vypadalo to jako na jakémkoli rušném interním oddělení. V sesterně bylo živo jako v úle, pilně tam pracovala vrchní sestra a čtyři další sestry, které měly službu.
Kolem jelo několik ošetřovatelů, vezoucích pacienty na vozících. Z haly se nesla varhanní hudba k poslednímu televiznímu seriálu. Jediný člověk, blížící se k sesterně, který sem nepatřil, byla přitažlivá sestřička, které by Peter přidělil osm nebo devět bodů z možných deseti. Jmenovala se Janet Reardonová. Peter ji znal. Byla to dcera z jedné ze starých vznešených bostonských rodin, chladná a nedotknutelná.
Peter odstrčil židli od psacího stolu vedle stojanu s kartami a otevřel dveře do zadní místnosti. Byla to víceúčelová prostora s psacími stoly, pulty, počítačovým terminálem a malou ledničkou. Sestry si tu ke konci každé služby předávaly hlášení a ty, které si nosily jídlo s sebou, tu i obědvaly. Vzadu byl záchod.
"Co se to sakra děje?" ptal se Peter. Byl hrozně zvědavý. Sean stál u zdi a karty měl přitisknuté k hrudi.
"Zavři dveře!" poručil Sean.
Peter vstoupil do místnosti. "Ty máš něco s Reardonovou?" Byla to napůl otázka a napůl ohromené zjištění. Sean si Janet poprvé všiml asi před dvěma měsíci na začátku jejich společné praxe ve třetím ročníku medicíny.
"Kdo je sakra tohle?" ptal se na ni tenkrát Petra s pootevřenými ústy.
Před ním stála jedna z nejkrásnějších žen, kterou kdy viděl. Právě slézala z pultu, na kterém stála, když sundávala něco z jedné z horních polic, které byly téměř nedosažitelné. Viděl, že má postavu, která by byla ozdobou každého časopisu.
"To není tvůj typ," řekl mu tenkrát Peter. "Takže zavři pusu. Ve srovnání s tebou je to královna. Znám nějaký kluky, co se pokoušeli s ní chodit. Je to nemožný."
"Nic není nemožný," řekl Sean a dál ohromeně Janet pozoroval.
"Obyčejnej kluk jako ty se nemůže dostat ani na první metu," namítl Peter. "Natož aby se dostal do cíle."
"Chceš se vsadit zval ho tenkrát Sean Pět dolarů jestli se pleteš.
Než dokončíme medicínu, bude žíznit po mým těle."
V tu chvíli se Peter jen smál, ale teď se na svého kamaráda díval s novým respektem. Myslel, že Seana za poslední dva měsíce tvrdé dřiny poznal dobře, a teď ho takhle překvapil v téměř poslední den studia.
"Otevři trošku dveře a podívej se, jestli už je pryč," řekl Sean.
"Vždyť je to hloupý," protestoval Peter, ale stejně vyhlédl pootevřený-

11

mi dveřmi. Janet stála u stolu a mluvila s Carlou Valentinovou, vrchní sestrou. Peter zavřel dveře.
"Je tam," řekl.
"Sakra!" vykřikl Sean. "Teď se mi zrovna nechce s ní mluvit. Mám teď moc práce a nestojím o nějakou scénu. Neví, že mám jet do Miami na tu stáž do Forbesova onkologického centra. Chci jí to říct až v sobotu večer.
Bude asi pěkně nasraná."
"Takže ty s ní fakt chodíš?"
"Jo, nabírá to docela na obrátkách," řekl Sean. "Což mi připomíná: dlužíš mi pět dolarů. A můžu ti říct, že to nebylo lehký. Ale nakonec zvítězilo mé neodolatelné kouzlo a vytrvalost. Řekl bych, že to byla hlavně ta vytrvalost."
"A přefiks ji?"
"Nebuď sprostej," okřikl ho Sean.
Peter se zasmál. "Já a sprostej?" "No od tebe to teda sedí, to je vrchol."
"Jde o to, že to začíná brát moc vážně," vysvětloval Sean. "Myslí si, že když jsme se spolu párkrát vyspali, tak z toho musí být něco stálýho."
"Slyším snad něco o manželství?" zeptal se Peter.
"Ode mě teda ne," řekl Sean. "Ale ona si to tak zřejmě představuje. Je to šílený, zvlášť, když mě její rodiče nemůžou ani vidět. A je mi sakra teprve šestadvacet."
Peter znovu otevřel dveře. "Ještě pořád tam je, baví se s nějakou sestrou. Asi má volno nebo co."
"To je teda ohromný!" řekl Sean sarkasticky. "Tak budu teda pracovat tady. Musím doplnit ty karty."
"Budu ti dělat společnost," řekl Peter. Vyšel ven a vrátil se s několika zdravotními kartami v ruce.
Pracovali beze slova. Opisovali údaje z malých kartiček, které nosili v kapse. Na každé kartičce byly nejnovější údaje z laboratorních vyšetření jim přidělených pacientů. Měli shrnout všechny dosavadní údaje pro studenty, kteří na praxi nastoupí prvního března.
"Tohleto je můj nejzajímavější případ," poznamenal Sean po půlhodině.
Pozvedl tlustou kartu. "Nebýt jí, tak bych nikdy neslyšel o Forbesově onkologickém centru."
"Mluvíš o Helen Cabotové?"
"Přesně o té potvrdil Sean.
"Dostal jsi všechny zajímavý případy, ty kaňoure. A Helen je navíc kočka. V jejím případě všichni přímo prosili, aby je zavolali na konzultaci."
"Jo, ale tahle kočka nakonec má několik mozkovejch nádorů," řekl Sean. Otevřel kartu a prohlédl několik z dvou set stránek. "Je to smutný. Je jí jen jedenadvacet a je to nejspíš smrtelný. Má jedinou naději - že ji přijmou u Forbesa. Mají tam neuvěřitelný úspěchy s tím typem nádoru, který ona má."
"Přišlo už její poslední vyšetření z patolky?"
"Jo, včera," kývl Sean. "Má meduloblastom. Ten je dost vzácný, tvoří asi jen dvě procenta ze všech mozkových nádorů. Trochu jsem si to na-

12

studoval, abych mohl dneska odpoledne při vizitě zazářit. Většinou se objevuje u malých dětí."
"To je teda nešťastná výjimka," poznamenal Peter.
"Tak úplná rarita to zase není," řekl Sean. "Dvacet procent meduloblastomu se vyskytlo u pacientů, kterým je přes dvacet. Všechny to překvapilo a nikdo na to nepřišel proto, že má mnohočetné tumory. Její ošetřující lékař si původně myslel, že to jsou metastázy pravděpodobně z vaječníku. Ale mýlil se. Teď o tom chce napsat článek do New England Journal oí Medicine."
"Někdo říkal, že není jen krásná, ale i bohatá," řekl Peter.
"Její otec je šéf nějaký obří softwarový společnosti," vysvětlil Sean.
"Cabotovi určitě nejsou chudáci. Forbesovo centrum si určitě se svýma prachama můžou dovolit. Doufám, že ti doktoři v Miami budou schopný pro ni něco udělat. Není totiž jen hezká, ale je to i sympatická holka.
Chodil jsem si s ní povídat."
"Pamatuj si, že doktor by se nikdy neměl zamilovat do pacientky," varoval Peter.
"Helen Cabotová by byla pokušení i pro svatýho."

Janet Reardonová šla po schodech zpátky na dětské oddělení v pátém poschodí. Čtvrthodinovou pauzu na kávu strávila tím, že se pokoušela najít Seana. Sestry v sedmém poschodí říkaly, že ho viděly, jak vyplňuje zdravotní karty svých pacientů, ale neměly ponětí, kam potom zmizel.
Janet měla starosti. Už několik týdnů špatně spala, vzbouzela se ve čtyři nebo v pět ráno, dávno před budíkem. Starosti jí dělal Sean a jejich vzájemný vztah. Když ho poznala, odrazovalo ji jeho hrubé, frajerské chování, i když se jí líbily Seanovy jakoby středozemské rysy, černé vlasy a nápadně modré oči. Než Seana potkala, netušila Janet, co znamená termín "černý Irčan."
Zpočátku odolávala, když se s ní Sean pokoušel sblížit. Měla dojem, že nemají nic společného, ale Sean se nenechal odradit. Janet provokovala také jeho neobyčejná inteligence.
Nakonec si s ním dala schůzku v přesvědčení, že tím jeho přitažlivost pro ni skončí. Ale nebylo tomu tak. Brzo zjistila, že Seanovo rebelantské chování je pro ni silné afrodisiakum. Úplně změnila názor a říkala si, že všichni její předešlí kluci byli příliš obyčejní, předvídatelní. A zároveň si uvědomila, že se upoutala na představu takového manželství, jaké mají její rodiče, s někým, kdo by byl pro ni společensky přijatelný. A pak se jí zmocnilo Seanovo drsné kouzlo a Janet se zamilovala.
Došla k sesterně na dětském oddělení a uvědomila si, že má ještě pět minut volna. Prošla dveřmi do zadní místnosti a namířila si to k automatu na kávu. Potřebovala se nějak povzbudit, aby přečkala zbytek dne.
"Vypadáš, jako bys právě ztratila pacienta," zavolal nějaký hlas.
Janet se otočila a uviděla svou kamarádku Dorothy Mac Phersonovou, sestru z oddělení, jak sedí s nohama na stole.

13

"Je to snad skoro stejně zlý," řekla Janet. Dala si jen půl šálku kávy.
Většinou už po poledni žádnou kávu nepila. Došla k Dorothy a těžce se posadila na kovovou kancelářskou židli. "Ti muži," dodala se zoufalým povzdechem.
"To je obvyklá stížnost," usmála se Dorothy.
"Ten můj vztah se Seanem Murphym nikam nevede," řekla po chvíli Janet. "Už mi to jde na nervy a musím s tím něco udělat. A kromě toho," dodala se smíchem, "to poslední, co bych chtěla, je muset přiznat mámě, že ho odhadla naprosto správně."
Dorothy se usmála. "To si dovedu představit."
"Už se to dostalo tak daleko, že mám dojem, že se mi vyhýbá," řekla Janet.
"A promluvili jste si o tom?"
"Snažila jsem se," odpověděla Janet. "Ale rozebírání citů není jeho silná stránka."
"No to je jedno; možná by ses s ním měla večer sejít a říct mu, co jsi právě řekla mně."
"Haha," zasmála se Janet pohrdavě. "Je pátek večer. Nejde to."
"Má službu?" zeptala se Dorothy.
"Ne," odpověděla Janet. "Každý pátek večer se schází s kamarádama v jednom baru. Manželky a holky si s sebou neberou. Je to tradiční pánská jízda. A v tomhle případě v tom jsou, podle jakési irské tradice, i bitky."
"To zní dost hnusně," poznamenala Dorothy.
"Člověk by řekl, že po čtyřech letech na Harvardu, po dalším roce molekulární biologie na MIT a teď po třech letech na lékařské fakultě už z toho vyroste. Ale naopak to vypadá, že tyhle páteční flámy jsou pro něj ještě důležitější než dřív."
"To bych teda nesnesla. Myslela jsem si, že to je hrozný, jak je můj muž blázen do golfu, ale proti tomuhle to nic není. Jde při těchhle pátečních pánských jízdách taky o ženský?"
"Občas jezděj do nějakýho podniku, kde je striptýz. Ale většinou jen sedí v baru s klukama, pijou pivo, vyprávěj si vtipy a dívají se na sport v televizi. Tak mi to aspoň popisoval. Samozřejmě jsem tam nikdy nebyla."
"Snad bys měla uvažovat o tom, proč s tímhle mužem vlastně chodíš."
"Přemýšlela jsem o tom," kývla Janet. "Zvlášť poslední dobou, hlavně kvůli tomu, že jsme spolu moc nekomunikovali. Nemáme ani kdy si spolu promluvit. Za prvé studuje na lékařské fakultě, pak má ještě ten svůj výzkum. A ještě k tomu

si na Harvardu dělá doktorát."
"Ten ale musí být inteligentní."
"To je to jediný, co ho zachraňuje," řekla Janet. "Tohle a ještě jeho tělo."
Dorothy se zasmála. "Aspoň něco tohle tvý trápení vysvětluje. Ale mýmu manželovi by takovýhle pubertální páteční flámy neprošly. Já bych tam vrazila a udělala mu ostudu, že by nestačil koukat. Mužský budou vždycky trochu kluci, ale všechno by mělo mít svý meze."
"Nevím, jestli bych tohohle byla schopná. Upila kávy a uvažovala o tom

14

nápadu. Problém byl v tom, že byla celý život hrozně pasívní a pouze na události reagovala, když už se přihodily. Možná, že právě tímhle se do současných obtíží dostala. Možná by se měla přinutit být asertivnější.

"Zatraceně, Marcie!" zařval Louis Martin. "Kde sakra jsou ty plány?
Řekl jsem ti, že je chci mít na stole." Aby zdůraznil svou nelibost, bouchl do stolu, až se papíry rozlétly všude kolem.
Měl mizernou náladu už od půl páté, kdy se probudil s tupou bolestí hlavy. Když pak v koupelně hledal aspirin, pozvracel se do umyvadla. Ta příhoda ho šokovala. Předtím, než zvracel, ho nic nevarovalo, ani necítil nevolnost.
Marcie Delgadová přispěchala do kanceláře svého šéfa. Celý den na ni hulákal a pořád proti ní něco měl. Klidně se natáhla přes psací stůl a přistrčila papírové desky přímo před Louise. Na nich bylo tiskacími písmeny napsáno PLÁNY PRO SCHŮZI RADY 26. ÚNORA.
Louis jí ani nepoděkoval, natož aby se omluvil. Sebral papíry a vyhrnul se z kanceláře. Ale po pár krocích si nemohl vzpomenout, kam to vlastně jde. Nakonec se upamatoval, že jde vlastně do zasedací místnosti, ale nebyl si jistý, které jsou to dveře.
"Dobré odpoledne, Louisi," řekl jeden z členů správní rady, který přicházel za ním. Otevřel jedny ze dveří po pravé straně.
Louis vešel do místnosti a byl naprosto dezorientovaný. Odvážil se pohlédnout na lidi sedící kolem dlouhého stolu. Šokovalo ho, že nepoznává ani jedinou tvář. Sklopil oči ke svazku papírů, které držel v ruce, a spatřil, jak padají na zem. Ruce se mu třásly.
Louis Martin ještě chvilku stál a hlasy v místnosti postupně umlkaly. Oči všech přítomných se obracely k jeho tváři, která děsivě zbledla. Pak se mu obrátily oči v sloup a prohnul se do oblouku. Padl naznak, hlava mu tupě udeřila o podlahu pokrytou kobercem. Jakmile dopadl, začalo se jeho tělo zachvívat, až pohyby přešly v divoké, tonicko-klonické křeče.
Nikdo z členů správní rady ještě nikdy neviděl záchvat grand mal a tak všichni ohromeně přihlíželi. Nakonec jeden z nich překonal šok a běžel k Louisovi. A pak už se i ostatní členové správní rady rozběhli k telefonům, aby zavolali pomoc.
Než dorazil lékař a ošetřovatelé, záchvat přešel. Louise sice ještě trochu bolela hlava a byl omámený, ale jinak se cítil relativně normálně. Už neměl pocit, že se nemůže zorientovat. Vlastně ho dost rozčilovalo, když mu říkali, že měl záchvat. On sám byl přesvědčen, že pouze omdlel.
První člověk, který se Louisovi na pohotovostním oddělení bostonské nemocnice věnoval, byl lékař, který se představil jako George Carver.
Vypadalo to sice, že spěchá, ale byl důkladný. Provedl předběžné vyšetření a sdělil Louisovi, že ho budou muset přijmout do nemocnice, i když se zatím neporadili s Louisovým soukromým lékařem, Clarencem Handlinem.
"Je ten záchvat nebezpečný?" zeptal se Louis. Po operaci prostaty, kterou prodělal asi před dvěma měsíci, ho rozhodně nelákala představa dalšího pobytu v nemocnici.

15

"Budeme to muset konzultovat s neurologem," řekl George.
"Ale co si o tom myslíte vy?" trval na svém Louis.
"Záchvaty, které se náhle objeví u dospělého, mohou znamenat organickou mozkovou chorobu," odpověděl lékař.
"A co kdybyste takhle mluvil anglicky?" navrhl Louis. Nesnášel lékařský žargon.
"Strukturální, to je .." váhal lékař. "Něco nenormálního v mozku, ne v jeho funkci."
"Myslíte něco jako mozkový nádor?" zeptal se Louis.
"Mohl by to být nádor," přikývl neochotně lékař.
"Panebože!" Louis cítil, jak mu po celém těle vyrazil chladný pot.
George pacienta uklidnil, jak jen mohl, a odešel se podívat, jestli už volal Louisův soukromý lékař. Ten se ještě neozval. Pak zavolal na konzultaci neurologa. Nakonec požádal sestru, aby zavolala medika, který má na pohotovostním oddělení na starosti příjem pacientů.
"Mimochodem," řekl George sestře ještě než se vrátil k Louisi Martinovi. "Jak se jmenuje ten medik?"
"Sean Murphy," odpověděla sestra.

"A do prdele," řekl Sean, když mu pípadlo v kapse pláště konečně zmlklo.
Byl si sice jistý, že Janet už dávno zmizela, ale pro jistotu otevřel dveře zvlášť opatrně a rozhlédl se po sesterně. Neviděl ji, a tak vešel. Musel volat ze sesterny, protože Peter zabíral telefon v zadní místnosti; volal do laboratoře.

Než začal telefonovat, přistoupil k vrchní sestře Carle Valentinové.
"Hledá mě někdo tady?" zeptal se s očekáváním. Doufal že ano, protože pak by šlo jen o nějakou rutinní záležitost. Bál se, aby ho nevolali z přijmu nebo z pohotovosti.
"Teď tu pro tebe nic nemáme," řekla Carla.
Sean pak zavolal na ústřednu a dověděl se špatnou zprávu. Byl to příjem na pohotovostním oddělení.
Věděl, že čím dříve anamnézu pacienta udělá, tím lépe. Rozloučil se tedy s Peterem, který stále ještě telefonoval, a šel dolů po schodech.
Za normálních okolností to Seana na pohotovosti bavilo. Měl rád ten pocit vzrušení a napětí. Ale odpoledne posledního dne praxe už o další případ nestál. Zpracovat případ trvalo harvardskému medikovi celé hodiny a zahrnovalo čtyři až deset stran hustě popsaných poznámkami.
"Je to zajímavý případ," řekl George, když Sean přišel. George měl u ucha telefonní sluchátko a čekal, až ho spojí s radiologii.
"To říkáš vždycky."
"Ale opravdu," trval na svém George. "Viděl jsi někdy edem papily?"
Sean zavrtěl hlavou.
"Vem si oftalmoskop a podívej se na zakončení nervů v obou očích.
Vypadají jako miniaturní hory. Znamená to, že je zvýšený nitrolební tlak."
George Seanovi přistrčil zprávu z pohotovosti.

16

"Co mu je?" zeptal se Sean.
"Já bych řekl, že mozkový nádor. Měl v práci záchvat."
V tu chvíli se ve sluchátku ozval někdo z radiologie a George objednal CT mozku statim.
Sean vzal oftalmoskop do ruky a šel se podívat na pana Martina. Neuměl příliš dobře tento přístroj používat, ale díky své vytrvalosti a louisově trpělivosti se mu po chvíli podařilo zahlédnout nahloučená nervová zakončení.
Vypracování anamnézy byl pro mediky těžký úkol i za těch nejlepších okolností, ale dělat to v ordinaci pohotovosti a pak v čekárně rentgenu bylo ještě desetkrát horší. Sean byl vytrvalý a kladl pacientovi všechny možné otázky, na které si jen vzpomněl, zvláště se ptal na nedávná onemocnění. Sean zjistil, co se ještě nikdo z lékařů, kteří s Louisem mluvili, nedověděl. Zapsal si, že pacienta začala asi týden po operaci prostaty, kterou prodělal počátkem ledna, pobolívat hlava, že měl horečku, bylo mu nevolno a zvracel. Sean tuto informaci zjistil těsně před tím, než Louise začali složitě vyšetřovat na CT. Pak už technik Seana vykázal pryč od přístroje do vedlejší místnosti.
Kromě technika, který měl na starosti CT, bylo v místnosti mnoho lidí včetně doktora Clarence Handlina, Louisova lékaře, George Carvera, který pacienta přijímal a Harryho O'Briana, specialistu na onkologickou neurologii. Všichni se tlačili kolem CT monitoru a čekali, až se objeví první "řezy".
Sean odtáhl George stranou a řekl mu o Louisově horečce, bolestech hlavy a nevolnostech.
"To je dobře, žes na to přišel," řekl George a zamyšleně si mnul čelist.
Zřejmě se pokoušel najít vztah mezi těmito dřívějšími symptomy a současným problémem. "Ta horečka je na tom zvláštní," podotkl. "Říkal, že to byla vysoká horečka?"
"Ne moc vysoká, kolem osmatřiceti. Bylo to jako by byl nastydlý nebo měl trochu chřipku. Ať to bylo, co to bylo, přešlo to samo od sebe."
"Možná, že to má nějakou souvislost," uvažoval George nahlas. "Ten chlápek je ale v každém případě opravdu nemocný. Vzpomínáš na Helen Cabotovou, co leží nahoře?"
"Jak bych na ni mohl zapomenout," řekl Sean. "Je to přece moje pacientka."
"Nádory tohohle chlápka vypadají hodně podobně jako ty její," vysvětloval George.
Skupina lékařů kolem CT monitoru začala vzrušeně hovořit. Objevovaly se první řezy. Sean s Georgem se postavili za kolegy a nakukovali jim přes rameno.
"A tady jsou," ukazoval Harry koncem tužky. "Jsou to rozhodně nádory. O tom není pochyb. A tady je další malej."
Sean se natahoval, aby viděl.
"Pravděpodobně jsou to metastázy," tvrdil Harry. "Takovéhle mnoho-

17

četné tumory musejí pocházet odněkud odjinud. Byla ta prostata nezhoubná?"
"Naprosto," přikývl doktor Handlin. "Celý život byl úplně zdravý."
"Kouřil?" zeptal se Harry.
"Ne," řekl Sean. Lidé před ním trochu uhnuli, aby lépe viděl na HCT monitor.
"Budeme muset udělat kompletní vyšetření na zjištění metastáz."
Sean se nahnul k monitoru. Nádory byly zcela zřetelné i pro jeho nezkušené oko. Ale nejvíc ho upoutalo, jak se ty nádory podobají nádorům Helen Cabotové, jak už George řekl. A přesně tak jako ty její, byly všechny umístěny ve velkém mozku. Tohle bylo zvláště zajímavé na Heleniných nádorech, protože meduloblastomy se většinou vyskytují ve velkém mozku a ne v mozečku.
"Vím, že podle statistik musíme uvažovat o metastázách z plic, tlustého střeva nebo z prostaty," řekl George. "Ale jaká je pravděpodobnost, že se díváme na stejný nádor jako má Helen Cabotová? Jinými slovy na mnohočetný mozkový

nádor jako meduloblastom."
Harry potřásl hlavou. "Pamatuj si, že když slyšíš dusot kopyt, měl bys myslet na koně a ne na zebry. Případ Helen Cabotové je ojedinělý, i když bylo v poslední době ve Státech zaznamenáno pár podobných případů.
Ale přesto bych se s každým vsadil, že se tu díváme na metastatické nádory."
"Na jakém oddělení si myslíš, že by měl být?" zeptal se George.
"To vyjde na stejno," řekl Harry. "Když bude na neurologii, budeme muset konzultovat internistu kvůli léčení metastáz. A když bude na interně, budeme potřebovat konzultace na neurologii."
"Když my jsme si vzali Cabotovou," navrhl George, "co kdybyste si ho zase vzali vy. Přece jen líp spolupracujete s neurochirurgií."
"Klidně," řekl Harry.
Sean tiše zasténal. Celá ta jeho práce s anamnézou byla k ničemu.
A když pacienta přijmou na neurologii, spadne do klína medikovi, který je na praxi tam. Ale aspoň to znamená, že má Sean volno.
Sean kývl na George, řekl mu, že ho uvidí později při vizitě, a pak vyšel z místnosti. Přestože měl ještě spoustu práce se svými zápisy, rozhodl se, že půjde na návštěvu. Vzhledem k tomu, že na Helen Cabotovou v poslední době myslel a také o ní mluvil, chtěl ji také vidět. Vystoupil z výtahu v sedmém poschodí, šel přímo k pokoji číslo 708 a zaklepal na pootevřené dveře.
Helen Cabotové se dařilo vypadat půvabně i navzdory dohola ostříhané hlavě s několika modřinami. Měla jemné rysy a výrazné velké zelené oči.
Měla perfektní zářící pleť jako modelka. Ale byla bledá a bylo na ní zřetelně vidět, že je nemocná. Ale přese všechno se jí obličej rozzářil, když uviděla Seana.
"Á, můj oblíbený doktor," řekla.
"Budoucí doktor," opravil ji Sean. Nebavilo ho hrát si na doktora, jako to dělali někteří medici. Od té doby, kdy odmaturoval, měl dojem, že si

18

hraje na něco, co ve skutečnosti není. Nejdřív hrál roli studenta na harvardské universitě, pak rok předstíral, že studuje MIT, a teď si hraje na medika.
"Už jsi slyšel tu dobrou zprávu?" zeptala se Helen. Posadila se i přes to, že byla tak slabá po všech prodělaných záchvatech.
"Řekni mi to," pobídl ji Sean.
"Přijali mě na léčení do Forbesova onkologického centra."
"No to je fantastický!" radoval se Sean. "Tak teď ti můžu říct, že tam mám taky namířeno. Bál jsem se o tom mluvit, dokud neuslyším, že tam taky pojedeš."
"To je ale skvělá náhoda!" řekla Helen. "Teď tam budu mít kamaráda.
Nejspíš víš, že zvlášť u toho mého typu nádoru tam dosahujou stoprocentní remise."
"To vím," kývl Sean. "Mají přímo neuvěřitelné výsledky. Ale není to žádná náhoda, že tam budeme spolu. To kvůli tvýmu případu jsem se zajímal o Forbese. A jak už jsem ti říkal, součástí mýho výzkumu je molekulární základ rakoviny. Takže jsem byl děsně unešenej, když jsem objevil kliniku, kde mají stoprocentní úspěšnost v léčení nějakého typu rakoviny. Zdá se mi ohromně zvláštní, že jsem o tom nečetl nikde v odborné literatuře. A tak tam zkrátka chci jet a přesně zjistit, co dělají."
"Zatím je to jen experimentální léčba," řekla Helen. "Otec mi to zdůrazňoval. Myslím, že zatím raději nic nepublikovali, protože si nejprve chtějí být jisti tím, co tvrdí. Ale ať už publikujou nebo ne, nemůžu se dočkat, až tam nastoupím na léčení. Je to první záblesk naděje od doby, co začala celá tahle hrůza."
"Kdy tam jedeš?" zeptal se Sean.
"Někdy příští týden. A ty?"
"Já vyrazím na cestu v neděli za rozbřesku. Měl bych být na místě někdy v úterý ráno. Budu tam na tebe čekat." Sean natáhl ruku a stiskl Helen rameno. Helen se usmála a položila svou ruku na jeho.

Janet skončila služba, a tak podala hlášení a vydala se do sedmého poschodí hledat Seana. Sestry měly opět dojem, že ho před okamžikem viděly, ale teď zmizel. Nabídly se, že jí ho najdou, ale Janet ho raději chtěla překvapit. Protože už bylo po čtvrté hodině, říkala si, že nejpravděpodobnější místo, kde ho najde, bude laboratoř doktora Cliíforda Walshe. Doktor Walsh byl Seanův konzultant.
Aby se do laboratoře dostala, musela Janet vyjít z nemocnice, obrnit se proti studenému větru, projít kus po Longíellow Avenue, zatočit k lékařské fakultě a vyjít do třetího patra. Ještě než otevřela dveře laboratoře, věděla, že se nepletla. Skrz mléčné sklo poznala Seanovu postavu. Způsob, jakým se pohyboval, jí připadal tak známý. Jeho pohyby byly rychlé a účelné.
Janet vstoupila do místnosti, zavřela za sebou dveře a zaváhala. Bavilo ji chvilku Seana pozorovat. Kromě něj tam byli ještě tři lidé v pilné práci.
Rádio hrálo klasickou hudbu. Nikdo nemluvil.

19

Byla to dost stará a přeplněná laboratoř se stoly s kamennými deskami.
Nejnovějším zařízením byly počítače a několik velkých analyzátorů.
Sean už jí několikrát vysvětlil téma své disertační práce, ale Janet si stále nebyla stoprocentně jista, že to všechno chápe. Hledal specializované geny zvané onkogeny, které měly schopnost přimět buňky, aby se staly karcinogenní. Sean jí vysvětlil, že onkogeny zřejmě vznikají z buněk takzvané "buněčné kontroly". Určité typy virů zvané retroviry mají tendenci je chytat, aby stimulovaly produkci virů v budoucích hostitelských buňkách.
Janet při těchto výkladech občas přikývla, ale vždycky ji víc zajímalo Seanovo nadšení, než téma, o kterém mluvil. Uvědomovala si také, že si potřebuje prostudovat alespoň základy molekulární genetiky, aby rozuměla problémům Seanova výzkumu. Sean měl tendenci předpokládat, že toho ví víc, než tomu ve skutečnosti bylo. A v této oblasti přicházely nové poznatky přímo obrovským tempem.
Janet stála u dveří a pozorovala Seana. Obzvlášť obdivovala jeho široká ramena a štíhlý pas. Pak ji začalo zajímat, co to vlastně dělá. Vždycky dřív, když ho ve dvou posledních měsících navštěvovala, připravoval nějaké přístroje k analýze. A teď to naopak vypadalo, že přístroje ukládá a uklízí laboratoř.
Janet ho několik minut pozorovala a čekala, jestli si jí všimne. Pak udělala několik kroků a postavila se vedle něj. Měřila metr pětašedesát a byla tedy relativně vysoká. Vzhledem k tomu, že Sean měřil jen něco málo přes metr sedmdesát, dívala se mu přímo do očí, zvlášť když měla vysoké podpatky.
"Copak to tu provádíš?" zeptala se znenadání.
Sean nadskočil. Byl natolik soustředěný, že ani nevěděl, že je Janet za ním.
"Jen tu uklízím," řekl provinile.
Janet se naklonila a pohlédla do Seanových neskutečně modrých očí.
Chvilku její pohled opětoval, ale pak uhnul očima.
"Uklízíš?" Očima klouzala po prázdném laboratorním stole. "To je ale překvapení." Znovu pohlédla Seanovi do očí. "Co se to tu děje? Takhle jsi tu ještě nikdy uklizeno neměl. Nezatajil jsi mi snad něco?"
"Ne," šeptl Sean, pak chvilku přemýšlel a dodal: "No, vlastně ano. Jedu na dvouměsíční stáž."
"Kam?"
"Na Floridu, do Miami."
"Tys mi to nechtěl říct?"
"Samozřejmě, že jsem chtěl. Měl jsem v úmyslu ti to říct zítra večer."
"Kdy jedeš?"
"V neděli."
Janet se zlostně rozhlížela po místnosti. Bezmyšlenkovitě ťukala prsty do desky laboratorního stolu. Ptala se sama sebe, jestli si zaslouží, aby se k ní Sean takhle choval. Pohlédla na něj a řekla: "Tys chtěl čekat a říct mi to až večer před tím, než pojedeš?"

20/ ROBIN cOOK

"Dozvěděl jsem se to až tenhle týden. Teprve předevčírem se to potvrdilo. Chtěl jsem počkat na ten správný moment."
"Vzhledem k našemu vztahu si myslím, že ten správný moment byl, když jsi se to dozvěděl. Do Miami? A proč teď?"
"Pamatuješ se na tu pacientku, o které jsem ti říkal. Tu s tím meduloblastomem."
"Myslíš Helen Cabotovou? Tu hezkou studentku?"
"To je ona," potvrdil Sean. "Když jsem četl o tom jejím nádoru, zjistil jsem. . " Odmlčel se.
"Co, jsi zjistil?" ptala se Janet.
"Vlastně jsem se to dočetl," opravil se Sean. "Jedna ze sester říkala, že se Helenin otec dověděl o nějaké léčbě, kde dosahujou stoprocentní remise. A tuhle léčbu provádějí ve Forbesově onkologickém centru v Miami."
"Takže ses rozhodl jet. Jen tak, zničehonic."
"Ne tak úplně," řekl Sean. "Mluvil jsem s doktorem Walshem, který tam náhodou zná ředitele, nějakého Randolpha Masona. Před mnoha lety spolu pracovali v Národním zdravotním institutu. Doktor Walsh mu o mně řekl a dohodl, že mě pozvou."
"Tohle není právě vhodná doba," řekla Janet. "Dobře víš, že mi náš vztah dělá starosti."
Sean pokrčil rameny. "To mě mrzí. Ale mám teď čas a tohle pro mě může být důležitý. Snažím se taky zkoumat molekulární základy rakoviny.
Jestli dosahují stoprocentní remise u určitého typu nádoru, pak to musí mít souvislost i s jinými typy nádorů."
Janet se udělalo mdlo. City se v ní bouřily. Pokud šlo o její duševní stav, zdálo se jí, že Seanův odjezd je to nejhorší řešení složité situace. Ale zase na druhou stranu měl vážné důvody. Nemůže se na něj přece dost dobře zlobit nebo mu bránit. Byla úplně zmatená.
Vždyť existuje telefon," uklidňoval ji Sean. "A taky neletím bůhvíkam. Je to jen na pár měsíců. Pochop, že tohle by mohlo být dost důležitý."
"Důležitější než náš vztah?" vyhrkla Janet. "Důležitější než naše budoucnost?" Hned se cítila trapně. Takovéhle pubertální poznámky si mohla odpustit.
"Hele, přece se nebudeme hádat. Vždyť srovnáváš jabka s hruškama," řekl Sean.
Janet si zhluboka povzdechla a snažila se zadržet slzy. "Promluvíme si o tom později," vypravila ze sebe. "Tohle není moc šikovné místo pro citové výlevy."
"Dneska večer nemůžu," řekl Sean. "Je pátek a. . "
"A musíš jít do toho pitomýho baru," vykřikla Janet. Viděla, jak se ostatní lidé v místnosti otočili a dívají se na ně.

"Janet, nekřič! Sejdeme se v sobotu, jak jsme se domluvili, a můžeme si promluvit."
"Víš přece, jak jsem špatná z toho, že odjedeš, a tak nechápu, že pro jednou nemůžeš vynechat pití s kámošema."

21

"Pozor, Janet," varoval Sean. "Kámoši jsou pro mě důležitý. Mám mezi nima svý kořeny."
Jejich oči se setkaly, plné nepřátelství. Pak se Janet otočila a vyšla z laboratoře.
Sean se s trapným pocitem rozhlédl po spolupracovnících. Většina z nich uhýbala jeho pohledu. Doktor Cliíford Walsh se mu ale díval do očí. Byl to mohutný muž s plnovousem. Měl na sobě bílý plášť s rukávy vyhrnutými k loktům.
"Zmatky tvůrčí práci neprospívají," poznamenal. "Doufám, že tahle nepříjemnost těsně před odjezdem neovlivní tvé chování v Miami."
"To v žádném případě ne."
"Pamatuj si, že jsem se kvůli tobě obzvlášť snažil," řekl doktor Walsh.
"Ujistil jsem doktora Masona, že budeš pro jeho ústav opravdový přínos.
Zvlášť se mu zamlouval fakt, že máš hodně zkušeností s monoklonálními protilátkami."
"Tos mu řekl?" ptal se Sean znechuceně.
"Z našich rozhovorů jsem usoudil, že ses o to zajímal. Tak se moc nerozčiluj."
"Ale to už bylo před třema rokama," vysvětloval Sean. "S proteinovou chemii už jsem se úplně rozešel."
"Já vím, že tě teď zajímají onkogeny. Ale chtěls to místo a tak jsem dělal, co jsem považoval za nejlepší, aby tě tam pozvali. Až tam budeš, tak můžeš vysvětlit, že by ses radši věnoval molekulární genetice. Jak tě tak znám, nedělám si starosti, že bys neřekl, co si myslíš. Jen se snaž být taktní."
"Četl jsem nějaké práce jejich ředitelky," řekl Sean. "Jsou pro můj výzkum přímo ideální. Zabývají se onkogeny a retroviry."
"To je doktorka Deborah Levyová," řekl doktor Walsh. "Třeba s ní budeš moci spolupracovat. Ale ať už to vyjde nebo ne, buď rád, že tě takhle narychlo pozvali."
"Chci tam jet a pořádně dělat."
"Slib mi, že nebudeš dělat potíže."
"Já?" zdvihl Sean obočí. "Přece mě snad znáš?"
"Znám tě až moc dobře," řekl doktor Walsh. "V tom je právě ten problém. Býváš zbrklý, ale zaplaťpámbu jsi aspoň inteligentní."

22

Pátek
26. února 16: 45
"Počkej moment, Corisso," řekla Kathleen Sharenburgová, zastavila se a opřela se o pult v oddělení kosmetiky. Přijely si do obchodního domu v západním Houstonu vybrat šaty na školní ples. Teď už koupily, co chtěly, a Corissa chtěla jet domů.
Kathleen se náhle zatočila hlava, zdálo se jí, že se s ní místnost točí, a udělalo se jí zle. Ale jakmile se dotkla pultu, přestala se jí hlava točit, bylo jí jen špatně od žaludku, až se zachvěla. Ale i to po chvilce přešlo.
"Jsi v pořádku?" zeptala se Corissa. Dívky spolu chodily do předposledního ročníku střední školy.
"Nevím," řekla Kathleen. Vrátila se jí bolest hlavy, která ji v posledních dnech občas trápila. Bolení hlavy ji probouzelo ze spaní, ale rodičům o tom nic neřekla, protože se bála, že by to mohl být následek marihuany, kterou vykouřila minulý víkend.
"Jsi bílá jako stěna," řekla Corissa. "Asi jsme neměly jíst ty dorty."
"Panebože," zašeptala Kathleen. "Támhleten muž nás poslouchá. Chce nás určitě unést, až půjdeme pro auto na parkoviště."
Corissa se bleskově otočila a napůl čekala, že se nad nimi tyčí nějaký příšerný muž. Ale viděla pouze hrstku mírumilovných zákaznic, které si prohlížely kosmetiku na pultech. Žádného hrozivého muže neviděla.
"O jakém muži to mluvíš?" zeptala se.
Kathleen zírala nepohnutě přímo před sebe. "Támhleten muž u kabátů," ukázala levou rukou.
Corissa se dívala, kam míří Kathleenin ukazováček, a nakonec asi patnáct metrů od nich zahlédla jakéhosi muže. Stál za nějakou ženou, která se probírala kabáty na stojanu. Ten člověk však stál zády k nim.
Corissa se zmateně otočila ke své přítelkyni.
"Říká, že nemůžeme z obchodu ven," řekla Kathleen.
"O čem to mluvíš?" divila se Corissa. "Hele, začínáš mě úplně děsit."
"Musíme se odtud dostat," varovala Kathleen. Zprudka se otočila a namířila si to opačným směrem. Corissa musela utíkat, aby jí stačila.
Chytila ji za ruku a otočila ji k sobě.
"Co to s tebou je?"
Kathleenina tvář vypadala jako maska hrůzy. "Teď už je tam těch mužů víc," vyhrkla naléhavým tónem. "Teď jedou dolů po schodech. Taky mluví o tom, že nás chytí."

Corissa se otočila. Na jezdících schodech skutečně bylo několik mužů.
Ale na tu dálku Corissa ani nerozeznala jejich obličeje, natož aby slyšela, co říkají.
A pak jí jako elektrický výboj projel tělem Kathleenin výkřik. Rychle se otočila a viděla, jak se Kathleen kácí k zemi. Natáhla ruce a pokusila se ji zadržet, aby neupadla. Obě však ztratily rovnováhu a padly jedna přes druhou na zem. Než se Corissa stačila vymotat ze spleti rukou a nohou, Kathleen se začala zmítat v křečích. Divoce sebou mlátila o mramorovou podlahu.

BLíZKÝ KONEC /23

Nějaké ruce pomohly Corisse na nohy. Ženy, které stály u sousedního pultu s kosmetikou, se věnovaly Kathleen. Snažily se, aby netloukla hlavou o podlahu a podařilo se jim vsunout dívce něco mezi zuby. Kathleen vytékal z úst pramínek krve. Prokousla si jazyk.
"Ach panebože, panebože," opakovala Corissa stále dokola.
"Jak se jmenuje?" zeptala se jedna z žen.
"Kathleen Sharenburgová," řekla Corissa. "Je to dcera Teda Sharenburga, ředitele firmy Shell Oil," dodala, jako by to teď mohlo kamarádce nějak pomoci.
"Někdo by měl asi zavolat sanitku," řekla žena. "Ten záchvat by se měl zastavit."

Už byla tma, když se Janet dívala z okna Ritz Café. Po Newbury Street spěchali v obou směrech lidé a pevně svírali klopy kabátu nebo klobouky.
"Stejně nevím, co na něm vidíš," říkala Evelyn Reardonová. "Hned, když jsi ho poprvé přivedla domů, jsem ti říkala, že se k tobě nehodí."
"Dělá si doktorát na Harvardu," připomněla matce.
"To neomlouvá jeho způsoby, nebo spíš jejich absenci," namítla Evelyn.
Janet pohlédla na matku. Byla to vysoká, štíhlá žena s pravidelnými rysy obličeje. Málokdo nepoznal, že Evelyn a Janet jsou matka s dcerou.
"Sean je hrdý na svůj původ," poznamenala Janet. "Je rád, že pochází z pracujících vrstev."
"Na tom není nic špatného," řekla Evelyn. "Ale je problém, že se z toho nemůže vymanit. Ten chlapec nemá žádné chování. A ty jeho dlouhé vlasy. . "
"Mám dojem, že ho konvence příliš svazují." Jako obvykle zjistila, že Seana brání. Teď právě jí to obzvlášť vadilo, protože na něj sama měla zlost. Doufala, že od matky uslyší nějakou radu a ne pořád stejnou kritiku.
"To je ale malicherné," řekla Evelyn. "Jestli chce provozovat normální lékařskou praxi, tak by to nebylo tak zlé. Ale tahleta molekulární biologie, nebo co to je, to prostě nechápu. Cože to studuje?"
"Onkogeny," vysvětlila Janet. Teď viděla, že to nebylo příliš rozumné čekat od matky nějakou radu.
"Vysvětli mi ještě jednou, co to je," řekla Evelyn.
Janet si přilila čaj. S matkou byly problémy. Chtít jí vysvětlit Seanův výzkum bylo jako vysvětlovat cestu slepému. Ale stejně se o to pokusila.
"Onkogeny jsou geny, které mohou změnit normální buňky na rakovinné," vysvětlovala trpělivě. "Pocházejí z normálních buněčných genů, přítomných v každém organismu. Ty se jmenují proto-onkogeny. Sean si myslí, že rakovinu skutečně pochopíme až poté, když objevíme a definujeme všechny onkogeny a proto-onkogeny. A to je právě výzkum, který dělá - hledá onkogeny ve specializovaných virech."
"Možná že je to velmi záslužné," řekla Evelyn. "Ale je to všechno velmi tajemné a rozhodně to není práce, ze které by mohl uživit rodinu."
"To se teda pleteš," odporovala Janet. "Sean a ještě nějaký kluci, co

24

s ním studovali na MIT, založili společnost na výrobu monoklonálních protilátek. To bylo ještě na škole. Ta společnost se jmenovala Immunotherapy. Víc než před rokem je koupil Genentech."
"To je pěkné," uznala Evelyn. "Vydělal na tom Sean hodně?"
"Všichni na tom vydělali. Ale rozhodli se, že to budou investovat do nové společnosti. Nic víc ti teď říct nemůžu. Je to tajemství."
"Tajemství před vlastní matkou. To mi připadá trošku melodramatické.
Ale víš dobře, že s tímhle by tvůj otec nesouhlasil. Vždycky říká, že lidé by neměli vkládat kapitál do nových podniků."
Janet zoufale povzdechla. "Ale o tohle přece nejde. Chtěla jsem slyšet, co si myslíš o tom, že pojedu na Floridu. Sean tam bude dva měsíce.
A bude tam mít na starosti jen ten svůj výzkum. Tady v Bostonu má navíc ještě školu. Říkala jsem si, že v Miami budeme mít víc příležitostí si promluvit a všechno si ujasnit."
"A co tvoje místo v nemocnici?"
"Můžu si vzít neplacené volno," řekla Janet. "A na Floridě práci určitě najdu. To je výhoda, když je člověk zdravotní sestra, že sežene práci skoro všude."
"Myslím, že to není moc dobrý nápad."
"Proč?"
"Není správné za tím chlapcem tak běhat," řekla Evelyn. "Zvlášť když víš, co si o něm s otcem myslíme. Nikdy do naší

rodiny nezapadne. A po tom, co řekl strýci Albertovi, bych ani nevěděla, kam ho usadit při večeři."
"Strejda Albert si z něj dělal legraci kvůli vlasům," řekla Janet. "Nechtěl s tím dát pokoj."
"Ale to není důvod, aby staršímu člověku něco takového říkal."
"Ale vždyť všichni víme, že strýc Albert nosí tupé," poznamenala Janet.
"Možná, že to víme, ale nemluvíme o tom," řekla Evelyn. "A rozhodně bylo neomluvitelné, že tomu přede všemi říkal chlupatý hadr."
Janet se napila čaje a podívala se z okna. Byla to pravda, že všichni členové rodiny věděli, že strýc Albert nosí tupé. Byla také pravda, že se o tom nikdo nikdy nezmínil. Janet vyrostla v rodině, kde se dodržovalo mnoho nevyslovených pravidel. Vyjadřování individuality nikdo nepodporoval, zvláště ne u dětí. Obzvláštní důraz se kladl na dobré způsoby.
"Proč radši nechodíš s tím roztomilým chlapcem, se kterým jsi loni byla na golfu?"
"Byl to cvok," řekla Janet stručně.
"Janet!" zděsila se matka.
Chvíli pily čaj beze slova. "Když si s ním tak nutně potřebuješ promluvit," řekla Evelyn "nakonec, "proč to neuděláš ještě předtím, než odjede?"
"Sejdi se s ním dneska večer."
"To nemůžu," posmutněla Janet. "V pátek večer se schází s klukama.
Chodí do nějakého baru blízko jeho střední školy."
"Jak by řekl tvůj otec, případ se odkládá," řekla Evelyn s netajeným uspokojením z pocitu, že má pravdu.

25

Mikina s kapucou a vlněná bunda chránily Seana před mrznoucí mlhou.
Kapucu měl pevně staženou a uvázanou pod bradou. Běžel po High Street směrem k Monument Square a dribloval basketbalovým míčem, chvíli jednou a pak zase druhou rukou. Právě dohrál zápas v charlestownském klubu, který se jmenoval "Absolventi". Byla to různorodá skupina přátel a známých ve věku od osmnácti do šedesáti let. Zápas mu dal docela zabrat a ještě stále se potil.
Oběhl Monument Square s obrovským falickým pomníkem oslavujícím bitvu u Bunker Hillu a blížil se k místu, kde prožil dětství. Jeho otec, Brian Murphy senior, měl jako instalatér celkem slušný příjem, a ještě před tím, než přišlo do módy bydlet ve městě, koupil velký městský dům ve viktoriánském slohu. Murphyovi zpočátku bydleli dole v dvoupodlažním bytě.
Ale pak Seanův otec v šestačtyřiceti letech zemřel na rakovinu jater a rodina potřebovala peníze za nájem spodního bytu. Brian junior, Seanův starší bratr, pak odešel do školy a Sean, jeho mladší bratr Charles a matka Anne se přestěhovali do jednoho z jednopodlažních bytů. Teď tam matka žila sama.
Sean došel ke dveřím a uviděl známý mercedes svého bratra, zaparkovaný za jeho vlastním isuzu, což znamenalo, že Brian zase přijel na nečekanou návštěvu. Intuice Seanovi napovídala, že to slízne kvůli své plánované cestě do Miami.
Sean vyběhl schody po dvou, odemkl dveře matčina bytu a vešel dovnitř. Brianův černý kožený kufřík ležel na židli s koženým opěradlem. Ve vzduchu byla lahodná vůně pečeného masa.
"Jsi to ty, Seane?" zavolala matka z kuchyně. Objevila se ve dveřích, právě když si věšel bundu. Anne byla oblečená v obyčejných domácích šatech a zástěře a na svých čtyřiapadesát let vypadala rozhodně staře. Po dlouhém dusivém manželství s alkoholikem Brianem Murphym měla vráscitou tvář a unavené, zoufalé oči. Vlasy, které nosila stažené do staromódního drdolu, byly přirozeně kudrnaté. Kdysi mívaly hezkou hnědou barvu, ale teď už šedě prokvétaly.
"Je tu Brian," řekla Anne.
"To jsem uhod."
Sean šel do kuchyně pozdravit bratra. Brian seděl u kuchyňského stolu a v ruce držel skleničku. Sundal si sako a pověsil je přes opěradlo židle, přes ramena měl vzorované šle. Stejně jako Sean měl příjemnou snědou tvář, černé vlasy a zářivě modré oči. Tady ale veškerá podobnost končila.
Tam, kde Sean byl zbrklý a ledabylý, Brian byl naopak opatrný a přesný.
Na rozdíl od Seanových rozcuchaných dlouhých vlasů měl Brian vlasy pečlivě ostříhané a rozdělené na pěšinku. Nosil pečlivě zastřižený knírek. Byl oblečený jako typický právník a měl v oblibě tmavomodré obleky s tenkým proužkem.
"Za tuhle čest vděčím sobě?" zeptal se Sean bratra. Brian často na návštěvu nechodil, přestože bydlil nedaleko v Back Bay.
"Matka mi zavolala," Přiznal Brian.
Sean se rychle vysprchoval, oholil a převlékl do čistého trika a džín. Byl

26

v kuchyni ještě předtím, než Brian naporcoval maso. Sean pomohl prostřít stůl. Přitom pozoroval svého staršího bratra. Bývaly doby, kdy šel Seanovi dost na nervy. Matka celá léta chlapce představovala "můj skvělý Brian, můj hodný Charles a Sean". Charles teď byl v semináři v New Jersey, kde studoval na kněze.
Stejně jako Sean i Brian vždycky dost sportoval, i když ne tak úspěšně jako bratr. Byl to pilný chlapec a hodně času trávil doma. Studoval na universitě v Massachusetts a pak pokračoval na právnické fakultě. Briana měl každý rád. Všichni byli vždycky přesvědčeni, že Brian bude úspěšný a že se vyhne typickému irskému prokletí - alkoholu, pocitu viny, depresi a tragédii. Sean byl na druhou stranu vždycky divoký, rád se pohyboval ve společnosti lumpů ze sousedství a často míval problémy s úřady kvůli rvačkám, drobným krádežím a projížďkám "vypůjčenými" auty. Nebýt

Seanovy neobyčejné inteligence a sportovního talentu, mohl skončit ve vězení místo na Harvardu. V období dospívání pouze náhoda rozhodovala o úspěchu nebo neúspěchu.
Při přípravě jídla nikdo moc nemluvil. Ale pak se posadili ke stolu a Brian si lokl mléka a odkašlal si. Když byli malí, vždycky pili k večeři mléko.
"Mámě dělá starosti ten nápad s Miami," řekl Brian.
Anne sklopila oči do talíře. Vždycky se držela zpátky, zvlášť když byl Brian senior naživu. Byl neobyčejně vzteklý, zejména když se napil, a alkohol pil denně. Každé odpoledne po čištění odpadů, spravování zastaralých boilerů a instalování záchodů se zastavil v baru Blue Tower pod Tobin Bridge. Skoro každý večer chodil domů opilý, mrzutý a zlý.
Jeho špatnou náladu většinou schytala Anne, i když Sean také dostal svůj díl ran, když se ji snažil bránit. Do rána pak Brian senior vystřízlivěl, byl hrozně provinilý a sliboval, že se změní. Ale nikdy se nezměnil. I později když už zhubl skoro o čtyřicet kilo a umíral na rakovinu jater, se choval stále stejně.
"Jedu tam dělat výzkum," řekl Sean. "O nic přece nejde."
"V Miami jsou drogy," řekla Anne. Oči měla stále sklopené.
Sean obrátil oči v sloup, natáhl ruku a chytil matku za paži. "Mami, problémy s drogama jsem měl na střední škole. Teď jsem na vysoký."
"A co ta příhoda v prvním ročníku?" dodal Brian.
"To byl jenom nějakej koks na mejdanu," řekl Sean. "Měl jsem zkrátka smůlu, že tam vrazili policajti."
"Bylo štěstí, že se mi podařilo zařídit, aby ti to nezapsali do rejstříku.
Jinak bys měl pěknej průšvih."
"Miami je město zločinu," řekla Anne. "Pořád o tom píšou v novinách."
"Kristepane!" vykřikl Sean.
"Neužívej jméno boží nadarmo," napomenula ho matka.
"Mami, ty se asi moc díváš na televizi. Miami je město jako každý jiný, má dobrý i špatný stránky. Ale to je jedno. Jedu tam kvůli výzkumu.
Nebudu mít čas se zaplétat do nějakých nepříjemností, ani kdybych chtěl."
"Dostaneš se tam do špatný společnosti," trvala Anne na svém.

27

"Ale mami, vždyť jsem přece dospělej," řekl Sean zoufale.
"I tady v Charlestownu se pohybuješ ve špatný společnosti," přidal se Brian. "Nedivím se, že má máma strach. Všichni tady vědí, že Jimmy O'Connor a Brady Flanagan vykrádají byty."
"A posílají peníze Irský republikánský armádě," dodal Sean.
"Nejsou to politický aktivisti," řekl Brian. "Jsou to chuligáni. A ty se s nima přesto pořád kamarádíš."
"V pátek večer si s nima dám pár piv," řekl Sean.
"Přesně tak," kývl Brian. "Hospoda je tvůj druhý domov, stejně jako to bylo s tátou. A kromě toho to není vhodná doba, abys odjížděl. Franklin Bank přijde s dalším financováním Onkogenu. Už mám ty papíry skoro hotové. Teď by to mohlo jít dost rychle."
"Asi jsi zapomněl na to, že existují faxy," řekl Sean a odsunul židli od stolu. Vstal a odnesl talíř ke dřezu. "Jedu do Miami, ať si říká kdo chce co chce. Věřím, že ve Forbesově centru přišli na něco ohromně důležitýho.
A jestli mi to teď vy dva spiklenci dovolíte, jdu na pivo s kamarádama zločincema."
Sean se rozzlobeně nasoukal do starého vlněného námořnického kabátu po otci. Stáhl si čepici přes uši, seběhl po schodech na ulici a vyrazil do mrznoucího deště. Vítr teď foukal od východu a přinášel slaný mořský vzduch. Blížil se ke svému oblíbenému baru na Bunker Hill Street a cítil, jak z rozsvíceného, zamlženého okna vyzařuje známý pocit pohodlí a bezpečí.
Otevřel dveře a hned ho pohltila spoře osvětlená, hlučná atmosféra.
Nebyl to právě nóbl podnik. Obložení z borového dřeva bylo téměř černé od cigaretového kouře. Nábytek byl podrápaný a zjizvený. Jediné lesklé místo byla mosazná tyč dole u barového pultu, neustále leštěná nespočetnými botami, které se o ni opíraly. Vzadu v rohu byla ke stropu připevněna televize, naladěná na hokejový zápas Boston Bruins.
Jediná žena v místnosti byla Molly, která se za barovým pultem střídala s druhým barmanem Petem. Než mohl Sean cokoli říci, po barpultu k němu přijela napěněná sklenice piva. Něčí ruka ho chytila za rameno a barem se ozval jásot. Bruins dali gól.
Sean spokojeně povzdechl. Bylo mu, jako by přišel domů. Měl stejný pocit pohodlí jako vždycky, když byl vyčerpaný a uvelebil se v měkké posteli.
Jako obvykle se přiloudali Jimmy a Brady a začali se vytahovat s nějakou práčičkou, kterou udělali minulý týden v Marblehead. A pak začali vzpomínat na žertovné příhody z dob, kdy byl Sean jedním z nich.
"Vždycky jsme věděli, že jsi chytrej, protože jsi uměl oblafnout poplašný zařízení," řekl Brady. "Ale nikdy jsme nečekali, že se dostaneš na Harvard. Ale jak tam můžeš vystát ty cvoky?"
Bylo to konstatování, ne otázka, a tak na to Sean nereagoval, ale ta poznámka mu připomněla, jak se změnil. Pořád rád do baru chodil, ale teď už spíš jako pozorovatel. Bylo to nepříjemné zjištění, protože do harvardského světa mediků také příliš nezapadal. Cítil se jako společenský sirotek.

28

O pár hodin později už měl Sean vypito několik piv, dostal lepší náladu a necítil se tolik jako vyvrhel. Připojil se ke vzrušené debatě, jestli se půjde nebo nepůjde na striptýz dolů na pobřeží. Právě ve chvíli, kdy vzrušení vrcholilo, celý bar náhle zmlkl. Hlavy se jedna po druhé otáčely ke dveřím.
Zřejmě se dělo něco neobyčejného, co všechny šokovalo. Do jejich mužského království vstoupila žena. A nebyla to nějaká obyčejná žena, jako ta tlustá paní z pradlenky odvedle, která má pořád žvýkačku v puse. Byla to štíhlá, krásná žena, která evidentně nebyla z Charlestownu.
Dlouhé světlé vlasy jí zářily kapičkami deště a ostře kontrastovaly s norkovým kožichem tmavě mahagonové barvy. Živýma očima mandlového tvaru pátrala po místnosti, dívala se z jedné ohromené tváře na druhou. Rty měla neústupně stisknuté. Vysoké lícní kosti měla zrůžovělé. Vypadala jako nějaká postava z kolektivní halucinace.
Několik mužů si nervózně poposedlo. Tohle zřejmě byla něčí přítelkyně. Byla příliš krásná na to, aby byla manželka někoho z nich.
Sean se otočil jako jeden z posledních. A pak mu poklesla čelist. Byla to Janet!
Janet si ho všimla asi v tom okamžiku, kdy ji uviděl. Šla přímo k němu a protlačila se k baru vedle něj. Brady s ustrašeným posuňkem odtáhl.
Chtěla bych pivo, prosím."
Molly beze slova natočila sklenici vychlazeného piva a postavila ho před Janet.
V místnosti bylo naprosté ticho, jediný zvuk, který se ozýval, byl hlas televizního komentátora.
Janet se napila piva a podívala se na Seana. Měla lodičky na podpatcích a tak mu hleděla přímo do očí. "Chci si s tebou promluvit," řekla.
Sean se takhle nestyděl od té doby, kdy ho v šestnácti nachytali s kalhotami u kolen s Kelly Parnellovou na zadním sedadle jejich auta.
Sean položil pivo, chytil Janet za předloktí a vypochodoval s ní ven ze dveří. Vyšli na chodník a tam se už Sean natolik vzpamatoval, že s ním začala lomcovat zlost. Byl také trochu opilý.
"Co tu děláš?" ptal se. Očima přejížděl po okolí. "To snad není možný.
Víš přece, že sem nemáš chodit."
"Nic takového nevím," řekla Janet. "Vím, že jsi mě nepozval, jestli to myslíš takhle. Ale myslím, že to není zločin sem přijít. Je důležité, abych si s tebou promluvila, a vzhledem k tomu, že v neděli odjíždíš, myslím, že je to důležitější než popíjení s tvýma takzvaným kamarádama."
"A kdo má rozhodovat, co je důležitější?" mračil se Sean. "Já budu rozhodovat, co je pro mě důležitý, a taky mě pěkně štve, že jsi sem takhle vrazila."
"Potřebuju si s tebou promluvit o Miami," řekla Janet. "Je to tvoje chyba, žes mi to řekl až na poslední chvíli."
"Není o čem mluvit," řekl Sean. "Prostě jedu a hotovo. Ani ty, ani matka, ani brácha mi v tom nezabráněj. A teď, jestli mě omluvíš, musím jít zpátky pokusit se aspoň trochu si vylepšit sebevědomí."
"Ale tohle může mít vliv na celý náš život," zašeptala Janet. Slzy,

29

stékající jí po tvářích, se mísily s deštěm. Riskovala cestu do Charlestownu a teď ji Seanovo odmítnutí zdrtilo.
"Promluvíme si zítra," řekl Sean. "Dobrou noc, Janet."

Ted Sharenburg plný nervozity čekal, až mu lékaři řeknou, co je s jeho dcerou. Manželka mu telefonovala do New Orleans, kde byl na služební cestě, a Ted ihned letěl letadlem své společnosti zpátky do Houstonu. Jako ředitel obrovské naftařské společnosti, která přispívala velkými částkami houstonským nemocnicím, měl právo na speciální léčení. V tomto okamžiku byla jeho dcera uvnitř obrovského MRI přístroje, který stál mnoho miliónů dolarů, na mozkovém vyšetření.
"Ještě toho moc nevíme," řekla doktorka Judy Buckleyová. "Tyhle první obrázky jsou pouze povrchové řezy." Judy Buckleyová byla primářkou oddělení neuroradiologie a na žádost ředitele přišla do nemocnice.
Spolu s ní byl přítomen doktor Vance Martinez, rodinný lékař Sharenburgovy rodiny, a doktor Stanton Rainey, primář neurologie. Byli to skutečně přední odborníci, a navíc všichni přispěchali do nemocnice v jednu hodinu v noci.
Ted přecházel po malé místnosti. Nemohl vydržet v klidu. To, co mu o dcerce řekli, ho naprosto zdrtilo.
"Měla záchvat akutní paranoidní psychózy," vysvětlil mu doktor Martinez. "Takovéhle symptomy se mohou vyskytovat, pokud se něco děje v temporálním laloku."
Ted už popadesáté došel na konec místnosti a otočil se. Pohlédl skrz sklo na obrovský přístroj MRI. Dcerku téměř ani neviděl. Připadalo mu, jako by ji polykala nějaká umělá velryba. Nemohl vydržet takovouhle bezmocnost. Mohl se pouze dívat a doufat. Měl stejně nemohoucí pocit, jako když jí před pár měsíci brali krční mandle.
"Něco máme," řekla doktorka Buckleyová.
Ted doběhl k monitoru obrovského přístroje.
"V pravém temporálním laloku je oblast vysoké density," řekla doktorka.
"Co to znamená?" ptal se Ted.
Lékaři si vyměnili pohledy. Nebylo zvykem, aby při takovémhle vyšetření byl v místnosti pacientův příbuzný.
"Je to pravděpodobně masivní léze," řekla doktorka Buckleyová.
"Mohla byste to říct tak, aby tomu rozuměl i laik?" Ted se pokoušel hovořit klidným hlasem.

"Chce říci mozkový nádor," řekl doktor Martinez. "Ale v tuto chvíli toho víme hrozně málo, a tak bychom neměli dělat předčasné závěry. Ta léze už tam může být celé roky."
S Tedem se všechno zatočilo. Zhmotňovaly se jeho nejhorší obavy. Proč v tom přístroji nemůže ležet místo dcery on sám?
"A hele!" vykřikla doktorka Buckleyová a ani si neuvědomila, jak to na Teda asi působí. "Tady je další léze."

30/ RoBIN cooK

Lékaři se shlukli kolem obrazovky, kde se začaly objevovat další řezy.
Na okamžik na Teda naprosto zapomněli.
"Víte, to mi připomíná ten případ z Bostonu, o kterém jsem vám říkal," poznamenal doktor Rainey. "Mladá dvacetiletá žena s mnohočetnými nitrolebními tumory a negativním metastatickým vyšetřením. Nakonec se ukázalo, že má meduloblastom."
"Myslel jsem, že meduloblastom se vyskytuje v zadní jámě," poznamenal doktor Martinez.
"Většinou ano," přikývl doktor Rainey. "Taky se většinou vyskytuje u mladších dětí. Ale dvacet procent případů je u pacientů nad dvacet let, a příležitostně se objeví i v jiných oblastech mozku než v mozečku.
Bylo by to vlastně skvělé, kdyby to v tomhle případě taky nakonec byl meduloblastom."
"Proč?" divila se doktorka Buckleyová. Byla si vědoma vysoké úmrtnosti rakovinných nádorů.
"Protože na jedné klinice v Miami mají obrovské úspěchy s remisemi u právě tohohle typu nádoru."
"Jak se to tam jmenuje?" zeptal se hned Ted, který se chytal každého stébélka naděje.
"Forbesovo onkologické centrum," řekl doktor Rainey. "Ještě o tom nepublikovali ani slovo, ale o jejich výsledcích se ví."

31

Úterý
2. března 6: 15
Když se Tom Widdicomb ve čtvrt na sedm vzbudil, Sean Murphy už byl několik hodin na cestě, protože měl v plánu dorazit do Forbesova onkologického centra někdy během dopoledne. Tom Seana neznal a neměl ani tušení, že přijede. Kdyby věděl, že se jejich životy zanedlouho protnou, cítil by ještě větší úzkost. Tom vždycky pociťoval velkou nervozitu, když se rozhodl pomoci nějaké pacientce, a včera večer se rozhodl pomoci ne jedné, ale hned dvěma ženám. Sandra Blankenshipová ve druhém patře bude první. Měla velké bolesti a už jí podávali chemoterapeutika infúzí. Ta druhá pacientka, Gloria D'Amataglio, byla ve čtvrtém poschodí. To mu dělalo trochu starosti, protože poslední pacientka, které pomohl, Norma Taylorová, také ležela ve čtvrtém poschodí. Tom nechtěl, aby to vypadalo, že je v tom nějaký systém.
Měl největší problémy s tím, že mu neustále dělalo starosti, jestli někdo snad nemá podezření, co dělá, a v den, kdy se rozhodl jednat, ho úzkost přímo ochromovala. Ale přesto, ať si sebelépe všímal drbů na klinice, neslyšel nic, co by naznačovalo, že má někdo podezření. Koneckonců šlo o ženy, které byly smrtelně nemocné. Čekalo se, že zemřou. Tom pouze všem zúčastněným ušetřil další trápení, zvláště tedy pacientce.
Tom se osprchoval, oholil, oblékl do zelené uniformy a pak sešel do matčiny kuchyně. Vždycky vstávala dřív než on a každé ráno, pokud se pamatoval, trvala na tom, aby se pořádně nasnídal. Nebyl totiž tak silný jako ostatní chlapci. Tom a jeho matka Alice spolu žili v uzavřeném, tajném světě už od doby, kdy Tomův otec zemřel. V té době byly Tomovi čtyři roky. A tehdy také začal spát v jedné posteli s matkou a matka mu začala říkat "můj mužíček".
"Dneska pomůžu další ženě, mami," řekl Tom, když usedal ke slanině s vajíčky. Věděl, jak je na něj matka pyšná. Vždycky ho chválila, i v době, kdy byl osamělé děcko s oční vadou. Spolužáci ho nemilosrdně škádlili kvůli šilhavým očím, skoro každý den za ním někdo běžel až domů.
"Nedělej si starosti, mužíčku," říkávala Alice, když doběhl domů celý uplakaný. "Budeme vždycky mít jeden druhého. Žádné cizí lidi nepotřebujeme."
A tak to také bylo. Tom nikdy nezatoužil odejít z domova. Nějakou dobu pracoval u místního veterináře. Potom mu matka navrhla, protože se vždycky zajímala o medicínu, aby si udělal kurs na saniťáka. Po skončení kursu si našel místo jako saniťák, ale těžko vycházel s ostatními zaměstnanci. Rozhodl se, že bude lepší, když bude pracovat jako uklízeč. Pak nebude muset spolupracovat s tolika lidmi. Nejdřív pracoval v nemocnici v Miami, ale dostal se tam do hádky s vrchním ošetřovatelem. Pak pracoval v krematoriu a nakonec jako uklízeč ve Forbesově centru.
"Tahle žena se jmenuje Sandra," řekl Tom matce, když oplachoval talíř pod kohoutkem ve dřezu. "Je starší než ty. Má velké bolesti. "Problém" se jí rozšířil až k páteři."

32

Když mluvil s matkou, Tom nikdy nepoužíval slovo "rakovina". Hned, jak onemocněla, se rozhodli, že to slovo nebudou používat. Raději užívali obecnější slova jako "problém" nebo "obtíž".
Tom kdysi o sukcinylcholinu četl v nějakém článku v novinách o jakémsi doktorovi z New Jersey. Základní znalosti medicíny mu umožnily pochopit fyziologické zásady. Jako uklízeč se mohl volně pohybovat a dostával se do kontaktu s anesteziologickými vozíky. Nikdy nebyl problém si lék obstarat. Problémy nastaly, když ho potřeboval někde ukrýt,

než ho bude potřebovat. Pak jednoho dne objevil šikovné místo nad skříňkami v místnosti s úklidovými prostředky ve čtvrtém poschodí. Když vylezl nahoru a uviděl množství nashromážděného prachu, usoudil, že tam na lék nikdo nepřijde.
"Nedělej si s ničím starosti, mami," řekl, když se chystal k odchodu.
"Vrátím se domů, jak jen to půjde. Mám tě rád a bude se mi po tobě stýskat." Říkával to od doby, kdy chodil do školy, a necítil potřebu to měnit jenom kvůli tomu, že matku musel před třemi lety uspat.

Bylo už skoro půl jedenácté dopoledne, když Sean zaparkoval své isuzu na parkovišti u Forbesova onkologického centra. Byl slunečný, jasný, jakoby letní den. Bylo přes dvacet stupňů a po mrznoucím dešti v Bostonu si Sean připadal jako v ráji. Dva dny trvající jízda autem se mu také líbila. Byl by mohl ujet vzdálenost z Bostonu do Miami rychleji, ale na klinice ho čekali až dnes dopoledne a tak to nebylo zapotřebí. První noc strávil v motelu u dálnice v městečku Rocky Mount v Severní Karolíně.
Další den už projížděl Floridou a s každou další mílí jakoby vjížděl hlouběji a hlouběji do jara. Druhou noc strávil v provoněném vzduchu poblíž Vero Beach. Když se zeptal recepčního v motelu, co to tak voní, dozvěděl se, že to jsou nedaleké citrusové háje. Poslední úsek cesty byl nakonec nejobtížnější. Od West Palm Beach na jih, zvláště kolem Fort Lauerdale a pak při vjezdu do Miami se dostal do dopravní špičky. K jeho překvapení dokonce i na osmiproudé dálnici auta pouze popojížděla.
Sean zamkl auto, protáhl se a zadíval se na dvě působivé zrcadlové věže Forbesova onkologického centra. Krytý most pro chodce ze stejného materiálu - z bronzu a zrcadlového skla - spojoval obě budovy. Podle nápisů poznal, že výzkumné a administrativní centrum je nalevo a nemocnice napravo.
Namířil si to ke vchodu a uvažoval, jaký dojem na něj Miami udělalo.
Měl smíšené pocity. Když se blížil po dálnici k městu, viděl nové zářivé mrakodrapy v jeho centru. Ale kolem dálnice byla směs striptýzových barů a laciných činžáků. Kolem Forbesova centra poblíž Miami River se tyčilo několik moderních budov mezi starými zašlými domky z tvárnic s plochými střechami.
Sean procházel dveřmi ze zrcadlového skla a trpce přemýšlel o tom, jaké potíže kvůli téhle dvouměsíční stáži měl se všemi blízkými. Uvažoval, jestli se matka vůbec kdy přenese přes všechna ta traumata, která jí způsobil, když dospíval.
"Jsi hrozně moc po tátovi," říkávala a mínila to

jako výčitku. Ale až na to, že rád chodil do hospody, necítil Sean žádnou podobnost. Ale samozřejmě měl daleko větší škálu možností a příležitostí než otec.
Těsně za dveřmi stál stojan s černou filcovou tabulí. Bílými plastikovými písmeny tam bylo napsáno jeho jméno a vzkaz "Vítej!" Seana to potěšilo.
Vstupními dveřmi vešel do malé haly. Od dalších prostor ji odděloval turniket. Vedle stál psací stůl a za ním seděl hezký snědý hispánec oblečený v uniformě s výložkami a v jakoby vojenské čepici se štítkem. Uniforma Seanovi připadala jako něco mezi uniformou z plakátů na nábor do vojenského námořnictva a uniformou užívanou v hollywoodských filmech o gestapácích. Na složitém emblému na levé paži měl strážný napsáno "Bezpečnostní služba" a jmenovka nad levou kapsou tvrdila, že muž se jmenuje Martinez.
"Přejete si?" řekl Martinez se silným cizím přízvukem.
"Jsem Sean Murphy," prohlásil Sean a ukázal na uvítací tabuli.
Výraz strážného se nezměnil. Okamžik Seana pozoroval a pak zdvihl jeden z několika telefonů. Mluvil rychlou staccatovou španělštinou. Zavěsil a ukázal na nedaleký kožený gauč. "Moment, prosím."
Sean se posadil. Z nízkého konferenčního stolku si vzal časopis Science a líně listoval stránkami. Jeho pozornost však upoutal složitý bezpečnostní systém Forbesova centra. Halu od zbytku budovy oddělovaly silné skleněné přepážky. Střežený turniket bylo pravděpodobně jediné místo, kterým se dalo do budovy vstoupit.
Vzhledem k tomu, že v mnoha zdravotnických zařízeních bezpečnost naprosto zanedbávali, udělala zdejší situace na Seana velký dojem a hned to strážnému řekl.
"Tady v okolí nebývá bezpečno," odpověděl strážný, ale dál to nerozváděl.
Za chvilku se objevil druhý strážný, oblečený stejně jako ten první.
Turniket se otevřel a vpustil ho do haly.
"Jmenuji se Ramirez," řekl strážný. "Pojďte prosím za mnou."
Sean vstal. Když procházel turniketem, nevšiml si, že by Martinez stiskl nějaké tlačítko. Předpokládal, že se turniket ovládá nějakým pedálem.
Sean následoval Ramireze k první kanceláři po levé straně. Na otevřených dveřích bylo černými písmeny napsáno "Bezpečnostní služba". Jednu stěnu místnosti zabíraly řady televizních monitorů. Před nimi seděl další strážný. letmým pohledem Sean poznal, že se dívá na množství míst na klinice.
Sean prošel dál za Ramirezem do malé kanceláře bez oken. Za psacím stolem seděl čtvrtý strážný, který měl na uniformě dvě zlaté hvězdy a také na čepici mu zářil zlatý prýmek. Na jmenovce měl napsáno Harris.
"To bude všechno, Ramirezi," řekl Harris a Sean měl dojem že rukuje do armády.
Harris si Seana prohlížel a ten na něj upřeně zíral. Oba téměř okamžitě pocítili vzájemnou antipatii.
Harris se svou opálenou masitou tváří připomínal Seanovi určitý typ

lidí, které znal v dětství v Charlestownu. Většinou dělali nepříliš zodpovědnou práci, ale snažili se vzbudit dojem, že s nimi stojí a padá svět.
Byli to také hrozní opilci. Vypili dvě piva a už se chtěli prát, třeba kvůli tomu, jak v televizi rozhodčí pískal zápas, pokud s nimi tedy člověk nesouhlasil.
Bylo to hrozné. Sean se už dávno naučil, že se má takovýmhle lidem vyhýbat. Teď stál u psacího stolu naproti jednomu z nich.
"Nechceme tu žádný potíže," řekl Harris. Mluvil se slabým jižanským přízvukem.
Seanovi to připadalo jako dost podivné zahájení konverzace. Kohopak si ten člověk asi myslí, že mu z Harvardu posílají - nějakého recidivistu?
Harris byl na první pohled v dobré fyzické kondici, vypracované bicepsy mu napínaly krátké rukávy košile téměř k prasknutí, ale příliš zdravě nevypadal. Sean si pohrával s myšlenkou, že pronese krátkou přednášku o zdravé výživě, ale pak ten nápad opustil. Ještě stále mu zněla v uších nabádavá slova doktora Walshe.
"Vy prý jste doktor," řekl Harris. "Tak proč máte sakra tak dlouhý vlasy? A vsadil bych se, že jste se ráno neholil."
"Ale vzal jsem si pro tuto příležitost košili a kravatu," usmál se Sean.
"Myslel jsem, že vypadám jako ze škatulky."
"Nehraj si se mnou, hochu." V Harrisově hlasu nebyla ani stopa po humoru.
Sean unaveně přešlápl. Rozhovor s Harrisem už ho začínal unavovat.
"Potřebujete mě tu vlastně kvůli něčemu?"
"Potřebujete fotky na průkazku," odpověděl Harris. Vstal, obešel stůl a otevřel dveře do sousední místnosti. Byl o kus větší než Sean a nejméně o dvacet kilo těžší. Takovéhle hochy Sean při hokeji blokoval vždycky zespoda a rychle se jim pak narovnal pod bradu.
"Myslím, že byste se měl nechat ostříhat," řekl Harris a pokynul Seanovi, aby vešel do vedlejší místnosti. "A dejte si vyžehlit kalhoty. Možná sem pak líp zapadnete. Tady není žádná vysoká."
Sean prošel dveřmi a uviděl Ramireze, který nastavoval polaroid na stojanu. Ramirez vzhlédl, ukázal na židličku stojící před modrou oponou. Sean se posadil.

Harris zavřel dveře, vrátil se ke svému psacímu stolu a posadil se. Sean byl ještě horší, než čekal. Už od začátku se mu nelíbila představa, že přijede nějaký inteligentní frajer z Harvardu, ale rozhodně nečekal někoho, kdo bude vypadat jako hippie z šedesátých let.
Zapálil si cigaretu a proklínal všechny takové jako Sean. Nesnášel takovéhle studované týpky, kteří si myslí, že všechno vědí a všechno znají. Byl v armádě, kde prodělal kurs příslušníků přepadových komand.
Byl velmi úspěšný a po operaci Pouštní bouře získal hodnost kapitána. Ale vzhledem k rozpadu Sovětského svazu začala armáda redukovat stavy.
Harris byl jednou z prvních obětí.
Zamáčkl cigaretu. Intuice mu říkala, že se Seanem budou potíže. Bude na něj muset dohlédnout.

35

SEAN vyšel z bezpečnostního oddělení s novou průkazkou opatřenou fotografií připnutou ke kapse košile. Tato zkušenost příliš neladila s nápisem na uvítanou. Jedna věc ho však zaujala. Když se málomluvného Ramireze zeptal, proč jsou na klinice tak přísná bezpečnostní opatření, odpověděl mu, že minulý rok zmizelo několik výzkumných pracovníků.
"Že zmizeli?" divil se Sean. Slyšel o tom, že se ztrácí laboratorní vybavení, ale lidé?
"A našli se." ptal se dál.
"To nevím," pokrčil rameny Ramirez. "Já jsem přišel až letos."
"Odkud jste?"
"Z Kolumbie, z Medelínu."
Sean už se na nic dalšího neptal, ale odpověď ho zneklidnila ještě víc.
Připadalo mu přehnané, že šéfem bezpečnostního oddělení je člověk, který se chová jako nějaký frustrovaný člen bezpečnostního komanda, a jeho podřízení jsou hoši, kteří by mohli patřit do soukromé armády nějakého kolumbijského drogového magnáta. Jel s Ramirezem výtahem do sedmého patra a uvědomil si přitom, jak jeho původní nadšení z bezpečnostních opatření ve Forbesově centru pohaslo.
"Pojďte dál, jen pojďte dál!" opakoval doktor Randolph Mason a držel mu otevřené dveře do své kanceláře.
Seanův nepříjemný dojem okamžitě nahradil pocit, že je skutečně vítán.
"Jsme velmi rádi, že vás tu máme," usmál se Mason. "Byl jsem šťastný, když Clifford zavolal a navrhl, že přijedete. Dáte si kávu?"
Sean přikývl a za chvilku už držel v ruce šálek a seděl na gauči naproti řediteli Forbesova centra. Doktor Mason vypadal tak, jak si lidé romanticky představují lékaře. Byl vysoký, měl aristokratický obličej, klasické prošedivělé vlasy a výrazná ústa. Měl chápavé oči a poněkud orlí nos.
Vypadal jako někdo, komu by se člověk mohl svěřit se svým problémem a on by se nejen zajímal, ale ještě by všechno vyřešil.
"Ze všeho nejdřív," uvažoval doktor Mason, "vás musíme seznámit s vedoucí výzkumného oddělení, doktorkou Levyovou." Zvedl telefon a poprosil svou sekretářku, aby zavolala Deboru. "Jsem si jistý, že na vás udělá dojem. Ani

bych se příliš nedivil, kdyby ji brzo nominovali na jednu velkou skandinávskou cenu."
"Už na mě udělala dojem její dřívější práce o retrovirech," poznamenal Sean.
"Na nás ostatní také," kývl doktor Mason. "Ještě kávu?"
Sean potřásl hlavou. "Musím si na kávu dávat pozor. Nemůžu spát, když to přeženu."
"Se mnou je to stejné," řekl doktor Mason. "A co vaše ubytování, mluvil o tom s vámi někdo?"
"Doktor Walsh mi jen řekl, že se mi o nějaké bydlení postaráte."
"Samozřejmě. S radostí mohu konstatovat, že jsme byli předvídaví a před několika lety jsme koupili velký dům. Je to nedaleko od Coconut Grove. Užíváme tyto byty pro rodiny našich pacientů a pro personál, který k nám přijede na stáž. Velice rádi vám po dobu vašeho pobytu jeden

36

z těchto bytů nabídneme. Doufám, že vám bude vyhovovat, je ve velmi dobré čtvrti."
"Jsem rád, že si nemusím nic zařizovat," řekl Sean. "A pokud jde o nějakou zábavu, přijel jsem sem pracovat a ne si hrát na turistu."
"Život by ale měl být vyvážený," podotkl doktor Mason. "Ale buďte klidný, máme pro vás spoustu práce. Chceme, abyste si to tu příjemně prožil. Až si zařídíte vlastní praxi, doufáme, že nás doporučíte svým pacientům."
"Mám v úmyslu se i nadále věnovat výzkumu," řekl Sean.
"Aha," nadšení doktora Masona lehce pohaslo.
"Vlastně jsem si přál k vám přijet. . ." začal Sean, ale než mohl větu dokončit, vstoupila do místnosti doktorka Deborah Levyová.
Doktorka Levyová byla nápadně přitažlivá žena s tmavě olivovou pletí, velkýma mandlovýma očima a ještě černějšími vlasy než měl Sean. Byla hubená jako modelka a pod laboratorním pláštěm měla oblečené tmavě modré hedvábné šaty. Kráčela s jistotou a půvabem, úspěšnost z ní přímo vyzařovala.
Sean vstával.
"Neobtěžujte se," řekla doktorka Levyová chraptivým, ale ženským hlasem. Podala Seanovi ruku.
Sean jí podal ruku a v druhé přitom balancoval šálkem s kávou. Stisk její ruky byl překvapivě silný. Potřásla Seanovi rukou tak prudce, až se šálek na talířku rozkýval. Pátravě si Seana prohlížela.
"Řekli mi, abych vás uvítala," řekla a posadila se naproti němu. "Ale myslím, že bych měla být upřímná. Nejsem tak úplně přesvědčena, že tahle vaše návštěva je dobrý nápad. Vedu to tady v laboratoři přísně. Buď se připojíte a dáte se do práce a nebo letíte příštím letadlem zpátky do Bostonu. Nechci, abyste si myslel..."
"Přijel jsem autem," přerušil ji Sean. Věděl, že doktorku Levyovou provokuje, ale nemohl si pomoci. Takovéhle příkré uvítání od vedoucí výzkumného oddělení nečekal.
Doktorka Levyová se na něj na okamžik zadívala a pak pokračovala:
"Forbesovo onkologické centrum není místo, kde se tráví dovolená na slunci," dodala. "Říkám to jasně "
Sean vrhl rychlý úsměv na doktora Masona, který se stále usmíval.
"Nepřijel jsem sem na dovolenou. Přijel bych stejně, i kdyby Forbesovo centrum bylo v nějaké díře v Severní Dakotě. Víte, slyšel jsem totiž o výsledcích, které máte s meduloblastomem."
Doktor Mason si odkašlal, poposedl si na křesle a položil šálek s kávou na konferenční stolek. "Doufám, že jste nečekal, že budete spolupracovat na léčbě meduloblastomu," řekl.
Sean se podíval z jednoho na druhého. "To jsem tedy čekal," vyhrkl polekaně.
"Když jsem mluvil s doktorem Walshem," řekl doktor Mason, "zdůraznil mi, že máte rozsáhlé a úspěšné zkušenosti s vývojem myších monoklonálních protilátek."

37

"To jsem dělal na MIT," vysvětlil Sean. "Ale teď už se o to nezajímám.
Mám dojem, že je to zastaralá technika."
"To si nemyslíme," řekl doktor Mason. "Myslíme si, že tato technika stále je a ještě nějakou dobu bude komerčně využitelná. Měli jsme teď vlastně docela štěstí, protože se nám podařilo izolovat a vyprodukovat glykoprotein pacientů s rakovinou střev. A teď právě potřebujeme monoklonální protilátku, protože doufáme, že by to mohlo napomoci včasné diagnóze. Ale jak víte, s glykoproteiny bývají často problémy. Zatím se nám nepodařilo vyvolat antialergické reakce u myší a nezdařila se nám krystalizace této látky. Doktor Walsh mě ujistil, že pokud jde o chemii bilkovin, jste přímo umělec."
"Býval jsem," řekl Sean. "Nedělal jsem to už dost dlouho. Začal jsem se místo toho zajímat o onkogeny a onkoproteiny."
"Tak přesně tohohle jsem se obávala," obrátila se doktorka Levyová k doktoru Masonovi. "Říkala jsem ti, že to není dobrý nápad. Mám moc práce a nemám čas se tu starat o nějaké mediky. A teď, jestli mě omluvíte, musím jít zase pracovat."
Doktorka Levyová vstala a pohlédla dolů na Seana. "Nemyslela jsem to nijak osobně. Mám teď hodně práce a jsem pod velkým tlakem."
"To mě mrzí," řekl Sean. "Ale těžko to mohu nebrat osobně protože vaše výsledky s meduloblastomem jsou důvod, proč jsem jel až sem."
"Upřímně řečeno, to se mě netýká," řekla a zamířila ke dveřím.

"Doktorko Levyová," zavolal Sean. "Proč jste nepublikovala žádný článek o úspěších s meduloblastomem? Ve vědeckém světě, kdybyste nepublikovala své výsledky, tak už byste si nejspíš hledala místo."
Doktorka Levyová se zastavila a vrhla na Seana nesouhlasný pohled.
"Drzost není ta nejvhodnější taktika pro studenta," řekla a zavřela za sebou dveře.
Sean pohlédl na doktora Masona a pokrčil rameny. "Vždyť říkala, že o tom máme mluvit upřímně. Nepublikovala už celá léta."
"Clifford mě varoval, že neoplýváte diplomatickým taktem," řekl doktor Mason.
"Skutečně?" zeptal se Sean pohrdavě. Už si pomalu říkal, jestli bylo vůbec rozumné na Floridu jezdit. Nakonec měli možná pravdu všichni, kdo ho zrazovali.
"Ale také říkal, že jste ohromně chytrý. Myslím, že doktorka Levyová se vyjádřila trochu ostřeji, než měla v úmyslu. V každém případě je teď pod velkým tlakem. To jsme vlastně všichni."
"Ale výsledky, kterých jste dosáhli u pacientů s meduloblastomem, jsou fantastické," změnil Sean téma v naději, že prosadí svou. "Z toho je určitě možné se něco dozvědět všeobecně o rakovině. Zoufale bych si přál se na vašem výzkumu podílet. Možná, že kdybych se na tu problematiku podíval novým, nezaujatým pohledem, třeba bych přišel na něco, co vašim lidem uteklo."
"Sebedůvěra vám tedy rozhodně nechybí," povzdechl si doktor Mason.
"A někdy bychom možná mohli potřebovat nezaujatý pohled. Budu k vám

38

teď otevřený a dám vám důvěrnou informaci. Na našem výzkumu meduloblastomu se nemůžete podílet z několika důvodů. Za prvé, je to už ve stadiu klinického výzkumu a vy jste tu kvůli základnímu výzkumu. Tohle vám vysvětlil váš konzultant. A za druhé nemůžeme umožnit přístup k naší práci lidem zvenčí, protože ještě musíme žádat o příslušné patenty na některé unikátní biologické procesy, které jsme vyvinuli. Musíme to tímhle způsobem dělat kvůli našim finančním zdrojům. Podobně jako jiné výzkumné instituce musíme hledat nejrůznější zdroje kapitálu od té doby, co vláda škrtí výzkumné granty, pokud nejde o výzkum AIDS.
Obrátili jsme se na Japonce."
"Jako Všeobecná nemocnice v Bostonu?"
"Tak nějak," potvrdil doktor Mason. "Dostali jsme čtyřicetimiliónový grant od Sušita Industries, společnosti, která se rozšiřuje do biotechnologie. Ve smlouvě stojí, že společnost nám bude posílat peníze a na oplátku budou mít kontrolu nad patenty, které případně vzniknou. To je jeden z důvodů, proč potřebujeme monoklonální protilátky proti tomu antigenu.
Musíme vyrobit nějaké komerčně využitelné prostředky, pokud chceme dostávat každoroční příspěvky od Sušity. Zatím se nám v tomto ohledu příliš nedařilo. A pokud si neudržíme tuto finanční podporu, budeme muset uzavřít naši kliniku, kde samozřejmě veřejnost hledá pomoc."
"To je zlá situace," řekl Sean.
"To skutečně," souhlasil doktor Mason. "Ale je to realita situace ve výzkumu."
"Ale váš krátkodobý problém povede k budoucí japonské nadvládě."
"Tohle se dá říci o většině průmyslových odvětví," řekl doktor Mason.
"Tento problém se neomezuje na biotechnologii."
"A proč nepoužijete výnosy z patentů na financování dalšího výzkumu?"
"Problém je se získáním vstupního kapitálu," vysvětloval doktor Mason. "No, v našem případě to není tak úplně pravda. V posledních dvou letech jsme měli značné úspěchy s obyčejnou staromódní filantropii. Značný počet podnikatelů nám dal vysoké příspěvky. Dnes večer vlastně pořádáme dobročinný společenský večer. Velice rád bych vás také pozval.
Koná se to v mém domě na Star Island."
"Nemám vhodné oblečení," řekl Sean, překvapený, že ho šéf kliniky zve i po té scéně, kterou měl s doktorkou Levyovou.
"Ale na to jsme mysleli," uklidňoval ho doktor Mason. "Zařídili jsme to s půjčovnou smokingů. Vy jen zatelefonujete a sdělíte jim své míry a oni vám oblek doručí domů."
"To je velice pozorné," řekl Sean. Těžko se vyrovnával s takovouhle podivnou pohostinností.
Náhle se dveře kanceláře rozlétly a dovnitř vběhla bledá žena v bílé uniformě a postavila se před doktora Masona. Byla viditelně rozrušena.
"Už zase, Randolphe," vyhrkla. "Tohle už je pátá pacientka s rakovinou prsu, která zemřela na dýchací potíže. Říkala jsem ti, že. . "
Doktor Mason vyskočil. "Margaret, máme společnost."

BLíZKÝ KONEC /39

Sestra sebou škubla, jako by ji uhodil. Otočila se k Seanovi, kterého si všimla až teprve teď. Byla to čtyřicetiletá žena s kulatým obličejem, šedivými vlasy svázanými do uzlu a silnýma nohama. "Promiňte," řekla, celá bledá. "Moc mě to mrzí." Znovu se obrátila na doktora Masona. "Věděla jsem, že tu byla doktorka Levyová, ale když jsem ji viděla vracet se do kanceláře, myslela jsem, že jsi tu sám."

"To nevadí," řekl doktor Mason. Představil Seana s Margaret Richmondovou, vrchní sestrou, a dodal: "Pan Murphy u nás bude dva měsíce."
Paní Richmondová Seanovi zdvořile podala ruku a zamumlala, že ji těší.
Pak uchopila doktora Masona za loket a vyvedla ho ven. Zavřela za sebou, ale západka nezaskočila, takže se dveře znovu otevřely.
Vzhledem k tomu, že paní Richmondová měla velmi pronikavý hlas, Sean chtě nechtě rozhovor vyslechl. Zřejmě nečekaně zemřela další pacientka léčená běžnou chemoterapií na rakovinu prsu. Našli ji v posteli úplně cyanotickou, právě tak zmodralou jako ty předešlé.
"Takhle to nemůže jít dál!" vykřikla Margaret. "Někdo to musí dělat schválně. Není pro to jiné vysvětlení. Je to vždycky při stejné směně a kazí nám to statistiku. Musíme něco udělat, než začnou mít úřady podezření.
A jestli se toho zmocní masmédia, bude to tragédie."
"Promluvíme si s Harrisem," uklidňoval ji doktor Mason. "Řekneme mu, aby nechal všechno ostatní plavat. Řekneme mu, že musí tohle zařídit."
"Takhle to nemůže jít dál," opakovala sestra Richmondová. "Harris musí dělat víc než jen kontrolovat osobní záznamy zaměstnanců."
"Souhlasím," řekl doktor Mason. "Hned si s Harrisem promluvíme. Jen moment, zařídím, aby pana Murphyho někdo provedl po klinice."
Hlasy se vzdálily. Sean si poposedl blíž ke dveřím v naději, že toho uslyší víc, ale venku už bylo ticho. Pak se dveře znovu otevřely. Sean se zahanbeně opřel o sedadlo a do kanceláře vběhla další žena. Tentokrát to byla přitažlivá dívka kolem dvacítky, oblečená v kostkované sukni a bílé blůze. Byla opálená, živá a nádherně se usmívala.
"Ahoj, já jsem Claire Baringtonová."
Sean se bleskově dověděl, že Claire pracuje v oddělení pro styk s veřejností. Zacinkala mu před obličejem klíči a řekla "Ty jsou od tvého skvělého bytu v Kravím paláci." Vysvětlila, že dům má tuto přezdívku na památku některých bývalých uživatelů.
"Já tě tam dovezu," řekla Claire, "abych se přesvědčila, že je tam všechno v pořádku. Ale mám pokyny od doktora Masona, abych tě nejdřív provedla po klinice. Co tomu říkáš?"
"Připadá mi to jako dobrý nápad," řekl Sean a zvedl se z gauče. Byl ve Forbesově centru asi hodinu, a jestli tato hodina je odpovídající ukázkou následujících dvou měsíců, čeká ho dosti zajímavá zkušenost. Pokud tu tedy zůstane.
Následoval půvabnou Claire Baringtonovou z kanceláře doktora Masona na chodbu a vážně uvažoval o tom, že zavolá doktora Walshe a namíří si to zpátky do Bostonu. Rozhodně udělá víc práce tam, než když ho tady přidělí na výzkum monoklonálních protilátek.

40

"Tady máme administrativní oddělení," řekla Claire a zahájila tak oficiální prohlídku. "Kancelář Henryho Falworthe je vedle kanceláře doktora Masona. Henry Falworth má na starosti nelékařský personál. Vedle něj má kancelář doktorka Levyová. Ta má samozřejmě další kancelář dole vedle laboratoře pro práci s patogenními látkami."
Sean nastražil uši. "Vy tu máte laborku pro práci s nebezpečnými látkami?" zeptal se překvapeně.
"Samozřejmě," řekla Claire. "Vyžádala si ji doktorka Levyová, když k nám přišla. A kromě toho je Forbesovo centrum vybaveno různým nejmodernějším vybavením."
Sean pokrčil rameny. Takováhle laboratoř, vybavená pro práci s infekčními mikroorganismy, mu připadala trochu nadbytečná.
Claire ukázala opačným směrem a řekla mu, kde je společná kancelář doktora Stana Wilsona, šéfa nemocničního personálu, Margaret Richmondové a Dana Selenburga, úředníka kliniky. "Tihle všichni samozřejmě mají soukromé kanceláře nahoře v nejvyšším patře nemocniční budovy."
"Tohle mě nezajímá," řekl Sean. "Pojďme se podívat na výzkumná pracoviště."
"Tak hele, buď bude prohlídka za pětadvacet dolarů nebo nic," řekla Claire přísně. Pak se zasmála. "Tak to pro mě udělej! Potřebuju trénink."
Sean se usmál. Claire byla nejpřirozenější člověk, s jakým se dosud v Centru setkal. "Tak dobře. Jdeme!"
Claire ho zavedla do vedlejší místnosti s osmi psacími stoly, za kterými seděli pilně pracující lidé. U stěny stála obrovská, hlučně fungující kopírka.
Za skleněnou přepážkou byl velký počítač s mnoha modemy, vystavený jako nějaká podivná trofej. Na druhé stěně byl malý výtah se skleněnými dveřmi. Byl plný papírů, které vypadaly jako zdravotní karty pacientů.
"Tohle je důležitá místnost," řekla Claire s úsměvem. "Sem se posílají účty za nemocniční a ambulantní ošetřování. Ti lidé tady také jednají se zdravotní pojišťovnou. A odsud mi také přichází plat."
Sean si prohlédl více administrativních prostor, než mu bylo milé, až ho pak Claire konečně dovedla dolů na prohlídku laboratorních prostor, které zabíraly pět prostředních poschodí budovy.
"V prvním patře je přednáškový sál, knihovna a bezpečnostní oddělení," odříkávala Claire, když vstoupili do šestého patra. Sean šel za ní dlouhou chodbou, ze které vedly laboratoře na obě strany. "Tohle je hlavní poschodí, kde se provádí výzkum. Tady je většina laboratorního vybavení."
Sean strčil do několika laboratoří hlavu. Čekal futuristickou laboratoř, skvěle architektonicky vyřešenou a plnou nejnovější techniky. Místo toho viděl obyčejnou místnost se základním vybavením. Claire ho představila čtyřem lidem, na které v jedné z laboratoří narazili. Sean se seznámil s Davidem Lowensteinem, Arnoldem Harperem, Nancy Sprague ovou a Hiroši Gyuhamou. Pouze Hiroši projevil o Seana víc než letmý zájem.

Hluboce se uklonil, když mu Claire Seana představovala. Zdálo se, že na něj udělalo opravdový dojem, když se dověděl, že Sean je z Harvardu.

BLíZKÝ KONEC /41

"Harvard je velmi dobrá škola," řekl se silným přízvukem.
Šli dál chodbou a Seanovi začalo být divné, že je většina místností prázdná.
"Kde všichni jsou?" zeptal se.
"Seznámila jsem tě skoro se vším personálem výzkumu," řekla Claire.
"Ještě máme technika jménem Mark Halpern, ale toho tu zrovna nikde nevidím. Nemáme tu teď mnoho zaměstnanců, i když se proslýchá, že budeme přibírat personál. Stejně jako všechny podniky jsme na tom v poslední době nebyli nejlépe."
Sean přikývl, ale toto vysvětlení nepomohlo zmírnit zklamání, které cítil. Podle ohromných úspěchů v problematice meduloblastomu si představoval, že najde velkou skupinu výzkumných pracovníků, jak dynamicky pracují. Namísto toho celá budova působila téměř opuštěným dojmem, a to Seanovi připomnělo Ramirezovu prapodivnou poznámku o tom, jak se ztrácí personál z laboratoří.
"Dole v bezpečnostním oddělení mi řekli, že se někteří lidé z výzkumu ztratili. Víš o tom něco?"
"Moc ne," přiznala Claire. "Jen to, že to bylo loni a způsobilo to problémy."
"Co se stalo?"
"Úplně zmizeli," řekla Claire. "Opustili všechno - byty, auta, dokonce i své přítelkyně."
"A to se nikdy nenašli?" zeptal se Sean.
"Objevili se," řekla Claire. "Lidé z vedení o tom neradi mluví, ale ti laboranti zřejmě pracují pro nějakou společnost v Japonsku."
Sušita Industries?"
"To tedy nevím," odpověděla Claire.
Sean už slyšel o společnostech, které lanaří personál, ale nikdy ne takhle tajně. A nikdy ne do Japonska. Uvědomil si, že je to zřejmě další známka, že v oblasti biotechnologie nastávají nové časy.
Došli s Claire ke dveřím z těžkého mléčného skla, které jim zabraňovaly v dalším postupu. Tiskacími písmeny na nich bylo napsáno VSTUP ZA-
KÁZÁN. Sean se na Claire tázavě podíval.
"Tady je laboratoř pro práci s patogenními látkami," řekla mu.
"Můžeme se tam podívat?" zeptal se Sean. Udělal z dlaní kukátko a snažil se nahlédnout dovnitř. Jediné, co viděl, byla chodba se spoustou dveří.
Claire zavrtěla hlavou. "Tam se nesmí," řekla. "Tam většinou pracuje doktorka Levyová. Pokud tedy je v Miami. Někdy bývá tady a někdy v naší základní diagnostické laboratoři v Key West."
"A to je co?" zeptal se Sean.
Claire spiklenecky zamrkala a přiložila si ruku k ústům, jakoby říkala bůhvíjaké tajemství. "Je to další menší výdělečný podnik Centra," řekla.
"Dělají tam základní diagnostická vyšetření pro naši kliniku a ještě pro několik nemocnic v Keys. Takhle získáváme nějaké finance navíc. Máme ale nějaké problémy s legislativou na Floridě."

42

"Jak to, že tam dovnitř nemůžeme jít řekl Sean a ukázal na skleněné dveře.
"Doktorka Levyová říkala něco o nějakém nebezpečí, ale nevím, o co vlastně jde. Upřímně řečeno, jsem ráda, že tam nemusím chodit. Ale jestli chceš, tak se jí na to zeptej. Nejspíš tě tam vezme."
Sean si nebyl jistý, jestli mu doktorka Levyová po tom dnešním setkání bude ochotna prokazovat nějaké laskavosti. Natáhl ruku a dveře trochu pootevřel.
Claire ho chytila za paži. "Co to děláš?" Byla zděšena.
"Jen jsem byl zvědavý, jestli je zamčeno," řekl. Pustil dveře a ty se opět zavřely.
Vrátili se stejnou cestou a sestoupili o poschodí níž. V pátém poschodí byla po jedné straně chodby veliká laboratoř a na druhé straně několik kanceláří.
"Říkali mi, že ty budeš užívat tuhle laboratoř," řekla Claire. Rozsvítila stropní světla. Laboratoř byla obrovská ve srovnání s tím, na co byl Sean zvyklý v Harvardu a na Massachusetts Institute oí Technology, kde se mezi personálem odehrávaly legendární boje o místo. Uprostřed zdejší laboratoře byla skleněnou stěnou ohraničena kancelář s psacím stolem, telefonem a terminálem počítače.
Sean se procházel po místnosti a dotýkal se zařízení laboratoře. Vybavení laboratoře bylo jen základní, ale Sean měl dojem, že bude stačit.
Největší dojem na něj udělal luminiscenční spektrometr a mikroskop se zařízením pro fluorescenci. Sean měl dojem, že s těmihle přístroji by se mohl docela vyřádit, ale nebyl si jistý, jestli bude u Forbese to pravé prostředí. Vypadalo to však, že bude v té velké místnosti pracovat sám.
"Kde jsou chemikálie a takové věci?" zeptal se.
Claire mu pokynula, aby šel za ní, sestoupili do nižšího patra a tam mu ukázala sklad chemikálii. Tahle místnost na Seana udělala daleko větší dojem než všechno, co dosud viděl. Sklad byl plný chemikálii, které člověk mohl v

biologické laboratoři potřebovat. Dokonce tam měli i bohatý výběr různých buněčných linií z Národního ústavu zdraví.
Prošli zběžně zbytek laboratoří a pak odvedla Claire Seana do suterénu.
Nakrčila nos a otevřela dveře do místnosti se zvířaty. Psi se rozštěkali, opice se šklebily a myši a krysy se rozběhly po klecích. V místnosti byl vlhký, pronikavý vzduch. Claire Seana představila Rogerovi Calvetovi, který měl na starosti zvířata. Byl to malý muž s velkým hrbem.
Byli vevnitř jen malou chvilku a když se za nimi zavřely dveře, Claire si ulehčeně vydechla. "Tohle je moje nejneoblíbenější místo z celé prohlídky," svěřila se. "Nejsem si tak úplně jistá, jak se dívám na práva zvířat."
"Je to krutý," připustil Sean. "Ale zase na druhou stranu je potřebujeme. Z jakéhosi důvodu mi myši a krysy nedělají takové problémy jako psi a opice."
"Mám ti ukázat taky nemocnici," řekla Claire. "Jsi pro?"
"Proč ne?" usmál se Sean. Claire byla velmi zábavná.

43

Vyjeli výtahem zpátky do druhého patra a po krytém pěším mostě přešli do nemocniční budovy. Vysoké budovy byly postaveny nějakých patnáct metrů od sebe.
Ve druhém patře nemocnice byly diagnostické ordinace, léčebná oddělení i operační sálky. Stejně tak tam uviděli chemickou laboratoř, radiologické oddělení a oddělení zdravotních záznamů. Claire seznámila Seana se svou matkou, která v kartotéce pracovala.
"Kdybych vám mohla nějak pomoci," řekla paní Baringtonová, "tak mi klidně zavolejte."
Sean poděkoval a měl se k odchodu, ale paní Baringtonová trvala na tom, že ho provede po oddělení. Sean se snažil vypadat zaujatě, když mu ukazovala možnosti jejich počítače, laserovou tiskárnu, výtah, kterým si sem dopravují karty ze skladu v suterénu, a výhled, který odsud je na Miami River.
Claire pak vyšla za Seanem zpátky na chodbu a omluvila se.
"Tohle ještě nikdy neudělala," vysvětlila. "Nejspíš ses jí líbil."
"To jsem celej já," řekl Sean. "Blázněj po mě starší dámy a holky před pubertou. A s ženskejma mezi tím mám problémy."
"A tomuhle chceš abych věřila?" poznamenala Claire sarkasticky.
Potom Seana rychle provedla moderní klinikou s osmdesáti lůžky.
Klinika byla čistá, dobře architektonicky řešená, se zjevným dostatkem personálu. Všude kolem byly pestré barvy a čerstvé květiny, takže to na klinice vypadalo vesele, navzdory těžkým onemocněním některých pacientů. Zde se Sean dozvěděl, že se Centrum spojilo s Národním ústavem zdraví a léčí se zde pokročilý melanom. Vzhledem k silnému slunečnímu záření je na Floridě velký výskyt melanomu.
Dokončili prohlídku Forbesova centra a pak Claire řekla Seanovi, že je na čase, aby ho zavezla do Kravího paláce a ukázala mu, kde bude bydlet.
Snažil se ji přesvědčit, že to není nutné, ale Claire o tom nechtěla ani slyšet. Přísně mu nakázala, aby jel těsně za ní, vyjela z Forbesova centra a zamířila na jih na Twelfth Avenue. Sean jel opatrně, protože slyšel, že většina lidí z Miami vozí v přihrádce v autě pistoli. V Miami je prý nejvíc smrtelných úrazů pocházejících z obyčejných naražených blatníků.
V Calle Ocho zatočili doleva a Sean si všiml známek bohaté kubánské kultury, která zanechala na dnešním Miami nesmazatelné stopy. Pak zatočili doprava a charakter města se znovu změnil. Teď projížděli kolem prosklených bank, z nichž každá byla dokladem finanční síly nezákonného obchodu s drogami.
Kraví palác na Seana žádný zvláštní dojem neudělal. Jako většina budov v okolí to byl dvoupatrový betonový kvádr s posuvnými dveřmi a okny v hliníkových rámech. Před budovou i za ní bylo asfaltové parkoviště.
Jediná věc, která se Seanovi zamlouvala, byla tropická výsadba kolem budovy. Některé rostliny právě kvetly.
Sean zastavil vedle hondy, ve které přijela Claire.
Claire se podívala, jaké číslo je na klíčích od Seanova bytu, a vydali se nahoru po schodech. Seanův byt byl v polovině zadní chodby. Claire se

44

pokoušela otočit klíčem v zámku a vtom se otevřely dveře přímo naproti.
"Budeš tu bydlet?" zeptal se asi třicetiletý světlovlasý muž. Měl na sobě jen džíny.
"Vypadá to tak," řekl Sean.
"Já jsem Gary," představil se mladík. "Gary Engels z Philadelphie.
Jsem technik od rentgenu. V noci pracuju a ve dne sháním byt. A co ty?"
"Medik," řekl Sean právě ve chvíli, kdy se Claire podařilo dveře odemknout.
Vešli do zařízeného dvoupokojového bytu s kuchyní. Z obývacího pokoje i z ložnice vedly posuvné dveře na balkón, který se táhl podél celé budovy.
"Co si o tom myslíš?" zeptala se Claire.
"Je to daleko lepší, než jsem čekal," řekl Sean.
"Klinika těžko získává určité profese," vysvětlovala Claire. "Zvláště kvalitní sestry. Musí pro ně mít nějaké dobré bydlení, aby mohla konkurovat jiným místním nemocnicím."
"Díky za všechno," řekl Sean.
"Ještě něco," Claire podala Seanovi proužek papíru. To je telefon na půjčovnu smokingů, o které mluvil doktor Mason.

Předpokládám, že večer půjdeš."
"Úplně jsme na to zapomněl."
"Ale měl bys jít," přemlouvala ho Claire. "Tyhle večírky jsou jedna z výhod práce na klinice."
"Konají se často?" ptal se Sean.
"Docela často," řekla Claire. "Bývá tam zábava."
"Takže tam budeš?"
"To rozhodně."
"Tak to tam možná taky půjdu," řekl Sean. "Ještě jsem na sobě mockrát smoking neměl. Mohla by to být legrace."
"Bezva," kývla Claire. "A vzhledem k tomu, že bys možná těžko hledal, kde doktor Mason bydlí, klidně tě tu vyzvednu. Nebydlím daleko. Co takhle kolem půl osmé?"
"Budu připravený."

Hiroši Gyuhama se narodil ve městě Jokosuka na jih od Tokia. Jeho matka pracovala na americké námořní základně a Hiroši se od dětství zajímal o Ameriku a západní kulturu. Matka však měla naprosto jiný pocit a nedovolila mu studovat na škole angličtinu. Hiroši byl poslušné dítě, a tak bez otázek vyhověl matčině přání. Až po její smrti začal studovat biologii a angličtinu na universitě a od začátku v ní neobyčejně vynikal.
Po promoci přijali Hirošiho do Sušita Industries, což byl velký elektronický podnik, který se začal zabývat také biotechnologii. Když jeho nadřízení zjistili, že mluví plynně anglicky, poslali ho na Floridu, aby tam dohlížel na investici, kterou vložili do Forbesova centra.
Až na počáteční nepříjemnost se dvěma výzkumnými pracovníky Cen-

tra, kteří odmítali spolupracovat, což se nakonec vyřešilo tím, že je odvezli do Tokia a nabídli jim obrovské platy, se Hiroši nesetkal s žádnými vážnými problémy.
Nečekaný příjezd Seana Murphyho byl něco jiného. Hirošiho a Japonce vůbec vždycky překvapení vyvedlo z míry. A navíc jim Harvard připadal spíše jako nějaká metafora než jako určitá instituce. Byl to pro ně symbol americké kvality a vynalézavosti. Z toho důvodu se Hiroši obával, aby Sean neodvezl nějaké výsledky na Harvard a americká universita by je pak mohla předběhnout, pokud jde o případné patenty. Vzhledem k tomu, že další jeho budoucnost u Sušita Industries závisela na jeho schopnosti chránit investice ve Forbesově centru, díval se na Seana jako na možnou hrozbu.
Hiroši reagoval rychle - nejprve poslal fax svému japonskému nadřízenému. Použil svou soukromou telefonní linku. Japonci od počátku trvali na tom, aby se nemuseli s Hirošim spojovat přes centrálu kliniky. To byla jejich jediná podmínka.
Pak Hiroši zavolal sekretářku doktora Masona a zeptal se jí, jestli by mohl mluvit s ředitelem. Sekretářka ho objednala na druhou hodinu. Teď vystupoval po schodech do sedmého patra a bylo za tři minuty dvě. Hiroši byl pečlivý muž, který máloco nechával náhodě.
Vstoupil do Masonovy kanceláře a ředitel rychle vstal. Hiroši se hluboce uklonil se zjevnou úctou, ale ve skutečnosti si amerického lékaře příliš nevážil, protože měl dojem, že doktoru Masonovi chybí železná vůle, kterou dobrý manažér nutně musí mít. Jak ho tak Hiroši odhadoval, byl doktor Mason pod nějakým tlakem, jednal naprosto nepředvídatelně.
"Doktore Gyuhamo, to je hezké, že jste přišel," řekl doktor Mason a pokynul směrem ke gauči. "Můžeme vám něco nabídnout? Kávu, čaj, džus?"
"Džus prosím," odpověděl Hiroši se zdvořilým úsměvem. O žádné občerstvení sice nestál, ale nechtělo se mu odmítat, aby nevypadal nevděčně.
Doktor Mason se posadil naproti Hirošimu. Hiroši si všiml, že sedí na samém kraji sedadla a mne si ruce. Poznal, že je nervózní, což ještě snížilo Hirošiho mínění o doktoru Masonovi jako o dobrém manažérovi. Člověk by neměl dávat své pocity takhle najevo.
"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se doktor Mason.
Hiroši se znovu usmál a uvědomil si, že žádný Japonec by nemluvil takhle přímo.
"Dneska mi představili mladého studenta z Harvardu."
"Seana Murphyho," kývl doktor Mason. "Studuje tam medicínu."
"Harvard je velmi dobrá škola," poznamenal Hiroši.
"Jedna z nejlepších," potvrdil doktor Mason. "Zvláště pokud jde o lékařský výzkum." Pátravě na Hirošiho pohlédl. Věděl, že Japonec se nerad ptá přímo. Mason se vždycky musel snažit uhodnout, kam Hiroši vlastně míří. Pokaždé ho to znervózňovalo, ale věděl, že Hiroši je představitel společnosti Sušita a tak se k němu musí chovat s respektem.

Teď to vypadalo, že Hirošiho nějak znervózňuje Seanova přítomnost.
V tu chvíli sekretářka přinesla džus, Hiroši se uklonil a postavil sklenici na konferenční stolek.
"Možná bych vám měl vysvětlit, proč tu pan Murphy je."
"To by mě velmi zajímalo," kývl Hiroši.
"Sean Murphy je ve třetím ročníku medicíny," řekl doktor Mason.
"Během třetího ročníku mají studenti vyhrazený čas na různé stáže a mohou studovat něco, co je obzvlášť zajímá. Pan

Murphy se zajímá o výzkum. Bude tu dva měsíce."
"To má ale dobré," řekl Hiroši "Přijede si v zimě na Floridu."
"Je to dobrý systém," souhlasil doktor Mason. "On získá zkušenosti s laboratoří v provozu a my dostaneme nového pracovníka."
"Možná že ho bude zajímat náš projekt s meduloblastomem," podotkl Hiroši.
"Zajímá ho to," potvrdil doktor Mason. "Ale nebude se na něm moci podílet. Bude místo toho pracovat na našem glykoproteinu rakovinných tkání tlustého střeva a bude se snažit o jeho krystalizaci. Nemusím vám říkat, jak by to bylo ohromné jak pro Forbesovo centrum tak i pro Sušitu, kdyby se mu podařilo udělat to, čeho jsme dosud nedosáhli."
"Moji nadřízení mě o příjezdu pana Murphyho neinformovali," řekl Hiroši. "To je zvláštní, že zapomněli."
Doktor Mason si ihned uvědomil, o co v tomhle podivném rozhovoru jde. Jednou z podmínek společnosti Sušita bylo, že si prověří všechny zaměstnance, ještě než budou přijati. Většinou to byla pouhá formalita, a tentokrát na to doktor Mason ani nepomyslel, vzhledem k tomu, že šlo o studenta a o pouhou dvouměsíční stáž.
"Rozhodnutí přijmout pana Murphyho na studijní stáž padlo poměrně rychle. Možná jsem měl Sušita Industries informovat, ale v tomto případě nejde o zaměstnance. Nedostává plat. A kromě toho je to student a má malé zkušenosti."
"Přesto mu svěříte vzorky glykoproteinu," řekl Hiroši. "Bude mít přístup k rekombinantní E.coli, která protein produkuje."
"Samozřejmě že dostane protein," řekl doktor Mason. "Ale není důvodu, abychom ho zasvěcovali do rekombinantní techniky jeho výroby."
"Kolik toho vlastně o tom člověku víte?" zeptal se Hiroši.
"Přichází s doporučením od důvěryhodného kolegy," vysvětlil doktor Mason.
"Naši společnost by možná zajímal jeho životopis."
"Žádný životopis nemáme," řekl doktor Mason. "Je to pouhý student.
Pokud by existovalo něco, co bychom měli vědět, jsem si jistý, že by mě o tom můj přítel doktor Walsh informoval. Řekl však o něm, že je přímo umělec, pokud jde o krystalizaci a výrobu myších monoklonálních protilátek. Nějakého umělce potřebujeme, pokud chceme předložit nějaký patentovatelný výrobek. A kromě toho je pro kliniku prospěšné spojení s Harvardskou universitou. Fakt, že jsme zde měli na stáži studenta z Harvardu, nám v očích veřejnosti nemůže nijak uškodit."

47

Hiroši vstal a s úsměvem na tváři se uklonil, i když ne tak hluboce, jako když do kanceláře vcházel. "Děkuji vám, že jste mi věnoval svůj čas," řekl.
Pak vyšel z místnosti.

Když za Hirošim zaklaply dveře, doktor Mason zavřel oči a promnul si je konečky prstů. Třásly se mu ruce. Říkal si, že je příliš nervózní a jestli si nedá pozor, zhorší se mu žaludeční vřed. Mají na klinice možná nějakého psychopata, který zabíjí pacientky s metastázující rakovinou prsu, a teď ke všemu ještě nějaké obtíže se Sušita Industries.
To mu tak ještě chybělo!
Bylo mu teď líto, že vyhověl Cliffordu Walshovi a pozval jeho studenta.
Takovouhle komplikaci teď tedy nepotřeboval.
Ale na druhou stranu doktor Mason věděl, že potřebuje něco, co by mohl Japoncům nabídnout, aby grant obnovili.
Pokud by Sean mohl pomoci vyřešit problém spojený s vývojem protilátky proti glykoproteinu, pak by jim jeho příjezd mohl skutečně neobyčejně pomoci.
Doktor Mason si nervózně prohrábl rukou vlasy. Hiroši mu připomněl, že toho vlastně o Seanovi mnoho neví. A Sean bude přesto mít přístup do jejich laboratoří. Bude mluvit se zaměstnanci kliniky, bude mít přístup k počítačům. Sean navíc doktoru Masonovi připadal jako dost zvláštní typ.
Rychle zdvihl telefonní sluchátko a požádal sekretářku, aby ho spojila s doktorem Walshem z Bostonu. Čekal a přecházel po místnosti. Vyčítal si, že ho nenapadlo zavolat Cliffordovi už dříve.
Za pár minut už se jeho přítel ozval v telefonu. Doktor Mason se posadil ke stolu. Mluvili spolu naposled minulý týden, a tak mohli přejít téměř hned přímo k věci.
"Dojel tam Sean dobře?" zeptal se doktor Walsh.
"Přijel dneska dopoledne."
"Doufám, že hned nedělá nějaké potíže," podotkl doktor Walsh.
Doktor Mason cítil, jak ho žaludeční vřed začíná pálit. "To je ale divná poznámka. Zvlášť po tom výborném doporučení."
"Všechno, co jsem o něm říkal, je pravda," řekl doktor Walsh. "V molekulární biologii je ten kluk přímo génius. Ale je to dítě předměstí a jeho sociální dovednosti se zdaleka neblíží jeho intelektuálním schopnostem.
Bývá dost zatvrzelý. A je taky silný jako býk. Mohl klidně hrát profesionální hokej. Je to typ chlápka, jakýho by člověk potřeboval mít po boku, když se schyluje k nějaké rvačce."
"My se tady zase tak moc nerveme," zasmál se doktor Mason. "V tomhle ohledu asi jeho dovednosti potřebovat nebudeme. Ale řekni mi něco jiného. Byl Sean někdy v nějakým spojení s biotechnologickým průmyslem, jako třeba že pracoval v nějaké společnosti na letní brigádě? Něco takového?"
"To rozhodně ano," řekl doktor Walsh. "Nejenže v nějaké pracoval, dokonce i jednu vlastnil. Spolu se skupinou přátel

založili společnost zvanou Immunotherapy na vývoj myších monoklonálních protilátek. Pokud vím, tak se té společnosti dost dařilo. Ale já se zas tak o průmyslové otázky našeho oboru nestarám."

48

Bolest v Masonových útrobách zesílila. Tohle nebyla informace, kterou si přál slyšet.
Poděkoval doktoru Walshovi, zavěsil sluchátko a okamžitě spolkl dvě tablety Antacidu. Dělala mu starosti možnost, že by se společnost Sušita mohla doslechnout o Seanově spojení s Immunotherapy. Pokud by se to stalo, mohlo by je to přimět ke zrušení smlouvy.
Doktor Mason přecházel po kanceláři. Intuice mu radila, aby jednal.
Možná by měl poslat Seana zpátky do Bostonu, jak mu říkala doktorka Levyová. Ale to mohlo znamenat ztrátu Seanova potenciálního příspěvku k projektu glykoprotein.
Náhle dostal nápad. Alespoň může o Seanově společnosti zjistit všechno, co se zjistit dá. Tentokrát nepožádal sekretářku, aby ho spojila.
Sterlinga Rombauera volal sám.

Tak jak řekla, objevila se Claire u Seana přesně v půl osmé. Měla na sobě černé šaty s uzoučkými ramínky a dlouhé houpající se náušnice.
Hnědé vlasy měla sepnuté štrasovými sponkami. Sean si říkal, že vypadá ohromně.
Svým vlastním oblečením si tak jistý nebyl. Vypůjčený smoking rozhodně potřeboval šle; zjistil, že kalhoty jsou o dvě čísla větší, a už nebyl čas je vyměnit. Boty mu také byly o půl čísla větší. Ale košile a sako mu padly poměrně dobře. A vlasy si po straně uhladil pomocí jakéhosi gelu, který si vypůjčil od přátelského souseda Gary Engelse. Dokonce se i oholil.
Jeli Seanovým isuzu, protože bylo prostornější než Clairina malá honda.
Claire mu ukazovala, kudy jet. Vyhnuli se mrakodrapům v centru a jeli nahoru po Biscayne Boulevardu. Ulice byla plná lidí všech barev a národností. Jeli kolem obchodu firmy Rolls Royce a Claire poznamenala, že slyšela, že prý většina obchodů se uskutečňuje v hotovosti; že lidé si chodí pro auto s aktovkami plnými dvacetidolarovek.
"Kdyby se zítra zrušil obchod s drogami, tak by to město asi dost pocítilo," uvažoval Sean.
"Město by se přímo zhroutilo," řekla Claire.
Zatočili doprava na Mac Arthur Causeway a zamířili k jižnímu cípu Miami Beach. Cestou po pravé straně viděli několik velikánských plachetnic zakotvených v přístavu Dodge Island. Těsně před Miami Beach zahnuli doleva a přejeli přes malý most, kde je zastavil ozbrojený strážce, který stál u strážního domku.
"Tady to teda musí být nóbl," poznamenal Sean.
"Ohromně," potvrdila Claire.
"Mason si tedy žije," řekl Sean. Honosné domy, které míjeli, se zdály trochu přehnané pro obyčejného ředitele výzkumného centra.
"Myslím, že ty peníze jsou vlastně její. Dívčím jménem se jmenovala Forbesová, Sarah Forbesová."
"Fakt?" Sean vrhl po Claire pohled, aby se ujistil, že si z něj nedělá legraci.

49

"To její otec založil Forbesovo onkologické centrum."
"Hezky! To je od starého pána pěkné, že sehnal místo svému zeťovi."
"Není to tak, jak si myslíš," řekla Claire. "Je to příběh jak z červené knihovny. Starý pán sice kliniku založil, ale když zemřel, jeho starší syn Harold byl vykonavatelem závěti. A Harold ztratil většinu peněz nadace v nějakém stavebním podniku na střední Floridě. Doktor Mason přišel do Centra dost pozdě, když už to tam začalo vypadat dost špatně. Spolu s doktorkou Levyovou to zase dali do pořádku."
Zajeli na příjezdovou cestu před obrovský bílý dům s portálem podpíraným rýhovanými korintskými sloupy. Hlídač na parkovišti se okamžitě ujal jejich auta.
Vnitřek domu na Seana také udělal dojem. Všechno bylo bílé: bílé mramorové podlahy, bílý nábytek, bílý koberec a bílé stěny.
"Doufám, že architektovi moc nezaplatili za výběr barev."
Prošli domem na terasu s výhledem na Biscayne Bay. Zátoka byla poseta světly svítícími na ostrůvcích a nesčetných člunech. Za zátokou bylo vidět město Miami jiskřící v měsíčním světle. Uprostřed terasy byl oválný bazén se světly pod hladinou. Nalevo od něj byl postaven růžovobíle pruhovaný stan s dlouhými stoly plnými jídla a pití. Vedle domu hrála skupina hudebníků a v sametovém vzduchu zněly melodické zvuky bubínků. U břehu byla u mola zakotvena obrovská bílá jachta. Na zádi jí visel člun.
"A tady jde hostitel s hostitelkou," upozornila Claire Seana, uchváceného vším tím, co vidí kolem sebe.
Sean se otočil a uviděl doktora Masona, který k nim přicházel s kyprou odbarvenou blondýnou. Byl oblečený v elegantním smokingu, který rozhodně nepocházel z půjčovny, a v lakovkách. Paní Masonová byla nacpaná do broskvově zbarvených šatů bez ramínek, tak těsných, že měl Sean obavy, že nejmenší pohyb odhalí její mohutná prsa. Měla poněkud rozcuchané vlasy a její nalíčení by se spíš hodilo pro dívku o polovinu mladší.
Byla také zcela viditelně opilá.
"Vítejte, Seane," řekl doktor Mason. "Doufám, že se o vás Claire dobře starala."

"Úplně skvěle," usmál se Sean.
Doktor Mason pak představil Seana své ženě, která pomrkávala tlustě nalíčenými řasami. Sean jí zdvořile stiskl ruku, ale na tvář ji nepolíbil, přestože to zcela evidentně čekala.
Doktor Mason se otočil a kývl na další dvojici. Když k nim přistoupili, představil Seana jako medika z Harvardu, který je v Centru na studijní stáži. Sean měl nepříjemný pocit, že ho ředitel předvádí. Muž se jmenoval Howard Pace a doktor Mason ho představil jako ředitele velké továrny na výrobu letadel v St. Louis. Právě se chystal věnovat Centru šek.
"Víš, synu," řekl pan Pace a položil Seanovi ruku kolem ramen, "můj dar má pomoci zaplatit studia mladým lidem jako jsi ty. Tady ve Forbesově centru dělají skvělé věci. Hodně se tu naučíš. Studuj pilně!" Rozloučil se se Seanem mužným plácnutím do ramene.

50

Mason začal pana Pace představovat nějakým jiným lidem a Sean náhle zjistil, že je sám. Už si chtěl vzít nějaké pití, když vtom ho zarazil nějaký hlas. "Ahoj, hezoune."
Sean se otočil a podíval se do zakalených očí Sarah Masonové.
"Chci ti něco ukázat," řekla a chytila Seana za rukáv.
Sean se zoufale rozhlížel po Claire, ale nebyla nikde v dohledu. Rezignovaně se nechal odvést po schodech dolů k moři. Každou chvilku musel Sarah přidržovat, protože se jí vysoké podpatky zachytávaly mezi prkny přístaviště. Na konci můstku vedoucímu k jachtě se Sean setkal s velkým dobrmanem s bílými zuby a obojkem s cvočky.
"Tohle je moje loď," řekla Sarah. "Jmenuje se Lady Luck. Chtěl by ses projet?"
"Myslím, že to zvíře na palubě nestojí o společnost," podotkl Sean.
"Batman?" zeptala se Sarah. "Nedělej si s ním hlavu. Pokud jsi se mnou, tak je to učiněné jehňátko."
"Možná bychom se sem mohli vrátit později," hledal Sean únikovou cestu. "Abych řekl pravdu, mám strašný hlad."
"V lednici je jídlo," trvala na svém Sarah.
"Jo, ale já mám hroznou chuť na ty ústřice, co jsem viděl pod stanem."
"Hm, ústřice?" řekla Sarah. "To si dám říct. Můžeme si loď prohlédnout později."
Sean dovedl Sarah k bazénu a ztratil se, zatímco hovořila s nic netušící dvojicí, která se dívala na jachtu. Sean hledal v davu Claire, když vtom ho chytila za paži silná ruka. Sean se otočil a hleděl do odulého obličeje Roberta Harrise, vedoucího bezpečnostní služby. Ani smoking jeho vzhled příliš nezměnil. Zřejmě měl příliš těsný límeček, protože mu oči pod krátkým ježkem vylézaly z důlků.
"Chci ti něco poradit, Murphy," řekl s neskrývaným pohrdáním.
"Vážně?" ptal se Sean. "To by mohlo být zajímavý, když toho máme tolik společnýho."
"Jsi nějakej chytrej," zasyčel Harris.
"To je ta rada?" zeptal se Sean.
"Drž se dál od Sarah Forbesový," řekl Harris. "Říkám ti to jenom jednou."
"A sakra," řekl Sean. "Budu muset zrušit ten zítřejší piknik."
"Neštvi mě!" varoval ho Harris. Naposled se na něj zamračil a odešel.
Sean konečně našel Claire u stolu s ústřicemi, krevetami a kraby. Naložil si talíř a zlobil se na Claire, že odešla a nechala ho ve spárech Sarah Masonové.
"Asi jsem tě měla varovat," připustila Claire. "Když se napije, tak je proslulá tím, že nikoho v kalhotách nenechá na pokoji."
"A já jsem si myslel, bůhví jak nejsem neodolatelný."
Ještě pořád se věnovali občerstvení, když doktor Mason vystoupil na pódium a zaťukal na mikrofon. Lidé se ztišili a doktor Mason představil Howarda Pace a okázale mu poděkoval za jeho štědrý finanční dar. Pak předal mikrofon svému čestnému hostu.

51

"Tohle je teda na můj vkus trochu přeslazený," zašeptal Sean.
"Buď hodnej," okřikla ho Claire.
Howard Pace zahájil svou řeč obvyklými frázemi, ale pak se mu hlas zlomil. "Ani tenhle šek na deset miliónů dolarů nemůže dostatečně vyjádřit mé city. Forbesovo centrum mi dalo druhý život. Než jsem se sem dostal, doktoři si mysleli, že můj mozkový nádor je smrtelný. Už jsem to skoro vzdal. Díky Bohu, že jsem to neudělal. A díky Bohu za nadšené doktory ve Forbesově onkologickém centru."
Pace už nebyl schopen dál mluvit, a tak jen zamával šekem ve vzduchu a slzy mu tekly po tvářích. Po boku se mu okamžitě zjevil doktor Mason a vzal si šek, aby neodletěl do temných vod Biscayne Bay.
Následoval další potlesk a tím skončila formální část večera. Hosté se nahrnuli kupředu. Nečekali, že se s nimi takový mocný muž podělí o své city.
Sean se obrátil ke Claire. "Nechci kazit zábavu," řekl. "Ale jsem od pěti na nohou. Už toho začínám mít dost."
Claire položila svou sklenici.
"Mně už to taky docela stačí. A kromě toho musím být brzo v práci."
Našli doktora Masona a poděkovali mu, ale ten si sotva všiml, že odcházejí. Sean byl vděčný, že paní Masonová se někam ztratila.
Jeli zpátky po příjezdové cestě a Sean promluvil první. "Ta řeč pana Pace byla vlastně docela dojemná."

"Je to velké zadostiučinění," kývla Claire.
Sean přibrzdil a zaparkoval auto vedle Clairiny hondy. Nastal trapný moment. "Odpoledne jsem koupil nějaký pivo," řekl po chvíli. "Chtěla bys jít na chvilku nahoru?"
"Tak fajn," řekla Claire nadšeně.
Sean za ní stoupal po schodech a říkal si, jestli nepřecenil své síly. Už pomalu usínal při chůzi.
U dveří bytu zápolil nešikovně s klíči, než našel ten pravý. Nakonec odemkl, otevřel dveře a hmatal po vypínači. Jen se ho dotkl, ozval se divoký výkřik. Když viděl, kdo to na něj čeká, ztuhla mu krev v žilách.

"Teď opatrně!" řekl doktor Mason dvěma saniťákům. Pomocí speciálních nosítek vynášeli Helen z letadla, které ji dovezlo na Miami. "Pozor na schody."
Doktor Mason měl na sobě stále ještě smoking. Večírek právě končil, když mu zavolala Margaret Richmondová, že letadlo Helen Cabotové bude přistávat. Doktor Mason nezaváhal ani vteřinu a skočil do svého jaguáru.
Zřízenci co nejšetrněji položili Helen do ambulance. Doktor Mason nastoupil za vážně nemocnou dívkou.
"Je vám dobře," zeptal se.
Helen přikývla. Cesta byla náročná. Silné léky přece jen nezabránily záchvatům a ještě k tomu se nad Washingtonem dostali do turbulence.

52

"Jsem ráda, že už jsem tady," usmála se slabě. Doktor Mason jí stiskl paži, aby ji povzbudil, a pak vystoupil z ambulance, aby si promluvil s Heleninými rodiči. Rozhodli se, že paní Cabotová pojede s Helen v sanitce a John Cabot pojede s doktorem Masonem.
Doktor Mason vyjel za sanitkou z letiště.
"Udělalo na mě obrovský dojem, že jste nám přijel naproti," řekl pan Cabot. "Soudě podle vašeho oblečení jsme vám přerušili večerní zábavu."
"Vlastně se mi to docela hodilo," řekl Mason. "Znáte Howarda Pace?"
"Toho magnáta přes letadla?"
"Přesně toho," kývl doktor Mason. "Pan Pace věnoval Centru štědrý šek a tak jsme pořádali malou oslavu. Ale už to končilo, když jsem se dověděl, že už tu budete."
"Ale váš zájem je stejně povzbudivý," řekl John Cabot. "Mnoho doktorů se stará jen o svou agendu. Zajímají se spíš sami o sebe než o své pacienty. Nemoc mé dcery mi otevřela oči."
"Takovéhle stížnosti jsou bohužel až příliš časté," potvrdil doktor Mason. "Ale ve Forbesově centru je hlavní pacient. A dělali bychom toho ještě více, kdyby nás neomezovaly finanční možnosti. Od té doby, co vláda začala omezovat granty, se musíme pořádně otáčet."
"Jestli budete schopni pomoci mé dceři, rád vám finančně vypomohu."
"Uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom jí pomohli."
"Povězte mi," řekl Cabot. "Jakou myslíte, že má šanci Rád bych znal pravdu."
"Šance na úplné uzdravení je velmi vysoká," řekl doktor Mason. "U Helenina typu nádoru máme velké štěstí, ale musíme zahájit léčbu okamžitě. Snažil jsme se její převoz urychlit, ale doktoři u vás v Bostonu ji pořád nechtěli propustit."
"Znáte bostonské doktory. Pokud existuje ještě nějaký test, tak ho chtějí zkusit. A pak ho samozřejmě ještě chtějí opakovat."
"Snažil jsem se jim tu biopsii nádoru rozmluvit," řekl doktor Mason.
"My tady můžeme provést diagnózu meduloblastomu magnetickou rezonancí mozku. Ale oni nechtěli ani slyšet. Víte, musíme stejně provést biopsii bez ohledu na to, jestli ji dělali nebo ne. Musíme vypěstovat nějaké buňky z jejího nádoru v tkáňové kultuře. Je to nedílná součást léčby."
"Kdy to můžete udělat?" zeptal se John Cabot.
"Čím dříve, tím lépe."

"Ale nemuselas ječet," řekl Sean. Ještě se třásl po leknutí, které zažil, když zmáčkl vypínač.
"Já jsem neječela," řekla Janet. "Zavolala jsem "překvapení". Nevím ale, kdo byl překvapenější, jestli já, ty, nebo ta ženská."
"To je zaměstnankyně Forbesova onkologického centra," povzdechl si Sean. "Už jsem ti to říkal nejmíň desetkrát. Pracuje tam v oddělení pro styk s veřejností. Má mi pomáhat."
"A ta pomoc spočívá v tom, že k tobě chodí domů po desáté večer?"

BLíZKÝ KONEC /53

zeptala se Janet pohrdavě. "Nedělej ze mě hlupáka. Tomu přece nemůžu věřit. Ještě tu nejsi ani čtyřiadvacet hodin a už si vodíš domů ženský."
"Nechtěl jsem ji zvát dál," řekl Sean. "Ale bylo mi to hloupý. Dneska odpoledne mě sem dovezla a pak mě večer vzala na večírek Forbesova centra. Když jsme se sem vrátili, aby si vzala auto, snažil jsem se chovat zdvořile. Nabídl jsem jí pivo. Už dřív jsem jí řekl, že jsem vyčerpaný.
Sakra, vždyť to ty si vždycky stěžuješ, že se neumím chovat."

"To je zvláštní, že se právě začneš umět chovat, když se setkáš s mladou, atraktivní ženou," zuřila Janet. "Nediv se, že jsem skeptická."
"Hele, děláš z toho zbytečnou aféru," řekl Sean. "Jak jsi se sem vůbec dostala?"
"Dali mi byt tady vedle," řekla Janet. "A nechal jsi šoupací dveře otevřené."
"Jak to, že tě tu nechají bydlet?"
"Protože jsem zaměstnaná ve Forbesově onkologickém centru," vysvětlovala Janet. "To je součást toho překvapení. Budu tu pracovat."
Janet už podruhé toho večera Seana naprosto ohromila. "Pracovat tady?" opakoval, jako by špatně slyšel. "O čem to mluvíš?"
"Volala jsem do Forbesova centra," řekla Janet. "Nabírají sestry. Vzali mě na místě. Zařídili mi také dočasnou licenci, abych mohla pracovat na Floridě."
"A co tvoje práce v nemocnici v Bostonu?" zeptal se Sean.
"To nebyl žádný problém," řekla Janet. "Dali mi hned neplacené volno.
Jedna z výhod mého zaměstnání je, že sestry jsou teď v kursu. Můžeme si diktovat podmínky."
"No to je tedy zajímavé," řekl Sean. Na okamžik nevěděl, co má říci.
"Takže budeme zase pracovat ve stejné nemocnici."
"Nenapadlo tě, že sis o tom nápadu třeba mohla se mnou promluvit?" zeptal se Sean.
"Nemohla jsem," pokrčila Janet rameny. "Byl jsi na cestě."
"A co předtím, než jsem jel?" zeptal se Sean. "Nebo jsi mohla počkat, než sem dojedu. Měli jsme si o tom promluvit."
"No o to právě šlo," řekla Janet.
"Jak to myslíš?"
"Přijela jsem sem, abychom si mohli promluvit," řekla Janet. "Myslím, že tady máme skvělou příležitost si promluvit o nás dvou. V Bostonu máš spoustu práce se školou a se svým výzkumem. Tady toho určitě nebudeš mít tak moc. Budeme mít čas, který nám v Bostonu chyběl."
Sean se zvedl z gauče a přešel k otevřeným posuvným dveřím. Nevěděl, co má říci. Celá ta akce s Floridou dopadá dost hrozně. "Jak ses sem dostala?" zeptal se.
"Letěla jsem a pak jsem si v půjčovně půjčila auto."
"Takže to všechno zase jde vzít zpátky?" řekl Sean.
"Jestli si myslíš, že mě prostě můžeš poslat domů, tak si to radši ještě rozmysli," řekla Janet a do hlasu se jí opět vrátila nervozita. "To je snad poprvé v životě, kdy se takhle snažím kvůli něčemu, co považuju za

důležitý." Její hlas zněl rozzlobeně, ale stejně tak dobře se mohla každou chvilku rozplakat. "Možná, že my dva v tvém plánu nefigurujeme."
Sean ji přerušil. "O to přece vůbec nejde. Problém je v tom, že nevím, jestli tu vůbec zůstanu."
Janet pootevřela ústa. "O čem to mluvíš?" zeptala se.
Sean se vrátil ke gauči a posadil se. Pohlédl do Janetiných oříškově hnědých očí a vyprávěl jí o podivném přijetí ve Forbesově centru, kdy polovina lidí se chovala pohostinně a druhá polovina hrubě. A pak jí pověděl ještě důležitější věc, že se ho doktor Mason a doktorka Levyová zdráhají nechat pracovat na výzkumu meduloblastomu.
"Co tedy chtějí, abys dělal?"
"Práce pro mě mají dost," řekl Sean. "Chtějí, abych se pokusil vyrobit monoklonální protilátku proti specifickému proteinu. A když to nepůjde, mám ho krystalizovat, aby se mohla určit jeho prostorová konfigurace.
Bude to ztráta času. Takhle se nic nenaučím. Bude lepší, když se vrátím zpátky do Bostonu a budu pracovat na výzkumu onkogenu na diplomku."
"Třeba bys mohl dělat obojí," navrhla Janet. "Pomoci jim s tím proteinem a na oplátku by tě nechali pracovat na výzkumu meduloblastomu."
Sean zavrtěl hlavou. "Hrozně na tom trvali, že nemůžu na meduloblastomu pracovat. Určitě si to nerozmyslí. Tvrdili, že projekt meduloblastomu se už dostal do fáze klinického výzkumu, a já jsem tu kvůli základnímu výzkumu. Mezi námi dvěma si ale myslím, že ta jejich neochota má cosi společného s Japonci."
"S Japonci?" opakovala Janet.
Sean jí pověděl o obrovském grantu, který Forbesovo centrum obdrželo oplátkou za patentovatelné biotechnologické produkty. "Mám dojem, že ta záležitost s meduloblastomem je nějak vázaná na tuhle smlouvu. Jedině takhle se dá vysvětlit, proč Japonci Forbesům nabídli tolik peněz. Zřejmě čekají, že se jim ta investice někdy vrátí, a to asi radši dřív než později."
"To je hrozné," řekla Janet, ale byla to spíše osobní reakce, neměla souvislost se Seanovou vědeckou kariérou. Tolik úsilí věnovala téhle cestě na Floridu, že se nemohla smířit s myšlenkou, že to nevyjde.
"A je tu ještě jeden problém," pokračoval Sean. "Ze všech nejchladněji mě přivítala vedoucí výzkumného oddělení. A to je člověk, kterému bych přímo podléhal."
Janet vzdychla. Už přemýšlela, jak zase zruší všechno, co udělala kvůli tomu, aby se dostala na Forbesovo centrum. Asi zase bude muset dělat noční v nemocnici Boston Memorial, alespoň na nějakou dobu. Vstala z hlubokého křesla, kde dosud seděla, a přešla k zasouvacím dveřím.
V Bostonu jí tahle cesta na Floridu přišla jako skvělý nápad. Ale teď jí to připadalo jako nejhloupější věc, jaká ji kdy

napadla.
Náhle se otočila. "Moment!" vykřikla. "Možná že mám nápad."
"No co?" ptal se Sean, když opět zmlkla.
"Přemýšlím," řekla a naznačila mu, aby byl chvilku zticha.
Sean pozoroval její tvář. Před chvilkou vypadala naprosto zdrcená. Teď jí zářily oči.

BLíZKÝ KONEC /55

"Tak hele, myslím si tohle," začala. "Zůstaneme tady a dáme se do té záležitosti s meduloblastomem společně. Bude to týmová práce."
"Jak to myslíš?" Seanův hlas zněl skepticky.
"Je to jednoduchý," vysvětlovala Janet. "Říkal jsi, že ten projekt je ve stadiu klinických pokusů. No, tak to není žádný problém. Já přece budu pracovat na oddělení. Budu vědět o léčbě všechno: množství léků, kdy se dávají, prostě všechno. A ty budeš v laborce a tam uděláš to ostatní. Ta věc s monoklony by ti zase neměla zabrat všechen čas."
Sean se zamyšleně kousal do rtu a přemýšlel o Janetině návrhu. Sám už vlastně uvažoval o tom, že se do výzkumu meduloblastomu pustí potají.
A jeho největší překážkou byl nedostatek toho, co mu teď bude moci poskytnout Janet - klinické informace.
"Musela bys mi přinést karty pacientů," řekl. Nemohl přemoci pochybnosti. Janet se vždycky držela pravidel, jak v nemocnici, tak i jinde.
"Pokud najdu nějakou kopírku, tak by to neměl být problém."
"Budu taky potřebovat vzorky všech léků," dodal.
"Nejspíš budu rozdávat léky sama," řekla Janet.
Sean povzdechl. "Já ti nevím. Připadá mi to dost nejistý."
"Ale prosím tě," řekla Janet, "co je zase tohle? Výměna rolí? To tys mi vždycky říkal, že žiju moc poklidně, že nic neriskuju. A teď chci něco risknout a ty jsi najednou opatrnej. Kde je ten tvůj rebelantskej duch, na kterej jsi vždycky byl tak pyšnej?"
Sean zjistil, že se usmívá. "S kýmpak to vlastně mluvím?" zasmál se.
"Tak jo, máš pravdu. Ještě jsme to nezkusili a už mám poraženecký řeči.
Tak se do toho dáme."
Janet položila Seanovi paži kolem krku a ten ji také objal. Po chvíli se podívali jeden druhému do očí a políbili se.
"Tak teď jsme potvrdili spiklenectví," řekl Sean "a můžeme jít do postele."
"Počkej," zarazila ho Janet. "Nebudeme spolu spát, jestli to myslíš takhle. To teda ne, dokud si vážně nepromluvíme o našem vztahu."
"Ale prosím tě, Janet," žadonil Sean.
"Ty máš svůj byt a já taky," řekla Janet a cvrnkla ho do nosu.
"Jsem moc unavenej na nějaký hádání," řekl Sean.
"Dobrý. Vždyť se taky hádat nebudem."

V půl dvanácté v noci byl Hiroši Gyuhama jediný člověk ve výzkumném ústavu Forbesova centra, tedy kromě strážného, kterého Hiroši stejně podezíral, že spí na svém místě u vchodu. Hiroši byl v budově sám už od devíti, kdy odešel David Lowenstein. Hiroši nezůstával v práci takhle dlouho kvůli výzkumu, ale čekal na vzkaz. Věděl, že teď je v Tokiu půl druhé odpoledne následujícího dne. A po obědě jeho nadřízený většinou dostával zprávy od ředitele ohledně toho, co jim Hiroši sdělil.
Jakoby na povel se rozsvítilo světýlko na faxu a na displeji se objevilo

56

PŘÍJEM. Hirošiho prsty dychtivě uchopily papír, jen se objevil. S rozechvěním se opřel a pročítal pokyny.
Úvod zprávy odpovídal jeho očekávání. Vedení Sušity zneklidnil neočekávaný příjezd studenta z Harvardu. Zdálo se jim, že to porušuje ducha smlouvy s Forbesovým centrem. Dále zdůrazňovali, že diagnóza a léčba rakoviny bude největší biotechnologickou a farmaceutickou otázkou jednadvacátého století. Podle jejich názoru předčí i finanční úspěchy antibiotik ve dvacátém století.
Druhá část faxu však Hirošiho pobouřila. Stálo tam, že vedení společnosti nechce nic riskovat a že má Hiroši zavolat Tanaku Jamagučiho. Má Tanakovi říci, aby přešetřil osobu Seana Murphyho a podle toho jednal.
Pokud by považoval Seana za hrozbu, má ho okamžitě přivézt do Tokia.
Hiroši fax několikrát podélně přeložil, pak jej přidržel nad dřezem a zapálil. Popel spláchl do odtoku. Přitom si všiml, že se mu chvějí ruce.
Hiroši doufal, že mu pokyny z Tokia přinesou klid. Ale ještě více ho znervóznily. Nebylo právě dobré znamení, že Hirošiho nadřízení mají pocit, že situaci sám nezvládne. Nesdělili mu to přímo, ale vyplývalo to z instrukce, aby zavolal Tanaku. Hiroši z toho usuzoval, že mu nedůvěřují v klíčových záležitostech, a pokud mu nedůvěřují, pak je zpochybněn automatický postup v hierarchii společnosti Sušita. Podle svého názoru ztratil kredit.
Neochvějně poslušný navzdory vzrůstající úzkosti našel Hiroši seznam telefonních čísel pro případ nutnosti. Seznam dostal více než před rokem, než nastoupil do Forbesova centra. Našel Tanakovo číslo a vytočil je.
Poslouchal jak telefon vyzvání a cítil, jak v něm vzrůstá zlost na medika z Harvardu. Kdyby byl nepřišel do Forbesova

centra, Hirošiho pozice u vedení by neprocházela takovouhle zkouškou.
Ve sluchátku se ozval vzkaz v rychlé japonštině, že volající má sdělit své jméno a telefon, pak následovalo pípnutí.
Hiroši řekl své jméno a telefonní číslo a dodal, že čeká na zavolání. Zavěsil sluchátko a přemýšlel o Tanakovi. Příliš o tom člověku nevěděl, ale to málo, co věděl, ho zneklidňovalo.
Tanaku často využívaly různé japonské společnosti pro průmyslovou špionáž nejrůznějšího druhu. Hirošimu dělalo starosti, že se o Tanakovi proslýchá, že je ve spojení s Jakusou, nemilosrdnou japonskou mafii.
Za pár minut telefon zazvonil, a jeho cinkání znělo nepřirozeně nahlas v prázdné laboratoři. Hiroši se polekal a zdvihl sluchátko, ještě než první zazvonění doznělo.
"Mošimoši," řekl Hiroši příliš rychle a prozradil tak svou nervozitu.
Hlas, který mu odpověděl, byl ostrý a pronikavý jako dýka. Byl to Tanaka.

57

Středa
3. března 8: 30
Sean otevřel oči v půl deváté a byl okamžitě vzhůru. Sáhl po hodinkách, aby zkontroloval čas, a dostal hned na sebe zlost. Chtěl přece dnes přijít do laboratoře brzo. Jestli to budou chtít s Janetiným plánem zkusit, budou se muset víc snažit.
Natáhl si trenýrky, přešel přes balkón a zaklepal na dveře Janetina pokoje. Záclony měla stále ještě zatažené. Až pak, když zaťukal silněji, se za sklem objevila její ospalá tvář.
"Stejskalo se ti po mně?" dělal si z Janet legraci, když konečně šoupačky otevřela.
"Kolik je hodin?" zeptala se Janet. Mžourala v ostrém slunečním světle.
"Bude devět," řekl Sean. "Odjíždím tak za patnáct nebo dvacet minut.
Chceš jet se mnou?"
"Radši pojedu sama," odpověděla Janet. "Musím si najít nějaký byt.
Tady můžu bydlet jen několik dní."
"Tak ahoj odpoledne," otočil se Sean k odchodu.
"Seane!" zavolala Janet.
Zase se obrátil.
"Hodně štěstí!" usmála se Janet.
"Tobě taky."
Sean se oblékl a okamžitě vyjel směrem k Forbesovu centru, kde zaparkoval před budovou pro výzkum. Chvilku po půl desáté vcházel do dveří. Robert Harris, který něco vysvětloval strážnému u jeho stolu, se prudce narovnal. V jeho tváři se zračilo něco mezi zlostí a zasmušilostí.
Ten člověk patrně nikdy neměl dobrou náladu.
"Máš pracovní dobu jako bankéř?" zeptal se Harris provokativně.
"Á, můj oblíbený lampasák," řekl Sean. "Zvládl jste to včera nějak s paní Masonovou nebo byla tak zoufalá, že jste s ní musel jet na projížďku na jachtě vy?"
Robert Harris se na Seana mračil, ale nemohl dost rychle vymyslet vhodnou odpověď. Sean ukázal strážnému svou průkazku a pak mohl projít turniketem.
Nebyl si jistý, jak má začít den, a tak nejdříve vyjel výtahem do sedmého patra a šel do kanceláře za Claire. Příliš se na tohle setkání netěšil, protože se rozešli za ne právě nejlepších podmínek. Ale chtěl vyčistit vzduch. Claire měla společnou kancelář se svou šéfovou, seděly tam naproti sobě. Ale když tam Sean vešel, Claire byla sama.
"Dobrejtro!" řekl Sean vesele.
Claire vzhlédla od práce. "Doufám, že ses dobře vyspal," podotkla sarkasticky.
"Ten včerejší večer mě mrzí," omlouval se Sean. "Vím, že to bylo pro všechny trapné. Lituju, že ten večer musel takhle skončit, ale můžu tě ujistit, že Janetin příjezd byl naprosto neočekávaný."
"Budu ti muset uvěřit," řekla Claire chladně.
"Prosím tě," žadonil Sean. "Nezačni ke mně být nepřátelská. Jsi jeden

58

z mála lidí, kteří se tu ke mně hezky chovali. Omlouvám se ti. Co jinýho můžu dělat?"
"Tak dobře," roztála konečně Claire. "Už o tom nebudeme mluvit. Co pro tebe můžu dneska udělat?"
"Asi bych si měl promluvit s doktorkou Levyovou," řekl Sean. "Kde bych ji mohl najít, co myslíš?"
"Dej si ji vypípat," navrhla Claire. "Všichni zaměstnanci mají pípadla.
Taky by sis ho měl obstarat." Zvedla telefon, ověřila si v centrále, že je doktorka Levyová přítomna a pak ji nechala vypípat.
Claire měla sotva čas Seanovi vysvětlit, kam si má zajít pro pípadlo, když vtom zazvonil telefon. Byla to sekretářka, která sdělovala, že doktorka Levyová je ve své kanceláři, jen kousek od Clairiny.
O pár minut později už Sean klepal na dveře doktorky Levyové a říkal si, jakého přijetí se mu asi dostane. Pak slyšel, jak doktorka Levyová volá, aby šel dál. Uvažoval si, že bude zdvořilý, i kdyby se ona příliš slušně nechovala.
Kancelář doktorky Levyové byla první místnost, která Seanovi připomínala vědeckovýzkumné prostředí, na které byl zvyklý. Byla tam obvyklá změť odborných časopisů a knih, pak uviděl mikroskop, všude se povalovaly mikroskopické

preparáty, mikrofotografie, barevné diapozitivy, erlenmayerovy baňky, misky na kultury, zkumavky na tkáňové kultury a laboratorní protokoly.
"To je ale krásné ráno," řekl Sean v naději, že se konverzace ponese v příjemnějším tónu než včera.
"Požádala jsem Marka Halperna, aby sem přišel, když jsem slyšela, že jste dorazil," nereagovala doktorka Levyová na Seanovu společenskou poznámku. "Je to náš hlavní a v současnosti i jediný laborant. Ukáže vám, kde co je. Také vám může objednat jakékoliv chemikálie a činidla, která byste snad potřeboval, a my je neměli, i když jsme myslím dobře zásobení. Musím ale všechny objednávky schválit." Přistrčila směrem k Seanovi malou ampuli. "Tady je ten glykoprotein. Jistě chápete, proč vám říkám, že nesmí opustit tuto budovu. To, co jsem vám řekla včera, jsem myslela opravdu vážně: dělejte to, co vám bylo určeno. Měl byste mít práce víc než dost. Hodně štěstí a doufám, že jste skutečně tak dobrý, jak si o vás doktor Mason zřejmě myslí."
"Nebylo by to příjemnější, kdybychom se k sobě chovali o něco přátelštěji?" zeptal se Sean. Natáhl ruku a vzal si ampuli.
Doktorka Levyová si odhrnula z čela pár zatoulaných leskle černých pramenů. "Oceňuji vaši upřímnost," řekla po krátké pauze. "Náš vztah závisí na vašich výsledcích. Když budete pořádně pracovat, budeme spolu dobře vycházet."
V tu chvíli vešel do kanceláře doktorky Levyové Mark Halpern. Seznámili se a Sean si ho prohlížel. Odhadoval, že mu může být asi kolem třicítky. Byl o něco vyšší než Sean a byl velmi pečlivě oblečený. Přes oblek měl bílou zástěru bez jediné skvrnky a připadal Seanovi spíš jako prodavač z oddělení kosmetiky než jako laborant z vědecké laboratoře.

59

V příští půlhodině Mark Seanovi pomáhal zařídit velkou prázdnou laboratoř v pátém poschodí, kterou mu Claire předešlého dne ukázala.
Po půlhodině byl Sean se svými pracovními podmínkami spokojený; pouze si přál, aby mohl pracovat na něčem, co by ho skutečně zajímalo.
Vzal do ruky ampuli, kterou mu dala doktorka Levyová, odšrouboval víčko a pohlédl na jemný bílý prášek. Přičichl k němu - žádnou vůni neměl. Přisunul si stoličku blíž k laboratornímu stolu a dal se do práce.
Nejdřív prášek rozpustil v různých rozpouštědlech, aby získal představu o jeho rozpustnosti. Nasadil gelovou elektroforézu, aby zjistil přibližnou molekulární váhu.
Asi po hodině soustředěné práce Seana cosi vyrušilo. Zdálo se mu, že koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Když se pak tím směrem podíval, neviděl nic než prázdnou laboratoř, táhnoucí se až ke dveřím na schodiště. Přestal pracovat. Jediný zvuk, který slyšel, bylo vrčení lednice a hukot přístroje, který Sean používal na výrobu přesyceného roztoku. Říkal si, že na něj z nezvyklé samoty možná jdou halucinace.
Seděl u stolu někde uprostřed laboratoře. Položil věci, které držel v ruce, a prošel se po laboratoři. Čím více se rozhlížel, tím méně si byl jistý tím, že opravdu něco viděl. Došel ke dveřím na schodiště, prudce je otevřel a překročil přes práh v úmyslu podívat se na schodiště. Nečekal, že tam skutečně něco uvidí, a tak mimoděk zalapal po dechu, když téměř vrazil do někoho, kdo číhal těsně za dveřmi.
Sean si rychle uvědomil, že před ním stojí Hiroši Gyuhama, který se polekal právě tak, jako on sám. Sean si vzpomněl, že ho Hirošimu Claire včera představovala.
"Velmi se omlouvám," řekl Hiroši s nervózním úsměvem a hluboce se uklonil.
"To je v pořádku," řekl Sean a cítil neodolatelné nutkání se také uklonit. "Byla to moje chyba. Měl jsem se podívat okénkem, než jsem otevřel dveře."
"Ne, ne, to byla moje chyba," trval Hiroši na svém.
"Ve skutečnosti to byla moje chyba," řekl Sean. "Ale asi je hloupost se o tom dohadovat."
"Moje chyba," opakoval ještě jednou Hiroši.
"Chtěl jste jít dovnitř?" zeptal se Sean a ukázal za sebe do laboratoře.
"Ne, ne," zavrtěl Hiroši hlavou. Úsměv se mu rozšířil. "Jdu zase do práce." Ale ani se nepohnul.
"Na čem pracujete?" zeptal se Sean, aby řeč nestála.
"Na rakovině plic," řekl Hiroši. "Mnohokrát vám děkuji."
"Já vám také děkuju," řekl Sean automaticky. Pak si ale uvědomil, že nemá za co Hirošimu děkovat.
Hiroši se ještě několikrát uklonil, pak se otočil a stoupal nahoru po schodech.
Sean pokrčil rameny a vrátil se ke svému pracovnímu stolu. Uvažoval o tom, jestli ten pohyb, který původně viděl, nebyl Hiroši, jestli ho snad nezahlédl malým okénkem, kterým bylo vidět na schodiště. Ale to by

60

znamenalo, že tam Hiroši byl celou tu dobu, což by zase nedávalo smysl.
Když už stejně přerušil práci, rozhodl se, že zajde dolů do suterénu za Rogerem Calvetem. Za chvilku ho našel, ale bylo mu nepříjemné mluvit s člověkem, jehož vada páteře Seanovi bránila hledět mu přímo do očí.
Pan Calvet nicméně vybral Seanovi skupinu myší, kterým může začít očkovat glykoprotein v naději, že vyvolá reakci protilátek. Sean nečekal, že tohle jeho úsilí bude mít úspěch, protože už to nepochybně zkusili jiní ve Forbesově centru, ale přesto věděl, že musí začít od začátku, než se uchýlí k nějakým "figlům".
Ve výtahu už se Sean chystal stisknout tlačítko do pátého patra, ale pak si to rozmyslel a stiskl šestku. Samotného by ho to nenapadlo, ale cítil se izolovaný a osamělý. Práce ve Forbesově centru rozhodně nebyla ta nejpříjemnější zkušenost, ale nejen kvůli nepřátelským lidem. Nebylo tam dost lidí. Centrum bylo příliš prázdné, příliš čisté a příliš

přísně uspořádané. Sean byl zvyklý na vědeckou kolegialitu laboratoří, kde dříve pracoval. Teď zjistil, že potřebuje společnost, a tak si to namířil do šestého patra.
První člověk, se kterým se Sean setkal, byl David Lowenstein. Byl to soustředěný, hubený člověk, sehnutý nad laboratorním stolem, kde prohlížel nějaké zkumavky s tkáňovými kulturami. Sean k němu zleva přistoupil a pozdravil.
"Prosím?" vzhlédl David od práce.
"Jak to jde?" zeptal se Sean. Znovu se představil pro případ, že by na něj David od předešlého dne zapomněl.
"Asi tak, jak by se dalo čekat," řekl David.
"Na čem to pracuješ?" ptal se Sean dál.
"Na malanomu."
Aha."
Na další konverzaci to právě nevypadalo a tak se Sean vydal dál. Viděl, jak se na něj dívá Hiroši, ale po té příhodě na schodišti se mu raději vyhnul. Přistoupil k Arnoldu Harperovi, který něco dělal pod krytem.
Sean poznal, že dělá jakousi rekombinantní práci s bakteriemi.
Pokusy navázat hovor s Arnoldem nebyly o mnoho úspěšnější než předtím s Davidem Harperem. Jediné, co se Sean od Arnolda dověděl, bylo to, že pracuje na rakovině slepého střeva. Přestože právě od něj pocházel glykoprotein, na kterém teď Sean pracoval, Arnoldovi se zjevně vůbec nechtělo o tom mluvit.
Sean se loudal dál a přišel ke skleněným dveřím laboratoře pro práci s toxickými látkami, na nichž byl nápis ZÁKAZ VSTUPU. Právě tak jako včera udělal z dlaní kukátko a znovu se snažil nahlédnout dovnitř. Zahlédl však zase pouze chodbu a z ní vedoucí dveře. Podíval se přes rameno, aby se ujistil, že nikdo není v dohledu. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Dveře se za ním neprodyšně uzavřely. V téhle části laboratoře byl podtlak, aby vzduch nemohl proudit ven, když se dveře otevřely.
Sean stál pár okamžiků za dveřmi a cítil, jak se mu tep zrychluje vzrušením. Byl to stejný pocit, který zažil jako kluk, když s Jimmym a Bradym

61

jezdívali na sever od bohatých čtvrtí jako Swampscott nebo Marblehead a vloupali se tam do několika domů. Nikdy nebrali skutečně cenné věci, jen televizory a tak podobně. Nikdy neměli problémy s jejich prodejem někde v Bostonu. Část peněz připadala nějakému chlápkovi, který je prý posílal Irské republikánské armádě, ale Sean se nikdy nedověděl, kolik se jich skutečně do Irska dostalo.
Vypadalo to, že nikdo neprotestuje proti tomu, že se Sean dostal do míst, kde byl vstup zakázán, a tak se vydal dál. Vůbec mu to tam nepřipadalo jako v laboratoři pro práci s toxickými látkami. První místnost, do které vešel, byla dokonce prázdná, až na holé laboratorní stoly. Nebyly tam vůbec žádné přístroje. Sean vešel do laboratoře a zkoumal desky stolů. Kdysi je někdo používal, ale netrvalo to dlouho. Známky užívání byly skutečně velmi slabé.
Sean se sehnul, otevřel skříňku a podíval se dovnitř. Bylo tam několik napůl prázdných lahviček s chemikáliemi a různé laboratorní sklo, částečně už rozbité.
"Koukej toho nechat!" zařval nějaký hlas, až se Sean bleskem otočil a narovnal se.
Ve dveřích místnosti stál Robert Harris, ruce v bok, nohy rozkročené.
Masitou tvář měl úplně rudou. Na čele se mu leskly kapky potu. "Neumíš snad číst, ty harvardskej chytrouši?" zavrčel.
"Nemá cenu se rozčilovat kvůli prázdný laboratoři," uklidňoval ho Sean.
"Sem se nesmí."
"Nejsme přece na vojně," řekl Sean.
Harris se hrozivě přibližoval. Myslel si, že když má nad Seanem výškovou a váhovou převahu, že ho bez problémů zastraší. Ale Sean se ani nepohnul. Jen napjal všechny svaly. Podle zkušeností, které získal jako kluk v pouličních bitkách, přesně věděl, kam Harrise tvrdě zasáhnout, pokud se ho dotkne. Ale byl si celkem jistý, že to Harris neudělá.
"Ty seš ale inteligent," ušklíbl se Harris. "Věděl jsem, že s tebou budou potíže, hned jak jsem se na tebe podíval."
"To je zvláštní. Já jsem si o tobě myslel to samý."
"Varoval jsem tě, abys mě neštval, hochu," řekl Harris. Díval se Seanovi do tváře ze vzdálenosti několika centimetrů.
"Máš na nose ňáký beďary," poznamenal Sean. "Kdybys to náhodou nevěděl."
Harris se na Seana mračil, ale neřekl nic. Tvář mu zrudla ještě víc.
"Myslím, že se zbytečně rozčiluješ."
"Co tu sakra děláš?" ptal se Harris.
"Jsem tu z čistý zvědavosti," řekl Sean. "Slyšel jsem, že je tu laborka pro práci s nebezpečnými látkami. Chtěl jsem se podívat."
"Za dvě vteřiny ať jsi venku." Harris ustoupil a ukázal na dveře.
Sean vyšel na chodbu. "Ještě bych se rád podíval do nějakých laboratoří. Co kdybychom si to tu spolu prošli?"
"Ven!" zařval Harris a ukázal na dveře.

62

Janet měla před polednem schůzku s vrchní sestrou Margaret Richmondovou. Poté, co ji Sean probudil, se až do odjezdu věnovala sama sobě.
Dlouze se vysprchovala, oholila si nohy, vyfoukala vlasy a vyžehlila si šaty.
Přestože věděla, že má práci ve Forbesově centru jistou, přece jen byla z nadcházejícího pohovoru nervózní. A ještě

navíc se trochu obávala, aby se snad Sean přece jen nevrátil do Bostonu. Měla dost důvodů k nervozitě a neměla vůbec představu, co jí následující dny přinesou.
Margaret Richmondová byla úplně jiná, než Janet předpokládala. Podle hlasu z telefonu si udělala představu štíhlé, křehké ženy. Místo toho uviděla silnou, spíše přísnou paní. Ale sestra Richmondová mluvila srdečně a věcně a upřímně Janet poděkovala za to, že přišla pracovat do Forbesova centra. Dokonce ji nechala, aby si vybrala směnu. Janet byla ráda, že si může vzít denní. Původně předpokládala, že bude muset začít na noční směně, kterou neměla ráda.
"Říkala jste, že byste raději měla službu na oddělení," podívala se paní Richmondová do poznámek.
"Správně," kývla Janet. "Mám ráda kontakt s pacienty."
"Máme volné místo na denní ve čtvrtém patře," řekla sestra Richmondová.
"To je prima," řekla Janet vesele.
"Kdy byste chtěla nastoupit?"
"Zítra," odpověděla Janet. Raději by si dala pár dní pauzu, aby si mohla najít byt a usadit se, ale měla pocit, že se už honem musí pustit do té záležitosti s meduloblastomem.
"Ráda bych se dneska pokusila najít si nějaký byt tady poblíž," dodala Janet.
"Být vámi, tak bych tady okolo bydlet nechtěla," řekla paní Richmondová. "Raději bych se podívala někam kolem pláže. Hezky tam tu čtvrt zrestaurovali. Buď tam anebo na Coconut Grove."
"Udělám to podle vaší rady," řekla Janet a vstala v domnění, že rozhovor je u konce.
"Nechtěla byste si v rychlosti prohlédnout kliniku?" nabídla sestra Richmondová.
"To bych ráda."
Sestra Richmondová odvedla Janet nejprve do prvního patra podívat se na ambulantní oddělení, přednáškový sál nemocnice a bufet.
Ve druhém patře Janet nahlédla na oddělení intenzívní péče, do chirurgických sálů, do oddělení radiologie a do kartotéky. Pak vyšli do čtvrtého patra.
Klinika udělala na Janet velký dojem. Byla veselá, moderní, se zjevným dostatkem personálu, což bylo z hlediska sester zvláště důležité. Janet neměla právě radost, že bude pracovat na onkologii a že všichni její pacienti mají rakovinu, ale vzhledem k příjemnému prostředí měla dojem, že se jí ve Forbesově centru bude rozhodně dobře pracovat. V mnoha směrech to bude podobná práce jako v bostonské nemocnici, jenomže zdejší prostředí je novější a hezčí.

63

Čtvrté poschodí bylo uspořádáno stejně jako ty ostatní, která viděla.
Byl to obdélník, v jehož středu byla chodba a z ní vedly na obě strany dveře do soukromých pokojů. Sesterna nebyla v samostatné místnosti, ale tvořil ji velký pult ve tvaru U uprostřed chodby poblíž výtahů. Za ním byla ještě malá místnost a malá lékárna. Naproti sesterně Janet uviděla halu pro pacienty. Naproti výtahům byla úklidová komora s dřezem. Z obou konců dlouhé chodby vedlo schodiště.
Když prohlídku dokončily, paní Richmondová předala Janet Marjorii Singletonové, sestře na denní službě. Janet se Marjorie okamžitě zalíbila.
Byla to drobná rusovláska s kořenem nosu posypaným pihami. Pohybovala se ve víru neustálé činnosti a její tvář neopouštěl úsměv. Janet se setkala i s ostatním personálem, ale to množství jmen na ni bylo příliš.
Až na paní Richmondovou a Marjorii si nepamatovala žádného z lidí, které jí představili; tedy kromě Tima Katzenberga, tajemníka oddělení.
To byl blonďatý Adonis, který vypadal spíš jako chlapec z pláže než jako tajemník nemocnice. Řekl Janet, že večerně studuje, protože zjistil, že doktorát z filozofie není právě ta nejužitečnější věc na světě.
"Jsme opravdu rádi, že tě tu máme," řekla Marjorie Janet, když se k ní vrátila poté, co zařídila nějakou neodkladnou záležitost. "Boston má smůlu a my štěstí."
"Jsem moc ráda, že jsem tady," řekla Janet.
"Měli jsme málo lidí už od té tragédie se Sheilou Arnoldovou," řekla Marjorie.
"Co se stalo?"
"Někdo ji chudinku znásilnil a zastřelil přímo v jejím bytě. A nebylo to daleko od nemocnice. Tady vidíš život ve velkoměstě."
"To je ale strašné," zděsila se Janet. Říkala, jestli to snad nebyl důvod, proč ji paní Richmondová varovala, aby si nehledala byt v okolí nemocnice.
"Máme tu teď pár pacientů z Bostonu," řekla Marjorie. "Chtěla by ses na ně podívat?"
"Ano, ráda."
Marjorie vyrazila. Janet musela skoro běžet, aby jí stačila. Vešly do pokoje na západní straně nemocnice.
"Helen," zavolala Marjorie tiše. "Máte tu návštěvu z Bostonu."
Jasně zelené oči se otevřely. Jejich zářivá barva ostře kontrastovala s bledou pokožkou.
"Přišla k nám nová sestra," řekla Marjorie a pak obě představila.
Janet si na Helen Cabotovou okamžitě vzpomněla. Ještě v Bostonu na ni sice trošku žárlila, ale teď byla ráda, že je Helen ve Forbesově centru.
Její přítomnost na klinice snad Seana udrží v Miami.
Janet s Helen krátce pohovořila a pak vyšla s Marjorii z pokoje.
"To je ale smutný případ," posteskla si Marjorie. "Taková milá holka.
Dneska má jít na biopsii. Doufám, že bude na léčbu reagovat."

"Ale já jsem slyšela, že u tohohle typu nádorů se vám tu daří dosáhnout stoprocentní remise," řekla Janet. "Proč by Helen neměla reagovat?"

64

Marjorie se zastavila a ohromeně na Janet pohlédla. "Teda tos mě ohromila," řekla. "Nejenže víš o našich úspěších s meduloblastomem ale ještě jsi udělala okamžitou a správnou diagnózu. Jsi snad obdařena nějakými silami, o kterých bychom měli vědět?"
"To ani ne," zasmála se Janet. "Helen Cabotová ležela v bostonské nemocnici, kde jsem pracovala. Slyšela jsem o jejím případě."
"To mě trochu uklidnilo," usmála se Marjorie. "Na chvilinku jsem si myslela, že se tu děje něco nadpřirozeného."
Znovu vykročila. "Dělám si o Helen Cabotovou starosti, protože její nádory jsou tak pokročilé. Proč jste si ji tak dlouho nechávali v Bostonu? Už před týdny se měla začít léčit."
"O tom já nic nevím," přiznala Janet.
Další pacient byl Louis Martin. Na rozdíl od Helen nevypadal nemocně.
Seděl na židli úplně oblečený. Přijel na kliniku před několika hodinami a právě ho přijímali. Nevypadal sice špatně, ale bylo vidět, že je nervózní.
Marjorie mu představila Janet a dodala, že Louis má stejný problém jako Helen, ale naštěstí se do Forbesova centra dostal včas.
Janet podala muži ruku a všimla si, že má vlhkou dlaň. Pohlédla mu do vyděšených očí a přála si, aby mohla říci něco, co by ho utěšilo. Zároveň měla trochu provinilý pocit, protože si uvědomila, že je vlastně ráda, že Louis je na klinice. Když bude mít na svém oddělení dva pacienty, kteří se léčí na meduloblastom, bude mít daleko větší příležitost zjistit veškeré podrobnosti o léčbě. Sean bude mít určitě radost.
Když se s Marjorii vracely na sesternu, zeptala se Janet, jestli jsou všechny případy meduloblastomu ve čtvrtém poschodí.
"To proboha ne," zavrtěla Marjorie hlavou. "Nedáváme dohromady pacienty se stejným typem nádoru. Dostali se na stejné patro čistě náhodou. Teď máme právě tři pacienty s meduloblastomem. Právě teď přijímají další případ: nějakou mladou ženu z Houstonu; jmenuje se Kathleen Sharenburgová."
Janet skryla své rozradostnění.
"A tady je poslední pacient z Bostonu," řekla Marjorie a zastavila se před dveřmi pokoje 409. "Je to ohromná holka s neuvěřitelně optimistickým přístupem. Pro pacienty je to obrovská podpora, dodává jim sílu.
Myslím, že říkala, že je z bostonské čtvrti zvané North End.
" Marjorie zaťukala na zavřené dveře. Uslyšely tlumené "Dále!" Marjorie otevřela dveře a vstoupila dovnitř. Janet šla za ní.
"Glorie," zavolala Marjorie. "Tak jak jde chemoterapie?"
"Skvěle," žertovala Gloria, "právě jsem si objednala další infúzičku."
"Někoho jsem vám přivedla," usmála se Marjorie. "Je to nová sestra.
Přišla k nám z Bostonu."
Janet pohlédla na ženu ležící na posteli. Připadalo jí, že mohou být asi tak stejně staré. Před pár lety by to Janet ještě šokovalo. Než začala pracovat v nemocnici, věřila, že rakovina postihuje pouze starší lidi. Pak bohužel zjistila, že její kořistí se může stát kdokoli.
Gloria měla olivovou pokožku, hnědé oči a kdysi mívala tmavé vlasy.

65

Teď jí hlavu pokrývalo tmavohnědé chmýří. Kdysi to bývala buclatá žena, ale teď měla pod noční košilí jednu polovinu hrudníku úplně plochou.
"Pane Widdicombe!" řekla Marjorie, celá rozzlobená a překvapená.
Co tu děláte?"
Janet se tak soustředila na pacientku, že si ani neuvědomila, že je v místnosti další osoba. Otočila se a uviděla muže v zelené uniformě.
Měl poněkud znetvořený nos.
"Nezlobte se na Toma," prosila Gloria. "Snaží se přece pomáhat."
"Řekla jsem vám, že je zapotřebí uklidit pokoj 417," řekla Marjorie a vůbec si Glorie nevšímala. "Proč jste tady?"
"Chtěl jsem uklidit koupelnu," řekl Tom mírně. Uhýbal před Marjoriiným pohledem a hrál si s držadlem mopu, který trčel z kbelíku.
Janet fascinovaně přihlížela. Drobná Marjorie se změnila z přátelského skřítka v nesmlouvavou autoritu.
"Co budeme dělat s tou novou pacientkou, pokud pro ni nebudeme mít připravený pokoj?" ptala se Marjorie. "Hned tam jděte a udělejte to."
Ukázala na dveře.
Jakmile muž odešel, potřásla Marjorie hlavou. "Ten Tom Widdicomb mě tu na klinice přímo ničí."
"Ale vždyť on to myslí dobře," bránila Gloria Toma. "Je na mě strašně hodnej. Chodí se na mě denně dívat."
"Není ale zaměstnaný jako ošetřující personál," řekla Marjorie. "Nejdřív musí udělat svou vlastní práci."
Janet se usmála. Ráda pracovala na odděleních, které řídil někdo, kdo si uměl všechno dobře zorganizovat. Podle toho,

co Janet právě viděla, si byla jista, že bude s Marjorii Singletonovou dobře vycházet.

Trochu vody se saponátem vyšplíchlo z Tomova kbelíku, jak letěl chodbou do pokoje 417. Pustil kliku a zavřel za sebou dveře. Opřel se o ně zády.
Sípavě lapal po dechu. Nemohl se vzpamatovat z hrůzy, která jím projela, když se ozvalo zaklepání na dveře Gloriina pokoje. Už jen pár vteřin chybělo do chvíle, kdy jí chtěl dát sukcinylcholin. Kdyby se tam byly Marjorie s tou novou sestrou objevily o pár minut později, byly by ho chytily.
"Všechno je v pořádku, Alice," uklidňoval Tom svou matku. "Není tu vůbec žádný problém. Nemusíš si dělat starosti."
Ovládl strach a pak dostal zlost. Nikdy neměl Marjorii rád; už ode dne, kdy se s ní setkal. Ta její rozjásaná dobrá nálada byla falešná. Byla to všetečná mrcha. Alice ho před ní varovala, ale on ji neposlechl. Měl s ní něco udělat, tak jako to provedl s tou druhou vlezlou sestrou Sheilou Arnoldovou, když se začala vyptávat proč se pořád motá kolem skříně s léky. Stačí, když si Marjoriinu adresu vyhledá, až bude někdy uklízet na osobním oddělení. Pak jí jednou provždy ukáže, kdo je tu pánem.
Představa, jak se postará o Marjorii, ho uklidnila. Přestal se opírat o dveře a rozhlédl se po pokoji. Vlastní uklízení ho nebavilo, ale těšila

66

ho svoboda, kterou mu tato práce poskytovala. Líbila se mu práce, kterou měl u ambulance, ale nelíbilo se mu, že musel spolupracovat s ostatními saniťáky. Při uklízení nemusel s nikým spolupracovat, pokud tedy nepočítal občasná setkání jako to dnešní s Marjorii. Mohl se také pohybovat kdekoli po nemocnici v téměř kteroukoliv dobu. Jediný háček byl v tom, že občas musel uklízet. Ale většinou mu prošlo, když uklízel jen tak na oko, protože ho nikdo nekontroloval.
Kdyby byl Tom upřímný, musel by si přiznat, že se mu nejvíc líbila práce, kterou dělal kdysi dávno, když vyšel ze střední školy. Našel si tehdy práci u veterináře. Tom měl zvířata rád. Po nějaké době ho veterinář určil, že bude mít na starosti utrácení zvířat. Většinou to byla stará, nemocná zvířata, která trpěla. Tahle práce poskytovala Tomovi velké uspokojení.
Pamatoval si, jak byl zklamaný, když Alice jeho nadšení nesdílela.
Tom otevřel dveře a vyhlédl na chodbu. Potřeboval se vrátit do úklidové místnosti pro svůj vozík, ale nechtěl vrazit do Marjorie, protože se bál, aby se do něj zase nepustila. Tom měl obavy, že by se neovládl. Už mnohokrát měl chuť ji praštit, protože právě to potřebovala. Ale přesto věděl, že si to nemůže v žádném případě dovolit.
Věděl, že bude teď těžko Glorii pomáhat, když už ho viděli v jejím pokoji. Bude muset být daleko opatrnější než obvykle. Bude také muset jeden nebo dva dny počkat. Prostě bude muset doufat, že Gloria bude i potom na infúzi. Nechtěl jí dávat sukcinylcholin intramuskulárně, protože by na to mohl ohledávač přijít, kdyby ho napadlo hledat vpich.
Tom vyklouzl z pokoje a namířil si to chodbou. Šel kolem pokoje 409
a nahlédl dovnitř. Marjorii neviděl, což bylo dobře, ale viděl tu druhou, novou sestru.
Zpomalil kroky, jakoby ho strach svazoval. Co jestli najali tu novou sestru, která nastoupila vlastně místo Sheily, aby ho našla? Třeba je to nějaký špeh. To by vysvětlovalo fakt, proč se tak znenadání s Marjorii objevila v Gloriině pokoji! Čím víc o tom Tom přemýšlel, tím si byl jistější, zvlášť když teď uviděl, že nová sestra je stále ještě v Gloriině pokoji. Určitě ho chce nachytat a zabránit jeho křížové výpravě proti rakovině prsu.
"Nedělej si starosti, Alice," řekl. "Tentokrát tě budu poslouchat."

Anne Murphyová se poprvé po dlouhé době cítila dobře. Byla několik dní zdrcená, když se dozvěděla o Seanových plánech jet do Miami. To město pro ni bylo synonymem pro drogy a hřích. Seanovo rozhodnutí ji však nepřekvapilo. Sean byl odmalička zlobivé dítě, a vzhledem k tomu, že to byl chlapec, bylo Anne jasné, že se nezmění, přestože ji překvapily jeho studijní úspěchy ke konci střední školy a pak na vysoké. Když mluvil o lékařské fakultě, pocítila záblesk naděje. Ale naděje se rozplynula, když jí řekl, že nemá v úmyslu si zařídit lékařskou praxi. Jako už několikrát dříve Anne věděla, že to musí prostě vydržet a modlit se, aby se stal zázrak.

67

Přesto ji ale trápila otázka, proč Sean nemůže být trochu víc jako Brian nebo Charles. Co udělala špatně? Musela to přece být její chyba. Možná že to bylo tím, že nebyla schopna Seana kojit, když se narodil. Anebo to snad mohlo být tím, že nebyla schopna svému manželovi občas zabránit, aby Seana v opilosti nebil.
Spoléhala na svého nejmladšího syna Charlese, že jí rozjasní dny po Seanově odjezdu. Charles jí volal ze semináře v New Jersey a řekl jí nádhernou novinu, že přijede dnes večer domů na návštěvu. Skvělý Charles! Jeho modlitby je všechny zachrání.
V očekávání Charlesova příjezdu šla Anne ráno nakoupit. Měla v plánu strávit celý den pečením a přípravou večeře. Brian slíbil, že se také pokusí přijet, přestože má večer nějakou schůzi, která se může protáhnout.
Anne otevřela lednici, ukládala do ní nákup a těšila se přitom na příjemný večer, který ji čeká. Ale hned se zarazila. Věděla, že takovéhle myšlenky jsou nebezpečné. Život je jen slabá nitka. Za štěstím a radostí přichází tragédie. Chvilku se mučila myšlenkou, jak by jí asi bylo, kdyby se Charles cestou do Bostonu zabil.
Anniny starosti přerušil zvonek. Zmáčkla tlačítko a zeptala se, kdo tam je.
"Tanaka Jamaguči," řekl nějaký hlas.
"Co chcete?" zeptala se Anne. Nestávalo se často, že by na ni někdo zvonil.

"Chci s vámi mluvit o vašem synovi Seanovi," řekl Tanaka.
Annina tvář zbledla. Okamžitě si začala vyčítat, že myslela na příjemné věci. Sean už má zase nějaké problémy. Čekala snad něco jiného?
Stiskla bzučák, kterým otevřela domovní dveře a šla ke dveřím bytu.
Otevřela je a pohlédla na svého neočekávaného hosta. Byla už dost překvapená, že k ní někdo přišel na návštěvu, a když pak zjistila, že to je nějaký orientálec, byla šokovaná. Skutečnost, že měl i orientální jméno, jí předtím nedošla.
Muž byl asi tak vysoký jako Anne, ale byl svalnatý a podsaditý. Měl krátké vlasy černé jako uhel a opálenou tvář. Byl oblečený v tmavém, trochu lesklém obleku s bílou košilí a tmavou kravatou. Přes ruku měl přehozený kabát s páskem.
"Promiňte, prosím," řekl Tanaka. Měl pouze slabý přízvuk. Uklonil se a podal jí navštívenku. Bylo tam napsáno: Tanaka Jamaguči, průmyslový poradce.
Anne, s jednou rukou přitisknutou vyděšeně na krk a s druhou svírající navštívenku, nevěděla, co má říci.
"Musím s vámi mluvit o vašem synovi Seanovi," řekl muž.
Anne se vzpamatovala z rány a našla znovu hlas. "Co se stalo? Má zase nějaké problémy?"
"Ne," odpověděl Tanaka. "On měl dříve nějaké problémy?"
"Když byl v pubertě," řekla Anne. "Byl velmi zatvrzelý. Velmi aktivní."
"S americkými dětmi bývají potíže," podotkl Tanaka. "V Japonsku jsou děti vychovávány v úctě ke starším."

68

"Ale se Seanovým otcem bývaly také problémy," přiznala Anne a vzápětí se podivila, co to vlastně řekla. Byla celá v rozpacích a nevěděla, jestli má toho muže pozvat dál nebo ne.
"Zajímám se o obchodní zájmy vašeho syna," vysvětlil Tanaka. "Vím, že byl na Harvardu velmi úspěšný student, ale má teď něco společného s nějakými společnosti vyrábějícími biologické produkty?"
"Založil se skupinou přátel nějakou společnost, jménem Immunotherapy," řekla Anne s úlevou, že se rozhovor obrací k pozitivnějším okamžikům synovy pestré minulosti.
"Ještě se pořád v té společnosti angažuje?" zeptal se Tanaka.
"Moc o tom se mnou nemluví."
"Mnohokrát vám děkuji," uklonil se znovu Tanaka. "Přeji vám příjemný den."
Anne se za mužem dívala, jak mizí dolů po schodišti. Náhlý konec rozhovoru ji překvapil téměř tak, jako mužův nečekaný příchod. Vyšla na chodbu a uslyšela, jak za ním zaklaply domovní dveře o dvě patra níž. Vrátila se do bytu a zavřela a zajistila za sebou dveře.
Chvilku jí trvalo, než se vzpamatovala. Byla to zvláštní příhoda. Pohlédla na Tanakovu vizitku a zastrčila ji do kapsy zástěry. A pak pokračovala v ukládání nákupu do lednice. Uvažovala, že zavolá Brianovi, ale pak se rozhodla, že mu o návštěvě toho Japonce může říci večer. Pokud tedy Brian přijde. Rozhodla se, že jestli večer nepřijde, zavolá mu.
O hodinu později zadělávala na koláč, když v tom ji znovu vylekal bzučák u dveří. Nejprve dostala strach, že se vrátil ten Japonec a chce se jí ještě na něco vyptávat. Snad přece jen měla Brianovi zavolat. S rozechvěním stiskla tlačítko a zeptala se, kdo tam je.
"Sterling Rombauer," ozval se hluboký mužský hlas. "Je tam Anne Murphyová?"
"Ano. . "
"Velice rád bych si s vámi promluvil o vašem synovi Seanovi Murphym," řekl Sterling.
Anne zadržela dech. Nemohla uvěřit tomu, že se na jejího druhorozeného syna přišel vyptávat další člověk.
"Co s ním je?" zeptala se.
"Raději bych si s vámi promluvil osobně."
"Sejdu dolů," řekla Anne.
Opláchla si ruce od mouky a sešla po schodech. Muž stál dole v hale, přes ruku měl přehozený kabát z velbloudí srsti. Právě tak jako Japonec před ním byl oblečený v tmavém obleku s bílou košilí. Kravatu měl jasně červenou.
"Promiňte, že vás obtěžuji," řekl muž skrz skleněné dveře.
"Proč se na syna ptáte?" dotazovala se Anne.
"Poslali mě z Forbesova onkologického centra v Miami," vysvětloval Sterling.
Anne poznala jméno kliniky, na které teď Sean pracuje, a tak otevřela skleněné dveře a pohlédla příchozímu do obličeje. Byl to hezký muž se

širokou tváří a rovným nosem. Měl světle hnědé trochu kudrnaté vlasy.
Anne připadalo, že až na jméno by to mohl být Ir. Měřil přes šest stop a měl stejně modré oči jako její synové.
"Provedl Sean něco, o čem bych měla vědět," zeptala se.
"Nevím o ničem takovém," řekl Sterling. "Vedení kliniky má ve zvyku kontrolovat zázemí svých zaměstnanců. Je to důležité kvůli bezpečnosti kliniky. Chci vám pouze položit několik otázek."
"Jako například?" zeptala se Anne.
"Nevíte, jestli se váš syn angažoval v nějakých společnostech zabývajících se biotechnologii?"
"V poslední hodině jste už druhý člověk, který se mě na to ptá," divila se Anne.
"Skutečně? A mohu se zeptat, kdo vám kladl tyto otázky?"
Anne sáhla do kapsy u zástěry a vytáhla Tanakovu navštívenku. Podala ji Sterlingovi a všimla si, jak se mu zúžily oči,

když si ji četl. Podal jí navštívenku zpátky.
"A co jste panu Jamagučimu řekla?" zeptal se Sterling.
"Řekla jsem mu, že si syn s nějakými přáteli založil vlastní biotechnologickou společnost," řekla Anne. "Říkali jí Immunotherapy."
"Děkuji vám, paní Murphyová," řekl Sterling. "Jsem velmi rád, že jste si se mnou promluvila."
Anne se dívala, jak elegantní muž schází po schodech před vchodem, jde k černému sedanu a usedá na zadní sedadlo. Řidič auta byl v uniformě.
Anne, ještě zmatenější než předtím, šla zpátky nahoru. Po chvilce nerozhodnosti zvedla telefon a zavolala Brianovi. Nejprve se mu omluvila, že ho ruší od práce, a pak mu řekla, jaké zvláštní věci se jí dnes přihodily.
Popsala oba muže, kteří ji navštívili.
"To je ale zvláštní," řekl Brian, když domluvila.
"Myslíš, že bychom si o Seana měli dělat starosti? Znáš přece svého bratra."
"Já mu zavolám," uklidňoval ji Brian. "A kdyby zatím ještě někdo přišel a vyptával se, nic mu neříkej. Prostě ho odkaž na mě."
"Doufám, že jsem neřekla nic špatnýho," strachovala se Anne.
"To určitě ne," uklidňoval ji Brian.
"Uvidíme tě večer?"
"Ještě na tom pracuju," odpověděl Brian. "Ale jestli tam nebudu do osmi, tak se najezte beze mě."

Janet projížděla ulicemi s plánem Miami rozloženým na sedadle vedle sebe. Podařilo se jí najít cestu zpátky k ubytovně Forbesova centra. Byla ráda, když na parkovišti uviděla Seanovo isuzu. Doufala, že ho zastihne doma, protože mu chtěla říci dobrou zprávu. Našla si totiž vzdušný, příjemný, zařízený byt na jižním okraji Miami Beach. Z okna koupelny byl dokonce vidět kousek oceánu. Když začala nějaký byt shánět, vypadalo to špatně, protože byla právě sezóna. Byt, který nakonec objevila, byl rezer-

vovaný už rok předem, ale zájemci svou rezervaci na poslední chvíli zrušili.
Stalo se to pět minut před tím, než Janet vstoupila do realitní kanceláře.
Sebrala kabelku a kopii smlouvy o pronájmu a šla nahoru do svého bytu. Za pár okamžiků už měla opláchnutý obličej a byla převlečená do šortek a tilka. Pak šla se smlouvou v ruce přes terasu k Seanovým šoupačkám. Našla ho, jak se zdrceně choulí na gauči.
"Dobrá zpráva!" řekla vesele a hodila sebou do křesla naproti němu.
"Nějakou bych teda potřeboval," utrousil Sean.
"Našla jsem si byt," ohlásila a zamávala smlouvou ve vzduchu. "Není to nic zvláštního, ale je to jen kousek od pláže a nejlepší na tom je, že je to odtud přímo po dálnici do Forbesova centra.
"Janet, já ale vůbec nevím, jestli tu budu moct zůstat," řekl Sean zoufalým hlasem.
"Co se stalo?" Janet pocítila záchvěv nervozity.
"U Forbesů je to jako ve cvokárně," řekl Sean. "Je tam šílená atmosféra. Za prvé je tam nějakej japonskej magor, a ten mě přísahám sleduje.
Kdykoliv se otočím, je za mnou."
"Co ještě?" zeptala se Janet. Chtěla slyšet všechny Seanovy námitky, aby mohla najít způsob, jak je řešit. Vzhledem k tomu, že právě podepsala nájemní smlouvu na dva měsíce, byl její závazek zůstat v Miami mnohem pevnější.
"S tou klinikou je něco v nepořádku. Lidi jsou tam buď hrozně přátelští nebo nepřátelští. Je to úplně černobílý. A kromě toho pracuju sám v obrovský prázdný místnosti. Je to šílený."
"Vždycky sis stěžoval na nedostatek místa," namítla Janet.
"Připomeň mi, abych si už nikdy nestěžoval. Nikdy jsem si to neuvědomoval, ale teď vidím, že potřebuju mít kolem sebe lidi. A ještě něco: mají tam laborku pro práci s toxickými látkami, ale nesmí se tam chodit. Já jsem se na ten zákaz vykašlal a stejně jsem tam šel. A víš, co jsem tam našel?
Nic. Je to tam prázdný. No, do všech místností jsem se vlastně nedostal.
Nedostal jsem se v podstatě daleko, protože tam vtrhl ten frustrovanej voják, co šéfuje bezpečnostní službě, a začal mi vyhrožovat."
"Čím ti vyhrožoval?"
"Byl prostě drzej," řekl Sean. "Přišel až ke mně a škaredě se na mě koukal. Měl jsem strašnou chuť mu jednu vrazit, chybělo jen tohle," Sean ukázal palcem a ukazováčkem asi centimetrovou vzdálenost.
"Co se tedy vlastně stalo?" ptala se Janet.
"Nic," odpověděl Sean. "Stáhl se a řekl mi, ať vypadnu. Ale byl celej bez sebe a vyhazoval mě z prázdný místnosti, jako bych udělal něco opravdu špatného. Bylo to šílený."
"Ale ty další místnosti jsi neviděl," řekla Janet. "Třeba tu místnost nějak předělávali."
"Je to možný," připustil Sean. "Je tu spousta možných vysvětlení. Ale stejně je to divný, a když k tomu připočteš všechny ty další divný věci, tak už to tady člověku přijde naprosto šílený."

"A co ta práce, kterou máš dělat?"
"To je dobrý," řekl Sean. "Vlastně ani nevím, proč s tím měli takový problémy. Doktor Mason, ředitel Centra, odpoledne přišel, a tak jsem mu ukázal, co dělám. To už jsem měl pár maličkých krystalů. Řekl jsem mu, že asi za týden nebo tak nějak bych možná mohl mít nějaké slušné krystaly.
Vypadal, že je rád, ale když pak odešel, tak jsem o tom přemýšlel a řekl jsem si, že nejsem zrovna odvázanej z toho, že mám pomáhat vydělávat prachy pro nějakou japonskou holdingovou společnost. A to bych v podstatě dělal, kdybych vyráběl krystaly, aby mohli zkoumat jejich difrakci."
"Ale vždyť bys přece nedělal jen tohle."
"Jak to?"
"Taky bys zkoumal to léčení meduloblastomu," řekla Janet. "Zítra začínám ve čtvrtém patře a hádej, kdo tam je?"
"Helen Cabotová?" Sean se posadil zpříma.
"Přesně tak," kývla Janet. "A ještě další pacient z Bostonu. Nějaký Louis Martin."
"Má stejnou diagnózu?" zeptal se Sean.
"Jo," kývla Janet. "Meduloblastom."
"To je ohromné," radoval se Sean. "A že ho sem přivezli rychle!"
Janet přikývla. "Na klinice jsou trochu rozčilení, že Helen zdržovali v Bostonu tak dlouho," podotkla. "Vrchní sestra si kvůli ní dělá starosti.
"Nemohli se dohodnout, jestli jí dělat biopsii nebo ne a ze kterého z nádorů odebrat vzorek," vysvětloval Sean.
"A právě, když jsem tam byla, přijímali další mladou ženu," řekla Janet.
"Taky meduloblastom?"
"Jo," přikývla Janet. "Takže na mém oddělení jsou tři pacienti, kteří právě zahajují léčbu. Řekla bych, že se to docela hodí."
"Budu taky potřebovat kopie jejich karet," vypočítával Sean. "A budu potřebovat vzorky léků, pokud samozřejmě nemají jméno. Ale to určitě mít nebudou. Nebudou je léčit chemoterapii, tedy aspoň určitě ne výlučně chemoterapii. Ty léky určitě budou kódované. A budu taky potřebovat léčebný postup každého pacienta."
"Udělám, co budu moct," slíbila Janet. "Nemělo by to být těžký, když budu mít všechny pacienty na patře. Třeba se mi to podaří zařídit tak, že se aspoň o jednoho z nich budu moct osobně starat. Taky jsem objevila kopírku na šikovném místě, v kartotéce."
"Dej si pozor," varoval ji Sean. "Matka té holky z oddělení pro styk s veřejností je tam zaměstnaná."
"Dám si pozor," řekla Janet. Pozorně si Seana prohlížela a pak znovu promluvila. Zjišťovala, jaká je to chyba tlačit ho k nějakým závěrům dřív, než k nim dojde sám. Ale musela to prostě vědět. "Takže to znamená, že jsi pořád pro?" zeptala se. "Zůstaneš tu? I když to bude znamenat, že budeš muset trochu pracovat na tom proteinu, i když je to pro ty Japonce?"
Sean se opřel lokty o kolena a sklonil hlavu. "Já nevím," řekl. "Celá ta situace je nesmyslná. Takhle dělat vědu!" Vzhlédl k Janet. "Zajímalo by

mě, jestli má někdo ve Washingtonu představu, co udělá omezování dotací pro výzkum s celým světem výzkumu. A děje se to právě v době, kdy naše země potřebuje výzkum víc než kdy jindy."
"A to je další důvod, abychom se o něco pokusili," poznamenala Janet.
"Myslíš to vážně?" zeptal se Sean.
"No samozřejmě."
"Ale víš, že si budeme muset poradit sami," řekl Sean.
"Vím to."
"Třeba budeš muset porušit pár pravidel," dodal. "Jseš si jistá, že to zvládneš?"
"Myslím, že ano," řekla Janet.
"A jakmile jednou začneme, už to nebudeme moct vzít zpátky."
Janet se chystala odpovědět, když vtom je oba polekalo zvonění telefonu na psacím stole.
"Kdo by to sakra mohl být?" přemýšlel Sean nahlas. Nechal telefon zvonit.
"Copak ty to nevezmeš?" zeptala se Janet.
"Přemýšlím," řekl Sean. Neřekl, že má obavy, že by to mohla být Sarah Masonová. Už ho volala odpoledne, ale Sean s ní nechtěl mít vůbec nic společného, přestože ho lákala příležitost naštvat Harrise.
"Myslím, že bys to měl vzít," řekla Janet.
"Vem to ty," navrhl Sean.
Janet vyskočila a uchopila sluchátko. Sean pozoroval výraz jejího obličeje, když se ptala, kdo volá. Nijak zvlášť nereagovala a natáhla ruku se sluchátkem k Seanovi.
"Je to tvůj bratr," řekla.
"Co to sakra zase je?" zamumlal Sean a vstal z gauče. Nebylo to bratrovi příliš podobné, aby takhle zničehonic volal. Nebyl mezi nimi takovýhle blízký vztah, a právě se v pátek viděli.
Sean si vzal telefon. "Co se děje?" zeptal se.
"Chtěl jsem ti položit stejnou otázku," řekl Brian.
"Chceš pravdivou odpověď anebo fráze?" zeptal se Sean.

"Radši mi to řekni rovnou," řekl Brian.
"Je to tady děsně divný. Nejsem si úplně jistý, že tu chci zůstat. Může to být naprostá ztráta času." Sean pohlédl na Janet, která zoufale obrátila oči v sloup.
"Tady se taky děje něco divnýho," řekl Brian. Pověděl Seanovi o těch dvou mužích, kteří navštívili matku a ptali se jí na společnost Immunotherapy.
"Immunotherapy je stará historie," podotkl Sean. "Co jim mamka řekla?"
"Nic moc," řekl Brian. "Aspoň tedy podle toho, co sama říká. Ale byla z toho dost rozčilená. Jenom řekla, žes tu společnost založil s přáteli."
"Neřekla, že jsme prodali akcie."
"Zřejmě ne."

BLíZKÝ KONEC /73

"A co Oncogen?"
"Řekla, že se o tom nezmínila, protože jsi jí řekl, aby o tom s nikým nemluvila."
"To je od ní hezký," řekl Sean.
"A proč sem ty lidi jeli s mamkou mluvit?" ptal se Brian. "Ten Rombauerovic chlápek říkal, že zastupuje Forbesovo centrum. Říkal, že kvůli bezpečnosti provádějí obvyklou kontrolu svých zaměstnanců. Udělal jsi něco, co by mohlo naznačovat, že znamenáš pro bezpečnost kliniky risk?"
"Vždyť jsem tu sakra jen něco málo přes čtyřiadvacet hodin," hájil se Sean.
"Oba víme o tvým nadání vyvolávat rozpory. To tvoje žvanění by bylo pokušením i pro boha."
"Moje žvanění není nic proti tvýmu kecání, brácho," zlobil ho Sean.
"Vždyť sis na tom založil živnost, když ses stal právníkem."
"Vzhledem k tomu, že jsem v dobrý náladě, tak tu drzost přejdu," řekl Brian. "Ale vážně. co si myslíš, že se děje?"
"Nemám nejmenší představu," řekl Sean. "Možná je to opravdu tak, jak ten člověk řekl - obyčejná rutinní kontrola."
"Ale ani jeden z těch chlápků zřejmě nevěděl o tom druhém," namítl Brian. "To mi příliš obvyklé nepřipadá. A ten první chlápek tam nechal vizitku. Mám ji tady před sebou. Je tam napsáno Tanaka Jamaguči, průmyslový konzultant."
"Průmyslový konzultant může znamenat cokoliv," řekl Sean. "Zajímalo by mě, jestli ten člověk má něco společného s faktem, že ve Forbesově centru investovala velký peníze japonská elektronická společnost Sušita.
Je to obří společnost, která zjevně hledá výnosné patenty."
"Proč se nemůžou proboha držet foťáků, elektroniky a aut?" podotkl Brian. "Světová elektronika jde kvůli nim naprosto do háje."
"Na to jsou moc chytrý," řekl Sean. "Myslej na budoucnost. Ale proč by se měli zajímat o mý spojení s nějakou podělanou firmičkou, to nemám ani tušení."
"No, myslel jsem si, že bys to měl vědět," řekl Brian. "Nechce se mi věřit, že tam v Miami neděláš nějaký nepravosti, znám tě dost dobře."
"To mi teda ubližuješ, když takhle mluvíš," bránil se Sean.
"Spojím se s tebou, hned jak se z Franklin Bank ozvou kvůli Oncogenu," řekl Brian. "Snaž se nezaplést se do nějakých problémů."
"Kdo, já?" zeptal se Sean nevinně.
Jakmile se s bratrem rozloučil, hned položil sluchátko.
"Zase sis to rozmyslel?" zeptala se Janet, viditelně zdrcená.
"O čem to mluvíš?" zeptal se Sean.
"Řekl jsi bratrovi, že nevíš určitě, jestli tu zůstaneš. Já jsem ale měla dojem, že jsme se dohodli, že do toho jdeme."
"Ale ano," vysvětloval Sean. "Ale nechtěl jsem o tom plánu vykládat Brianovi. Dělal by si strašný starosti. A kromě toho by to asi řekl mámě a kdoví co by se pak stalo."

74

"TO BYLO skutečně velmi příjemné," řekl Sterling masérce. Byla to hezká, zdravá žena z Finska, oblečená v něčem, co se mohlo považovat za tenisový úbor. Dal jí navíc pět dolarů. Když si masáž u vrátného hotelu Ritz objednával, už přidal nějaké spropitné, ale všiml si, že přetáhla přes určený čas.
Masérka si skládala stůl a ukládala oleje a Sterling si zatím oblékl huňatý bílý froté koupací plášť a sundal si ručník, který měl omotaný kolem pasu. Posadil se na křeslo k oknu, nohy si dal na otoman a nalil si skleničku šampaňského, které dostal jako pozornost hotelu. Sterling byl častým návštěvníkem bostonského hotelu Ritz Carlton.
Masérka se s ním rozloučila ode dveří a Sterling jí ještě jednou poděkoval. Rozhodl se, že si ji příště jmenovitě vyžádá. Pravidelná masáž byl jeden z výdajů, na který si Sterlingovi zákazníci byli nuceni zvyknout.
Občas si sice stěžovali, ale Sterling jim vždycky řekl, že buď přijmou jeho podmínky, anebo si mohou najmout někoho jiného. Pokaždé jeho podmínky přijali, protože Sterling poskytoval velmi efektivní služby ve svém oboru, jímž byla průmyslová špionáž.
Existovaly jiné, nenápadnější názvy pro Sterlingovu práci, jako například obchodní poradce nebo podnikový konzultant, ale Sterlingovi byl milejší pravdivý název jeho činnosti - průmyslová špionáž. Ale nebylo vhodné to psát na vizitku, a tak tam měl prostě "konzultant". Ne "průmyslový konzultant" jako na té vizitce, kterou dopoledne viděl. Měl pocit, že výraz "průmyslový" naznačuje omezení na výrobu. Sterlinga zajímalo veškeré podnikání.

Upíjel ze skleničky a těšil se nádherným výhledem z okna. Jeho pokoj byl jako obvykle v jednom z nejvyšších pater a byl z něho výhled na překrásný park Boston Garden. Světla ubývalo a lampy lemující cestičky vinoucí se parkem se rozsvítily. Ozářily rybník s malým visutým můstkem.
Přestože byl začátek března, nedávná studená vlna způsobila, že rybník úplně zamrzl. Po jeho zrcadlovém povrchu kroužili bruslaři a malovali na něm půvabné proplétající se křivky.
Sterling zdvihl zrak a pohlédl na pohasínající lesk zlaté kopule Massachusetts State House. Uvažoval o smutném faktu, že legislativa systematicky ničí daňový základ tím, že vydává krátkozraké zákony namířené proti podnikatelům. Sterling bohužel ztratil množství klientů, kteří byli buď nuceni odstěhovat se do jiného státu, který podnikání více podporoval, anebo podnikat přestali. Sterling ale stejně rád do Bostonu jezdil.
Bylo to takové civilizované město.
Přitáhl si telefon ke kraji stolu, protože chtěl dokončit všechnu práci, kterou potřeboval dnes udělat, ještě než půjde na večeři. Ne že by ho práce nějak zvlášť obtěžovala. Právě naopak. Sterlingovi se jeho současné zaměstnání ohromně zamlouvalo, zvlášť proto, že nemusel vůbec nic dělat.
Vystudoval na Stanforské universitě počítačové inženýrství, pracoval několik let pro společnost Big Blue, a pak si založil svou vlastní společnost na výrobu počítačových čipů. A to všechno zvládl ještě předtím, než mu bylo třicet let. Když mu bylo kolem pětatřiceti, byl unavený nenaplněným

životem, nevydařeným manželstvím a suchopárnou rutinou spojenou s vedením podniku. Nejprve se rozvedl, pak prodal svůj podnik a vydělal na tom velké peníze. Ve čtyřiceti už si mohl koupit velký kus Kalifornie, pokud by tedy o to stál. Pak si asi rok užíval, protože měl dojem, že tohle v mládí zameškal. Ale pak už ho všechna ta luxusní místa znudila. A právě v té době ho jeden obchodní přítel požádal, jestli by mu nevyšetřil nějakou soukromou záležitost. Sterling se tedy vydal na novou životní dráhu, která byla podnětná, nebyla to žádná rutina, skoro nikdy se při ní nenudil, využil při ní své technické zázemí, podnikatelské nadání, představivost a intuitivní odhad lidského chování.
Sterling zavolal Masona domů. Doktor Mason mluvil ze zvláštní linky ve své pracovně.
"Nejsem si jistý, jestli budete potěšený tím, co jsem se dozvěděl," řekl Sterling.
"Je lepší, když se to dozvím dříve než později," odpověděl doktor Mason.
"Ten Sean Murphy je ohromný mladý muž," začal Sterling. "Ještě v době, kdy studoval na MIT, založil svůj vlastní podnik Immunotherapy, zabývající se biotechnologii. Společnost vydělávala téměř od prvního dne. Vyráběli diagnostické soupravy."
"Jak se jim daří teď?"
"Skvěle," řekl Sterling. "Ohromně. Jsou tak úspěšní, že je víc než před rokem koupil Genentech."
"Skutečně?" Doktor Mason uviděl paprsek naděje. "Takže jak je na tom Sean Murphy teď?"
"On i jeho mladí přátelé vydělali pěkné peníze," řekl Sterling. "Když uvážíme počáteční investice, bylo to skutečně neobyčejně lukrativní."
"Takže Sean už s tou společností nespolupracuje?" zeptal se doktor Mason.
"Je už úplně mimo," řekl Sterling. "Pomůže vám to?"
"No to bych řekl. Mohu využít zkušeností, které ten kluk má s monoklony, ale nešlo by to, pokud by měl spojení s nějakou výrobní společností.
To by bylo příliš riskantní."
"Přesto by tu informaci mohl prodat někomu jinému," upozornil ho Sterling. "Nebo by ho mohl někdo jiný zaměstnávat."
"Můžete to zjistit?"
"Pravděpodobně ano," řekl Sterling. "Chcete, abych v tom pokračoval?"
"Rozhodně ano," řekl doktor Mason. "Chci toho kluka využít, ale ne v případě, že je průmyslový špeh."
"Ještě něco jsem se dověděl," řekl Sterling a dolil si šampaňské. "Ještě někdo kromě mě se o Seana Murphyho zajímá. Jmenuje se Tanaka Jamaguči."
Doktor Mason cítil, jak se mu špagety v žaludku obrátily.
"Už jste o tom člověku někdy slyšel?" zeptal se Sterling.

"Ne," řekl doktor Mason. Neslyšel o něm, ale podle jména usoudil, o co asi jde.
"Usoudil jsem, že asi pracuje pro Sušitu," poznamenal Sterling. "A ví o Seanově spojení se společností Immunotherapy. Vím to, protože mi to řekla Seanova matka."
"On byl za Seanovou matkou?" zděsil se doktor Mason.
"Právě tak jako já."
"Ale pak Sean bude vědět, že se na něj vyptáváme," vyhrkl doktor Mason.
"Na tom není nic špatného," řekl Sterling. "Pokud Sean skutečně je průmyslový špeh, tak ho to na chvilku odradí. A jestli není, tak to nanejvýš vzbudí jeho zvědavost nebo ho to trošku rozzlobí. Neměla by nám dělat starosti Seanova reakce. Měl byste spíš mít těžkou hlavu z Jamagučiho."
"Jak to myslíte?"
"Nikdy jsem se s Tanakou nesetkal," řekl Sterling. "Ale hodně jsem o něm slyšel, protože jsme svým způsobem

soupeři. Přijel do Spojených států před mnoha lety studovat vysokou školu. Je to nejstarší syn z bohaté průmyslnické rodiny, zabývají se tuším těžkým strojírenstvím. Problém je v tom, že si příliš brzo osvojil "zvrhlé" západní způsoby a rodině se to nelíbilo. Příliš lehce se amerikanizoval a na japonský vkus byl přílišný individualista. Rodina se rozhodla, že ho doma nechce a tak mu financuje bohatý život v Americe. Je to vlastně jakýsi exil, ale on je dost chytrý na to, aby si přilepšoval stejnou prací jako dělám já, jenomže on pracuje pro japonské společnosti působící ve Spojených státech. Ale je to vlastně jakýsi dvojí agent. Často jedná za Jakusu zároveň s prací pro legitimní firmu. Je chytrý, nemilosrdný a efektivní. To, že je do celé záležitosti zapletený, znamená, že vaši přátelé z firmy Sušita to myslí vážně."
"Myslíte si, že byl zapletený do té záležitosti se dvěma vědci, kteří zmizeli, a pak se zjistilo, že spokojeně pracují v Japonsku pro společnost Sušita?"
"Nepřekvapilo by mě to," řekl Sterling.
"Nemohu si dovolit, aby se mi ztratil student z Harvardu," řekl Mason.
"Masmédia by se toho chopila a mohlo by to znamenat konec Forbesova centra."
"Myslím, že s tímhle si teď nemusíme dělat starosti," řekl Sterling.
"Moje zdroje tvrdí, že Tanaka je stále ještě tady v Bostonu. Vzhledem k tomu, že má přístup ke stejným informacím jako já, musí si myslet, že Sean Murphy je zapletený ještě do něčeho jiného."
"Jako třeba do čeho?" zeptal se doktor Mason.
"To nevím," řekl Sterling. "Nepodařilo se mi vystopovat všechny ty prachy, které si ti kluci vydělali, když prodali firmu Immunotherapy. Sean ani jeho přátelé nemají žádné peníze, které by stály za řeč, a nikdo z nich si nepořídil drahé auto ani si nedopřával jiné nákladné věci. Myslím, že mají něco za lubem a mám dojem, že Tanaka si to myslí taky."
"Panebože," zděsil se doktor Mason. "Nevím, co mám dělat. Možná, že bych měl toho kluka poslat domů."

77

"Jestli si myslíte, že by vám Sean mohl pomoct něco udělat s tím proteinem, jak jste mi o tom řekl," radil Sterling, "tak se ho držte. Věřím, že mám všechno pod kontrolou. Dotazoval jsem se u nejrůznějších kontaktů, a vzhledem k počítačovému průmyslu tu mám dobré konexe. Stačí, abyste mi řekl, abych na tom případu pokračoval a abyste dál platil účty."
"Pracujte na tom dál," řekl doktor Mason. "A pravidelně mě informujte."

78

Čtvrtek
4. března 6: 30
Janet už byla vzhůru, oblečená do bílé uniformy a na cestě do práce, protože měla službu od sedmi do tří. V tuhle ranní dobu byl na dálnici velmi malý provoz, zvláště směrem na sever. Původně mluvili se Seanem o tom, že pojedou společně, ale nakonec se rozhodli, že bude lepší, když si každý vezme vlastní auto.
Janet bylo trošku divně, když vcházela ráno na Forbesovu kliniku.
Cítila větší úzkost, než jakou spojovala s prvním dnem v novém působišti. Vyhlídka, že bude porušovat pravidla, ji zneklidňovala a znervózňovala. Už předem se cítila provinile, a to zřejmě kvůli úmyslu, který měla.
Vyšla do čtvrtého patra a ještě jí zbýval čas. Nalila si šálek kávy a začala se seznamovat s okolím; zjistila, kde jsou karty, kde jsou léky a další potřeby. Tohle všechno bude muset vědět, když chce vykonávat svou práci na oddělení.
Když se pak posadila, aby si vyslechla hlášení noční služby, byla už mnohem klidnější, než když na kliniku přišla. Nepochybně jí pomohla uklidnit přítomnost veselé Marjorie.
V hlášení byly obyčejné věci, jedinou výjimkou byl neustále se zhoršující stav Helen Cabotové. Měla chudák během noci několik záchvatů a lékaři říkali, že se jí zvyšuje nitrolební tlak.
"Myslí si lékaři, že má ten problém nějakou souvislost s CAT scan biopsii, kterou jí včera dělali?" zeptala se Marjorie.
"Ne," řekla Juanita Montgomeryová, vrchní sestra na noční službě.
"Doktor Mason tu byl ve tři ráno, kdy měla další záchvat, a říkal, že ten problém má pravděpodobně souvislost s léčbou."
"Už zahájila léčbu?" zeptala se.
"No samozřejmě," řekla Juanita, Její léčba začala v úterý, ten večer, kdy sem přijela."
"Ale vždyť jí dělali biopsii teprve včera," divila se Janet.
"To je kvůli celulárnímu aspektu léčby," vmísila se Marjorie. "Dneska půjde na plazmaforézu, při které jí odeberou T-lymfocyty, ty se pak musí kultivovat a senzibilizovat proti jejímu nádoru. Ale humorální součást její léčby se musí zahájit hned."
"Snížili jí intrakraniální tlak pomocí manitolu," dodala Juanita. "Vypadá to, že zabral. Od té doby žádný záchvat neměla. Chtějí se pokud možno vyhnout steroidům. V každém případě ji budou muset monitorovat velice pečlivě zvlášť teď při plazmaforéze."
Hned jak byla noční služba u konce a sestry s unavenýma očima odešly domů, začala denní službě skutečná práce. Na oddělení bylo množství pacientů trpících různými typy rakoviny, a každý z nich měl individuální léčebný režim. Janet nejvíc bolelo srdce z malého devítiletého kluka, který vypadal jako andílek. Byl v reversní izolaci. Čekalo se, až transplantovaná kostní dřeň začne produkovat krvinky. Dostal vysokou dávku chemoterapie a aktinoterapie, aby došlo k úplnému útlumu kostní dřeně, zachvácené leukémii. V současnosti byly pro něj neobyčejně nebezpečné mikroorga-

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

nismy, dokonce i ty, které pro lidský organismus normálně patogenní nejsou.
Později dopoledne si už Janet konečně mohla trochu vydechnout. Většina sester pila kávu v místnosti za sesternou, kde si mohly dát unavené nohy nahoru. Janet se rozhodla, že využije pauzy a poprosí Tima Katzenberga, aby jí ukázal, jak pracovat s počítačem. Každý pacient totiž měl tradiční kartu a ještě záznam v počítači. Janet neměla z počítačů obavy, vzhledem k tomu, že studovala počítače jako jeden z vedlejších předmětů na vysoké. Ale přece jen chtěla, aby ji s počítačem Forbesova centra seznámil někdo, kdo se v jeho systému vyzná.
Pak Tima na okamžik zavolali telefonem z laboratoře a Janet si v počítači našla záznamy o Helen Cabotové. Helen nebyla na klinice ještě ani osmačtyřicet hodin a tak její záznamy příliš rozsáhlé nebyly. Bylo tam graficky znázorněno, ze kterých jejích nádorů byly odebrány vzorky na biopsii, a místo na lebce těsně nad pravým uchem, kde byla trepanována lebka. Vzorek na biopsii byl zhruba popsán jako pevný, bílý, s dodatkem, že ho bylo dostatečné množství. Dále byla informace, že vzorek byl okamžitě zabalen v ledu a odeslán do laboratoře základní diagnostiky. V odstavci, kde se psalo o léčbě, si Janet přečetla, že Helen nasadili MB3OOC a MB3O3C v dávce 100 mg/kg/den podávané rychlostí 0,05 ml/kg/min.
Janet pohlédla na Tima, který pořád ještě telefonoval. Na kousek papíru si opsala informace o léčbě. Zapsala si také kódové označení T-9872, uvedené u položky meduloblastom, mnohočetný.
Použila kódové označení a zjistila tak jména pacientů, kteří v současné době leželi v nemocnici s meduloblastomem. Bylo jich celkem pět, z toho tři ve čtvrtém patře. Zbylí dva byli Margaret Demarsová ze třetího patra a Luke Kinsman, osmiletý chlapec, který byl na dětském oddělení v pátém patře. Janet si jména zapsala.
"Máš problémy?" zeptal se Tim, který došel k ní a nahlédl jí přes rameno.
"Vůbec ne," vyhrkla Janet. Rychle monitor vymazávala, aby Tim neviděl, co vlastně prováděla. Nemohla si dovolit vzbuzovat hned první den nějaká podezření.
"Musím jen vložit tyhle údaje, co mi volali z laboratoře," řekl Tim.
"Bude to hned."
Zatímco se Tim zabýval počítačem, Janet se dívala v kartotéce po kartách Cabotové, Martina nebo Sharenburgové. Zklamalo ji, když zjistila, že tam karty těchto pacientů nejsou.
Do místnosti vběhla Marjorie, která potřebovala nějaká narkotika ze skříně s léky. "Teď si máš dávat přestávku na kávu," zavolala na Janet.
"Já mám i přestávku i kávu," zasmála se Janet a pozdvihla plastikový kelímek s kávou. V duchu si připomněla, že si musí do práce přinést hrnek.
Všichni ostatní měli vlastní.
"Už jsi na mě udělala dost velký dojem," dělala si z ní Marjorie legraci.
"Nemusíš pracovat, když máš pauzu. Nech toho, holka, a dej si nohy nahoru."

80

Janet se usmála a řekla, že si dá pořádnou přestávku, až se na oddělení zaběhne. Pak už Tim s počítačem skončil a Janet se ho zeptala, kde jsou chybějící karty.
"Jsou všechny dole ve druhém patře," řekl Tim Cabotová je na plazmaforéze a Martinovi a Sharenburgový dělají biopsii. Ty karty mají samozřejmě s sebou."
"Samozřejmě," opakovala Janet. Připadalo jí to jako hrozná smůla že tam ani jedna z karet zrovna není, když má takovou příležitost se na ně podívat. Začala mít podezření, že nemocniční špionáž, na kterou se dala, nemusí být tak lehká, jak se jí zdálo, když svůj plán Seanovi navrhovala.
Janet prozatím opustila myšlenku na hledání karet a čekala, až z místnosti s léky vyjde další sestra, Dolores Hodgesová, která si tam mezitím pro něco zašla. Janet se rychle ujistila, že Dolores skutečně vyšla na chodbu, a nikdo další se neblíží, a pak vklouzla do malé místnosti. Každý pacient tam měl přidělenou přihrádku, ve které byly uloženy léky, které mu lékaři předepsali. Tyto léky sem posílali z centrální lékárny, která byla v prvním patře.
Janet našla Heleninu přihrádku a rychle prohlédla množství baněk, lahviček a skleniček obsahujících antiepileptika, anxiolytika, antiemetika a analgetika. Nenašla žádné lahvičky označené MB3OOC nebo MB3O3C.
V naději, že to jsou narkotika, prohlédla Janet skříňku s narkotiky, ale nic tam nenašla.
Pak vyhledala přihrádku Louise Martina. Byla až dole, téměř u země.
Janet si musela sednout na bobek, aby ji prohledala. Stejně jako tomu bylo u Heleniny přihrádky, ani tady nenašla žádné lahvičky s označením MB.
"Ježíšmarjá, tys mě ale polekala," vyjekla Dolores. Honem se ještě pro něco vrátila a téměř o Janet zakopla. "Promiň, prosím tě," řekla Dolores, "myslela jsem, že tu nikdo není."
"Je to moje chyba." Janet cítila, jak rudne. Bála se, že se prozradí a Dolores bude divné, co tam provádí. Ale ta nevypadala, že má nějaké podezření. Janet vykročila z místnosti a Dolores si tam rychle zaběhla pro to, co potřebovala. V mžiku byla pryč.
Janet vyšla z lékárny a cítila, jak se chvěje. Byl to její první den na klinice a nic strašného se jí sice zatím nepřihodilo, ale nebyla si jista, jestli má nervy na další špionáž.
Došla ke dveřím pokoje Helen Cabotové a zastavila se. Dveře byly otevřené pomocí gumové zarážky. Janet vešla dovnitř a rozhlédla se kolem sebe. Nečekala, že tam nějaké léky najde, ale stejně se chtěla podívat.

Nic tam nebylo, tak jak předpokládala.
Když se trochu uklidnila, namířila si to zpátky k sesterně. Cestou šla kolem pokoje Glorie D'Amatagliové. Janet se na okamžik zastavila a strčila hlavu do dveří. Gloria seděla v křesle a v ruce svírala kovovou misku. Infúze jí ještě stále kapala.
Když si spolu předešlého dne povídaly, dozvěděla se Janet, že Gloria studovala na Wellesley College stejně jako ona sama. Janet byla o rok výš.

81

Napadlo ji, že by se mohla Glorie zeptat na jednu svou kamarádku, která byla v Gloriině ročníku. Pozdravila nemocnou ženu a optala se jí.
"Vy jste znala Lauru Lowellovou!" nutila se Gloria do nadšeného tónu.
"To je ohromné - byly jsme velké kamarádky. Měla jsem moc ráda její rodiče." Bylo vidět, že se Gloria snaží být společenská. Nepochybně jí z chemoterapie bylo zle od žaludku.
"Myslela jsem si, že byste ji mohla znát," usmála se Janet. "Lauru znal každý."
Janet se už chtěla rozloučit a nechat Glorii, aby si odpočinula, když v tom za sebou uslyšela nějaký zvuk. Otočila se a zahlédla ve dveřích muže, který měl na starosti úklid. Okamžitě však zmizel. V obavě, aby mu nepřekážela v práci, se s Glorií rozloučila a slíbila jí, že se zastaví později. Vyšla ven, aby oznámila, že pokoj už je volný, ale muž zmizel.
Rozhlížela se po chodbě, nahlížela dokonce i do sousedních pokojů. Ale vypadalo to, že ten člověk se rozplynul.
Janet šla zpátky k sesterně. Všimla si, že jí ještě chvilka přestávky zbývá, a tak sjela výtahem do druhého patra v naději, že se jí podaří nahlédnout do některé z chybějících karet. Helen Cabotová byla na plazmaforéze a to ještě nějakou dobu potrvá. K její kartě se Janet dostat nemohla. Kathleen Sharenburgové dělali právě biopsii a její karta byla na radiologii.
S Louisem Martinem měla Janet konečně štěstí. Měl jít na biopsii po Kathleen Sharenburgové. Janet ho objevila na chodbě na vozíku, jak tvrdě spí po sedativech. Kartu měl zastrčenou pod polštář.
Janet se zeptala laboranta a dozvěděla se, že Louis nepůjde na biopsii dříve než za hodinu. Využila tedy příležitosti a vytáhla jeho kartu. Odcházela rychle, jakoby opouštěla místo zločinu s usvědčujícím důkazem v ruce.
Šla s Louisovou kartou do kartotéky. Dělala, co mohla, aby se naplno nerozběhla. V duchu si přiznala, že je snad ten nejméně vhodný člověk na světě pro podobné dobrodružství. Úzkost, kterou cítila v lékárně, byla v okamžení zpátky.
"Samozřejmě, že můžete použít kopírku," řekla jí jedna z úřednic v kartotéce. "Proto ji tady máme."
Janet se ptala sama sebe, jestli tahle žena z kartotéky není matka té dívky z oddělení pro styk s veřejností, se kterou se setkala v Seanově bytě tu noc, kdy přijela do Miami. Bude si muset dát pozor. Přešla ke kopírce a ohlédla se přes rameno. Úřednice se zase vrátila ke své práci a vůbec si jí nevšímala.
Janet rychle okopírovala celou Louisovu kartu. Bylo tam více stránek, než čekala. Louis byl v nemocnici teprve jeden den. Janet nahlédla do karty a viděla, že obsahuje většinou materiál, který poslali z bostonské nemocnice.
Konečně bylo kopírování hotovo a Janet spěchala s kartou k Louisově vozíku. Ke své úlevě zjistila, že je stále na stejném místě. Vsunula kartu pod polštář tak, jak tam byla předtím. Louis se ani nepohnul.
Janet se vrátila do čtvrtého patra a náhle zpanikařila. Vůbec nepřemýšlela o tom, co udělá s kopii Louisovy karty. Byla příliš velká, než aby se

82

jí vešla do kabelky, a nemohla ji nechat jen tak někde ležet. Musela najít nějaký dočasný úkryt, kam ostatní sestry ani personál snad nechodí.
Pauza už jí končila a tak musela přemýšlet rychle. Vůbec si nepřála hned první den v práci si dělat delší přestávku. Zoufale se snažila něco vymyslet. Uvažovala o hale pro pacienty, ale tam právě někdo byl. Pak jí napadla spodní skříňka v místnosti s léky, ale to bylo příliš riskantní.
Nakonec pomyslela na úklidovou komoru.
Rozhlédla se po chodbě. Všude byly spousty lidí, ale všichni vypadali, že se soustředí jen na svou práci. Zahlédla vozík s úklidovými prostředky zaparkovaný před jedním pokojem nedaleko od místa, kde stála. Znamenalo to, že Tom je uvnitř a uklízí. Janet se nadechla a vklouzla do komory.
Dveře se za ní automaticky zavřely, takže se ocitla ve tmě. Hmatala po vypínači a konečně rozsvítila.
V malé místnosti si nejprve všimla pořádného dřezu. U protější zdi byl pult a pod ním skříňky, nahoře na zdi visely mělčí skříňky. Otevřela skříňku na košťata a mopy, ale to byl příliš nápadný úkryt. Potom pohlédla na horní skříňky a očima klouzala stále vzhůru.
Opřela se nohou o dřez a vylezla na pult. Natáhla ruku a nahmatala nad vrchními skříňkami mezeru. Ujistila se, že našla to, co hledala, a strčila kartu nahoru na skříňku. Zdvihl se obláček prachu.
Janet spokojeně slezla dolů, opláchla si ruce ve dřezu a vyšla na chodbu.
Nezdálo se, že by někoho zajímalo, co v úklidové komoře dělala. Jedna ze sestřiček kolem ní prošla a vesele se na ni usmála.
Janet se vrátila na sesternu a vrhla se do práce. Po pár minutách už se začala uklidňovat. Asi po deseti minutách se jí už i zklidnil tep. Za chvilku se objevila Marjorie a Janet už byla dost klidná na to, aby se zeptala na kódované léky Helen Cabotové.
"Seznamovala jsem se s léčbou zdejších pacientů," řekla Janet. "Chci se seznámit s jejich léky, abych byla připravená starat se o kohokoliv, kdo mi bude přidělen. Viděla jsem odkaz na MB3OOC a MB3O3C. Co to je za léky a kde je

najdu?"
Marjorie, sehnutá nad stolem, se narovnala. Uchopila klíček, který jí visel na stříbrném řetízku kolem krku, a ukázala ho Janet. "Léky označené MB dostaneš ode mě," řekla. "Máme je v uzamčené lednici přímo tady v sesterně." Otevřela jednu skříňku a objevila se malá lednička. "Tyhle léky vždycky vydává vrchní sestra z každé služby. Léky vedené pod kódem MB jsou ještě pod přísnější kontrolou než narkotika."
"No jo, to vysvětluje, proč jsem je nemohla najít v lékárně," řekla Janet s nuceným úsměvem. Právě si uvědomila, že obstarat vzorky těchto léků bude stokrát těžší, než si představovala. Nebyla si vlastně vůbec jistá, jestli to půjde.

Tom Widdicomb se snažil uklidnit. Nikdy ještě nebyl takhle rozčilený.
Matce se většinou podařilo ho uklidnit, ale tentokrát s ním nechtěla vůbec mluvit.

83

Dneska ráno schválně přišel do práce brzy. Sledoval Janet Reardonovou, tu novou sestru od okamžiku, kdy přišla. Opatrně ji stopoval a sledoval každý její pohyb. Po hodině usoudil, že jeho obavy byly neodpodstatněné. Chovala se jako každá jiná sestra a Tomovi se ulevilo.
Ale pak znovu zmizela v Gloriině pokoji! Tom nemohl uvěřit svým očím. Zrovna když se začínal uklidňovat, udělala to znovu. To už nemohla být náhoda, že jedna a ta samá žena zmaří oba jeho pokusy ulehčit Glorii od jejího utrpení. "Dva dny za sebou!" zasyčel Tom v samotě úklidové komory. "Ta mě určitě musí špehovat!"
Jediná jeho útěcha byla, že tentokrát narazil on na ni a ne naopak. Ani nevěděl určitě, jestli ho viděla nebo ne, ale asi ho musela vidět.
Od té chvíle ji zase sledoval. S každým krokem byl stále více přesvědčený, že je na klinice proto, aby ho sledovala. Rozhodně se nechovala jako obyčejná sestra, to tedy v žádném případě ne. Určitě ne, když pořád všude slídí. Nejhorší bylo, když se vplížila do jeho úklidové komory a začala otevírat skříňky. Slyšel ji z chodby. Věděl, co hledá, a bylo mu úplně špatně z obavy, že jeho věci najde. Hned jak odešla, šel dovnitř, vylezl na pult a poslepu hmatal nad horní skříňkou, až úplně v rohu, kde nechal sukcinylcholin a stříkačky. Naštěstí tam všechno bylo tak, jak to zanechal.
Tom slezl ze skříňky a snažil se uklidnit, jak to jen šlo. Říkal si, že pokud je sukcinylcholin na místě, je v bezpečí. Alespoň prozatím je všechno v pořádku. Ale rozhodně to bude muset s Janet Reardonovou nějak vyřešit, tak jako to musel zařídit s Sheilou Arnoldovou. Nemohl dopustit, aby překazila jeho poslání. Kdyby své poslání opustil, riskoval by, že ztratí Alici.
"Nedělej si starosti, mami," řekl Tom nahlas. "Všechno bude v pořádku."
Ale Alice ho neposlouchala. Měla strach.
Po čtvrthodině už se Tom uklidnil natolik, že mohl vyjít ze své komory.
Zhluboka se nadechl a vyšel na chodbu. Jeho vozík s úklidovými prostředky byl napravo u zdi. Popadl ho a vyjel. Namířil si to k výtahům a oči měl stále sklopené k zemi. Když jel kolem sesterny, slyšel, jak na něj Marjorie křičí, aby uklidil nějaký pokoj.
"Zavolali mě z vedení," řekl Tom a ani nevzhlédl. Často tam mívali nějakou nehodu, jako třeba rozlitou kávu, a zavolali Toma, aby to uklidil.
Obvyklý úklid jim zajišťovala noční směna.
"No tak se sem ale honem vraťte," zakřičela Marjorie.
Tom v duchu zaklel.
Když dojel do poschodí, kde sídlila administrativa, zajel s vozíkem přímo k hlavní místnosti sekretářek. Bylo tam vždycky velmi rušno a nikdo mu nevěnoval pozornost. Dovezl vozík přímo ke zdi, na které visel plán ubytovny Forbesova centra v jihovýchodní části Miami.
V každém poschodí bylo deset bytů a každý měl okénko pro zasunutí jména. Tom rychle našel jméno Janet Reardonové u bytu číslo 207. Zvlášť se mu hodila krabička s klíči, zavěšená na zdi pod plánem. Uvnitř byly pečlivě označené klíče. Krabička měla být zamčená, ale klíč, kterým se

84

zamykala, byl vždycky v zámku. Tom si klidně vybral klíče k bytu 207, protože krabička byla ukryta za jeho vozíkem. Aby zdůvodnil svou přítomnost, vysypal pár košů na papír a odjel zase k výtahům.
Čekal, až přijede výtah, a pocítil vlnu úlevy. Dokonce i Alice s ním teď byla ochotná mluvit. Řekla mu, jak je na něj teď pyšná, když se bude moci o všechno postarat. Řekla mu, že jí dělala starosti ta nová sestra, Janet Reardonová.
"Řekl jsem ti, že si nemusíš dělat starosti," řekl Tom. "Nikdo už nás otravovat nebude."

Sterlingu Rombauerovi se vždycky líbilo heslo, které razila jeho matkaučitelka: Náhoda přeje připraveným. Usoudil, že v Bostonu je pouze omezený počet hotelů, které jsou přijatelné pro Tanaku Jamagučiho, a rozhodl se, že obvolá některé kontakty, které už si léta pěstuje mezi hotelovými zaměstnanci. Jeho úsilí bylo odměněno okamžitým úspěchem. Sterling se usmál, když se dozvěděl, že nejenže mají s Tanakou stejnou profesi, ale mají i stejný vkus, pokud jde o hotely.
To byl příznivý obrat událostí. Díky tomu, že často bydlel v bostonském hotelu Ritz Carlton, měl tam vynikající kontakty. Pár diskrétních dotazů odhalilo užitečné informace. Za prvé Tanaka užíval stejnou půjčovnu automobilů jako on sám, což nebylo nic zvláštního, protože byla zdaleka nejlepší. Za druhé měl v plánu zůstat v hotelu alespoň ještě

jednu noc.
A nakonec si rezervoval dvě místa na oběd v Ritz Café.
Sterling se dal ihned do práce. Zavolal vrchního z kavárny a ten mu slíbil, že společnost pana Jamagučiho usadí u stolu na konci místnosti.
Sousední rohový stůl, doslova pár centimetrů vzdálený, bude rezervován pro pana Rombauera. Pak zavolal majiteli půjčovny aut a získal slib, že se dozví jméno řidiče pana Jamagučiho a navíc bude informován, kam pan Jamaguči jede.
"Ten japončík má dobrý konexe," řekl majitel půjčovny, když mu Sterling telefonoval. "Vyzvedli jsme ho z letiště. Přiletěl soukromým letadlem, a nebyla to žádná rachotina."
Telefonát na letiště potvrdil přítomnost letadla Gulfstream III společnosti Sušita. Sterling dostal slib, že ho budou o pohybech letadla informovat.
Sterling dokázal zařídit tolik věcí, aniž by vyšel z hotelového pokoje, a teď mu dokonce zbývalo ještě trochu času, než půjde na tu schůzku do Ritz Café. Vyšel tedy na Newbury Street a dopřál si tam několik nových košil.

Sean měl zkřížené nohy natažené daleko před sebe a seděl v anatomicky tvarované plastové židli v bufetu nemocnice. Levý loket měl opřený o stůl, bradu v dlani, pravá ruka mu visela přes opěradlo židle. Pokud jde

o náladu, byl asi ve stejném psychickém stavu jako ten večer, než k němu Janet vešla šoupacími dveřmi z terasy.
Dopoledne bylo vlastně hrozné opakování včerejšího dne a potvrdilo Seanovu domněnku, že Forbesovo centrum je prapodivné a dost nepřátelské místo, pokud tam člověk má v úmyslu pracovat. Hiroši ho pořád sledoval jako špatný detektiv. Sean pracoval v šestém poschodí, protože tam byly nějaké přístroje, které v pátém patře neměl, a téměř pokaždé, když se otočil, uviděl toho Japonce. A v okamžiku, kdy na něj pohlédl, se Hiroši rychle podíval stranou, jako by byl Sean nějaký blbec a nepoznal, že ho Hiroši pozoruje.
Sean se rychle podíval na hodinky. Domluvili se s Janet, že tu na ni v půl jedné počká. Už bylo pět minut po půl a Janet se stále neobjevovala v nepřetržitém proudu zaměstnanců nemocnice. Sean začal fantazírovat o tom, že půjde na parkoviště, nasedne do svého auta a vyrazí pryč. Ale v tu chvíli vešla do dveří Janet a už jen pohled na ni zlepšil Seanovi náladu.
Janet byla sice na floridské poměry stále ještě bledá, ale těch pár dní v Miami bylo na její pokožce přece jen vidět. Sean si říkal, že ještě nikdy nevypadala lépe. S obdivem pozoroval její svůdné pohyby, jak se proplétala mezi stolky, a doufal, že se mu podaří ji přesvědčit, aby se k němu nastěhovala.
Sedla si naproti němu a skoro ho ani nepozdravila. Pod paží svírala složené miamské noviny. Sean poznal, že je nervózní, protože se stále rozhlížela po místnosti jako nějaký bázlivý ustrašený ptáček.
"Janet, nejsme přece v žádném špionážním filmu," řekl jí. "Uklidni se!"
"Ale já mám pocit, jako bych hrála v nějakém špionážním filmu," řekla Janet. "Plížím se tu lidem za zády, snažím se nevzbudit podezření. Ale mám pocit, že všichni vědí, co tu dělám."
Sean obrátil oči v sloup. "To jsem se ale spřáhnul s pěkným amatérem," žertoval. A pak dodal, už vážněji: "Nevím, Janet, jestli to vůbec půjde, když tě to nervuje už teď. Tohle je jenom začátek. Ještě jsi vlastně nic neudělala, když to porovnáme s tím, co nás ještě čeká. Ale abych ti řekl pravdu, skoro ti závidím. Aspoň něco děláš. Já jsem naproti tomu strávil většinu dopoledne v podzemí a píchal jsem myším protein vyvinutý ve Forbesově centru. Nebyly v tom žádné záhady a rozhodně žádné vzrušení. Ale pořád tady z toho cvokatím."
"A co ty tvoje krystaly?" zeptala se Janet.
"Schválně jsem práci na nich zpomalil," řekl Sean. "Šlo mi to až moc dobře. Nechci, aby se zjistilo, jak už jsem daleko. Když teď budu potřebovat věnovat čas nějakému pátrání, budu pořád mít v zásobě nějaké výsledky, které budu moct předvést. Tak jak ti to šlo?"
"Moc ne," přiznala Janet. "Ale aspoň jsem začala. Okopírovala jsem jednu kartu."
"Jenom jednu?" ptal se Sean se zjevným zklamáním. "To jsi takhle nervózní kvůli jedné kartě?"
"Hele, nech si toho," varovala ho Janet. "Tohle pro mě není jednoduchý."

"Kdepak, já jsem něco takovýho neříkal," šaškoval Sean. "Kdepak já.
To není můj styl."
"Ale sklapni už," řekla Janet a podala mu pod stolem noviny. "Dělám, co můžu."
Sean vzal noviny a položil je na stůl. Pak je rozložil a vybral si z nich okopírované stránky. Odstrčil noviny stranou.
"Seane!" zděsila se Janet a nenápadně se rozhlédla po místnosti plné lidí. "Nemůžeš být trochu nenápadnější?"
"Už mám nenápadnosti dost," řekl. Začal si kartu pročítat.
"Udělej to aspoň kvůli mně," prosila Janet. "Třeba tu je někdo z mého oddělení. Mohli by mě vidět, jak ti ty kopie dávám."
"Moc lidem lichotíš," řekl Sean nepřítomně. "Nejsou tak všímaví, jak by sis myslela." Pak znovu pohlédl na papíry, které mu Janet přinesla, a řekl:
"V kartě Louise Martina je jen materiál, který si přivezl z bostonské nemocnice. Je to anamnéza, kterou jsem sepsal já. Ten línej blbec na neurologii to prostě přepsal z mý zprávy."

"Jak to poznáš?" zeptala se Janet.
"Podle stylu," řekl Sean. "Poslechni si tohle: Před třemi měsíci pacient "protrpěl" prostatektomii. Používám výrazy jako třeba "protrpěl", abych věděl, kdo moje zprávy čte a kdo ne. Je to taková hra, kterou hraju sám se sebou. Nikdo jiný takové výrazy v lékařské zprávě nepoužívá. Mají tam být fakta a ne hodnocení."
"Napodobování je nejvyšší forma lichotky, takže by ses asi měl cítit polichocený," usmála se Janet.
"Jediná zajímavá věc tu jsou léky, které mu mají dávat," řekl Sean.
"Ordinují mu dva kódované léky: MB3OOM a MB3O3M"
"Ten kód je podobný tomu, který jsem viděla v počítačovém záznamu Helen Cabotové," řekla Janet. Podala mu papír, na který si zapsala informace o léčbě, které získala z počítače.
Sean pohlédl na dávku a frekvenci dávkování.
"Co myslíš, že to je?" zeptala se Janet.
"Nemám představu," řekl Sean. "Sehnalas trochu toho léku?"
"Ještě ne," přiznala Janet. "Ale konečně jsem objevila, kam ho ukládají. Mají ho ve speciální skříňce a k ní má klíč jen vrchní sestra."
"Tohle je ale zajímavé," řekl Sean, který si stále ještě prohlížel kartu.
"Podle všech údajů zahájili léčbu hned, jak sem Louis přijel."
"Stejně jako to bylo s Helen Cabotovou," řekla Janet. Pověděla Seanovi, jak jí to Marjorie vysvětlila, zvlášť to, že humorální součást léčby začíná ihned, zatímco celulární začíná až po biopsii a odběru T-buněk.
"To mi připadá divný, že začínají léčbu takhle brzo," vrtěl Sean hlavou.
"Pokud tedy tyhle léky nejsou lymfokiny, nebo podobné všeobecné imunologické stimulanty. Nemůže to být nějaký nový lék, jako třeba nějaký nový typ chemoterapeutika."
"Proč ne?" zeptala se Janet.
"Protože by ty léky musela schválit kontrola léčiv," řekl. "Musí to být

nějaký lék, který už je schválený. Jak to, že máš jen kartu Louise Martina?
Kde je karta Helen Cabotové?"
"Měla jsem štěstí, že jsem sehnala aspoň tuhle. Cabotová je právě na plazmaforéze a Kathleen Sharenburgové teď dělají biopsii. Martin právě čekal na biopsii a tak jsem si mohla jeho kartu na chvilku půjčit."
"Takže tihle dva jsou teď ve druhém patře?" zeptal se Sean. "Přímo nad námi?"
"Myslím, že ano," řekla Janet.
"Možná, že vynechám oběd a zajdu tam. Jak tak znám zmatek na podobných místech, ty karty se tam asi budou jen tak povalovat. Nejspíš bych se tam na ně mohl podívat."
"Radši ty než já," řekla Janet. "Určitě na to budeš šikovnější."
"Já ti tvou práci neberu," vysvětloval Sean. "Pořád ještě potřebuju kopie těch dvou karet a každodenní doplňování informací. A taky potřebuju seznam pacientů, kteří se tu doposud léčili na meduloblastom.
Zvlášť mě zajímají výsledky léčby. Taky potřebuju vzorky kódovaných léků. To by měla být tvoje první starost. Ty léky musím mít. Čím dřív, tím líp."
"Udělám, co budu moct," slíbila Janet. Když si uvědomila, jaké potíže měla s pouhým okopírováním Martinovy karty, nebyla si jista, že obstará všechno, o čem Sean mluvil, a zvláště ne takovou rychlostí, jakou čeká.
Neměla ale v úmyslu Seanovi o těch problémech říkat. Bála se, že by to mohl vzdát a odjet do Bostonu.
Sean vstal. Stiskl Janet rameno. "Já vím, že to pro tebe není lehký," řekl. "Ale vzpomeň si, byl to přeci tvůj nápad."
Janet položila dlaň na Seanovu ruku. "Však to zvládneme."
"Uvidíme se v Kravím paláci," řekl "Ty tam budeš asi tak kolem čtvrtý.
Pokusím se tam v tu dobu taky dostat."
Sean vyšel z bufetu a vystoupil po schodech do druhého patra. Ocitl se na jižní straně budovy. Druhé patro bylo centrem veškeré aktivity a jak čekal, bylo tam opravdu rušno. Probíhala tu veškerá radioterapie, všechny operace a další léčení, které se nedělalo na pokoji.
Sean se v tom zmatku musel proplétat mezi vozíky s pacienty, kteří jeli na různé procedury. Další vozíky byly zaparkované u zdí. Na lavičkách seděli pacienti v nemocničních županech.
Sean se omlouval a proplétal se zmatkem na chodbě, vrážel přitom jak do personálu tak i do pacientů, kteří přicházeli na ambulantní léčení.
Trošku obtížně procházel centrální chodbou a díval se na každé dveře.
Radiologie a laboratoř byly nalevo, jednotka intenzívní péče a chirurgické sály napravo. Sean věděl, že plazmaforéza trvá dlouho, a tak se rozhodl, že se pokusí najít Helen Cabotovou. Kromě toho, že se potřeboval podívat na její kartu, ji chtěl i pozdravit.
Uviděl laborantku z hematologie, která měla k pásku připevněná gumová zaškrcovadla, a zeptal se jí, kde se provádí plazmaforéza. Žena zavedla Seana do postranní chodby a ukázala na dvoje dveře. Sean jí poděkoval a nahlédl do prvních. Na vozíku tam ležel nějaký muž. Sean

zavřel první dveře a otevřel druhé. Už od prahu rozeznal pacientku. Byla to Helen Cabotová.

Byla v místnosti sama. Do levé paže jí vedly dva sety, pomocí nichž protékala její krev přístrojem, který izoloval lymfocyty a vracel jí zbytek krve zpět do těla.
Helen otočila zafačovanou hlavu směrem k Seanovi. Poznala ho a ihned se pokusila o úsměv. Ale místo toho se jí velké zelené oči zaplnily slzami.
Podle barvy jejího obličeje a z toho, jak vypadala, poznal Sean, že se její stav rapidně zhoršil. Záchvaty, kterými trpěla, si vybíraly daň.
"To jsem rád, že tě vidím," řekl Sean a sklonil svou tvář k Helenině.
Odolal impulsu vzít ji do náruče a utěšovat ji. "Jak se ti daří?"
"Je to těžký," vypravila ze sebe Helen. "Včera mi dělali další biopsii.
Nebyla to žádná legrace. Taky mi říkali, že se mi může udělat hůř, až zahájí léčbu, a měli pravdu. Říkali mi, abych neztrácela víru. Ale je to těžký. Nesnesitelně mě bolí hlava, mluvení je hrozný."
"Musíš vydržet," utěšoval ji Sean. "Pamatuj si, že zatím dostali každého pacienta s meduloblastomem do remise."
"To si pořád připomínám," řekla Helen.
"Budu se snažit se na tebe každý den zajít podívat," slíbil Sean. "A mimochodem, kde je tvoje karta?"
"Myslím, že je venku v čekárně," řekla Helen a ukázala volnou rukou k druhým dveřím.
Sean se na ni mile usmál. Pak jí stiskl rameno a vyšel do malé čekárny.
Na stole tam leželo to, co hledal - Helenina karta.
Sean ji vzal a nalistoval k části, kde byla informace o naordinovaných lécích. Uviděl kódovaná čísla léků, podobně jako v kartě Louise Martina-
MB3OOC a MB3O3C. Pak nalistoval začátek karty a uviděl kopii své vlastní anamnézy, kterou poslali z bostonské nemocnice Memorial.
Rychle listoval stránkami a pročetl zprávu o biopsii, kterou dělali předešlého dne. Vyplývalo z ní, že použili místo nad pravým uchem. Dále byla poznámka, že pacientka zákrok snášela dobře.
Právě začal v kartě hledat zprávu z laboratoře, když vtom ho zarazil nějaký hluk. Dveře na chodbu se s prásknutím rozrazily a narazily do zdi takovou silou, že klika udělala díru do omítky.
Náhlá rána Seana polekala. Upustil kartu na laminátovou desku stolu.
Celé dveře před ním vyplňovala hrůzostrašná postava Margarety Richmondové. Sean v ní okamžitě poznal vrchní sestru, která vrazila do kanceláře doktora Masona. Zřejmě měla ve zvyku vcházet do místností takhle dramaticky.
"Co tady děláte," ptala se. "A co provádíte s tou kartou." Širokou kulatou tvář měla zkřivenou pobouřením.
Sean si pohrával s myšlenkou, že jí nějak odsekne, ale pak si to rozmyslel.
"Šel jsem navštívit kamarádku," řekl místo toho. "Slečna Cabotová je moje pacientka z Bostonu."
"Nemáte právo si brát její kartu," vyhrkla sestra Richmondová. "Karty pacientů jsou důvěrné dokumenty a mají k nim přístup pouze pa-

cienti a jejich lékaři. V tomhle ohledu musíme být skutečně zodpovědní."
"Jsem si jistý, že pacientka mi bude ochotná umožnit přístup ke své kartě," řekl Sean. "Možná bychom mohli jít do vedlejší místnosti a zeptat se jí."
"Nejste tu proto, abyste dělal klinickou medicínu," zařvala sestra Richmondová a Seanova návrhu si ani nevšimla.
"Jste tu pouze kvůli výzkumu.
Vaše arogantní představa, že si v naší nemocnici můžete dělat, co chcete, je neomluvitelná."
Sean uviděl, jak se za výhružně se tvářící sestrou Richmondovou objevila známá tvář. Byl to odulý, poťouchlý obličej frustrovaného vojáka Roberta Harrise. Seanovi náhle došlo, co se vlastně stalo. Nepochybně ho zachytila některá z kamer průmyslové televize, nejspíš ta na chodbě ve druhém poschodí. Harris zavolal Richmondovou a přišel se podívat na popravu.
Když Sean viděl, že do celé záležitosti je zapletený Robert Harris, nemohl už odolat nutkání jim to vrátit, zvláště když sestra Richmondová nereagovala na jeho pokusy jednat rozumně.
"Protože vy dva právě nemáte náladu o tom problému diskutovat jako rozumní dospělí lidé, půjdu nejspíš zpátky do laboratoře."
"Touhle drzostí všechno ještě zhoršujete," vyhrkla sestra Richmondová.
"Jste na místě, kam máte vstup zakázán, porušujete soukromí pacientů a jednáte naprosto bezohledně. Divím se, že vedení Harvardské university přijalo na svou školu někoho takového, jako jste vy."
"Prozradím vám tajemství," řekl Sean s úsměvem. "Neohromily je ani tak moje vybrané způsoby, ale spíš to, jak mi to šlo s hokejkou. Opravdu rád bych tu zůstal a povídal si s vámi, ale musím se bohužel vrátit ke svým myším přátelům, kteří jsou mimochodem mnohem příjemnější než většina personálu tady ve Forbesově centru."
Sean pozoroval, jak tvář paní Richmondové rudla, až byla téměř purpurová. Tohle byla jedna z mnoha hloupých příhod, které ho znechutily.
A tak měl zvrácenou radost z toho, že popichuje a zlobí ženu, která by klidně mohla hrát zadáka v americkém fotbalu.
"Vypadněte odsud, nebo zavolám policii," zaječela sestra Richmondová.
Sean si pomyslel, že by to mohlo být zajímavé, kdyby skutečně policii volala. Už si představoval, jak nějaký chudák policajt se snaží zařadit přestupek, kterého se Sean dopustil, do nějaké kategorie. Viděl to přímo před sebou jako novinový titulek: "Medik z Harvardu skutečně nahlíží do karty své pacientky!"
Sean postoupil o krok dopředu a podíval se sestře Richmondové doslova z očí do očí. Usmál se a použil přitom

všechen svůj šarm. "Vím, že se vám po mně bude stýskat," řekl, "ale skutečně už musím jít."
Sestra Richmondová a strážný Harris ho sledovali až k visuté chodbě, která spojovala obě budovy. Celou dobu spolu hlasitě rozmlouvali o zkaženosti dnešní mládeže. Sean měl dojem, že ho vyhazují z města.
Šel po prosklené visuté chodbě a uvědomoval si, nakolik bude závislý na Janet, pokud jde o obstarání klinického materiálu týkajícího se meduloblastomu. Jde o tom, jestli v Miami vůbec zůstane.

90

Vrátil se do své laboratoře v pátém patře a snažil se zabrat zcela do práce, aby pozapomněl na zlost a znechucení, které v něm celá tahle hloupá situace vzbuzovala. Právě tak jako ta prázdná místnost, do které mu zakázali vstoupit, ani Helenina karta neobsahovala nic zvláštního, kvůli čemu by bylo zapotřebí se rozčilovat. Ale pak se pomalu uklidňoval a uznal, že sestra Richmondová má v něčem pravdu. Strašně nerad to přiznával, ale Forbesovo centrum skutečně byla soukromá klinika. Nebyla to fakultní nemocnice jako Boston Memorial, kde léčení a výuka studentů probíhaly ruku v ruce. Zde byla Helenina karta přísně důvěrná. Ale přes tohle všechno neodpovídala zuřivost sestry Richmondové přestupku, kterého se Sean dopustil.
Přes všechno rozčilení Seana brzy plně zaujaly pokusy vypěstovat krystaly. Po chvíli pozvedl svou práci a koutkem oka zahlédl nějaký pohyb.
Příhoda ze včerejška se opakovala. Opět se něco pohybovalo na schodišti.
Sean tím směrem ani nepohlédl, klidně vstal ze židle a šel do místnosti, kde se skladovaly chemikálie. Tato místnost byla spojena s hlavní chodbou, a tak Sean doběhl ke druhému schodišti na opačném konci chodby, než byla jeho laboratoř.
Seběhl o patro níž a proběhl chodbou ve čtvrtém patře. Pak vyšel co nejtiššeji po schodech, až uviděl do pátého patra. Jak čekal, prosklenou částí dveří opatrně nahlížel Hiroši, zřejmě zcela vyvedený z míry tím, že se Sean dosud nevrátil ze skladu chemikálii.
Sean stoupal po špičkách nahoru po schodech, až stál těsně za Hirošim.
Pak zařval, jak nejhlasitěji mohl. Ohromilo ho, jaký rámus dokáže v malém prostoru schodiště udělat.
Vzhledem k tomu, že viděl několik filmů o bojovém umění z Chuckem Norrisem, dělalo mu trošku starosti, aby se z Hirošiho obratem ruky nestal ďábel ovládající karate. Ale místo toho se Hiroši v podstatě rozsypal. Naštěstí měl jednu ruku položenou na klice. Přidržel se jí, takže neupadl.
Když se dal Hiroši dohromady natolik, že pochopil, co se stalo, ustoupil ode dveří a začal mumlat nějaké vysvětlení. Ale zároveň vytrvale couval a když došel ke schodům, bleskově se otočil, vyběhl nahoru po schodišti a zmizel z dohledu.
Sean ho zhnuseně následoval, ne aby ho chytil, ale chtěl zajít za doktorkou Levyovou. Už měl Hirošiho špehování dost. Říkal si, že Debora Levyová bude nejvhodnější osoba, se kterou tuhle záležitost projedná, protože je to vedoucí laboratoře.
Vyšel přímo do sedmého poschodí a našel její kancelář. Dveře byly otevřené. Nahlédl dovnitř. Místnost byla prázdná. Sekretářky z vedlejší kanceláře neměly ani ponětí, kde doktorka Levyová je, ale navrhly mu, aby ji nechal vypípat. Sean však šel do šestého poschodí a našel tam Marka Halperna, který byl jako předtím oblečený v neposkvrněné bílé zástěře. Sean si říkal, že si tu zástěru zřejmě denně pere a žehlí.
"Hledám doktorku Levyovou," řekl Sean popuzeně.

91

"Dneska tu není," zavrtěl hlavou Mark. "Můžu vám třeba s něčím pomoct?"
"Bude tu později?"
"Dneska ne," vysvětlil Mark. "Musela odjet do Atlanty. Hodně pracovně cestuje."
"Kdy se vrátí?"
"To nevím určitě," řekl Mark. "Možná někdy během zítřka, spíš později. Něco říkala o tom, že se na zpáteční cestě staví v naší laboratoři v Key West."
"Tráví tam hodně času?" zeptal se Sean.
"Dost," odpověděl Mark. "Nějací laboranti, kteří původně pracovali tady ve Forbesově centru, měli přejít do Key West, ale místo toho od nás úplně odešli. To způsobilo doktorce Levyové starosti. Musí je nějak nahradit. Myslím, že u Forbese mají problémy se sháněním nového personálu."
"Až se vrátí, řekněte jí, že bych s ní chtěl mluvit," požádal Sean. Problémy, které Forbesovo centrum mělo se sháněním zaměstnanců, ho nezajímaly.
"Určitě vám nemůžu nějak pomoct?" nabízel se Mark.
Sean si na okamžik pohrával s myšlenkou, že Markovi poví o tom, jak se Hiroši podivně chová, ale pak si to rozmyslel. Musí si promluvit s někým, v jehož pravomoci je řešit takovéto problémy. Mark s tím nebude schopný nic udělat.
Celý otrávený, protože nemohl svou zlost na ničem vybít, vydal se Sean do své laboratoře. Už byl skoro u dveří, když si vzpomněl, na co by se mohl Marka zeptat.
Vrátil se do těsné kanceláře a zeptal se, jestli patologové z kliniky někdy spolupracují s výzkumnými pracovníky.
"Příležitostně," řekl Mark. "Doktor Barton Friedburg je spoluautorem několika výzkumných pojednání, které vyžadují spolupráci s patologem."
"Co to je za člověka?" zeptal se Sean. "Je přátelský nebo nepřátelský?

Zdá se mi, že lidi tady na klinice patří buď do jednoho, nebo do druhýho tábora."
"Je rozhodně přátelský," řekl Mark. "A kromě toho si možná pletete nepřátelské chování s tím, když je někdo vážný a zabraný do práce."
"Myslíte si, že bych ho mohl zavolat a položit mu pár otázek? Je až tak přátelský?"
"Rozhodně," kývl Mark.
Sean sešel dolů do své laboratoře a zavolal doktora Friedburga z telefonu, který byl na stole v prosklené kanceláři uprostřed velké laboratoře.
Tam se mohl k telefonu posadit. Připadalo mu to jako příznivé znamení, když se patolog ihned v telefonu ozval.
Sean vysvětlil, kdo je a že se zajímá o výsledky včerejší biopsie Helen Cabotové.
"Vydržte chvilku u telefonu," řekl doktor Friedburg. Sean slyšel, jak

92

mluví s někým dalším. "Žádnou biopsii Helen Cabotové jsme nedělali," ozval se jeho hlas po chvíli ve sluchátku."
"Ale já vím, že včera byla na biopsii," řekl Sean.
"Poslali to do Basic Diagnostics v Key West," řekl doktor Friedburg.
"Jestli chcete nějakou informaci, tak budete muset zavolat tam. Tyhle věci do naší laboratoře vůbec nechodí."
"Po kom bych se měl ptát?"
"Po doktorce Levyové," odpověděl doktor Friedburg. "Od té doby, co Paul s Rogerern odešli, vede to tam ona. Nevím, kdo teď dělá rozbory vzorků, ale my to rozhodně nejsme."
Sean zavěsil. Nic, co se týkalo Forbesova centra, nešlo lehce. Rozhodně neměl v úmyslu se ptát doktorky Levyové na Helen Cabotovou. V momentě by věděla, o co mu jde, zvlášť jestli se od sestry Richmondové doslechla, že se díval na její kartu.
Sean vzdychl a sklopil oči ke své práci, vytváření krystalů z proteinu.
Chtělo se mu to všechno vylít do umyvadla.

Janet se zdálo, že odpoledne uplynulo rychle. Pacienti neustále chodili na terapii a různá diagnostická vyšetření, takže byl problém to všechno zorganizovat a naplánovat. Kromě toho musela pečlivě dodržovat doby podávání léků a dávkování u některých léčebných režimů. Ale i během této horečnaté aktivity vypozorovala, jakým systémem jsou pacienti přidělováni jednotlivým sestrám. Bez velkých problémů se jí podařilo zařídit, aby se příští den mohla starat o Helen Cabotovou, Louise Martina a Kathleen Sharenburgovou.
Sama je sice do ruky nedostala, ale zahlédla ampule s kódovanými léky, když je od Marjorie dostávaly sestry, které měly na starosti pacienty s meduloblastomem. Sestry si je vždycky vzaly a odnesly je do lékárny naplnit je do injekční stříkačky. Lék MB300 byl v deseticentilitrové ampuli a MB303 v menší, pěticentilitrové lahvičce. Na lahvičkách nebylo nic zvláštního, byly to lahvičky používané pro uchovávání mnoha látek užívaných injekčně.
Na klinice bylo zvykem, že si všichni kromě ranní přestávky dávali ještě jednu odpolední pauzu na kávu. Janet přestávky využila na další pátrání v záznamech pacientů.
Použila stejný trik jako předtím s Timem. Řekla jedné z úřednic, mladé ženě jménem Melanie Brocková, že je na klinice nová a že by se ráda naučila pracovat s jejich počítačovým systémem. Melanii Janetin zájem zalichotil a neobyčejně ochotně jí předvedla vstupní doklady a užití kódu pro přístup k záznamům pacientů.
Po tomto úvodu zůstala Janet u počítače sama, a tak si vyhledala záznamy o všech pacientech označených kódem T-9872, kterým už si minule vytáhla pacienty, kteří se v současnosti na meduloblastom léčili.
Tentokrát Janet obdržela zcela jiný seznam. Bylo na něm zaznačených třicet osm případů, které byly v posledních deseti letech zaznamenány.

93

Tento seznam neobsahoval těch pět případů, které se právě v nemocnici léčily.
Janet měla dojem, že v poslední době výskyt případů roste, a tak počítači zadala, aby udělal grafické znázornění počtu případů za jednotlivé roky. V grafické formě byly výsledky dost zarážející.

PŘÍPADY MEDULOBLASTOMU:
FORBESOVO ONKOLOGICKÉ CENTRUM

Počet pacientů	rok
0	1982. 1984. 1988. 1990
1	1983. 1986. 1989
2	1987
3	
4	
5	
6	

7
8
9
10
11
12
13 1991
14
15
16
17
18
19
20
21 1992
22
23
24
25

94

Janet pohlédla na graf a všimla si, že v prvních osmi letech zaznamenali pět případů meduloblastomu, zatímco v posledních dvou letech už jich bylo třicet tři. Tento nárůst jí připadal zvláštní, ale pak si uvědomila, že právě v posledních dvou letech mělo Forbesovo centrum takový úspěch s léčením této choroby. To byl určitě důvod tohoto vzestupu.
Janet byla zvědava na demografii případů, a tak si na počítači vyvolala rozdělení podle věku a pohlaví. U posledních třiatřiceti případů zjistila převahu mužů - bylo tam šestadvacet mužů a sedm žen. Ve dřívějších případech byly tři ženy a dva muži.
Když se podívala na věk pacientů, zjistila, že mezi prvními pěti případy byl jen jeden dvacetiletý pacient. Zbylí pacienti byli mladší než deset let.
U třiatřiceti případů z posledních dvou let Janet viděla, že sedm z nich je mladších než deset let, dva jsou ve věku mezi deseti a dvaceti a zbylým čtyřiadvaceti je přes dvacet.
Pokud šlo o výsledek léčby, zjistila, že prvních pět zemřelo do dvou let od doby, kdy jim chorobu našli. Tři z nich zemřeli během několika měsíců.
U posledních třiatřiceti pacientů byl vliv léčby jasně vidět. Všichni v současné době žili, přestože u tří z nich už uplynuly téměř dva roky od diagnózy nemoci.
Janet si všechny informace rychle zapsala, aby je mohla dát Seanovi.
Dále si namátkou vybrala ze seznamu jedno jméno. Pacient se jmenoval Donald Maxwell. Vyvolala si jeho materiály. Když informaci prohlížela, zjistila, že jich mnoho není. Dokonce našla poznámku: Pro potřebu dalších informací vyhledejte zdravotní kartu.
Byla tak zabraná do pátrání, že se úplně zděsila, když pohlédla na hodinky. Stejně jako dopoledne strávila u počítače celou svou přestávku a ještě déle.
Rychle si na počítači vytiskla seznam všech osmatřiceti případů včetně věku, pohlaví a čísla zdravotního pojištění pacientů. Nervózně přešla k laserové tiskárně. Ohlédla se přes rameno a napůl čekala, že za ní někdo bude stát a bude chtít, aby mu vysvětlila, co to dělá. Ale vypadalo to, že si jí nikdo nevšímá.
Než se vydala zpátky na své oddělení, vyhledala ještě Melanii. Chtěla se jí ještě honem na něco zeptat. Našla ji u kopírky.
"Jak to mám udělat, když potřebuju kartu propuštěného pacienta." zeptala se Janet.
"Požádáš někoho z nás," řekla Melanie. "Musíš nám prostě ukázat kopii pověření, které ti vydá vrchní sestra. Pak to trvá jen asi deset minut. Karty máme uložené ve skladu, který se táhne pod oběma budovami.
Je to docela efektivní systém. Potřebujeme mít k těm kartám přístup v případě, že pacienti k nám docházejí na ambulantní léčení. Dále se potřebují kvůli posílání účtů pacientům. Ty karty sem přijíždějí výtahem." Melanie ukázala na malý zasklený výtah zabudovaný ve zdi.
Janet Melanii poděkovala a pak spěchala k výtahu. Byla zklamaná tou komplikací s povolením. Nedovedla si představit, jak by to zařídila a neprozradila se přitom. Doufala, že Sean bude mít nějaký nápad.

95

Netrpělivě stiskla tlačítko zvonku a bála se, jestli se bude opět muset omlouvat za to, že si protáhla přestávku. Věděla, že tohle dělat nemůže.
Není to správné a Marjorie si právem může stěžovat.

Sterling byl s průběhem dne neobyčejně spokojen. Sám pro sebe se musel usmívat, když stoupal v dřevem obloženém

výtahu vysoké budovy Franklin Bank v Bostonu. Dnes byl ohromný den, s minimálním úsilím dosáhl maximálních výsledků. A nejskvělejší na tom bylo, že je výborně placený za to, že se baví.
Oběd v Ritzu byl božský, zvlášť když byl vrchní tak ochotný, že mu přinesl bílé víno značky Mersault. Sterling seděl tak blízko Tanaky a jeho hosta, že spoza Wall Street Journalu slyšel většinu toho, o čem mluvili.
Tanakův host byl vysoký úředník společnosti Immunotherapy. Společnost Genentech je sice koupila, ale Immunotherapy se tímto zásahem v podstatě nezměnila. Sterling nevěděl, kolik peněz se skrývá v obyčejné bílé obálce, kterou Tanaka položil na stůl, ale všiml si, že si ji druhý muž v mžiku zasunul do náprsní kapsy.
Informace, které Sterling vyslechl, byly zajímavé. Sean spolu s ostatními zakládajícími členy prodali společnost Immunotherapy proto, aby získali kapitál na úplně nový podnik. Tanakův informátor si nebyl stoprocentně jistý, ale myslel si, že ta nová firma se také má zabývat biotechnologii. Nemohl však Tanakovi sdělit její jméno ani předpokládané produkty.
Informátor věděl, že založení nové společnosti se pozdrželo, když si Sean a jeho partneři uvědomili, že budou mít nedostatek kapitálu. Tanakův host to věděl proto, že s ním jeden ze Seanových společníků vyjednal, že přestoupí do nové společnosti, ale pak ho informoval, že to bude až za nějakou dobu, až se podaří získat další finanční zdroje. Podle tónu mužova hlasu Sterling usoudil, že tohle zdržení způsobilo zlou krev mezi ním a novým vedením společnosti.
Poslední informace, kterou muž u vedlejšího stolu předal, bylo jméno bankovního úředníka Franklin's Bank, který měl na starosti vyjednávání o půjčce dalšího počátečního kapitálu. Sterling znal ve Franklin's Bank mnoho úředníků, ale Herbert Devonshire mezi nimi nebyl. Ale to se mělo brzy změnit, protože Sterling za ním právě jel.
Oběd v Ritzu Sterlingovi umožnil prohlédnout si Tanaku zblízka. Protože toho hodně věděl o japonském charakteru a kultuře, zvláště ve vztahu k podnikání, byl fascinován Tanakovým chováním. Byl naprosto uctivý a slušný a nezasvěcený Američan by si vůbec nepovšiml známek, které nasvědčovaly tomu, že Tanaka svým společníkem zcela jasně pohrdá. Ale Sterling si těchto jemných náznaků okamžitě povšiml.
Sterling přirozeně nemohl vyslechnout Tanakův rozhovor s Herbertem Devonshirem. O něčem takovém ani neuvažoval. Ale chtěl vědět, kde se ta rozmluva bude odehrávat, aby mohl panu Devonshirovi naznačit, že zná její obsah, až s ním bude hovořit. A tak tedy zařídil, aby ředitel půjčovny

aut nařídil řidiči Tanakovy limuzíny, aby mu místo schůzky zavolal. Ředitel pak informace sdělil Sterlingovu řidiči.
A tak se informace dostala ke Sterlingovi. Za chvíli už vcházel do City Side, populárního baru v Bostonu. Bylo sice určité nebezpečí, že by ho Tanaka mohl poznat, protože se viděli při obědě, ale Sterling se rozhodl, že to riskne. Nepůjde k nim prostě příliš blízko. Pozoroval tedy Tanaku a Devonshira zdálky a všímal si, kde přesně seděli u baru a co si objednali.
Zaznamenal také, že se Tanaka jednou omluvil a šel si zavolat.
Vyzbrojený těmito informacemi šel na setkání s Devonshirem zcela klidně. Smluvil si schůzku hned na odpoledne.
Po krátkém čekání, kterým ho, jak usoudil, chtěl pan Devonshire ohromit svým bohatým programem, směl vstoupit do bankéřovy honosné kanceláře. Byl odsud výhled na sever a na východ, na bostonský přístav, na letiště Logan International ve východním Bostonu, i na most Mystic River klenoucí se až k Chelsea.
Pan Devonshire byl malý muž s lesklou holou hlavou, kovovými brýlemi a v konzervativním oblečení. Vstal za svým velkým starožitným psacím stolem, aby Sterlingovi podal ruku. Podle Sterlingova odhadu nemohl měřit víc než metr pětašedesát.
Sterling mu podal vizitku a pak se oba posadili. Pan Devonshire vizitku položil doprostřed pijáku a pečlivě ji srovnal rovnoběžně s okraji. Pak složil ruce.
"Těší mě, že se s vámi setkávám, pane Rombauere," řekl a upřel na Sterlinga oči jako korálky. "Co pro vás dnes Franklin's Bank může udělat?"
"Nezajímá mě banka," řekl Sterling. "Jde o vás, pane Devonshire. Rád bych s vámi navázal obchodní spojení."
"Naším mottem vždy byly osobní služby," poznamenal bankéř.
"Ihned přejdu k věci," řekl Sterling. "Jsem ochoten s vámi uzavřít důvěrné partnerství, které bude vzájemně výhodné. Existuje informace, kterou bych potřeboval znát a o které by neměli vědět vaši nadřízení."
Herbert Devonshire polkl. Jinak se ani nepohnul.
Sterling se naklonil dopředu a pohlédl Herbertovi pevně do očí. "Fakta jsou prostá. Dnes odpoledne jste se setkal s jistým panem Tanakou Jamagučim v baru City Side, což, řekl bych, není obvyklé místo pro obchodní schůzky. Objednal jste si vodku s džusem a pak jste poskytl panu Jamagučimu jistou informaci. Tato služba sice není nelegální, ale její etika je dosti pochybná. O nějakou dobu později byla velká část financí, které má společnost Sušita Industries uloženy v Bank of Boston, telegraficky převedena do Franklin's Bank a vy jste byl určen jako soukromý bankéř, který ji má na starosti."
Bankéřova tvář po těchto slovech úplně zbledla.
Mám v obchodním světě rozsáhlou síť kontaktů," dodal Sterling a pohodlně se opřel v křesle. "Velice rád bych vás zapojil do této důvěrné, naprosto anonymní, ale hvězdné sítě. Jsem si jistý, že si časem můžeme navzájem poskytovat užitečné informace. Takže otázka je, stál

byste o to se přidat? Jediná podmínka je, že nikdy, naprosto nikdy, neodhalíte zdroj žádné informace, kterou vám

sdělím."
"A pokud se nebudu chtít připojit?" zeptal se bankéř chraptivým hlasem.
"Pak předám informaci o vašem setkání s panem Jamagučim lidem z Franklin's Bank, kteří mají co mluvit do vaší budoucnosti."
"To je ale vydírání," zašeptal pan Devonshire.
"Já tomu říkám volný obchod," řekl Sterling. "A jako zápisné bych se od vás rád dověděl, co přesně jste panu Jamagučimu řekl o vašem společném známém Seanovi Murphyovi."
"Tohle je nehoráznost," vyhrkl bankéř.
"Prosím vás. Nesnižujme tento rozhovor na pouhé pózování. Je pravda, že vaše chování bylo nehorázné, pane Devonshire. Cena, kterou od vás žádám, je velmi nízká v porovnání s výhodami, které pro vás plynou z toho, když získáte takového zákazníka, jako je firma Sušita Industries. A mohu vám zaručit, že pro vás mohu být v budoucnu velmi užitečný."
"Poskytl jsem pouze nepatrnou informaci," vytáčel se pan Devonshire.
"Naprosto nepodstatnou."
"Jestli vás uklidňuje to takhle brát, tak je to v pořádku," řekl Sterling.
Nastala pauza. Oba muži na sebe pohlíželi přes velikou mahagonovou desku starožitného psacího stolu. Sterling rád počkal.
"Řekl jsem pouze, že pan Murphy a jeho společníci si půjčují peníze na založení nové společnosti," připustil bankéř.
"Neuváděl jsem naprosto žádná čísla."
"Jméno té nové společnosti?"
"Oncogen."
"A navrhovaná výroba?" ptal se Sterling dál.
"Zdravotnické potřeby vztahující se k rakovině. Jak diagnostické, tak i terapeutické."
"Časový horizont?"
"Velmi blízký,"řekl Herbert. "Nějakých pár měsíců."
"Ještě něco?" vyptával se Sterling dál. "Měl bych dodat, že mám možnosti tyto informace ověřit."
"Ne," odpověděl pevně bankéř.
"Jestli se dozvím, že jste si úmyslně vymýšlel," varoval Sterling, "výsledek bude stejný, jako byste odmítl spolupracovat."
"Mám ještě další schůzky," řekl Herbert napjatě.
Sterling vstal. "Vím, že je to nepříjemné být k něčemu nucen. Ale pamatujte si, že jsem teď vaším dlužníkem a odvděčím se vám. Zavolejte mi."
Sjel výtahem do přízemí a spěchal k najatému autu. Řidič spal za zamčenými dveřmi. Sterling musel zabušit na okénko, aby mu řidič otevřel dveře. Když už seděl na sedadle, zavolal svůj kontakt na letišti.
"Mluvím z přenosného telefonu."
"Ptáček má ráno odletět," řekl muž.
"Jaký má cíl?"
"Miami," řekl muž a pak dodal: "Tam bych letěl taky."

98

"Tak co si myslíš?" zeptala se Janet. Sean právě nahlížel do ložnice bytu, který si Janet pronajala v Miami Beach.
"Myslím, že je to bezva," řekl a ohlédl se zpátky do obývacího pokoje.
"Asi bych tyhle barvy nesnesl moc dlouho, ale fakt to tu vypadá jako na Floridě." Stěny byly zářivě žluté a koberec jasně zelený. Nábytek byl z bíle natřeného proutí s polštáři potištěnými tropickými květinami.
"Je to jen na pár měsíců," řekla Janet. "Pojď do koupelny, můžeš se odtud podívat na oceán."
"Támhle je," řekl Sean, když se chvíli díval ven mezi proužky žaluzii.
"Konečně můžu říct, že jsem ho viděl." Mezi dvěma budovami bylo vidět úzký proužek moře. Bylo už po sedmé hodině a slunce bylo za obzorem, a tak voda v nadcházejícím šeru vypadala spíš šedá než modrá.
"Kuchyň taky není špatná," poznamenala Janet.
Sean šel za ní a díval se, jak otevírá skříňky a ukazuje mu nádobí a sklo.
Převlékla se z nemocniční uniformy a měla na sobě jen tilko a šortky.
Seanovi připadala nesmírně sexy, zvláště takhle, když toho na sobě moc neměla. Sean se cítil v nevýhodě. Nebyl schopen přemýšlet.
"Budu moct něco uvařit," řekla Janet a narovnala se od hrnců a pánví, které Seanovi ukazovala ve spodní skříňce.
"To je skvělý," řekl Sean, ale měl chuť na jiné věci než na jídlo.
Vrátili se zpátky do pokoje.
"Hele, vždyť já se sem můžu nastěhovat ještě dneska večer," řekl Sean.
"Strašně se mi to tu líbí."
"Brzdi," mírnila ho Janet. "Doufám, že jsem v tobě nevzbudila dojem, že se ke mně můžeš jen tak zničeho nic nastěhovat. Musíme si nejdřív vážně promluvit. To je taky důvod, proč jsem sem přijela."
"Ne, nejdřív musíme rozjet tu záležitost s meduloblastomem," řekl Sean.
"Myslím, že ty dvě věci by se nemusely navzájem vylučovat," poznamenala Janet.
"Tak jsem to nemyslel. Jenom je pro mě teď těžké myslet na něco jiného než na to, co chci u Forbesů udělat a jestli

bych tu vůbec měl zůstávat. Tak nějak na to pořád musím myslet. Myslím, že je to pochopitelný."
Janet obrátila oči v sloup.
"Kromě toho umírám hlady," řekl Sean. Usmál se. "Vždyť víš, že nemůžu mluvit, když mám hlad."
"Trochu trpělivosti mít můžu," kývla Janet. "Ale nezapomeň, že si musíme vážně promluvit. A pokud jde o večeři, ten člověk v realitní kanceláři mi říkal, že tady někde na Collins Avenue je populární kubánská restaurace."
"Kubánská?" divil se Sean.
"Já vím, že málokdy jíš něco jiného než maso s bramborama," poznamenala Janet. "Ale když jsme teď v Miami, tak se můžeš trochu odvázat."
"A sakra, zamumlal Sean.
Restaurace byla dost blízko, takže tam klidně šli pěšky a Seanovo auto

99

nechali na parkovišti blízko Janetina bytu. Drželi se za ruce a šli pomalu na sever po Collins Avenue pod obrovskými tmavými mraky se zlatavým okrajem, který odrážel rudé nebe nad vzdáleným národním parkem Everglades. Oceán vidět nebylo, ale slyšeli, jak vlny narážejí na pláž za blokem renovovaným ve stylu art deco.
Celá čtvrť v okolí pláže byla plná lidí, kteří se procházeli po ulicích, seděli na schodech a verandách, jezdili na kolečkových bruslích nebo se projížděli v autech. Stereorádia v některých autech byla puštěna tak nahlas, že Sean s Janet cítili, jak jim basy vibrují v hrudi, když auto projíždí kolem nich.
"Těm lidem přestane ve třiceti fungovat střední ucho, tvrdil Sean.
Restaurace působila dojmem divokého zmatku, všude byli nacpaní lidé a stoly. Číšníci a číšnice byli oblečeni v černých kalhotách nebo sukních a bílých košilích nebo blůzách. Všichni měli na sobě ušpiněné zástěry. Bylo jim od dvaceti do šedesáti let. Hlasitě spolu komunikovali bouřlivými španělskými výkřiky a proplétali se přitom sem tam mezi stoly. Nad celým tím zmatkem se vznášela vůně pečeného vepřového, česneku a tmavé pražené kávy.
Unášeni proudem lidí, ocitli se Sean a Janet namačkáni mezi dalšími lidmi u velkého stolu. Jakoby kouzlem se před nimi objevily orosené láhve minerálky s kousky citrónu v hrdle láhve.
"Tady pro mě nic k jídlu není," postěžoval si Sean, poté co si pár minut prohlížel jídelní lístek. Janet měla pravdu; Sean málokdy jedl něco jiného než maso a brambory.
"Nesmysl," řekla Janet a objednala pro oba.
Sean byl příjemně překvapený, když jim jídlo přinesli. Marinované a silně česnekem okořeněné maso bylo výborné, právě tak jako žlutá rýže a černé fazole posypané krájenou cibulkou. Jediná věc, která mu nechutnala, byla juka.
"Tohleto chutná jako brambory pokryté hlenem," vykřikl.
"No fuj," vyhrkla Janet. "Přestaň mluvit jako medik."
V hlučné restauraci byla konverzace téměř nemožná, a tak hned po večeři vyšli do parku na pobřeží, kde si mohli popovídat. Posadili se pod rozložitý banyanový strom a dívali se na temný oceán posetý světly nejrůznějších lodí, plujících za obchodem nebo za zábavou.
"Člověk těžko uvěří, že v Bostonu je pořád ještě zima," řekl Sean.
"Říkám si proč tam vlastně tu plískanici snášíme," kývla Janet. "Ale dost planých řečí. Jak jsi sám řekl, teď nemůžeš mluvit o nás dvou, a tak si můžeme promluvit o situaci u Forbesů. Šlo ti to odpoledne líp než ráno?"
Sean se nevesele uchechtl. "Bylo to ještě horší," řekl. "Ještě jsem nebyl ve druhém patře ani pět minut, když tam vrazila sestra Richmondová jako rozzuřenej bejk, a hulákala a ječela jenom kvůli tomu, že jsem se podíval na Heleninu kartu.
"Měla vztek." zeptala se Janet.
Sean přikývl. "Bylo to nějakých sto dvacet kilo zuřivosti. Byla úplně bez sebe."

100

"Ke mně byla vždycky slušná," divila se Janet.
"Já jsem s ní mluvil dvakrát," řekl Sean. "A ani jednou bych nemohl říct, že se chovala slušně."
"Jak věděla, že tam jseš?"
"Byl tam s ní ten strážnej," řekl Sean. "Museli mě vidět v průmyslový televizi."
"No to je teda ohromný!" vyhrkla Janet. "Ještě něco, kvůli čemu bych si měla dělat starosti. Na průmyslovou televizi jsem nikdy ani nepomyslela."
"Ty si nemusíš dělat starosti," uklidňoval ji Sean. "To jen mě nemůže Harris vystát. A kromě toho ty kamery jsou nejspíš jen ve společných prostorách a ne na odděleních."
"Mluvil jsi s Helen Cabotovou?" zeptala se Janet.
"Jen chviličku," řekl Sean. "Nevypadá vůbec dobře."
"Její stav se horší," řekla Janet "Mluví o tom že jí budou dělat shunt.
Dověděl ses z její karty něco?"
"Ne," zavrtěl Sean hlavou. "Neměl jsem čas. Doslova mě hnali přes visutou chodbu do druhé budovy. A pak, aby se to odpoledne dovršilo, se znovu objevil ten japonskej chlápek, pořád se tam ochomýtal a šmíroval mě ze schodiště. Nevím, o co mu jde, ale tentokrát jsem ho dostal. Vyděsil jsem ho k smrti. Připlížil jsem se za něj a zařval jsem, až člověku tuhla krev v žilách. Skoro mu spadly kalhoty."
"Chudák!" litovala ho Janet.
"Houby chudák!" naježil se Sean. "Ten člověk mě sleduje od tý doby, co jsem na kliniku přišel."

"Já jsem přece jen trochu štěstí měla," řekla Janet.
Sean se rozveselil. "Fakt? To je skvělý! Máš nějakou tu zázračnou medicínu?"
"Ne, žádný lék nemám," řekla Janet. Sáhla do kapsy a vytáhla z kapsy výpis z počítače a své narychlo naškrábané poznámky. "Ale tady máš seznam všech pacientů s meduloblastomem za posledních deset let; celkem třicet osm; za poslední dva roky jich bylo třicet tři. Tady na papíře jsem ti napsala přehled."
Sean si papíry dychtivě vzal. Ale aby mohl přečíst, co je na nich napsáno, musel je přidržet nad hlavou, aby na ně dopadala světla pouličních lamp. Janet mu zatím vysvětlovala, co zjistila ze statistiky o věku a pohlaví pacientů trpících meduloblastomem. Pověděla mu, že počítačové záznamy jsou zkrácené a že mají poznámku, že další informace obsahují karty pacientů. Nakonec mu vysvětlila, co jí Melanie řekla o tom, že je možné si ty karty obstarat během deset minut, pokud tedy člověk má správné povolení.
"Ty karty budu potřebovat," řekl Sean. "Jsou přímo v kartotéce?"
"Ne," Janet mu vysvětlila co jí Melanie řekla o skladišti zdravotních záznamů v podzemních prostorách, táhnoucích se pod oběma budovami.
"Fakt?" pohlédl na ni Sean. "To by se mohlo hodit."
"Jak to myslíš?" zeptala se Janet.
"Znamená to, že by se k nim dalo dostat z budovy kde mám laboratoř,"

101

řekl Sean. "Po té dnešní příhodě je mi úplně jasné, že jsem v nemocnici persona non grata. Takhle se můžu pokusit se k těm záznamům dostat, aniž bych přitom popudil sestru Richmondovou a spol."
"To jako myslíš se do toho skladu vloupat?" zděsila se Janet.
"Tak nějak pochybuju, že mi nechají otevřené dveře," řekl Sean.
"Ale tohle už přeháníš," namítala Janet. "Kdybys tohle udělal tak by to už bylo porušení zákona, nejen nějakého pravidla, které si nemocnice ustanovila."
"Já jsem tě ale předem varoval," řekl Sean.
"Říkal jsi, že budeme muset porušit pravidla, ne zákony," připomněla mu Janet.
"Nebudeme se přece pouštět do sémantiky," řekl Sean zoufale.
"Ale mezi tím je velký rozdíl," trvala Janet na svém.
"Zákony jsou kodifikovaná pravidla," vysvětloval Sean. "Věděl jsem, že nakonec budeme muset nějak porušit nějaký zákon, a myslím, že tys to věděla taky. Ale ať už to je jak chce, myslíš, že na to nemáme právo? Tyhle lidi z Forbesova centra zřejmě vyvinuli nějakou velmi efektivní léčbu meduloblastomu. Bohužel se rozhodli, že to budou držet v tajnosti, zřejmě proto, aby si tu léčbu mohli nechat patentovat, než na to přijde někdo jiný.
Výš tohle mě právě štve na soukromém sponzorování lékařského výzkumu.
Cílem se stane návratnost investic a ne veřejný zájem. Společenská prospěšnost je až na druhém místě, pokud se vůbec bere v úvahu. Tahleta léčba meduloblastomu má zřejmě význam pro léčbu rakoviny všeobecně, ale tahle informace se nedostane na veřejnost. To je jedno, že většina základních vědeckých poznatků, na kterých tyhle soukromé laboratoře staví svou práci, byly získány z příspěvků veřejnosti akademickým institucím. Tyhlety soukromé kliniky jen berou. Nedávají nic. Vlastně tím podvádějí veřejnost."
"Ale účel přece nesvětí prostředky," namítla Janet.
"No jo, ty spravedlivá. Ale nějak zapomínáš, že to všechno byl tvůj nápad. Možná že bychom to měli vzdát a já bych se měl vrátit do Bostonu a udělat něco na svý disertaci."
"Tak dobře řekla Janet se zoufalstvím v hlase. "Tak dobře, uděláme, co musíme udělat."
"Potřebujeme ty karty a taky nějaký ten zázračný lék." Sean vstal a protáhl se. "Tak jdem."
"Teď?" lekla se Janet. "Je skoro devět večer."
"První pravidlo vloupání," recitoval Sean. "Vloupání se provádí, když nikdo není doma. Teď je nejlepší doba. Kromě toho mám legální záminku: měl bych myším napíchat další dávku glykoproteinu."
"Pomoz mi pámbu," řekla Janet a dovolila Seanovi, aby ji zdvihl z lavičky.

Tom Widdicomb parkoval na prázdném místě na konci parkoviště u ubytovny Forbesova centra. Popojížděl dopředu, až se dotkl obrubníku. Zastavil pod širokými větvemi tropického stromu, který ho chránil. Alice mu

102

poradila, aby tam zaparkoval, aby si někdo nepovšiml auta. Bylo to Alicino auto, citrónově zelený kabriolet značky Cadillac z roku 1969.
Tom otevřel dveře auta a vystoupil, jakmile se ujistil, že nikdo není v dohledu. Natáhl si gumové chirurgické rukavice. Pak sáhl pod přední sedadlo a uchopil kuchyňský nůž, který si přivezl z domova. Od naleštěné čepele se odráželo světlo. Nejdřív měl v plánu si vzít pistoli. Ale pak pomyslel na hluk výstřelu v tenkých stěnách ubytovny a místo toho se rozhodl pro nůž. Jedinou nevýhodou nože bylo, že s ním nemusí být právě čistá práce.
Tom si opatrně, aby se neřízl, vsunul nůž do pravého rukávu košile a uchopil rukojeť pevně do dlaně. V druhé ruce nesl klíče k číslu 207.
Obešel budovu a šel podél zadní zdi a počítal posuvné dveře, až byl pod číslem 207. V bytě nebylo rozsvícené žádné

světlo. Sestra Reardonová buď už byla v posteli, anebo venku. Tomovi to bylo jedno. Obě možnosti měly své výhody a nevýhody.
Znovu obešel budovu a musel chvíli počkat, protože ze vchodu někdo vycházel a mířil na parkoviště k autu. Pak odjel a Tom si jedním z klíčů otevřel hlavní vchod. Jakmile byl uvnitř, pohyboval se už rychle. Nechtěl, aby ho někdo viděl. Přišel před dveře bytu 207, vsunul klíč do zámku otevřel dveře, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře. To všechno udělal jedním rychlým, plynulým pohybem.
Několik minut stál za dveřmi a ani se nepohnul. Naslouchal, jestli se neozve sebetišší zvuk. Jediné, co slyšel, byla televize, ale ta hrála v některém z vedlejších bytů. Vsunul klíče do kapsy a vytáhl z rukávu dlouhý kuchyňský nůž. Uchopil rukojeť tak, jako kdyby držel dýku.
Pomalu se plížil vpřed. Ve světle přicházejícím z parkoviště viděl obrysy nábytku a dveře do ložnice. Byly otevřené. Nahlédl do temné ložnice, kde byla větší tma než v obývacím pokoji, protože závěsy byly zatažené. Nepoznal, jestli je postel prázdná nebo jestli v ní někdo leží. Znovu naslouchal. Kromě tlumeného zvuku televize, který přicházel z dálky, a vrčení ledničky, která právě naskočila, neslyšel nic.
Nebylo slyšet pravidelné oddechování spícího člověka.
Malými krůčky postupoval pomalu do místnosti, až narazil do postele.
Natáhl volnou ruku a hmatal po posteli, jestli tam někdo neleží. Až pak měl jistotu: postel byla prázdná.
Tom si vlastně ani neuvědomoval, že celou tu dobu zadržoval dech. Teď se narovnal a vydechl. Na jednu stranu cítil, jak v něm povolilo napětí, na druhou stranu pociťoval hluboké zklamání. Očekávání násilí ho vzrušilo a teď se opozdí uspokojení.
Pohyboval se spíše po hmatu než pomocí zraku. Podařilo se mu najít cestu do koupelny. Sáhl dovnitř a tak dlouho hmatal volnou rukou po zdi, až se mu podařilo najít vypínač. Rozsvítil a v prudkém světle musel mhouřit oči. Ale to, co viděl, se mu líbilo. Nad vanou visely pastelové krajkové kalhotky a podprsenka.
Tom položil kuchyňský nůž na okraj umyvadla a vzal kalhotky do ruky.
Nepodobaly se ničemu, co nosila Alice. Neměl ani ponětí, proč ho tako-

véhle předměty fascinují. Posadil se na okraj vany a dotýkal se hedvábí kalhotek. Byl teď spokojený, protože věděl, že se nebude při čekání nudit.
Vypínač i nůž měl po ruce, takže bylo všechno v pořádku.

"Co když nás chytnou?" zeptala se Janet nervózně. Byli právě na cestě do Forbesova centra. Před chvilkou vyšli ze železářství, kde Sean koupil nějaké nástroje, o kterých tvrdil, že by měly fungovat skoro stejně dobře jako planžeta a šperhák.
"Nikdo nás nechytí," řekl Sean. "Proto tam jdeme teď, kdy tam nikdo nebude. No, to vlastně nevíme určitě, ale podíváme se.
"V nemocniční budově bude spousta lidí," varovala ho Janet.
"A to je důvod, proč tam vůbec nepůjdeme," řekl Sean.
"A co bezpečnostní zařízení?" ptala se Janet. "Myslels na to?"
"To bude hračka," uchechtl se Sean. "Až na toho frustrovaného vojáka jsem neviděl nic, co by na mě udělalo dojem. Rozhodně to flákaj se zajištěním vstupních dveří."
"Tomuhle já moc nerozumím přiznala Janet.
"To mně těžko nachytáš že bych o tom něco nevěděl."
"Jak je to možný, že se tak vyznáš v zámcích, paklících a poplašných zařízeních?" divila se Janet.
"Když jsem vyrůstal v Charlestownu, byla to čtvrť čistokrevných dělňasů," vysvětloval Sean. "Ještě se to tam nezačalo hemžit lepšíma lidma.
Otec každý rodiny měl jiný řemeslo. Múj táta byl instalatér. Otec Timothyho O'Briena byl zámečník. Naučil svýho syna nějaký fígle ze svýho oboru, a Timmy je zase ukázal nám. Nejdřív to byla jen hra, něco jako soutěž. Líbil se nám pocit, že okolo nás neexistují zámky, který bychom neuměli otevřít. A táta Charlieho O'Sullivana byl zase mistr elektrikář. Instaloval všelijaký poplašný zařízení bostonským boháčům. Často brával Charlieho s sebou. A tak nám Charlie začal vyprávět o poplašných zařízeních."
"Tohle jsou ale pro děti nebezpečný informace," zděsila se Janet. Její dětství se od Seanova nemohlo víc lišit - soukromé školy, hodiny hudby a prázdniny u moře.
"No, aby ne," souhlasil Sean. "Ale nikdy jsme nekradli v naší čtvrti.
Vždycky jsme jen otevřeli zámek a nechali ho odemčený; měl to být vtip.
Ale pak se to změnilo. Se staršíma klukama, který uměli řídit, jsme jezdili do předměstí jako Swampseott nebo Marblehead. Chvíli jsme nějaký dům pozorovali a pak jsme se tam vloupali, vzali jsme si pití a nějakou elektroniku. Sterea, televize, však víš."
"Vy jste kradli?" ptala se Janet v šoku.
Sean se na ni chvilku díval a pak zase stočil pohled na silnici. "Jasně že jsme kradli," kývl. "Bylo to tenkrát děsně vzrušující a taky jsme si mysleli, že v těch místech bydlí samí milionáři." Sean vypravoval dál, jak s kamarády vždycky prodali zboží v Bostonu, vyplatili řidiče, koupili si pivo a zbytek dali chlápkovi, který posílal peníze Irské republikánské armá-

104

dě. "Dokonce jsme i namlouvali sami sobě, že jsme politicky aktivní mladí muži, i když jsme neměli ani tušení, co se v Severním Irsku děje."
"Panebože! Tohle jsem netušila," zašeptala Janet. Věděla o tom, že se Sean hodně pral, když ještě bydlel v Charlestownu, věděla, že si občas "vypůjčil" nějaké auto, ale vykrádání bytů bylo něco zcela jiného.
"Hele, nedej se unést různými hodnotovými stupnicemi," řekl Sean.
"Uvědom si, že moje a tvoje dětství bylo naprosto rozdílné."
"Mně jen dělá trochu starosti, že ses naučil takovéto chování schvalovat," řekla Janet. "Mám dojem, že na tohle by si člověk mohl zvyknout."
"Něco takovýho jsem naposled prováděl, když mi bylo patnáct," řekl Sean. "Od tý doby už uplynulo hodně vody."
Zajeli na parkoviště Forbesova centra a zastavili u budovy výzkumného ústavu. Sean vypnul motor a zhasl světla auta. Chvilku se ani jeden z nich nehýbal.
"Chceš teda do toho jít nebo ne?" přerušil Sean ticho. "Nechci tě nutit, ale taky tu nemůžu strávit dva měsíce v pilné práci. Buď se mi podaří se dostat k informacím o léčení meduloblastomu, anebo jedu zpátky do Bostonu. Bohužel se k těm informacím sám dostat nemůžu; tohle je jasný po tom výbuchu s velkou Margaret Richmondovou. Buď mi pomůžeš, anebo akci zrušíme. Ale něco ti řeknu - jdeme dovnitř obstarat informace a ne krást televize. A ty informace potřebujeme pro zatraceně dobrou věc."
Janet pár okamžiků pohlížela přímo před sebe. Ne že by byla tak nerozhodná, ale hlavou se jí honily zmatené myšlenky. Pak se podívala na Seana. Říkala si, že ho má ráda.
"Tak dobře," prohlásila nakonec. "Jdem na to."
Vystoupili z auta a šli ke vchodu. Nástroje nakoupené v železářství nesl Sean v papírovém pytli.
"Brejvečír," řekl Sean strážnému, který ospale mrkal na Seanovu průkazku. Byl to snědý hispánec s tenkým knírkem jakoby načrtnutým tužkou. Zdálo se, že se mu líbí Janetiny šortky.
"Musím naočkovat krysy," řekl Sean.
Strážný jim pokynul, aby vstoupili. Nepromluvil, ale zároveň nespustil oči z dolní poloviny Janetiny postavy. Když kolem něj Sean s Janet procházeli turniketem, viděli, že má na řadě monitorů vnitřního televizního okruhu postavenou maličkou přenosnou televizi. Běžel tam právě fotbalový zápas.
"Chápeš už, jak jsem to myslel s těma strážnýma?" zeptal se Sean, když sestupovali po schodech do suterénu. "Tvoje nohy ho zajímaly víc než moje průkazka. Mohl jsem na ní klidně mít fotku svý babičky a vůbec by si toho nevšiml."
"Jak to, že jsi řekl krysy a ne myši?" vyptávala se Janet.
"Lidi krysy nesnášejí," řekl Sean. "Nechtěl jsem, aby se rozhodl, že půjde s náma a bude se dívat."
"Ty ale myslíš fakt na všechno," řekla Janet.
Suterén byl vlastně spleť chodeb a dveří, ale alespoň tam bylo dostatečné osvětlení. Sean už byl mnohokrát v místnosti s laboratorními zvířaty

105

a trochu se tam kolem vyznal, ale dál už to neznal. Jak tak kráčeli chodbou, jejich kroky dutě zněly na betonové podlaze.
"Máš vůbec představu, kam jdeme?" zeptala se Janet.
"Matnou," řekl Sean.
Šli po hlavní chodbě, která párkrát zatočila a pak končila a odbočovaly z ní dvě chodby na opačné strany.
"Tudyhle se musí jít do nemocnice," prohlásil Sean.
"Jak to můžeš vědět?"
Sean ukázal na změť trubek, které se táhly po stropě. "Napájecí stanice je v nemocnici," vysvětloval. "Tyhle kabely a trubky vedou do výzkumného ústavu. Teď musíme zkusit najít místnost, kde jsou zdravotní karty."
Šli dál chodbou směrem k nemocnici. Asi po patnácti metrech byly po obou stranách úzké chodby dveře. Oboje byly zamčené.
"Zkusíme tyhle," řekl Sean. Položil pytel a vyndal z něj nějaké nářadí, mimo jiné i malé páčidlo a několik krátkých kousků pevného drátu.
V jedné ruce držel páčidlo a ve druhé dva kusy drátu, které vsunul do zámku.
"Tohle je teď těžký," řekl. "Říká se tomu vyhmatat zámek."
Sean zavřel oči a pracoval dál po hmatu.
"Tak jak ti to jde?" ptala se Janet a rozhlížela se na obě strany chodby, jako by čekala, že se každou chvilku někdo objeví.
"Nic to není," řekl Sean. Ozvalo se cvaknutí a dveře se otevřely. Sean našel vypínač a rozsvítil. Vloupali se do místnosti se dvěma rozvodnými skříněmi proti sobě.
Sean opět zhasl a zavřel dveře. Pak se dal do práce na protějších dveřích. Otevřel je rychleji než ty první.
"Tyhle nástroje jsou docela dobrá náhrada šperháku a planžety," prohlásil. "Ty opravdový jsou lepší, ale tyhle taky nejsou k zahození."
Rozsvítil světla a Janet zjistila, že jsou v dlouhé úzké místnosti plné kovových polic. Na policích byly narovnané zdravotní karty. Ještě tam byly spousty volného místa.
"Tady to je," řekl Sean spokojeně.
"Mají tu ještě dost místa," poznamenala Janet.

"Pár minut se teď nehýbej," řekl Sean. "Já se jen podívám, jestli tu není nějaké poplašné zařízení."
"Prokristapána!" zděsila se Janet. "Proč jsi mi to neřekl předem?"
Sean místnost rychle obhlédl, hledal infračervené senzory nebo detektory pohybu, ale nenašel nic. Vrátil se tedy k Janet, vytáhl seznam pacientů, který Janet dostala z počítače, a řekl: "Víš co, rozdělíme si ty karty.
Chci jen ty z posledních dvou let. Tam najdu údaje o úspěšné léčbě."
Janet si vzala horní polovinu seznamu a Sean spodní. Za deset minut už měli stoh třiatřiceti karet. "Tady je jasně vidět, že tohle není fakultní nemocnice. V nemocnici, kde pracujou studenti, bys měla štěstí, kdybys našla jednu kartu, natož všech třiatřicet."
"Co s nimi chceš dělat?" ptala se Janet.
"Okopírovat je," řekl Sean. "V kartotéce je kopírka. Je tu ale otázka,

106

jestli je kartotéka otevřená. Nerad bych, aby mě ten strážný viděl, jak otevírám zámek. Nejspíš tam někde bude kamera."
"Tak se pojď podívat," řekla Janet. Chtěla už to mít všechno za sebou.
"Počkej," zarazil ji Sean. "Myslím, že mám lepší nápad. Rychlým krokem se vydal do té části obrovské místnosti archívu, která byla přímo pod budovou vědeckého výzkumu. Janet měla co dělat, aby mu stačila. Obešli poslední regál s kovovými policemi a přišli ke zdi, v jejímž prostředku byly skleněné dveře. Napravo od nich uviděli panel se dvěma tlačítky. Sean stiskl spodní knoflík a ticho přerušilo temné vrčení.
"Možná, že máme štěstí," řekl.
Za pár minut se objevil malý výtah. Sean otevřel skleněné dveře a vyndal ven pár poliček.
"Co to děláš?" zeptala se Janet.
"Takový malý experiment," řekl Sean. Když už měl dojem, že vyndal dost polic, vlezl dovnitř. Musel se skrčit, až měl kolena skoro u brady.
"Zavři dveře a zmáčkni knoflík," řekl.
"Myslíš to vážně?"
"Dělej!" pobízel ji Sean. "Ale až se motor zastaví, počkej pár okamžiků a zmáčkni tlačítko "dolů", abys mě zase dovezla zpátky."
Janet udělala, co jí řekl. Sean nastoupil, zamával a zmizel z dohledu.
Janet cítila vzrůstající nervozitu, když byl teď Sean pryč. Závažnost toho, co dělají, jí předtím vůbec nedocházela. Ale teď tady v děsivém tichu si uvědomila, kde je a co vlastně dělá - vloupala se do Forbesova onkologického centra.
Vrčení utichlo a Janet napočítala do deseti, než zmáčkla knoflík označený "dolů". Sean se naštěstí hned objevil. Otevřela mu dveře.
"Funguje to kouzelně," radoval se Sean. "Jede to přímo do finančního oddělení. A co je nejlepší, mají tam jednu z nejkvalitnějších kopírek na světě."
Chvilku jim trvalo, než karty donesli k elektrickému výtahu.
"Jeď první," pobídl ji Sean.
"Nevím, jestli se mi do tohohle chce," vzpírala se Janet.
"Tak dobrý," řekl Sean. "Počkej tu, než ty karty okopíruju. Může to trvat tak půl hodiny." Chystal se zase vlézt do výtahu.
Janet ho chytla za ruku. "Rozmyslela jsem si to. Nechci tu čekat takhle sama."
Sean obrátil oči v sloup a vylezl z výtahu. Janet si vlezla dovnitř. Sean jí podal většinu karet, zavřel za ní dveře a stiskl tlačítko. Když se motor zastavil, znovu zmáčkl knoflík a výtah se opět objevil. Se zbytkem karet v ruce se nasoukal dovnitř a čekal pár nepříjemných minut, než Janet nahoře ve finančním oddělení stiskne knoflík.
Janet mu nahoře otevřela dveře a Sean poznal, že je čím dál tím nervóznější.
"Co se zase děje?" řekl a soukal se z výtahu.
"Byly tu rozsvícený všechny světla, když jsem sem přijela," řekla Janet nervózně. "To ty jsi rozsvěcel?"

107

"Ne," řekl Sean a sebral plnou náruč karet. "Už bylo rozsvíceno, když jsem přijel nahoru. Asi rozsvítila uklízečka."
"To mě vůbec nenapadlo. Jak je možný, že jsi takhle klidnej?" Její hlas zněl téměř rozzlobeně.
Sean pokrčil rameny. "To bude tím tréninkem, co jsem měl jako kluk."
Rychle si vytvořili u kopírky systém. Když každou kartu rozebrali, mohli využít i automatický podavač papírů. Na nedalekém psacím stole našli sešívačku, a tak se jim podařilo udržovat v kopiich pořádek.
"Všiml sis toho počítače támhle v té skleněné kukani?"
"Viděl jsem ho, když jsem tu byl první den na prohlídce," řekl Sean.
"Běží na něm nějaký program," řekla Janet. "Když jsem čekala, až sem vyjedeš výtahem, tak jsem tam nahlédla. Je napojený na několik modemů.
Nejspíš dělá nějaký výběr."
Sean se na Janet překvapeně podíval. "To jsem nevěděl, že toho o počítačích tolik víš. To je zvláštní, vždyť jsi přece studovala anglickou literaturu."
"Dělala jsem na Wellesley literaturu, ale počítače mě fascinovaly. Chodila jsem na spoustu seminářů o počítačích. V jednu dobu jsem málem změnila obor."

Vložili další papíry do automatického podavače, došli ke skleněné kóji a nahlédli dovnitř. Na monitoru blikala čísla.
Sean zkusil dveře. Nebyly zamčené, a tak vešli dovnitř.
"Pročpak je asi v tý skleněný kukani?" divil se Sean.
"Aby byl chráněný. Takovéhle velké computery nesmějí přijít do styku s cigaretovým kouřem. Asi tu mají nějaké kuřáky."
Pohlédli na čísla blikající na monitoru. Byla to devítimístná čísla.
"Co myslíš, že to je?" zeptal se Sean.
"Nemám ponětí. Telefonní čísla to nejsou. Ty by měly sedm nebo deset číslic, ne devět. A kromě toho nemůže volit telefonní čísla tak rychle."
Náhle monitor potemněl a pak se na něm objevilo desetimístné číslo.
Pak se uvedlo do chodu automatické volicí zařízení telefonních čísel, jehož tóny se ozývaly přes hukot klimatizačního zařízení."
"Tohle už je telefonní číslo," řekla Janet. "Dokonce i poznám směrový kód. Je to někde v Connecticutu."
Monitor opět pohasl, načež na něm opět začala blikat devítimístná čísla.
Po chvilce se seznam zastavil na určitém čísle a uvedla se do chodu tiskárna. Sean s Janet na ni honem pohlédli a uviděli devítimístné číslo, po němž následovalo: Peter Ziegler, věk 55, Valley Hospital, Charlotte, North Carolina, operace achillovy šlachy,11. března.
Náhle zazněl zvonek. Na computeru znovu začala blikat devítimístná čísla. Sean s Janet se na sebe podívali, Seanův pohled byl zmatený, v Janetiných očích byla panika.
"Co se děje?" ptala se. Zvonění neustávalo.
"To nevím," přiznal Sean. "Ale poplašný zařízení to není." Otočil se právě včas, aby uviděl, že se dveře z chodby otevírají.
"Dolů!" sykl na Janet a stáhl ji na kolena. Sean si říkal, že příchozí jde

zřejmě zkontrolovat počítač. Zoufalými posuňky ukázal Janet, aby se schovala.
Zpanikařená Janet dělala, co jí nakázal, a motala se přitom do kabelů počítače. Sean byl těsně za ní. Sotva zmizeli z dohledu a už se dveře skleněné kóje otevřely.
Z místa, kde se choulili, viděli, jak do místnosti vešly nohy. Příchozí byla rozhodně žena. Vypnula zvonek, který způsobil Seanovi a Janet takové problémy. Žena zvedla telefon a vytočila číslo.
"Máme dalšího potenciálního dárce," řekla do sluchátka. "Ze Severní Karolíny."
V ten okamžik začala laserová tiskárna znovu tisknout a zvonek krátce zazněl.
"Slyšels to?" řekla žena. "To je ale náhoda. Je tu další, právě teď jak mluvíme." Počkala chvilku, pak z tiskárny přečetla: "Patricia Southerlandová, věk čtyřicet sedm, San Jose General, San Jose, California, biopise prsu,14. března. To taky není špatný, co myslíš?"
Chvilku byla zticha a pak znovu promluvila. "Já vím, že máme málo lidí.
Ale je čas. Důvěřuj mi. Tohle je můj obor."
Zavěsila. Sean a Janet slyšeli, jak odtrhla papír z tiskárny. Neznámá žena se otočila a odešla.
Sean i Janet byli pár okamžiků zticha.
"Co tím sakra myslela, potenciální dárce?" zašeptal nakonec Sean.
"To nevím a je mi to jedno," zašeptala Janet. "Chci odsud pryč."
"Dárce?" zamumlal Sean. "To mi připadá šílený, kde to jsme? Ve směnárně tělesných orgánů? To mi připomíná jeden film, který jsem kdysi viděl. Vždyť ti říkám, že je to tu jak ve cvokárně."
"Už je pryč?" zeptala se Janet.
"Podívám se," řekl Sean. Pomalu vycouval z úkrytu a pak nahlédl přes pult. Místnost byla prázdná. "Vypadá to, že je pryč," řekl Sean. "To je divný, že si nevšimla tý kopírky."
Janet vycouvala z úkrytu za počítačem a opatrně zvedla hlavu. Také se rozhlédla po místnosti.
"Když šla dovnitř, muselo to zvonění hluk kopírky překrýt," uvažoval Sean. "Ale když vycházela, tak to přece musela slyšet."
"Možná, že byla příliš zamyšlená," řekla Janet.
Sean přikývl. "Myslím, že máš asi pravdu."
Monitor, na kterém do této chvíle blikala nespočetná devítimístná čísla, náhle potemněl.
"Vypadá to, že ten program už skončil," poznamenal Sean.
"Pojďme odtud," řekla Janet chvějícím se hlasem.
Odvážili se jít dále do místnosti. Kopírka už okopírovala poslední stoh papírů a byla zticha.
"Tak teď víme, proč to neslyšela," podotkl Sean, přistoupil k přístroji a podíval se na něj. Vložil do podavače poslední karty.
"Já chci odsud pryč!" řekla Janet.
"Jo, ale až budu mít ty karty hotový," řekl Sean. Stiskl tlačítko a kopírka

se s vrčením probudila k životu. Pak začal opět dávat dohromady původní karty a sešívat kopie.

Janet ho zpočátku jen pozorovala, plná strachu, že ta žena se objeví znovu. Ale pak si uvědomila, že čím rychleji svou práci dokončí, tím dříve budou moci odejít, a dala se také do díla. Bez dalšího vyrušování pak už měli za chvilku všechny karty okopírované a sešité.
Pak se vrátili k malému výtahu a Sean zjistil, že knoflík jde zmáčknout i při otevřených dveřích. A pak, jakmile se dveře zavřely, začal výtah fungovat. "Teď nemusím mít obavy, že mě zapomeneš přivolat," škádlil Janet.
"Nemám vůbec náladu na vtipy," zavrčela Janet a nasoukala se do výtahu. Natáhla ruce, a vzala všechny karty a kopie, které jen mohla pobrat.
Opakovali celý postup, kterým se dostali do sedmého patra, a vrátili karty do suterénu. K Janetině hrůze trval Sean na tom, že musí karty vrátit přesně na místa, ze kterých je vzali. Když to bylo hotovo, odnesli kopie karet do místnosti s laboratorními zvířaty, kde je Sean ukryl pod klece se svými myšmi.
"Měl bych tady ty myšáčky naočkovat," řekl Sean, "ale abych se přiznal, moc se mi do toho nechce."
Janet byla ráda, že už jdou pryč, ale začala se uklidňovat, teprve až když odjížděli z parkoviště.
"Tohleto byl jeden z nejhorších zážitků mého života," prohlásila, když projížděli čtvrtí, kde žilo mnoho Kubánců.
"Nechápu, jak jsi mohl zůstat tak klidnej."
"Měl jsem trochu zrychlenej tep," přiznal Sean. "Ale až na tu příhodu v místnosti s počítačem to šlo hladce. A teď, když už je po všem, řekni minebylo to vzrůšo? Aspoň trochu?"
"Ne!" řekla Janet důrazně.
Chvíli jeli beze slova a pak Sean řekl. "Ale pořád nemůžu přijít na to, co ten počítač dělal. A nemůžu přijít na to, co to má společnýho s dárcovstvím orgánů. Rozhodně nemůžou používat orgány od zemřelých pacientů, kteří měli rakovinu. Je to příliš riskantní, protože s orgánem by se mohla transplantovat taky rakovina. Napadá tě něco?"
"Teď právě nic," zavrtěla Janet hlavou.
Zatočili na parkoviště před ubytovnou.
"Páni, podívej se na ten starej kabriolet," řekl Sean. "To je ale fáro.
Barry Dunhegan měl přesně takovýho, když jsem byl malej, ale ten jeho byl růžovej. Byl bookmaker a všichni kluci si o něm mysleli, že je děsnej frajer."
Janet zběžně pohlédla na velký cadillac zaparkovaný ve stínu nějakého exotického stromu. Nechápala, jak Sean může po takovéhle drásavé zkušenosti ještě myslet na auta.
Sean zastavil a zatáhl ruční brzdu. Vystoupili z auta a beze slova vešli do budovy. Sean myslel na to, že by bylo příjemné strávit noc s Janet.
Ani neměl strážnému z Forbesova centra za zlé, že Janet tak okukoval.

110

Stoupal za ní po schodech a znovu oceňoval, jak nádherné má nohy.
Když přišli před dveře jeho bytu, natáhl Sean ruce a přitáhl Janet k sobě.
Chvíli tam stáli a pevně se objímali.
"Co kdybysme teď radši zůstali spolu?" vypravil ze sebe Sean. Mluvil váhavým hlasem; měl strach z odmítnutí. Janet hned neodpověděla, a čím déle odkládala odpověď, tím větší optimismus Sean pociťoval. Nakonec vyndal levou rukou klíče z kapsy.
"Myslím, že to není dobrý nápad," řekla.
"Ale Janet, pojď." Jak ji Sean objímal, cítil její vůni.
"Ne," řekla po další pauze Janet rázně. Přestože váhala, nakonec se rozhodla. "Já vím, že by to bylo hezký, a po dnešním večeru by mi to dodalo pocit bezpečí, ale nejdřív si musíme promluvit."
Sean zdrceně obrátil oči v sloup. Byla tak nemožně zatvrzelá. "Tak dobře," řekl uraženě a zkoušel to jinak. "Dělej, jak myslíš." Pustil ji otevřel dveře a vešel dovnitř. Než za sebou dveře zavřel, pohlédl jí do obličeje. Přál si tam vidět starost, že ho Janet rozzlobila. Namísto toho tam zahlédl zlost. Janet se otočila a odcházela pryč.
Sean zavřel dveře a okamžitě pocítil vinu. Šel ke dveřím na terasu, otevřel je a vyšel ven. O pár dveří dále uviděl, jak se světlo v Janetině pokoji rozsvítilo. Sean váhal a nevěděl, co má dělat.

"Ach jo, tyhle mužský," řekla Janet nahlas, plná zlosti a vzteku. Zaváhala jen co za sebou zavřela dveře, a znovu si v duchu přehrávala rozhovor před Seanovými dveřmi. Neměl žádný důvod se na ni takhle naštvat.
Copak se s ním nevrhla do toho riskantního plánu? A nejednala snad většinou podle jeho přání? Proč se Sean nemůže aspoň pokusit chápat její přání.
S vědomím, že večer už nic nevyřeší, vešla Janet do ložnice a rozsvítila.
Přestože si to pak později uvědomila, v tu chvíli jí nedošlo, že jsou dveře do koupelny zavřené. Když byla sama, nikdy nezavírala dveře. Navykla si to v dětství.
Stáhla si tílko, rozepnula podprsenku a hodila je přes křeslo. Rozepnula si sponu na temeni a rozpustila vlasy. Cítila se vyčerpaná, naštvaná a, jak říkávala jedna její spolubydlící z vysoké školy, splavená. Sebrala fén, který ráno ve spěchu hodila na postel, otevřela dveře do koupelny a vešla dovnitř. V okamžiku, kdy rozsvítila, si uvědomila, že nalevo od ní cosi číhá. Zareagovala instinktivně - vymrštila proti útočníkovi ruku.
Chtělo se jí křičet, ale příšerný zjev, který viděla před sebou, jí zdusil výkřik v hrdle. V koupelně byl muž oblečený v tmavých plandavých šatech. Na hlavě měl natažený kus nylonové punčochy, takže měl groteskně znetvořený obličej. Ve výši ramen hrozivě svíral kuchyňský nůž.
Okamžik se ani jeden z nich nepohnul. Janet ve své bezradnosti namířila na příšernou tvář fén, jako by to byl revolver.

Útočník se šokovaně díval na předmět před sebou, dokud si neuvědomil, že se dívá na fén a ne na pistoli.

111

Zareagoval jako první - natáhl ruku a vytrhl Janet fén z ruky. V záchvatu zuřivosti jím mrštil stranou; fén rozbil zrcadlo na skříňce nad umyvadlem. Třeskot skla vytrhl Janet ze strnulosti, takže vyrazila z koupelny.
Tom bleskově zareagoval a podařilo se mu chytit Janet za paži. Vypotáceli se do ložnice. Tom ji chtěl původně bodnout v koupelně. Fén ho však vyvedl z míry. Nečekal, že Janet vyběhne z koupelny. A také nepočítal s tím, že bude ječet. Janetin první výkřik byl zdušený šokem, ale druhý výkřik to víc než vynahradil. Rozléhal se v malé ložnici a pronikal chatrnými stěnami budovy. Nejspíš byl slyšet ve všech bytech a Toma zamrazilo. Měl sice zlost, ale zároveň věděl, že bude mít problémy.
Stále ji pevně držel za paži a prudce s ní smýkl, takže se odrazila od zdi a padla napříč přes postel. V tu chvíli měl Tom příležitost ji zabít, ale neodvažoval se ztrácet čas. Doběhl k posuvným dveřím, vymotal se ze záclony, prudce dveře otevřel a zmizel do noci.

Sean už chvíli postával na terase před posuvnými dveřmi Janetina obýváku. Snažil se sebrat odvahu, aby vešel dovnitř a omluvit se, že se k ní tak ošklivě choval. Sice se za své chování styděl, ale protože omlouvání nebylo jeho silná stránka, bojoval sám se sebou.
Jakmile však uslyšel třesk rozbíjeného zrcadla, jeho váhání se okamžitě rozplynulo. Vteřinku bojoval se zasouvacími dveřmi, pokoušel se je roztáhnout. Když pak uslyšel výkřik, ze kterého tuhla krev v žilách, a po něm ještě hlasitou ránu, vzdal to. Vrhl se skrz jemné pletivo dveří a skončil na vysokém koberci s nohama ještě zapletenýma do sítě. Vyhrabal se na nohy a vrhl se dveřmi do ložnice. Na posteli objevil Janet s očima rozšířenýma hrůzou.
"Co se děje?" ptal se.
Janet se posadila. Polykala slzy a vypravila ze sebe: "V koupelně byl nějakej muž s nožem." Ukázala na otevřené posuvné dveře z ložnice:
"Tudy utek."
Sean letěl ke dveřím na terasu a odhrnul záclonu. Místo jednoho muže tam byli dva. Proběhli společně do ložnice a hrubě přitom Seana odstrčili.
Až pak se navzájem poznali. Nově příchozí byli Gary Engels a další obyvatel domu, kteří reagovali na Janetin výkřik tak jako Sean.
Sean jim bleskově vysvětlil, že útočník právě uprchl, a vyběhl s oběma muži na terasu. Když doběhli k zábradlí, uslyšeli z parkoviště za budovou ječení pneumatik. Gary s druhým mužem běželi ke schodům a Sean se vrátil k Janet.
Janet se už trošku vzpamatovala. Natáhla si mikinu. Když Sean vešel, právě seděla na kraji postele a telefonovala na policii. Zavěsila sluchátko a pohlédla na Seana, který stál nad ní.
"Jsi v pořádku?" zeptal se jemně.
"Myslím, že jo," zašeptala. Viditelně se třásla. "Panebože, to byl ale den!"

112

"Vždyť jsem ti říkal, že máš radši zůstat se mnou." Sean se posadil vedle Janet a objal ji.
Janet se přese všechno usmála. To je Seanovi podobné, že se pokouší i takovouhle situaci urovnat legrací. Ale v jeho náruči se cítila nádherně.
"Slyšela jsem, že je Miami živé město," snažila se pokračovat v lehkém tónu, "ale tohle je už trochu moc."
"Máš představu, jak se sem ten chlápek dostal?" zeptal se Sean.
"Nechala jsem šoupačky v obýváku otevřené," přiznala Janet.
"No, to se ti tedy vymstilo."
"Nejhorší věc, co se mi kdy stala v Bostonu, byl sprostej telefonát," řekla Janet.
"No jo, vždyť jsem se ti pak omluvil," řekl Sean s kamennou tváří.
Janet se usmála a hodila po něm polštář.
Policii trvalo dvacet minut, než dorazila. Přijeli policejním autem s blikajícím světlem, ale bez houkačky. Do bytu vešli dva uniformovaní policisté z miamského oddělení. Jeden byl obrovský černoch s plnovousem a druhý byl štíhlý hispánec s knírkem. Jmenovali se Peter Jefferson a Juan Torres. Chovali se starostlivě, uctivě a profesionálně a asi půl hodiny pečlivě probírali Janetin příběh. Když se Janet zmínila o tom, že útočník měl gumové rukavice, odvolali příjezd policejního technika, který měl na místo dorazit, až dokončí nějaký případ zabití.
"Skutečnost, že nikdo nebyl zraněn, staví tento případ do trochu jiného světla," řekl Juan. "Zabití se samozřejmě věnuje větší pozornost."
"Ale tohle mohlo být zabití," protestoval Sean.
"No, s těma pár lidma, co máme, děláme, co můžeme," řekl Jefferson.
Oba policisté ještě stále shromažďovali informace, když se objevil někdo další - Robert Harris.

Robert Harris si pečlivě pěstoval vazbu na miamské policejní oddělení.
Přestože měl výhrady k disciplíně na oddělení a k fyzické kondici policistů, která začala klesat asi tak rok po dokončení policejní akademie, byl natolik pragmatik, aby si uvědomoval, že si je musí předcházet. A tenhle útok na jednu ze sester Forbesova centra byl příklad výhodnosti takovéhoto spojení. Kdyby neměl své konexe, doslechl by se o tom útoku

nejspíš až zítra ráno. A to si Robert, jako šéf bezpečnostního oddělení, nemohl dovolit.
Telefonát od policejního úředníka ve službě přišel, když se Harris díval doma na televizi. Bohužel to bylo až asi půl hodiny po odjezdu policejního auta, ale Harris si těžko mohl dovolit si stěžovat. Bylo lepší přijet pozdě než vůbec ne. Harris jen nechtěl, aby případ úplně vychladl, než se k němu dostane.
Cestou na ubytovnu Forbesova centra vzpomínal na znásilnění a vraždu Sheily Arnoldové. Nemohl setřást podezření - i když se mohlo zdát nepravděpodobné - že její smrt měla nějakou spojitost se smrtí pacientek léčených na rakovinu prsu. Harris nebyl lékař a tak musel vycházet z toho,

113

co mu před několika měsíci řekl doktor Mason. Ten si myslel že pacientky byly zavražděny. Fakt, že byly nalezeny celé zmodralé v obličeji, ho vedl k domněnce, že je někdo udusil.
Doktor mu dal jasně najevo, že Harrisův prvotní úkol by mělo být přijít téhle záležitosti na kloub. Kdyby se to nějak dostalo do tisku, mohlo by to kliniku nenapravitelně poškodit. Podle slov doktora Masona to vypadalo tak, že Harrisova budoucnost ve Forbesově centru závisí na rychlém a nenápadném vyřešení tohoto potenciálně nepříjemného problému.
Čím dříve se dospěje k nějakému řešení, tím lépe pro všechny.
Harris však v několika posledních měsících neučinil žádné pokroky.
Hypotéza doktora Masona, že pachatel je pravděpodobně nějaký lékař nebo sestra, se nepotvrdila. Rozsáhlé pátrání v minulosti a soukromí zaměstnanců kliniky neodhalila žádné podezřelé okolnosti. Ani pokusy nenápadně sledovat pacientky s rakovinou prsu nic neodhalily. Samozřejmě, že je Harris nemohl sledovat všechny.
Podezření, že smrt slečny Arnoldové má nějakou souvislost se smrtí pacientek léčících se na rakoviny prsu Harris pojal den po její vraždě, když byl na cestě do práce. V autě si totiž vzpomněl, že právě den předtím, než ji někdo zabil, zmodrala a zemřela jedna pacientka z jejího oddělení.
Což jestli Sheila Arnoldová něco viděla, říkal si Harris. Což jestli něco zahlédla nebo slyšela a nevěděla, co to znamená - něco, co pachatele nicméně ohrožovalo. Ta myšlenka se Harrisovi zdála docela rozumná, i když ho napadla v situaci, kdy byl v zoufalé tísni.
V každém případě mu to podezření příliš nepomohlo. Od policie se dověděl, že nějaký svědek viděl jakéhosi muže, který v tu noc, kdy se stala vražda, vycházel z bytu slečny Arnoldové. Popis toho muže však byl zoufale všeobecný - byl středně vysoký, ani tlustý ani hubený a měl hnědé vlasy. Svědek nezahlédl mužovu tvář. V tak velkém ústavu jako bylo Forbesovo centrum takový popis neměl velký význam.
Takže když se Harris dozvěděl o dalším útoku na sestru z Forbesova centra, znovu zauvažoval o možné spojitosti se smrtí pacientek s rakovinou prsu. V úterý zemřela za podezřelých okolností další pacientka a měla promodralý obličej.
Harris vešel do Janetina bytu celý žhavý si s ní promluvit. Neobyčejně ho popudilo, když ji našel ve společnosti toho přechytralého studenta Seana Murphyho.
Protože policisté Janet ještě stále vyšetřovali, Harris se rychle porozhlédl kolem. V koupelně uviděl roztříštěné zrcadlo a rozbitý fén. Také si povšiml kalhotek, které v té spoušti na podlaze ležely. Vešel do obývacího pokoje a tam uviděl velikánskou díru v zasouvacích dveřích. Bylo jasné, že pletivo bylo protrženo při vstupu a ne při útěku.
"Svědek přichází," žertoval Peter Jefferson, který právě vcházel do místnosti. V jeho stínu přicházel Petrův kolega.
Harris už se s Petrem při několika příležitostech setkal.
"Můžeš mi o tom něco říct?" zeptal se Harris.

114

"Moc toho není," řekl Peter. "Pachatel měl přes obličej nylonovou punčochu. Středně vysoký, středně silný. Zřejmě vůbec nepromluvil.
Holka měla štěstí. Ten chlápek měl nůž."
"Co budete dělat?" zeptal se Harris.
Peter pokrčil rameny. "Jako obvykle," řekl. "Vyplníme hlášení. Uvidíme, co tomu řekne seržant. V každém případě to předáme pátrací skupině.
"Pak už to bude na nich. Peter ztlumil hlas. "Žádné zranění, žádná loupež.
Není pravděpodobné, že by se tím nějak zvlášť zabývali. Kdyby ji dostal, tak by to byla jiná věc."
Harris přikývl. Poděkoval policistům a ti odešli. Harris vešel do ložnice.
Janet si balila tašku a Sean v koupelně skládal její toaletní potřeby.
"Jménem Forbesovy kliniky se vám chci omluvit za tuhle nepříjemnost."
"Děkuji vám," řekla Janet.
"Nikdy jsme neměli pocit, že bychom to tu měli nějak hlídat."
"Já to chápu," kývla Janet. "Mohlo se to stát kdekoliv. Nechala jsem otevřené dveře."
"Policisté mi říkali, že jste toho člověka nemohla dost dobře popsat," řekl Harris.
"Měl na hlavě punčochu," řekla Janet. "A všechno se to stalo tak rychle."
"Je možné, že už jste ho někde viděla?"
"Myslím, že ne," zavrtěla Janet hlavou. "Ale s určitostí to říct nemůžu."
"Chci se vás ještě na něco zeptat. Ale rád bych, abyste si to rozmyslela, než mi odpovíte. Nestalo se vám v poslední době na klinice něco divného?"

Janet okamžitě vyschlo v ústech.
Sean rozhovor zaslechl a okamžitě uhodl, co Janet napadlo - myslí na to vloupání do archívu se zdravotními kartami.
"Janet si už toho dneska užila dost," řekl a vstoupil do místnosti.
Harris se otočil. "S tebou nemluvím, hochu," řekl výhružně.
"Poslyš, ty mezku," řekl Sean. "Nevolali jsme námořní pěchotu. Janet už mluvila s policii. Jestli chceš, můžeš od nich získat informace. Janet se s tebou nemusí bavit a myslím, že už toho dneska prožila dost. Nemá zapotřebí, abys ji otravoval ještě ty."
Oba muži se na sebe výhružně mračili.
"Prosím vás!" vykřikla Janet. Oči se jí naplnily novými slzami. "Už nesnesu žádné další napětí."
Sean se posadil vedle ní na postel, objal ji a opřel čelo o její.
"Promiňte, slečno Reardonová," řekl Harris. "Chápu vás. Ale je to hrozně důležité. Musím se zeptat, jestli jste dneska v práci neviděla nic divného. Vím, že to byl váš první den."
Janet zavrtěla hlavou. Sean pohlédl na Harrise a očima mu naznačil, aby odešel.
Harris se vší silou držel, aby tomu klukovi jednu nevrazil. Dokonce snil o tom, že ho přidrží a ostříhá mu hlavu dohola. Ale místo toho se otočil a odešel.

115

Noc se blížila k úsvitu a Tomova úzkost vzrůstala. Byl ve skladišti vedle garáže, schoulený u mrazáku. Objímal si kolena přitažená k tělu, jako by mu byla zima. Dokonce se i neustále chvěl, jak si stále znovu připomínal strašlivé události v ubytovně Forbesova centra.
Teď to tedy pokazil úplně. Nejen že se mu nepodařilo uspat Glorii D'Amatagliovou, ale ani se nezbavil sestry, která mu to překazila. A i když měl na obličeji punčochu, přece jen ho viděla zblízka. Třeba by ho mohla poznat. Nejvíc ze všeho ho zdrželo, že si spletl ten hloupý fén s pistolí.
Kvůli téhle jeho blbosti s ním Alice nemluvila. Pokoušel se jí něco říci.
Ale ani ho neposlouchala. Zklamal ji. Už nebyl její "mužíček". Zasloužil si, aby se mu starší děti vysmívaly. Tom se jí to pokoušel vysvětlit a sliboval jí, že Glorii pomůže hned ráno, jen co se zbaví té všetečné sestry.
Sliboval a plakal, ale nebylo to nic platné. Alice uměla být zatvrzelá.
Tom, už celý ztuhlý, se postavil a protáhl si ztrnulé svaly. Už celé hodiny se bez pohnutí krčil v koutě v naději, že se nad ním matka slituje. Ale nefungovalo to. Ani si ho nevšimla. Tak si řekl, že si s ní zkusí promluvit přímo.
Došel k mrazicímu boxu, odjistil uzávěr a zvedl víko. Mrazivá mlha uvnitř mrazáku stoupala vzhůru a mísila se se závanem teplého vzduchu.
Mlha se postupně rozptýlila a vynořila se z ní vysušená tvář Alice Widdicombové. Obarvené rudé vlasy měla zmrzlé do ledové změti. Pokožka jejího obličeje byla nafouklá, skvrnitá a modrá. Okolo otevřených víček jí namrzly krystaly. Oči se jí poněkud seschly a scvrklá rohovka se jí pokryla námrazou. Rty měla ztuhlé v podivném úšklebku a zuby jí žlutě svítily.
Protože Tom žil se svou matkou tak osamoceným životem, neměl žádné problémy poté, co ji uspal. Jedinou jeho chybou bylo, že na mrazák nepomyslel dost včas, a po pár dnech už Alice začala být cítit. Jeden soused, s kterým Tom občas promluvil, se o tom dokonce zmínil. Tom propadl panice a v té chvíli ho napadl mrazák.
Nic se vlastně od té doby nezměnilo. Alicina penze docházela pravidelně jako dřív. Jediné nebezpečí bylo tehdy, když jednou v pátek večer vysadil kompresor. Tomovi se podařilo sehnat opraváře až v pondělí.
Strašně se bál, že ten člověk bude potřebovat lednici otevřít, ale naštěstí nepotřeboval. Řekl však Tomovi, že v lednici nejspíš bude mít nějaké zkažené maso.
Tom přidržoval víko a pohlížel na matku. Ale odmítala říci alespoň slůvko. Pochopitelně se bála.
"Udělám to dneska," řekl Tom prosebně. "Gloria ještě určitě bude na kapačce. Jestli ne, tak vymyslím něco jinýho. Nebude to žádnej problém.
Nikdo mi tě nevezme. Tady jsi se mnou v bezpečí. Prosím tě!"
Alice Widdicombová nepromluvila.
Tom pomalu zaklapl víko. Chvilku počkal pro případ, že by si to rozmyslela, ale nic se nestalo. Váhavě ji tedy opustil a prošel kuchyní do ložnice, kde spolu bydleli tolik let. Otevřel noční stolek a vytáhl Alicinu pistoli. Byla to původně pistole Tomova otce, ale když zemřel, vzala si ji

116

Alice. Často ji Tomovi ukazovala a říkávala, že kdyby se někdo chtěl dostat mezi ně, pistoli použije.
"Nikdo se mezi nás nikdy nedostane, Alice," řekl Tom. Doposavaď tu pistoli použil jen jednou, tehdy, když ho Arnoldovic holka vzala stranou a řekla mu, že ho viděla, jak vzal nějaké léky z lékárny. A teď ji bude muset použít znovu, než Janet Reardonová způsobí ještě větší nepříjemnosti než dosud.
"Dokážu ti, že jsem tvůj mužíček," řekl Tom. Vsunul si chladnou pistoli do kapsy a šel se do koupelny oholit.

117

Pátek
5. března 6: 30

Janet jela autem do práce po pobřežní silnici a snažila se rozptýlit pohledem na překrásný záliv Biscayne Bay. Dokonce zkusila snít o tom, že se Seanem pojedou na dlouhou plavbu jednou z bílých výletních lodí seřazených v přístavu Dodge Island.
Ale nic nefungovalo. Mysl se jí neustále vracela k událostem včerejšího večera.
Po setkání s útočníkem v koupelně už neměla chuť strávit noc v bytě číslo 207. Ani Seanův byt se jí nezdál být dost bezpečný. Místo toho se rozhodla, že se přestěhuje do bytu v Miami Beach, který si pronajala.
Nechtěla tam být sama, a tak pozvala Seana, aby tam jel s ní. Ulevilo se jí, když přijal a dokonce se nabídl, že bude spát na gauči. Ale když tam dojeli, všechna předsevzetí šla stranou. Spali spolu, jak to Sean nazval "po platonicku".
Nemilovali se, ale Janet musela přiznat, že bylo příjemné mít Seana vedle sebe.
Téměř stejně jako útok neznámého muže dělala Janet starosti příhoda v archívu. Měla těžkou hlavu z toho, jak se tam se Seanem včera večer vloupali. Stále musela myslet na to, co by se stalo, kdyby je chytili. A navíc jí začalo vrtat hlavou, co je Sean vlastně za člověka. Byl chytrý a vtipný, o tom nebylo pochyb. Ale když se teď dozvěděla o jeho minulých zkušenostech s krádežemi, musela se ptát sama sebe, jaké má Sean vlastně morální zásady.
Tohle všechno Janet hluboce rozrušilo, a aby to bylo ještě horší, čekal ji den, kdy měla nějakým úskokem získat vzorek léku, který byl přísně sledovaný. Jestli se jí to nepodaří, je možné, že si Sean sbalí věci a odjede z Miami. Blížila se k nemocnici a vtom si uvědomila, že toužebně myslí na neděli, což měl být její první volný den. To, že hned druhý den v nemocnici přemýšlí o volnu, jí ukazovalo, do jaké míry je stresovaná.
Rušná atmosféra na oddělení byla pro Janetinu ustaranou mysl přímo záchrana. Pár minut po příchodu na kliniku se už zapojila do horečnaté aktivity v nemocnici. Hlášení odcházející služby nastínilo nastupující denní službě práci, která je čeká. Sestry viděly, že mezi všemi diagnostickými testy, léčebnými procedurami a podáváním naordinovaných léků budou mít jen velmi málo času. Nejhorší ze všeho byla zpráva, že stav Helen Cabotové se přes noc nezlepšil, jak lékaři doufali. Sestra, která u ní měla v noci službu, říkala, že to s Helen jde z kopce a že kolem čtvrté ráno měla další malý záchvat. Janet velmi pozorně naslouchala, protože měla tento den Helen na starosti.
Pokud šlo o ty kódované léky, Janet vymyslela jakýs takýs plán. Všimla si, v jakých lahvičkách bývají, a opatřila si stejnou, ale prázdnou. Jediné, co teď potřebovala, bylo být s tím lékem chvilku o samotě.
Jen co bylo po hlášení, vrhla se Janet do práce. Prvním úkolem bylo zavést Glorii D'Amatagliové infúzi. Byl to poslední den Gloriina současného cyklu chemoterapie. Janet se velice osvědčila v píchání do žil a teď byla velmi žádaná. Při hlášení se nabídla, že Glorii infúzi zavede,

protože s tím v minulosti byly nějaké problémy. Sestra, která měla mít ten den Glorii na starosti, s tím ochotně souhlasila.
Janet se vyzbrojila vším potřebným a šla do Gloriina pokoje. Gloria seděla v posteli a opírala se o polštáře. Zjevně se cítila lépe než předešlého dne.
S nostalgií si povídaly o krásném rybníčku na universitě na Wellesley a o romantických víkendových večírcích, které tam bývaly, a Janet mezitím Glorii zavedla infúzi.
"Skoro jsem to ani necítila," řekla Gloria obdivně.
"To jsem ráda," usmála se Janet.
Janet vyšla z Gloriina pokoje a pocítila, jak se jí sevřel žaludek, když pomyslela na příští úkol, který ji čeká: Obstarat ten přísně sledovaný lék. Musela se vyhnout několika vozíkům s pacienty a složitým manévrem obešla muže, který v nemocnici uklízel. Pak se vyhnula jeho kbelíku.
Přišla do sesterny, vyhledala kartu Helen Cabotové a našla si stránku, kde byl seznam naordinovaných léků. Přečetla si, že Helen má od osmi hodin dostávat přípravky MB3OOC a MB3O3C. Janet si nejprve nachystala infúzní láhev a injekční stříkačky, pak připravila prázdné lahvičky. Nakonec zašla za Marjorií a požádala ji o Heleniny léky.
"Moment prosím tě," řekla Marjorie. Utíkala chodbou k výtahům aby ošetřovateli, který vezl pacienta na rentgen, dala vyplněný formulář.
"Ten člověk si na ty žádanky nikdy nevzpomene," stěžoval si Tim a potřásl hlavou.
Marjorie se poklusem vrátila na sesternu. Cestou už si z krku sundávala klíček ke speciální skříňce na léky.
"To je ale den!" poznamenala směrem k Janet. "A když si pomyslím, že tohle je teprve začátek." Měla zřejmě spoustu práce se vším ruchem a zmatkem, který bývá každé ráno na všech nemocničních odděleních.
Otevřela malou, ale pevnou lednici, sáhla dovnitř a vyndala dvě lahvičky léku pro Helen Cabotovou. Nahlédla do tlustého sešitu, který byl také zamčený v lednici, a řekla Janet, že má nabrat dva kubíky z větší lahvičky a půl kubíku z menší. Ukázala Janet, kam se má po podání léku podepsat a kde se podepíše ona sama, až bude Janet hotova.
"Marjorie, mám na telefonu doktora Larsena," přerušil je Tim.
Janet teď měla bezpečně v ruce lahvičky s čirou tekutinou a zašla do lékárny. Nejprve napustila do malého umyvadla horkou vodu. Ujistila se, že se nikdo nedívá a ponořila lahvičky označené MB do vody. Když se nálepky uvolnily, Janet je sloupla a přitiskla je na prázdné lahvičky. Nyní neoznačené lahvičky s lékem schovala do jedné zásuvky pod různé plastové kelímky, tužky, bloky a gumičky.
Po dalším opatrném pohledu směrem k sesterně, zdvihla Janet obě lahvičky nad hlavu a upustila je na dlaždičky na podlaze. Obě se rozbily na malé střípky. Pak ještě na střípky nalila trochu vody, otočila se a vyšla z přípravny.

119

Marjorie ještě stále telefonovala, a tak musela Janet chvilku čekat, až skončí. Pak ji ihned položila ruku na paži.
"Stala se mi nehoda," řekla. Snažila se, aby to znělo zdrceně, což nebylo těžké, protože byla dost nervózní.
"Co se stalo?" zeptala se Marjorie a oči se jí polekaně rozšířily.
"Upustila jsem ty dvě lahvičky," přiznala Janet. "Vyklouzly mi z ruky a rozbily se o zem."
"To je dobrý," uklidňovala Marjorie Janet i sebe. "Kvůli tomu se nemusíme vzrušovat. Takovéhle nehody se stávají, zvlášť když je tu takhle moc práce a spěcháme. Jen mi ukaž, kde to je."
Janet ji dovedla do lékárny a ukázala na to, co zbylo ze dvou lahviček.
Marjorie si dřepla a opatrně palcem a ukazováčkem vytáhla střepy, na kterých byly přilepené nálepky.
"Hrozně mě to mrzí," omlouvala se Janet.
"To je v pořádku," uklidňovala ji Marjorie. Vstala a pokrčila rameny.
"Jak jsem řekla, nehody se zkrátka stávají. Zavoláme paní Richmondovou."
Janet šla za Marjorii na sesternu a odtud zavolaly. Marjorie řekla, co se stalo, a pak musela přinést sešit ze skříňky a léky. Při té příležitosti Janet uviděla lahvičky určené pro další dva pacienty.
"Ve větší lahvičce bylo šest kubíků a v té menší čtyři řekla Marjorie do telefonu. Poslouchala, několikrát řekla "ano" a pak zavěsila.
"Není to problém," řekla Marjorie. Udělala zápis do sešitu a pak podala pero Janet. "Napiš své iniciály tady, k zápisu o ztrátě."
Janet se podepsala.
"Teď zajdi do kanceláře paní Richmondové, je to ve vedlejší budově v sedmém patře," řekla Marjorie. "Vezmi tam tyhle nálepky." Vsunula střepy s nálepkami do obálky a podala je Janet. "Dá ti nový lahvičky, víš?"
Janet přikývla a ještě jednou se omluvila.
"To je v pořádku," ujistila ji Marjorie. "To by se mohlo stát každýmu."
Pak požádala Tima, aby našel Toma Widdicomba a řekl mu, aby vytřel podlahu v lékárně.
Janet šla k výtahům a cítila, jak je rudá v obličeji a jak jí buší srdce.
Snažila se však jít co nejklidněji. Její lest vyšla, ale neměla z toho dobrý pocit. Měla dojem, že zneužila Marjoriiny důvěry a dobromyslnosti. Také jí dělalo starosti, aby náhodou někdo nepřišel na ty neoznačené lahvičky v zásuvce. Janet by je ráda odnesla, ale to půjde až později, až je bude moci přímo předat Seanovi.
Přestože se právě zabývala problémem Heleniných léků, všimla si, že dveře Gloriina pokoje jsou zavřené. Znepokojilo ji to, protože před nedávnem jí zaváděla infúzi. Kromě jediného případu, kdy je Marjorie s Glorii představovala, byly dveře od pokoje vždycky dokořán. Gloria jí o tom dokonce řekla, že má ráda otevřené dveře, protože tak může být v kontaktu s životem na oddělení.

120

Janet se celá zmatená zastavila a podívala se na dveře. Rozhodovala se, co má dělat. Už takhle byla pozadu se svou prací, a ještě musí zajít k sestře Richmondové. Ale Gloriiny dveře jí dělaly starosti. Měla obavy, že Glorii je třeba špatně, a tak přistoupila ke dveřím a zaťukala. Gloria se neozvala, a tak Janet zaklepala hlasitěji. Stále se nic neozývalo, Janet tedy otevřela dveře a nahlédla dovnitř. Gloria ležela na posteli. Jedna noha jí visela přes okraj matrace. Nevypadalo to jako přirozená poloha na spaní.
"Glorie?" zavolala Janet.
Gloria nereagovala.
Janet zajistila dveře gumovou zarážkou a přistoupila k posteli. Kousek od ní byl kbelík s mopem, ale Janet si ho nevšimla, protože jak se přibližovala, všimla si, že Gloriin obličej má tmavě modrou cyanotickou barvu.
"Krize! Pokoj 409," vykřikla Janet. Obálku se střepy hodila na noční stolek.
Zaklonila Gloriinu hlavu, ujistila se, že má volná ústa, a zahájila dýchání z úst do úst. Pravou rukou stiskla Glorii nos a násilím jí naplnila plíce vzduchem. Šlo jí to lehce, a tak viděla, že nikde není nic blokovaného.
Levou rukou nahmatala puls. Byl však slabý.
Janet vdechla několikrát Glorii vzduch do plic a už začali přicházet lidé.
Marjorie dorazila jako první, ale za chvíli tu byli i další. Ve chvíli, kdy Janet vystřídala jiná sestra a dál se pokoušela o resuscitaci, bylo už v místnosti nejméně deset lidí. Na Janet udělala taková rychlá reakce velký dojem. Dokonce i muž, který na klinice uklízel, tu byl.
Glorii se rychle vrátila barva a všichni si trochu oddechli. Za další tři minuty přiběhlo několik lékařů ze druhého patra, včetně anesteziologa.
V tu dobu monitor ukazoval zpomalený, ale jinak normální tep. Anesteziolog zručně zavedl endotracheální kanylu a použil Ambu vak, aby Glorii naplňoval plíce vzduchem. Tohle bylo účinnější než dýchání z úst do úst a Gloriina barva obličeje se ještě zlepšila.
Ale byly tu také nepříznivé příznaky. Když anesteziolog posvítil Glorii ostrým světlem do rozšířených zornic, oči nereagovaly. Další doktorce se u Glorie nepodařilo vyvolat reflexy.
Za dvacet minut se Gloria začala pokoušet nadechovat. O pár minut později už dýchala sama. Vrátily se jí také reflexy, ale v takové podobě, že to nevypadalo dobře. Kolena a lokty se jí křečovitě napjaly, zatímco ruce v zápěstí a nohy v kotnících se ohnuly.
"A jéje," řekl anesteziolog. "To vypadá jako známky decerebrační rigidity. To je zlý."

Janet se to nechtělo poslouchat.
Anesteziolog potřásl hlavou. "Mozek byl moc dlouho bez kyslíku."
"To mi přijde divný," řekla jedna z doktorek. Naklonila láhev, aby viděla, co do infúze přitéká. "Nevěděla jsem, že při téhle léčbě může být jako komplikace selhání dýchání."
"Chemoterapie může dělat nečekané věci," řekl anesteziolog. "Mohlo

121

to začít nějakou cerebrovaskulární příhodou. Radši bychom to měli říct Randolphovi."
Janet sebrala obálku a vypotácela se z místnosti. Věděla, že takovéhle příhody jsou součástí nemocničního prostředí, ale to jí ten těžký fakt nijak neulehčilo.
Marjorie vyšla z Gloriina pokoje, uviděla Janet a došla k ní. "U těchle pacientek s pokročilou rakovinou prsu nemáme moc štěstí " řekla. "Myslím, že by se příslušná místa měla zabývat tím, jestli je léčebný postup v pořádku."
Janet kývla, ale nepromluvila.
"Je to vždycky těžký, když dorazíš na místo jako první," řekla Marjorie.
"Dělala jsi všechno, co jsi mohla."
Janet znovu přikývla. "Díky," řekla.
"Teď zaběhni pro ten lék pro Helen Cabotovou, abychom neměli další problémy." Pohladila Janet sestersky po rameni.
Janet kývla. Sešla po schodech do druhého patra a přešla do druhé budovy. Vyjela výtahem do sedmého patra, a nechala si ukázat, kde je kancelář sestry Richmondové.
Paní Richmondová už ji očekávala a ihned natáhla ruku po obálce.
Otevřela ji a vysypala na stůl. Ukazováčkem posunovala střepy sem tam, dokud nepřečetla nálepky z lahviček.
Janet zůstala stát. Z mlčení paní Richmondové byla nervózní. Dostala strach, že přesně ví, co provedla. Janet se začala potit.
"Byl s tím nějaký problém?" zeptala se konečně paní Richmondová překvapivě tichým hlasem.
"Jak to myslíte?"
"Když jste rozbila ty lahvičky," vysvětlovala paní Richmondová, "nepořezalo vás to sklo?"
"Ne," ulevilo se Janet. "Upustila jsem je na zem. Nic se mi nestalo."
"No, není to poprvé ani naposled," řekla paní Richmondová. "Jsem ráda, že jste se neporanila."
Překvapivě hbitě na někoho svých rozměrů vstala a došla k vysoké skříni, která ukrývala velikou uzamčenou lednici. Otevřela ji a vyndala z ní dvě lahvičky podobné těm, které Janet rozbila. Lednice byla téměř plná podobných lahviček.
Paní Richmondová se vrátila k psacímu stolu. V postranní zásuvce vyhledala krabičku, ze které vyndala natištěné štítky, stejné jako ty, které ležely spolu se střepy na stole. Olízla štítky a lepila je na příslušné lahvičky Ještě než byla hotova, zazvonil telefon.
Paní Richmondová zvedla sluchátko, přidržovala si ho ramenem u ucha a pokračovala v lepení nálepek. Ale hovor okamžitě upoutal všechnu její pozornost.
"Cože?" vykřikla. Hlas měla náhle polekaný a tvář jí zrudla.
"Kde?" ptala se. "Čtvrté patro!" řekla po chvíli. "To je skoro ještě horší. Zatraceně!"
Paní Richmondová prudce položila sluchátko a chvíli zírala bez mrknutí

122

přímo před sebe. Pak si s leknutím uvědomila Janetinu přítomnost, vstala a podala jí lahvičky. "Musím jít," řekla. "Dejte na ten lék pozor."
Janet kývla a chystala se něco říci, ale paní Richmondová už vycházela ze dveří.
Janet se zastavila na prahu kanceláře a dívala se, jak sestra Richmondová rychle odchází. Ohlédla se přes rameno a podívala se na skříň, která skrývala zamčenou lednici. Něco tady nebylo v pořádku, ale nemohla přijít na to, co to je. Dělo se toho příliš mnoho najednou.

Randolph Mason přemýšlel o Sterlingu Rombauerovi. Měl trochu představu o Sterlingově bohatství i podnikatelských schopnostech, ale neměl vůbec ponětí, co toho muže žene kupředu. Honit se po světě podle toho, jak druzí pískají, to nebyla Masonova představa o životě, který by vedl, kdyby měl přístup k takovým zdrojům, jako má Sterling. Mason byl nicméně vděčný za povolání, které si Sterling vybral. Pokaždé, když ho najal, dostavily se výsledky.
"Myslím, že si nemusíte dělat starosti, dokud se tu v Miami neobjeví letadlo společnosti Sušita," řekl Sterling. "To letadlo čekalo v Bostonu na Tanaku a mělo s ním letět do Miami, ale pak odletělo bez něj do New Yorku a do Washingtonu. Tanaka sem musel letět obyčejnou linkou.
"A budete to vědět, jestli sem to letadlo přiletí a kdy to bude." zeptal se doktor Mason.
Sterling přikývl.
V domácím telefonu zapraskalo: "Promiňte, že vás ruším, doktore," řekla Patty, Masonova sekretářka. "Ale chtěl jste, abych vás varovala, kdyby se blížila sestra Richmondová. Je právě na cestě a vypadá dosti rozčileně."
Doktor Mason těžce polkl. Existovala jediná věc, která mohla Margaret takhle rozházet. Omluvil se Sterlingovi a vyšel z kanceláře. Srazil se s paní Richmondovou u stolu své sekretářky a vzal si ji stranou.
"Už se to zase stalo," vyhrkla paní Richmondová. "Další pacientka s rakovinou prsu, a znovu zástava dechu s cyanózou. Musíš, Randolphe, něco udělat!"

"Další smrt?" zeptal se doktor Mason.
"Ještě to není smrt," řekla paní Richmondová. "Ale je to skoro horší, zvlášť, když se do toho zapletou masmédia. Pacientka je ve vegetativním stadiu se zjevným poškozením mozku."
"Panebože!" zděsil se doktor Mason. "Máš pravdu; tohle by mohlo být ještě horší, pokud by se rodina začala vyptávat."
"Samozřejmě, že se začnou vyptávat," řekla paní Richmondová. "Musím ti znovu připomenout, že by to mohlo zničit všechno, čeho jsme tu dosáhli."
"To mi nemusíš ani říkat."
"No, tak co tedy uděláš?"

"Nevím, co mám ještě dělat," pokrčil doktor Mason rameny. "Zavoláme sem Harrise." Doktor Mason požádal Patty, aby zavolala Harrise a poprosil ji, aby mu oznámila, hned jak přijde. "Mám v kanceláři Sterlinga Rombauera," řekl paní Richmondové. "Možná by sis mohla poslechnout, co říká o tom medikovi, kterého tu máme na stáži."
"O tom spratkovi?" řekla paní Richmondová. "Když jsem ho nachytala v nemocnici, jak nakukuje do karty Helen Cabotové, měla jsem tisíc chutí ho zaškrtit."
"Uklidni se, pojď dovnitř a poslechni si to," řekl doktor Mason.
Paní Richmondová se neochotně nechala odvést do kanceláře. Sterling vstal, ale paní Richmondová mu řekla, že kvůli ní vstávat nemusí.
Doktor Mason všechny požádal, aby se posadili, a pak Sterlinga vyzval, aby paní Richmondové řekl, co je nového.
"Sean Murphy je zajímavý a složitý člověk," řekl Sterling a pohodlně skřížil nohy. "Žil jakýmsi dvojím životem. Velmi se totiž změnil, když se dostal na Harvard, a přitom se stále držel svých kořenů - pochází z irské dělnické rodiny. A je velmi úspěšný. Zanedlouho se svými přáteli založí společnost, kterou nazvou Oncogen. Jejím cílem bude vyrábět diagnostické a terapeutické prostředky založené na technologii onkogenů."
"Takže je jasné, co bychom měli udělat," řekla paní Richmondová.
"Zvlášť, když uvážíme, že je tak nesnesitelně drzý."
"Nech Sterlinga domluvit," řekl doktor Mason.
"Pokud jde o biotechnologii, je neobyčejně chytrý," pokračoval Sterling. "Vlastně musím říci, že je nadaný. Jedinou jeho slabostí, jak jste už asi uhodli, jsou jeho společenské záležitosti. Nemá příliš velký respekt pro autoritu a dost lidí tím irituje. Už se angažoval v nějaké firmě, kterou pak vykoupil Genentech. A neměl velké problémy se získáním finančních prostředků pro svůj druhý podnik."
"Zdá se mi to být čím dál tím problematičtější," řekla paní Richmondová.
"Není to takové, jak si myslíte," vysvětloval Sterling. "Problém je v tom, že lidé ze Sušity vědí přibližně tolik jako já. Myslím, že Seana budou považovat za potenciální hrozbu pro své investice tady na Forbesově centru. Jakmile to vezmou takhle vážně, budou nuceni jednat. Jsem přesvědčený o tom, že přemístění do Tokia a vyplacení u pana Murphyho zabere. Ale jestli tady zůstane, myslím, že si Sušita rozmyslí jednat o obnovení grantu."
"Pořád nechápu, proč ho nepošleme zpátky do Bostonu," řekla paní Richmondová. "A bude to! Proč takhle ohrožovat naše vztahy se Sušitou?"
Sterling pohlédl na doktora Masona.
Doktor Mason si odkašlal. "Já se na to dívám takhle," řekl. "Nechci se ukvapit. Ten kluk je ohromně šikovný na práci, kterou dělá. Dneska ráno jsem se na něj byl podívat v laboratoři. Má už celou generaci myší, které tolerují glykoprotein. Navíc mi ještě ukázal nějaké slibné krystaly, které

se mu podařilo vypěstovat. Nikdo se s tím ještě takhle daleko nedostal. A to ještě říká, že během týdne bude mít lepší krystaly. Můj problém je, že jsem se vlastně ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny. Naše obchodní vztahy se společností Sušita jsou ještě více ohroženy tím, že jsme jim ještě nedodali jediný produkt. Teď již od nás samozřejmě něco očekávají."
"Jinými slovy chceš říct, že toho spratka potřebujeme, i když tím takhle riskujeme."
"Takhle bych to tedy neřekl," bránil se doktor Mason.
"Tak proč nezavoláš vedení Sušity a nevysvětlíš jim to?" navrhla paní Richmondová.
"To by nebylo právě rozumné," řekl Sterling. "Japonci raději komunikují nepřímo, aby se takovýmhle konfrontacím vyhnuli. Takovýhle přímý přístup by nepochopili. Takový postup by způsobil ještě víc problémů."
"Kromě toho jsem to už naznačil panu Hirošimu," řekl doktor Mason.
"A oni si přesto chtějí Seana Murphyho prošetřit sami."
"Japonští podnikatelé mají velké problémy s nejistotou," dodal Sterling.
"Takže co si o tom klukovi myslíte?" zeptala se paní Richmondová. "Je to špeh? Proto tady je?"
"Ne," řekl Sterling. "Není špeh v tradičním slova smyslu. Zřejmě ho zajímá váš úspěch s meduloblastomem, ale zajímá se o to z vědeckého hlediska, ne z komerčního."
"Dával svůj zájem o léčbu meduloblastomu velmi otevřeně najevo," řekl doktor Mason. "Když jsem se s ním poprvé setkal, byl zjevně zklamaný, když jsem mu řekl, že na tom projektu nebude moci pracovat.
Kdyby byl nějaký špeh, myslím, že by byl nenápadnější. Takovýhle okázalý zájem vzbudí pozornost."

"S tím souhlasím," kývl Sterling. "Je to mladý člověk, motivovaný idealismem a altruismem. Ještě ho nezkazil ten nový komercialismus, který vidíme ve vědě všeobecně a v lékařském výzkumu zvláště."
"Přesto však založil vlastní společnost," zdůraznila paní Richmondová, "to mi připadá dost komerční."
"Ale prodávali své výrobky v podstatě za výrobní cenu," řekl Sterling.
"Motiv výdělku tam původně nehrál žádnou roli, než tedy firmu koupila ta velká společnost."
"Takže jak to vyřešíme?" zeptala se paní Richmondová.
"Sterling bude sledovat situaci, řekl doktor Mason. "Bude nás denně informovat. Bude pana Murphyho chránit před Japonci tak dlouho, dokud pro nás bude přínosem. Jakmile bude mít Sterling pocit, že je Murphy špeh, dá nám ihned vědět. A pak bychom Seana poslali do Bostonu."
"To je ale drahá chůva," řekla paní Richmondová.
Sterling se usmál a souhlasně přikývl. "Miami v březnu je velice příjemné," řekl. "V hotelu Grand Bay je zvlášť krásně."
V domácím telefonu zapraskalo a pak se ozval Pattyin hlas: "Je tu pan Harris."

125

Doktor Mason Sterlingovi poděkoval a naznačil tak, že porada je u konce. Vyprovázel Sterlinga z kanceláře a nechtě musel souhlasit s hodnocením paní Richmondové: Sterling byl drahá chůva. Ale doktor Mason byl přesvědčen o tom, že to jsou dobře investované peníze a díky Howardu Pacovi nebudou mít nouze o další informace.
Harris stál u sekretářčina stolu a doktor Mason ho Sterlingovi ze slušnosti představil. Přitom cítil, že každý z těchto dvou mužů je přesným opakem toho druhého.
Doktor Mason poslal Harrise do své kanceláře, poděkoval Sterlingovi za všechno, co pro ně doposud udělal a požádal ho, aby je průběžně informoval. Sterling to slíbil a odešel.
Doktor Mason se vrátil do kanceláře řešit nastalou krizi. Zavřel za sebou dveře. Viděl, že Harris stále ještě strnule stojí uprostřed místnosti, zlatě lemovanou čepici s koženým štítkem měl zastrčenou pod paží.
"Uklidněte se," řekl doktor Mason, obešel svůj psací stůl a posadil se.
"Ano, pane!" vyhrkl Harris. Ani se nepohnul.
"Tak se proboha posaďte!" řekl doktor Mason, když zjistil, že Harris stále ještě stojí.
Harris se posadil s čepicí stále nacpanou pod paží.
"Asi jste slyšel, že zemřela další pacientka s rakovinou prsu. Tedy prakticky zemřela."
"Ano, pane," řekl Harris ostře.
Doktor Mason pohlédl na šéfa bezpečnostní služby trochu znechuceně.
Na jedné straně oceňoval jeho profesionalitu, ale na druhou stranu ho zlobily jeho vojenské způsoby. Takové způsoby se nehodily do nemocničního zařízení. Ale nikdy si na to nestěžoval, protože předtím, než jim začaly umírat pacientky s rakovinou prsu, nebyl s bezpečnostní službou problém.
"Jak jsem vám již v minulosti řekl," prohlásil, "máme za to, že to musí mít na svědomí nějaký šílenec. Začíná to být nesnesitelné. Musíme to zarazit."
"Požádal jsem vás, abyste se tomuhle problému věnoval především.
Podařilo se vám něco zjistit?"
"Ujišťuji vás, že tomuhle problému věnuji všechnu svou pozornost.
Podle vaší rady jsem pečlivě prozkoumal minulost většiny našeho nemocničního personálu. Kontroloval jsem údaje, které od nich máme. Telefonoval jsem kvůli tomu do stovek nejrůznějších institucí. Zatím se neobjevily žádné nesrovnalosti. Teď budu rozšiřovat pátrání i na další zaměstnance, kteří mají přístup k pacientům. Zkoušeli jsme hlídat pacientky, které se u nás léčí na rakovinu prsu, ale je jich příliš mnoho a nestačíme je všechny neustále sledovat. Možná bychom měli uvažovat o tom, jestli bychom neměli umístit do jejich pokojů bezpečnostní kamery." Harris se nezmínil o svém podezření, že možná existuje nějaké spojení těchto případů se smrtí jedné sestry a s útokem na jinou. Bylo to koneckonců jen podezření.

126

"Snad budeme muset umístit kamery do všech pokojů, kde leží pacientky s rakovinou prsu," řekla paní Richmondová.
"Bylo by to drahé," varoval ji Harris. "Nejde jen o výdaje za kamery a za jejich instalaci, ale budeme potřebovat další zaměstnance, kteří by sledovali monitory."
"Výdaje mohou být pouze akademický problém," poznamenala sestra Richmondová. "Jestli se tenhle problém nepodaří vyřešit a případu se zmocní tisk, tak bychom za chvíli ani nemuseli mít žádnou kliniku."
"Já se na to podívám," sliboval Harris.
"Jestli budete potřebovat ještě nějaké lidi, dejte nám vědět," řekl doktor Mason. "Tohle musíme zarazit."
"Chápu, pane," kývl Harris. Ale nechtěl, aby mu někdo pomáhal. Chtěl na tom pracovat sám. Byla to už věc cti. Přece nad ním nevyhraje nějaký šílený psychopat.
"A co ten útok na ubytovně včera v noci?" zeptala se paní Richmondová. "Dost těžko se mi daří shánět sestry. Nemůžeme si dovolit, aby je někdo přepadal v naší ubytovně."
"Je to poprvé, kdy jsou s bezpečností na ubytovně nějaké problémy," řekl Harris.
"Možná bychom tam přes noc potřebovali nějakou bezpečnostní službu," navrhla paní Richmondová.
"Rád vám sepíšu přehled nákladů," řekl Harris.
"Myslím, že otázka bezpečnosti pacientů je teď důležitější," upozornil doktor Mason. "Raději své úsilí teď

nerozptylujte."
"Ano, pane."
Doktor Mason pohlédl na paní Richmondovou. "Ještě něco?"
Ta zavrtěla hlavou.
Doktor Mason opět obrátil oči na Harrise. "Spoléháme na vás," řekl.
"Ano, pane," řekl Harris a vstal. Automaticky už začínal salutovat ale včas se zarazil.

"To je ale ohromný!" řekl Sean nahlas. Seděl v prosklené kanceláři uprostřed své obrovské laboratoře u prázdného psacího stolu a před sebou měl rozprostřené kopie třiatřiceti karet. Vybral si kancelář pro případ, kdyby se náhodou někdo znenadání objevil. Kdyby se to stalo, Sean by měl dost času schovat karty do nějaké prázdné zásuvky. Pak by předstíral, že něco zapisuje do sešitu, kam si zaznamenával postup pokusu s imunizací myší pomocí glykoproteinu vyvinutého na Forbesově centru.
To, co Seanovi přišlo tak ohromné, byla statistika týkající se případů meduloblastomu. Forbesovo onkologické centrum skutečně dosáhlo v posledních dvou letech stoprocentní remise, což ostře kontrastovalo se stoprocentni úmrtností v osmi předešlých letech. Následná vyšetření dokázala, že po úspěšné léčbě zmizely i velké nádory. Pokud Sean věděl, takovéhle konsistentní výsledky byly v léčbě rakoviny naprosto neslý-

chané, snad až na rakovinu in situ, což byla neobyčejně malá lokalizovaná neoplasie, která mohla být celá vyoperována nebo jinak eliminována.
Bylo to první dopoledne od doby, kdy Sean na kliniku přišel, kdy všechno probíhalo normálně. Nikdo ho neobtěžoval, Hirošiho ani ostatní vědce vůbec nezahlédl. Začal den tím, že naočkoval myši, což mu poskytlo příležitost si přinést do kanceláře kopie zdravotních záznamů. Pak si chvilku pohrál s problémem krystalizace a podařilo se mu vypěstovat pár krystalů, které, jak doufal, doktora Masona nejméně na týden uspokojí. A potom, když si byl celkem jistý, že ho nikdo nebude rušit, se posadil k psacímu stolu do skleněné kanceláře a podíval se konečně na zdravotní karty pacientů.
Nejdřív si všechny karty pročetl, aby získal celkový dojem. Všiml si, že pacienti představují široké spektrum, pokud jde o věk a barvu pleti. Byli mezi nimi pacienti obou pohlaví. Ale nejvíce mezi nimi bylo bílých mužů středního věku, což nebyla pro meduloblastom právě typická skupina.
Sean si říkal, že tahle zkreslení statistiky jsou důsledkem ekonomických vztahů. Forbesovo centrum není laciná klinika. Zdejší pacienti museli mít dostatečné zdravotní pojištění anebo velké prostředky. Všiml si také, že případy pocházejí z různých velkých měst z celých Spojených Států.
Pak ale, snad aby bylo vidět, že všechna zevšeobecnění jsou zavádějící, objevil jeden případ z malého městečka na jihozápadě Floridy jménem Naples. Sean to město kdysi zahlédl na mapě. Bylo to nejjižnější město na východním pobřeží Floridy, severně od národního parku Everglades.
Pacient se jmenoval Malcolm Betencourt a už to byly pomalu dva roky od začátku jeho léčby. Sean si poznamenal jeho adresu a telefonní číslo. Říkal si, že by si s ním možná rád promluvil.
Pokud se týkalo nádorů, Sean si povšiml, že to většinou byly mnohočetné tumory spíš než jediná léze, což bylo neobvyklé. Vzhledem k tomu, že byly mnohočetné, ošetřující lékaři si většinou původně mysleli, že jde o metastatické nádory, které se do mozku rozšířily z nějakého jiného orgánu jako třeba z plic, ledvin nebo tlustého střeva. Ve všech případech byli lékaři překvapeni, když se zjistilo, že léze jsou primární mozkové nádory, které vznikly z nezralých nervových buněk. Sean si také povšiml faktu, že nádory byly agresívní a rychle se zvětšovaly. Pokud by nebyly léčeny, nepochybně by vedly k rychlé smrti.
Pokud šlo o terapii, zjistil Sean, že se u jednotlivých pacientů vůbec neliší. Dávky a frekvence podávání kódovaných léků byly u všech pacientů stejné, i když byly poněkud upraveny podle jejich váhy. Všichni pacienti byli asi týden hospitalizováni a po propuštění chodili na ambulantní vyšetření v intervalech dva týdny, čtyři týdny, dva měsíce, šest měsíců, a pak jednou ročně. Třináct z třiatřiceti pacientů se už dostalo do stadia každoročních kontrol. Následky nemoci byly minimální a byly spojovány s mírnými neurologickými poškozeními, které byly spíše následkem rozrůstajícího se nádoru před léčbou než následkem léčby samotné.

I samotné karty udělaly na Seana velký dojem. Věděl, že se dívá na ohromné bohatství materiálu, které neprobere snad ani za týden.
Byl tak soustředěný, že leknutím téměř vyskočil, když na jeho stole zazvonil telefon. Bylo to poprvé, co mu tam někdo telefonoval.
Zvedl sluchátko a čekal, že to je omyl. K jeho překvapení to však byla Janet.
"Mám ten lék," oznámila stručně.
"Skvělé!"
"Můžeš na mě počkat v bufetu?" zeptala se Janet.
"Samozřejmě," řekl Sean. Věděl že něco není vpořádku. Janetin hlas zněl napjatě. "Co se děje?"
"Všechno je špatně," řekla Janet. "Řeknu ti to, až se uvidíme. Můžeš jít hned teď?"
"Budu tam za pět minut," slíbil Sean.
Schoval všechny karty pacientů, sjel dolů výtahem a prošel krytým mostem do nemocniční budovy. Měl dojem, že ho

sleduje kamera a chtěl zamávat, aby ukázal, že to ví, ale pak pokušení odolal.
Když došel do bufetu, Janet už tam čekala. Seděla u stolu s šálkem kávy před sebou a nevypadala vůbec šťastně.
Sean si sedl na židli proti ní.
"Co se děje?" zeptal se.
"Jedna z mých pacientek je v kómatu," řekla Janet. "Zavedla jsem jí zrovna infúzi. V jednom okamžiku byla v pořádku, v dalším okamžiku nedýchala."
"To mě ale mrzí," řekl Sean. Pohyboval se také v nemocničním prostředí, takže se uměl vžít do Janetiných pocitů.
"Ale aspoň mám ten lék," řekla.
"Bylo to těžké?"
"Spíš psychicky náročné než co jiného," řekla Janet.
"Kde teda je?"
"Mám ho v kabelce," řekla Janet. Rozhlédla se kolem, aby se ujistila, že se nikdo nedívá. "Dám ti ty ampule pod stolem."
"Nemusíš to snad takhle dramatizovat," řekl Sean. "Takovýmhle manévrem na sebe upozorníš víc, než když se budeš chovat normálně a prostě mi ty lahvičky podáš."
"Co ti to udělá, když mi vyhovíš?" řekla Janet a prováděla něco s kabelkou.
Sean ucítil na koleni její ruku. Sáhl pod stůl a Janet mu dala do dlaně dvě lahvičky. Z ohledu k Janet si je nenápadně vsunul do kapes, každou ampuli do jedné. Pak odsunul židli a vstal.
"Seane!" řekla Janet vyčítavým hlasem.
"Co?"
"Musíš být takhle nápadný? Copak nemůžeš pět minut počkat a dělat zatím, jako že se bavíme?"
Sean se posadil. "Vždyť se na nás nikdo nedívá," řekl.
"Jak si můžeš být takhle jistý?" řekla.

BLíZKÝ KONEC /129

Sean začal něco říkat, ale pak si to rozmyslel.
"Nemůžeme se pro změnu bavit o něčem příjemném?" zeptala se Janet.
"Jsem z toho hrozně rozrušená."
"O čem si chceš povídat?"
"Co budeme dělat v neděli," řekla Janet. "Musím si odpočinout od nemocnice a od tohohle napětí. Chci dělat něco hezkýho, abych se trochu zrekreovala."
"Tak jo, jsme domluvený," slíbil Sean. "A teď už jsem celej žhavej, abych byl s tímhle lékem v laboratoři. Bylo by to moc nápadný, když bych teď odešel?"
"Běž!" poručila mu Janet. "Jsi nemožnej."
"Tak ahoj v tom tvým novým bytě na pobřeží," řekl Sean. Rychle odešel, aby Janet neměla čas říct, že ho nezvala. Ohlédl se, zamával a vyšel z bufetu.
Rychle přešel přes krytý most do druhé budovy, dal si ruce do kapes a pevně držel lahvičky. Už se nemohl dočkat, až začne. Díky Janet teď pociťoval badatelské vzrušení, na které se těšil, když se rozhodl, že půjde na stáž do Forbesova centra.

Robert Harris si odnesl lepenkovou krabici se záznamy o zaměstnancích do své malé kanceláře bez oken a postavil ji na podlahu vedle psacího stolu. Posadil se, sundal víko z krabice a vytáhl první desky.
Po rozhovoru s doktorem Masonem a paní Richmondovou šel rovnou na osobní oddělení. S pomocí Henryho Falworthe, vedoucího oddělení, sestavil seznam zaměstnanců, kteří mají přístup k pacientům. Na seznamu byli zaměstnanci, kteří roznášeli jídelní lístky a zapisovali objednávky pacientů, roznášeli jídlo a sbírali pak tácy. Na seznamu byli také údržbáři, kteří z různých důvodů přicházeli do pokojů pacientů. Nakonec se dostal k těm, kteří na klinice uklízeli pokoje, chodby a haly.
Když se to tak dalo dohromady, byl seznam pěkně dlouhý. Harrise bohužel nenapadlo nic jiného, jak situaci řešit, kromě tedy té myšlenky s kamerami v pokojích pacientů. A to, jak věděl, by bylo příliš drahé. Může se zeptat na ceny a sestaví nějaký návrh, ale předem věděl, že pro doktora Masona bude cena nepřijatelná.
Harris měl v úmyslu projít těch asi padesát záznamů rychle a zjistit, jestli něco neupoutá jeho pozornost, jestli mu něco nepřijde divného nebo neobvyklého. Jakmile u nějakého zaměstnance přišel na něco, co vzbuzovalo pochyby, dal jeho desky na hromádku, kterou chtěl detailně probrat první. Harris nebyl psycholog ani doktor, ale myslel si, že člověk, který je tak šílený, že zabíjí pacienty, bude mít ve svých záznamech něco divného.
První desky patřily muži jménem Ramon Concepcion, který na klinice roznášel jídlo. Byl to pětatřicetiletý muž kubánského původu, který od svých šestnácti let pracoval v hotelích a restauracích. Harris si přečetl žádost, kterou vyplňoval při nástupu do práce, a pohlédl na seznam jeho

130

bývalých zaměstnavatelů. Prohlédl si dokonce i jeho zdravotní pojištění.
Neupoutalo ho nic. Hodil desky na zem.
Harris prohlédl krabici karet jednu po druhé. Nic neupoutalo jeho pozornost dokud nedošel k záznamům Garyho

Wanamakera, dalšího zaměstnance, který se staral o jídlo pacientů. Jako minulé zaměstnání Gary uvedl pět let v kuchyni vězení Ribers Island v New Yorku. Na přiložené fotografii Harris uviděl, že muž má hnědé vlasy. Položil desky na kraj stolu.
Po chvíli upoutala Harrisovu pozornost další karta. Tom Widdicomb pracoval jako uklízeč. Harrisovu pozornost upoutal fakt, že Tom měl saniťácký kurs. Přestože před tímto kursem pracoval jako uklízeč, zdálo se Harrisovi divné, že s touto kvalifikací nedělá něco jiného. Tom měl hnědé vlasy. Harris položil jeho záznamy na Wanamakerovy.
Po nějaké době opět přišel na kartu, která upoutala jeho pozornost.
Ralph Seaver pracoval v údržbářském oddělení. Před několika lety seděl ve vězení za znásilnění. Bylo to tady, v jeho záznamech! Dokonce tam byl telefon na sociálního kurátora z Indiany, který ho měl na starosti. Harris nevěřícně potřásl hlavou. Ani nedoufal, že najde takovýhle plodný materiál. Záznamy zdravotnického personálu byly ve srovnání s tím nudné.
Nenašel nic, až na pár problémů s užíváním drog a jedno podezření ze zneužití dítěte. Ale těchto záznamů prošel jen třetinu a už z nich vybral tři, které podle jeho mínění zasluhovaly bližší prozkoumání.

Místo toho, aby si o odpolední přestávce sedla a vypila si kávu, šla Janet dolů do druhého patra na jednotku intenzívní péče. Měla vždycky velkou úctu k sestrám, které tam pracovaly. Nikdy nechápala, jak mohou vydržet to neustálé napětí. Janet to na této jednotce zkusila, když vyšla ze školy.
Práce to byla rozhodně podnětná, nutila ji přemýšlet, ale za pár týdnů se rozhodla, že to není nic pro ni. Bylo tam příliš mnoho napětí a málo skutečného styku s pacienty, kteří většinou nebyli ve stavu, kdy by byli schopni reagovat. Mnoho z nich bylo v bezvědomí.
Janet přistoupila ke Gloriině posteli a pohlédla na ni. Gloria byla stále v kómatu a její stav se nezlepšil, přestože stále ještě dýchala bez mechanické pomoci. Široce dilatované zornice se jí nezúžily; nereagovaly ani na světlo. Ze všeho nejhorší bylo, že EEG ukázalo jen velmi malou mozkovou aktivitu.
U postele seděla nějaká žena a jemně hladila Glorii po čele. Bylo jí asi třicet a v obličeji byla dost Glorii podobná. Janet zvedla hlavu a jejich pohledy se setkaly.
"Vy jste Glorii ošetřovala?" zeptala se žena.
Janet přikývla. Žena u postele byla celá uplakaná.
"Já jsem Marie," řekla. "Gloriina starší sestra."
"Moc mě mrzí, že se tohle stalo," řekla Janet.
"No," povzdechla si Marie. "Třeba je to takhle lepší. Aspoň nebude muset trpět."

Janet kvůli Marii přikývla, ale sama to tak necítila. Gloria ještě mohla nad rakovinou prsu vyhrát, zvláště, když měla ke všemu takový pozitivní, odvážný přístup. Janet už viděla lidi s ještě pokročilejší rakovinou, kteří se se dostali do remise.
Janet přemáhala slzy. Vrátila se do čtvrtého patra a opět se dala do práce. Byl to nejjistější způsob, jak se vyhnout myšlenkám, které by nakonec vyústily ve víru, že je to všechno nespravedlivé. Bohužel nebyla její snaha tak úplně úspěšná a stále před sebou viděla Glorii, jak jí děkuje za to, že jí zavedla infúzi. Ale pak už se nemusela snažit zapomenout. Stala se další tragédie, která se téměř vyrovnala té Gloriině, a Janet úplně vyvedla z míry.
Chvilku po druhé hodině dala Janet injekci pacientce, která měla pokoj v zadní části chodby. Cestou zpátky na sesternu se rozhodla, že se podívá na Helen Cabotovou.
Dopoledne, asi hodinu poté, co jí Janet přidala kódovaný lék do infúze a nastavila rychlost, si Helen začala stěžovat na bolesti hlavy. Janet to dělalo starosti, a tak zavolala doktora Masona a informovala ho o vývoji situace. Ten doporučil minimální léčbu a řekl, aby ho zavolali, kdyby se Helenin stav zhoršil.
Po podání tabletky analgetika bolest hlavy sice nezmizela, ale ani se nezhoršila. Janet se však na Helen chodila dívat pravidelně nejméně jednou za hodinu. Když se ujistila, že se Helen bolest hlavy nezhoršuje a že všechny životní funkce jsou normální, její nervozita se zmírnila.
Teď, skoro ve čtvrt na tři, vcházela Janet do dveří pokoje a polekalo ji, že se Helenina hlava otočila stranou a svezla se z polštáře. Přiblížila se k posteli a zjistila něco ještě znepokojivějšího: Helenino dýchání bylo nepravidelné. Dokonce se i prohlubovalo a vytrácelo způsobem, který signalizoval nějakou vážnou neurologickou disfunkci. Janet zavolala na sesternu a řekla Timovi, že potřebuje okamžitě mluvit s Marjorii.
"Helen Cabotová má Cheyne-Stokesovo dýchání," popsala Helenin stav, když se ve sluchátku ozvala Marjorie.
"Proboha!" zvolala Marjorie. "Zavolám neurologa a doktora Masona."
Janet dala polštář pryč a narovnala Helen hlavu. Pak vzala malou baterku, kterou s sebou stále nosila, a namířila světlo do Heleniných zornic. Nebyly stejné. Jedna byla rozšířená a nereagovala na světlo. Janet se zachvěla. O tomhle kdysi četla. Připadalo jí, že tlak uvnitř Heleniny hlavy vzrostl natolik, že otok mozku působí jeho vtlačení do míšního kanálu, což byl proces, který ohrožoval pacientčin život.
Janet upravila infúzi a to bylo všechno, co v tuto chvíli mohla udělat.
Brzo začali přicházet další. Nejdřív přiběhla Marjorie a další sestry. Pak dorazil neurolog Burt Atherton a anesteziolog Carl Seibert. Doktoři vydávali ostré příkazy, aby snížili tlak v Helenině hlavě. Pak přiběhl doktor Mason, celý udýchaný, jak běžel z výzkumného ústavu.
Janet se s doktorem Masonem nikdy nesetkala, pouze s ním mluvila po

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

telefonu. Oficiálně měl Helenin případ na starosti, ale v této neurologické krizi se obrátil na doktora Athertona. Žádné z okamžitých opatření však neúčinkovalo a Helenin stav se dále zhoršoval. Lékaři dospěli k rozhodnutí, že Helen potřebuje okamžitou operaci mozku. Janet znepokojilo, když zjistila, že se dělají opatření pro Helenin převoz do miamské všeobecné nemocnice.
Proč ji převážejí?" zeptala se Janet Marjorie, když měla volnou chvilku.
"Jsme speciální nemocnice," vysvětlila Marjorie. "Nemáme neurochirurga."
Janet to otřáslo. Náhlý chirurgický zákrok, který Helen potřebovala, vyžadoval rychlost. Byl zapotřebí pouze chirurgický sál a někdo, kdo uměl udělat díru do lebky. Vzhledem k tomu, že na Forbesově klinice dělali biopsie, tyhle možnosti tam museli mít.
Nastaly rychlé přípravy k Heleninu převozu. Přemístili ji z postele na vozík. Janet při tom pomáhala, přehodila Heleniny nohy a pak běžela vedle vozíku a držela láhev s infúzí ve výšce cestou k výtahu.
Ve výtahu se Helenin stav zhoršil. Dýchání, které bylo nepravidelné už v době, kdy Janet vstoupila do pokoje, zcela ustalo. Helenina bledá tvář rychle začala modrat.
Už podruhé toho dne zahájila Janet dýchání z úst do úst. Anesteziolog zatím volal, aby někdo přinesl endotracheální kanylu a Ambu vak do prvního patra, aby je tam měli připravené.
Když se výtah zastavil a dveře se otevřely, jedna ze sester ze čtvrtého patra vyběhla ven. Další držela dveře otevřené. Janet pokračovala v umělém dýchání, dokud ji doktor Seibert jemně neodstrčil. Pak šikovně zavedl endotracheální kanylu. Na tu pak připevnil Ambu vak a začal Helen plnit plíce vzduchem. Modré zbarvení Helenina obličeje se změnilo v průsvitný alabastr.
"Dobrý, tak jedem," zvolal doktor Seibert.
Skupinka rychle vyvezla vozík k ambulanci, sklopila ho a zasunula dovnitř do čekajícího auta. Doktor Seibert nastoupil spolu s Helen, aby jí cestou dával umělé dýchání. Pak se za nimi zabouchly dveře.
Sanitka vyjela s blikajícím světlem a houkající sirénou. Pak zmizela za rohem.
Janet se otočila a pohlédla na Marjorii, která utěšovala doktora Masona s rukou položenou na jeho paži.
"Nemůžu tomu uvěřit," říkal právě doktor Mason zadrhávajícím hlasem. "Asi jsem se na to měl připravit. Tohle se muselo stát. Ale měli jsme s léčením meduloblastomu takové štěstí. S každým dalším úspěchem jsem doufal, že nějaké takovéhle tragédii se nám snad podaří zabránit."
"To je ale chyba těch lidí v Bostonu," řekla paní Richmondová. Objevila se na scéně těsně předtím, než ambulance odjela. "Nechtěli nás poslechnout. Nechali si ji tam příliš dlouho."
"Měli jsme ji dát na jednotku intenzívní péče," řekl doktor Mason. "Ale její stav byl tak stabilní."

"Třeba ji v nemocnici zachrání," doufala Marjorie a pokoušela se dodat všem trochu optimismu.
"Byl by to zázrak," řekl doktor Alberton. "Je jasný, že vznikl otok mozku, působící jeho vtlačení do míšního kanálu."
Janet potlačila nutkání mu říci, aby si takovéhle myšlenky nechal pro sebe. Nesnášela způsob, jakým se někteří doktoři schovávali za lékařský žargon.
Pak se všichni jakoby na neviditelný pokyn otočili a zmizeli v budově.
Jediná Janet zůstala venku. Byla ráda, že může být chvilku sama. Náhle byl kolem takový klid. Pohlédla na trávník a na nádherný obrovský banyan. Za banyanem kvetl nějaký tropický strom, jaký Janet ještě v životě neviděla. Teplý, vlhký, tropický větřík ji hladil po tváři. Ale příjemnou pohodu rušila siréna odjíždějící ambulance. Janet připadalo, že zní jako hrana za Helen Cabotovou.

Tom Widdicomb přecházel z místnosti do místnosti matčina dřevěného domu a střídavě plakal a nadával. Byl tak nervózní, že nevydržel klidně sedět. V jednom okamžiku mu bylo horko, pak zase zima. Bylo mu špatně.
Už na klinice mu bylo tak špatně, že to řekl svému nadřízenému. Ten ho poslal domů s poznámkou, že Tom je celý bledý a třese se.
"Máš celý víkend," řekl mu. "Jdi domů, lehni si a vyspi se z toho. Asi na tebe leze nějaká chřipka."
A tak jel Tom domů, ale nebyl schopný si odpočinout. Dělala mu totiž starosti Janet Reardonová. Dostal málem infarkt, když zaklepala na dveře Gloriina pokoje jen pár minut poté, co Glorii uspal. V naprosté panice utekl do koupelny, přesvědčený o tom, že ho dopadnou. Dokonce byl i tak zoufalý, že vytáhl pistoli.
Ale pak mu zmatek, který v pokoji nastal, umožnil utéci. Dokonce si ani nikdo nevšiml, když vyšel z koupelny. Podařilo se mu nenápadně vyklouznout na chodbu i s kbelíkem.
Problém je v tom, že Gloria je stále ještě naživu. Janet Reardonová ji zachránila a Gloria stále ještě trpí. Teď ji ale má Tom z dosahu, protože ji přemístili na jednotku intenzívní péče, kam Tom nesmí chodit.
Kvůli tomu s ním Alice vůbec nemluvila. Tom ji nepřestával prosit, ale bezúspěšně. Alice věděla, že se Tom ke Glorii nedostane, dokud ji z intenzívní péče nepřemístí zpátky na soukromý pokoj.
A tak zbývala Janet Reardonová. Tomovi připadala jako ďábel, který se tu zjevil, aby zničil život, který si s matkou zařídili. Věděl, že se jí musí zbavit. Pouze teď nevěděl, kam se přestěhovala. Její jméno zmizelo z přehledu na osobním oddělení. Odstěhovala se z ubytovny.
Tom se podíval na hodinky. Věděl, že jí směna končí ve stejnou dobu, jako by končila jemu: ve tři odpoledne. Ale také věděl, že sestry zůstávají na klinice déle kvůli hlášení. Bude muset být na parkovišti, až vyjde. Pak ji bude moci

sledovat domů a tam ji zastřelit. Jestli se mu tohle podaří, Alice určitě přeruší své zatvrzelé mlčení, o tom byl přesvědčen.

134

"Helen Cabotová umřela," opakovala Janet skrz slzy. Jako profesionálka by neměla nad smrtí pacienta plakat, ale dvě tragédie, které se udály během jednoho dne, ji neobyčejně rozcitlivěly. A kromě toho ji zdrtila Seanova reakce. Více ho zajímal fakt, kde je Helenino tělo, než skutečnost, že Helen zemřela.
"Já chápu, že zemřela," řekl Sean konejšivým hlasem. "Nerad bych, aby to vypadalo, že jsem bezcitný. Asi takhle reaguju, abych zakryl bolest, kterou cítím. Helen byla skvělý člověk. Je to taková škoda. A když si člověk pomyslí, že její otec šéfuje jedné z největších softwarových společností světa."
"Co to s tím má společného?" vyhrkla Janet. Setřela si kloubem ukazováčku slzy.
"Moc ne," připustil Sean. "Jenom to, že si smrt nevybírá. Všechny peníze světa člověku nepomůžou."
"Á, náš filosof," řekla Janet suše.
"My Irové, jsme všichni filosofové," řekl Sean. "Jen tak se vyrovnáváme se svým tragickým údělem!"
Seděli v bufetu. Sean slíbil, že se tam s Janet sejde, když ho zavolala.
Bylo to po hlášení, než odjela z kliniky. Řekla mu, že si potřebuje popovídat. Pověděla mu to o Helen Cabotové.
"Nechci tě ještě víc rozrušovat," řekl Sean. "Ale nutně potřebuju vědět, kde je Helenino tělo. Je tady?"
Janet obrátila oči v sloup. "Ne, tady není," řekla. "Ale nevím, kde opravdu je. Ale asi je v nemocnici Miami General."
"Proč by tam bylo?" zeptal se Sean. Nahnul se přes stůl.
Janet celou událost vyprávěla a řekla přitom Seanovi, že ji rozzlobilo, že náhlou kraniotomii neprovedli na Forbesově centru.
"Byla na tom strašně špatně," řekla Janet. "Neměli ji vůbec převážet.
Ani ji nestačili dovézt na sál. Slyšeli jsme, že zemřela na pohotovosti v Miami General."
"Co kdybychom tam teď zajeli?" navrhl Sean. "Rád bych ji našel."
Janet si chvilku myslela, že si Sean dělá legraci. Obrátila opět oči v sloup a čekala, že Sean řekne nějaký ze svých nechutných vtipů.
"Myslím to vážně," řekl Sean. "Možná že budou dělat pitvu. Strašně rád bych získal vzorek jejího nádoru. A když o tom tak přemýšlím, rád bych měl vzorek krve a mozkomíšního moku."
Janet se znechuceně zachvěla.
"Tak pojď," přemlouval ji Sean. "Pamatuj si, že v tomhle jedeme spolu.
Opravdu mě mrzí, že zemřela - vždyť víš, že jo. Ale když už je mrtvá, měli bychom se soustředit na vědu. Ty jsi v uniformě a já v bílém plášti, tak bychom tam neměli mít problémy. Vlastně bychom si měli vzít nějaké stříkačky, jen tak pro případ."
"Pro jaký případ?" zeptala se Janet.
"Pro případ, že bychom je potřebovali," řekl Sean. Spiklenecky mrkl.
"Je důležité být připraven," dodal.

135

Buď byl Sean tak neobyčejně přesvědčivý, anebo Janet byla tak vynervovaná, že ani nemohla odporovat. O patnáct minut později už nastupovala do Seanova isuzu a mířila do nemocnice, ve které nikdy nebyla, v naději, že získá mozkovou tkáň jedné své pacientky, která právě zemřela.

"To je on," ukázal Sterling na Seana předním sklem auta. Wayne Edwards kývl. Wayne byl obrovský Afroameričan, jehož služeb Sterling využíval, když měl nějakou práci na jižní Floridě. Wayne byl bývalý seržant, bývalý policista a bývalý drobný podnikatel, který se dal do bezpečnostních služeb. Své pestré zkušenosti užíval pro podobný účel jako Sterling. Wayne byl soukromý vyšetřovatel a i když se specializoval na rodinné problémy, měl talent i na jiné záležitosti a byl velmi výkonný. Sterling se s ním setkal před několika lety, kdy oba pracovali pro mocného podnikatele z Miami.
"Vypadá jako ostrej hoch," řekl Wayne. Byl hrdý na své okamžité úsudky.
"To myslím je," řekl Sterling. "Byl hvězdou hokejového mužstva na Harvardu a kdyby byl měl zájem, mohl hrát i profesionálně."
"Kdo je ta kočka?" zeptal se Wayne.
"Zřejmě jedna ze sester," řekl Sterling. "O jeho vztazích se ženami nic nevím."
"To je ale kus," řekl Wayne. "A co Tanaka Jamaguči? Viděl jsi ho někdy v poslední době?"
"Ne, neviděl," řekl Sterling. "Ale myslím, že ho uvidím. Můj kontakt na letišti mi oznámil, že letadlo společnosti Sušita právě předložilo letový plán. Poletí do Miami."
"To vypadá na akci," poznamenal Wayne.
"Skoro doufám, že ano," řekl Sterling. "Poskytne nám to příležitost tenhle problém vyřešit."
Wayne opět nastartoval tmavě zelený mercedes s kouřovými skly.
Zvenčí nebylo příliš dobře vidět dovnitř, zvláště v ostrém slunečním světle. Wayne vyjel od obrubníku a namířil si to k východu. Vzhledem k tomu, že se služby v nemocnici střídaly už před půlhodinou, z parkoviště stále ještě vyjíždělo velké množství aut. Wayne pustil několik aut mezi svoje a Seanovo auto. Mířili na sever přes Miami River.

"Na zadním sedadle mám nějaké sendviče a pití v chladicím boxu," ukázal Wayne přes rameno.
"To je chytrý," kývl Sterling. To byla jedna z věcí, které na Waynovi oceňoval. Myslel totiž dopředu.
"Ale, ale," poznamenal Wayne. "To je ale krátkej výlet. Už někam zatáčejí."
"Není tohle taky nějaká nemocnice?" zeptal se Sterling. Naklonil se dopředu, aby si prohlédl budovu, ke které Sean mířil.

136

"Tohle je město nemocnic, člověče. Nemůžeš ujet ani míli, aniž bys do nějaký nenarazil. Jedou do hlavní z nich, do Miami General."
"To je zvláštní," řekl Sterling. "Možná, že ta sestra tady pracuje."
"A jéje," řekl Wayne. "Asi budeme mít společnost."
"Jak to myslíš?" zeptal se Sterling.
"Vidíš toho citrónově zelenýho cadillaca za náma?" zeptal se Wayne.
"Toho by člověk těžko přehlíd."
"Pozoroval jsem ho od doby, co jsme přejeli most přes Miami River," řekl Wayne. "Měl jsem téměř jistotu, že sleduje našeho pana Murphyho.
Nepovšiml bych si ho, ale měl jsem takovouhle káru, když jsem byl mladší.
Akorát že ta moje byla vínově červená. Je to dobrý auto, ale děsně se s ním parkuje."
Sterling a Wayne se dívali, jak Sean se svou společnicí vchází do nemocniční budovy vchodem pro pohotovostní případy. Nedaleko za nimi šel muž, který přijel ve světlezeleném cadillacu.
"Myslím, že můj původní dojem byl správný," řekl Wayne. "Zdá se mi, že tenhle chlápek je na ně ještě přilepenější než my."
"Tohle se mi nelíbí," řekl Sterling. Otevřel dveře a ohlédl se na otlučený cadillac. Pak se sehnul a řekl Waynovi: "Tohle není Tanakův styl, ale nemůžu to riskovat. Jdu dovnitř. Jestli vyjde Murphy, tak ho sleduj. Jestli vyjde první ten muž z cadillacu, sleduj jeho. Budu s tebou v kontaktu přes mobilní telefon."
Sterling chytil přenosný telefon a spěchal za Tomem Widdicombem, který stoupal po schodech ke vchodu do pohotovostního oddělení nemocnice Miami General.

S pomocí uspěchaného lékaře, který jim vysvětlil cestu, Seanovi a Janet netrvalo dlouho, než našli oddělení patologie.
Tam pak Sean vyhledal dalšího lékaře. Řekl Janet, že u lékařů člověk zjistí všechno, co chce vědět o nemocnici.
"Tenhle týden pitvy nedělám," řekl lékař a snažil se odběhnout pryč.
Sean mu zahradil cestu. "Jak zjistím, jestli nějaký pacient půjde na pitvu?" zeptal se.
"Máte číslo jeho karty?" zeptal se lékař.
"Jenom jméno," řekl Sean. "Pacientka zemřela na pohotovosti."
"Tak to ten případ asi pitvat nebudeme," řekl lékař. "Úmrtí na pohotovostním oddělení se většinou přidělují na soudní."
"Jak se to dá zjistit?" trval Sean na svém.
"Jak se ten případ jmenuje?"
"Helen Cabotová."
Lékař ochotně došel k nejbližšímu telefonu a zavolal. Ani ne za dvě minuty zjistil, že Helen Cabotová na programu není.
"Kam posíláte těla?" zeptal se Sean.
"Do márnice," řekl lékař. "Je v podzemí. Jeďte hlavním výtahem do S1
a jděte po červených značkách s velkým M."

137

Když lékař odběhl, Sean se podíval na Janet. "Jsi pro?" zeptal se. "Jestli ji najdeme, budeme s určitostí vědět, co se s ní stane. Třeba se nám podaří sehnat i nějakou tělní tekutinu."
"Když už jsem dojela až sem," řekla Janet rezignovaně.

Tom Widdicomb byl poprvé za celý den klidný. Nejdřív ho rozčililo, když se Janet objevila s nějakým mladým chlápkem v bílém kabátě, ale pak se všechno obrátilo k lepšímu, když ti dva dojeli přímo k Miami General.
Tom tam kdysi pracoval a tak to tam znal od střechy až po sklep. Věděl také, že nemocnice bude v tuto dobu plná lidí, protože právě začínají návštěvní hodiny. A spousty lidí znamenají zmatek. Třeba bude mít příležitost tady a nebude muset Janet sledovat domů. Jestli bude muset zastřelit taky toho chlápka v bílém plášti, tak má chudák prostě smůlu.
Sledovat ty dva v nemocnici nebylo právě lehké, zvlášť když pak šli na patologii. Tom už si myslel, že je ztratil, a chtěl se vrátit na parkoviště, aby hlídal alespoň jejich isuzu, ale pak se znovu objevili.
Janet k němu přišla tak blízko že se bál, že ho určitě musí poznat. Zpanikařil, ale naštěstí se nepohnul. V obavě, že Janet začne ječet tak jako tenkrát ve Forbesově ubytovně, stiskl pevně pistoli v kapse. Jestli vykřikne, tak ji bude muset zastřelit na místě.
Ale Janet od něj odvrátila pohled, aniž by zareagovala. Zřejmě ho nepoznala. Tom se teď cítil bezpečnější a sledoval je z větší blízkosti.
Dokonce s nimi sjel dolů v jednom výtahu.

Janetin přítel stiskl tlačítko do S1 a Tom byl přímo nadšený. Ze všech míst v nemocnici Miami General se mu sklepní prostory zamlouvaly nejvíc.
Když pracoval v nemocnici, rád se tam dolů vkradl, aby se podíval do márnice nebo aby si v klidu přečetl noviny. Chodby tohoto labyrintu znal jako své boty.
Tomova úzkost, že ho Janet pozná, se vrátila, když v prvním poschodí vystoupili všichni až na jednoho doktora a údržbáře v uniformě. Ale ani teď si ho Janet nevšimla.
Výtah dojel do sklepa a doktor i údržbář zatočili doprava a rychle zmizeli. Janet a Sean se krátce zastavili a podívali se na obě strany. Pak zahnuli doleva.
Tom čekal ve výtahu, dokud se dveře nezačaly zavírat. Pak je rozrazil, vyšel ven a sledoval dvojici ve vzdálenosti asi dvaceti metrů. Dal si ruku do kapsy a uchopil pistoli. Dokonce i položil ukazováček na spoušť.
Čím dál šel Sean s Janet od výtahu, tím víc to Tomovi vyhovovalo.
Tohle bylo perfektní místo na to, co se chystá provést. Nemohl uvěřit svému štěstí. Vcházeli do sklepních prostor, kam lidé málokdy přicházeli. Jediným zvukem tu byly jejich kroky a tiché syčení páry v trubkách.

"Tady mi to připomíná Hades," řekl Sean. "Nevím, nevím, jestli jsme se náhodou neztratili."

138

"Od té poslední značky s velkým M ale nebyly žádné odbočky," uklidňovala ho Janet. "Myslím, že jdeme dobře."
"Proč jsou asi márnice na takových osamocených místech?" ptal se Sean. "I světlo tu už začíná být mizerný."
"Asi je sem dobrý příjezd pro auta," řekla Janet. Ukázala před sebe.
"Támhle je další značka. Jsme na správné stopě."
"Chtějí si ty svoje omyly uklidit co nejdál," vtipkoval Sean. "Nebyla by to moc dobrá reklama, kdyby měli márnici hned u vchodu."
"Zapomněla jsem se tě zeptat, jak jsi pochodil s tím lékem, co jsem ti sehnala."
"Moc daleko jsem se nedostal," přiznal Sean. "Jen se mi podařilo nasadit gelovou elektroforézu."
"To mi teda hodně řekne," ušklíbla se Janet sarkasticky.
"Je to vlastně jednoduché," vysvětloval Sean. "Mám podezření, že se ten lék skládá z proteinů, protože to musí být nějaká forma imunoterapie.
A vzhledem k tomu, že proteiny mají elektrický náboj, pohybují se v elektrickém poli. Když je dáš do speciálního gelu, pohybují se podle své velikosti. Chci zjistit, kolik je tam proteinů a jaká je jejich přibližná molekulární váha. To je první krok."
"Hlavně ať z toho zjistíš dost, aby to stálo za to úsilí, když jsem ten lék obstarávala," řekla Janet.
"Doufám, že si nemyslíš, že teď už máš s obstaráváním léků padla," varoval ji Sean. "Příště potřebuju lék, který dostává Louis Martin."
"Myslím, že už to podruhé nepůjde," řekla Janet. "Už žádné ampule rozbíjet nemůžu. To už by mě určitě začali podezírat."
"Zkus nějakou jinou metodu," řekl Sean. "A kromě toho nepotřebuju toho léku zas tak moc."
"Myslela jsem si, že když ti přinesu celou ampuli, tak ti to bude stačit."
"Chci srovnat léky různých pacientů," řekl Sean. "Chci zjistit, v čem se liší."
"Myslím, že se neliší," řekla Janet. "Když jsem šla do kanceláře sestry Richmondové pro další ampuli, vzala ji z velké zásoby stejných lahviček.
Měla jsem dojem, že je léčí pomocí dvou stejných léků."
"Tohle neberu," řekl Sean. "Každý nádor je jiný, pokud jde o antigeny, i když to je stejný druh nádoru. Stejný typ rakoviny od jednoho člověka se bude svými antigeny lišit od stejného typu rakoviny jiného pacienta.
A když vlastně vznikne jako nový nádor u téhož člověka, bude mít jiné antigeny. A rozdílné nádory vyžadují rozdílné protilátky."
"Možná, že používají stejný lék do doby, než provedou biopsii," řekla Janet.
Sean se na ni podíval s novým respektem. "To je možné," řekl.
Nakonec zahnuli za roh a ocitli se před velkými těžkými dveřmi. Kovový štítek ve výši hrudníku hlásal: Márnice. Nepovolaným vstup zakázán.
Vedle dveří bylo několik vypínačů.
"A jéje," řekl Sean. "Nejspíš nás čekali. Tohle je dost děsnej patentní zámek. A já jsem si nevzal nástroje."

139

Janet natáhla ruku a škubla dveřmi. Otevřely se.
"Beru to zpátky. Asi nás dneska nečekali."
Z místnosti zavanul chladný vzduch a ofoukl jim nohy. Sean cvakl vypínači. Zlomek vteřiny se nic nedělo. Pak se rozsvítilo ostré zářivkové světlo.
"Až po tobě," řekl Sean galantně.
"Tohle byl tvůj nápad," řekla Janet. "Jen jdi první."
Sean vkročil dovnitř a Janet ho ihned následovala. Ve výhledu jim bránilo několik širokých betonových pilířů, ale místnost byla zřejmě veliká. Byly tam porůznu rozestavěné staré vozíky a na každém leželo zakryté tělo. Podle

teploměru na dveřích tam byla teplota 48.
Janet se zachvěla. "Mně se to nelíbí."
"To je ale obrovská místnost," poznamenal Sean. "Buď ti architekti měli nízké mínění o schopnostech lékařského personálu, anebo plánovali nějakou národní katastrofu."
"Tak se do toho dejme," řekla Janet, objímajíc se rukama. Studený vzduch byl vlhký a pronikal do morku kostí. Bylo to tam cítit jako v plesnivém sklepě, který byl léta zavřený.
Sean odhrnul jedno prostěradlo: "Jé, ahoj," řekl. Díval se do zkrvavené tváře nějakého dělníka ze stavby. Ještě byl v pracovních šatech. Sean ho zase zakryl a šel dál.
Janet s odporem prohlížela nebožtíky na druhé straně.
"Škoda, že ty nebožtíci nejsou podle abecedního pořádku," prohodil Sean.
"Seane," zavolala na něj Janet, protože byli dost daleko od sebe, "myslím, že máš dost nechutný humor."
Pokračovali dál v hledání na opačných stranách.
"No tak, Helen," volal Sean. "Vylez, ať jsi, kde jsi."
"Tohle je děsně bezcitné," řekla Janet.

Tom Widdicomb byl plný vzrušeného očekávání. I jeho matka dokonce přerušila dlouhé mlčení, aby mu řekla, jak je to od něj chytré, že sledoval Janet a jejího přítele do nemocnice Miami General. Tom se v márnici dobře vyznal. A pro to, co se chystal udělat, nemohl najít lepší místo.
Tom došel k izolovaným dveřím a vytáhl pistoli z kapsy. Držel ji v pravé ruce, levou rukou otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Janet ani jejího přítele neviděl, a tak vešel do márnice a nechal za sebou zaklapnout dveře.
Neviděl ty dva, ale slyšel je. Jasně slyšel Janet, jak říká tomu muži v bílém plášti, aby mlčel.
Tom uchopil mosaznou kličku těžkého zámku na dveřích a pomalu ji otočil. Západka potichu zapadla. V době kdy pracoval v Miami General, se tenhle zámek nikdy nepoužíval. Pochyboval, jestli k němu vůbec existuje klíč. Tím, že zamkl, zajistil, že je nikdo nebude obtěžovat.
"Ty jsi ale chytrý muž," zašeptala mu Alice.
"Dík, mami," šeptl Tom.
Držel pistoli v obou rukách tak, jak to viděl v televizi, a šel pomalu

kupředu, k nejbližšímu betonovému pilíři. Podle hlasů těch dvou poznal, že jsou těsně za tímto pilířem.

"Někteří z těchhle lidí už tu leží dost dlouho," řekl Sean. "Vypadá to, jako že je tu někdo zapomněl."
"Myslela jsem si to samé," souhlasila Janet. "Neřekla bych, že je tu tělo Helen Cabotové. Bylo by když tak u dveří. Vždyť zemřela teprve před pár hodinami."
Sean se s ní chystal souhlasit, když vtom zhasla světla. Vzhledem k tomu, že v místnosti nebyla žádná okna a dveře byly pevně utěsněné, nebyla uvnitř pouhá tma, bylo tam absolutně černo, jako na dně černé díry.
Jakmile světla zhasla, ozval se výkřik, který jim rval uši, a pak následovalo hysterické vzlykání. Sean si nejdřív myslel, že je to Janet, protože nevěděl, kde stála, když je obklopila tma, ale pak poznal, že vzlykání přichází zpoza pilíře u dveří.
Takže Janet to není, myslel si Sean, kdo to tedy může být?
Hrůza byla nakažlivá. Přestože by Seana normálně takováhle náhlá tma nevyvedla z míry, v kombinaci se šíleným skučením ho to téměř dohánělo k panice. Jenom starost o Janet způsobila, že neztrácel klid.
"Nesnáším tmu!" vykřikl hlas náhle mezi vzlyky. "Pomozte mi někdo."
Sean nevěděl, co má dělat. Ze stejného směru, jako se ozývalo naříkání, zazněly zvuky zoufalého zmatku. Vozíky narážely jeden na druhý a těla padala na zem.
"Pomozte mi," zaječel hlas.
Sean uvažoval o tom, že promluví, aby toho ubožáka uklidnil, ale nemohl se rozhodnout, jestli je to dobrý nápad nebo ne. Tak byl raději zticha.
Pak se ozval zvuk vozíků narážejících o sebe, a následovala dutá rána, jak někdo vrazil do dveří. Pak se ozvalo kovové cvaknutí.
Na okamžik osvítil prostor kolem pilíře proužek světla. Zahlédl Janet, jak stojí s rukama přitisknutýma k ústům. Byla jen asi šest metrů od něj.
Pak se na ně znovu snesla tma jako tlustá deka. Tentokrát se žádné děsivé zvuky neozvaly.
"Janet?" zavolal Sean tiše. "Jsi v pořádku?"
"Ano," odpověděla. "Co to proboha bylo?"
"Pojď směrem ke mně," řekl Sean. "Já jdu taky k tobě."
"Tak dobře," řekla Janet.
"Tady je to šílený," řekl Sean. Mluvil, aby k sobě snadněji našli cestu.
"A to jsem si myslel, že u Forbesů je to divný, ale proti tomuhle je to houby."
Konečně se jejich tápající ruce setkaly. Ruku v ruce se proplétali mezi vozíky směrem ke dveřím. Sean vrazil botou do nějakého těla na zemi.
Upozornil Janet, že je bude muset překročit.
Z tohohle budu mít celý život noční můry," stěžovala si Janet.
"Je to horší než nějaký horor v kině," řekl Sean.

141

Narazili do zdi. Šli podél ní, dokud se nedostali ke dveřím. Sean je otevřel a oba se vypotáceli na chodbu. Mrkali v náhlém světle.
Sean vzal Janetinu tvář do dlaní. "Moc mě to mrzí," řekl.
"Život s tebou není nikdy nudný," poznamenala Janet. "Ale tohle nebyla tvoje chyba. A kromě toho jsme se dostali ven. Pojďme teď odsud."
Sean ji políbil na špičku nosu. "Přesně tohle si myslím."
Trochu si dělali starosti, že nenajdou cestu k výtahům, ale jejich obavy byly neopodstatněné. Za pár minut už nastupovali do Seanova auta a vyjížděli z parkoviště.
"To je ale úleva," řekla Janet. "Máš představu, co se to tam uvnitř dělo?"
"To nevím," pokrčil Sean rameny. "Bylo to děsně divný. Jako by to bylo nastražený, aby nás to vyděsilo k smrti. Třeba tam ve sklepě žije nějaký strašidlo a to takhle všechny děsí."
Vyjížděli právě z parkoviště, když vtom Sean sešlápl brzdu tak náhle, že se Janet musela chytit, aby se neudeřila.
"Co zas?" zeptala se.
Sean ukázal prstem. "Podívej se, co máme támhle. To je ale šikovný.
V tamhleté cihlové budově je soudní. Neměl jsem tušení, že je tak blízko.
To musí být znamení osudu. Helenino tělo bude určitě tam. Co říkáš?"
"Nejsem z toho nadšená," přiznala Janet. "Ale když už jsme tady.. "
Sean zajel na parkoviště a pak společně vešli do moderní budovy.
Uvnitř pak přistoupili k informacím. Srdečná černá žena u pultu se jich zeptala, jestli jim může nějak pomoci.
Sean jí vysvětlil, že je medik a Janet zdravotní sestra. Zeptal se, jestli by nemohli mluvit s někým ze soudního.
"S kým?" zeptala se sestra.
"Což takhle s ředitelem?" navrhl Sean.
"Šéf tu není, odjel z města," řekla žena. "Chtěli byste mluvit s jeho zástupcem?"
"Skvělý," řekl Sean.
Po krátkém čekání mohli projít vnitřními skleněnými dveřmi a pak do rohové kanceláře. Zástupce ředitele se jmenoval doktor John Stasin. Byl vysoký asi tak jako Sean, ale na rozdíl od něj byl velmi drobný. Vypadal, že ho skutečně potěšilo, že se Janet se Seanem zastavili.
"Pomoc studentům je jedna z našich nejdůležitějších činností," řekl.
"Jsme rádi, když profesionální zdravotníci mají aktivní zájem o naši práci."
"Máme zájem o určitého pacienta," řekl Sean. "Je to žena menuje se Helen Cabotová. Zemřela dnes odpoledne na pohotovostním oddělení nemocnice Miami General."
"To jméno mi nic neříká," řekl doktor Stasin. "Počkejte moment já zavolám dolů." Zvedl telefon, řekl větu, ve které se vyskytovalo Helenino jméno, kývl, řekl párkrát "jo" a pak zavěsil. Všechno to proběhlo neobyčejně rychle. Bylo jasné, že pan doktor Stasin není žádný louda.

142

"Přivezli ji sem před pár hodinami," řekl pak. "Ale nebudeme ji pitvat."
"Proč ne?" zeptal se Sean.
"Ze dvou důvodů. Za prvé měla prokázanou rakovinu mozku a její lékař je ochoten to označit za příčinu smrti. A za druhé rodina vyjádřila silnou averzi vůči pitvě. Za těchto okolností máme dojem, že je lepší pitvu neprovádět. I když si to veřejnost nemyslí, většinou respektujeme přání rodiny, pokud samozřejmě není podezření z nějaké nečisté hry nebo pokud není silný náznak, že pitva nějakým způsobem poslouží veřejnému dobru."
"Je šance, že bychom mohli získat nějaké vzorky tkání," zeptal se Sean.
"Pokud nebudeme dělat pitvu, tak ne," řekl doktor Stasin. "Pokud bychom ji dělali, odstraněné tkáně by vám samozřejmě byly k dispozici.
Vzhledem k tomu, že pitvu provádět nebudeme, vlastnická práva patří rodině. A kromě toho už tělo vyzvedli zaměstnanci Emersonovy pohřební služby. Někdy během zítřka ho mají odvážet do Bostonu."
Sean poděkoval doktoru Stasinovi za to, že jim věnoval svůj čas.
"Ale to je v pořádku," řekl. "Jsme tady každý den. Jen klidně zavolejte, kdybychom vám mohli pomoci."
Sean a Janet šli zpátky k autu. Slunce zapadalo a dopravní špička byla v plném proudu.
"To byl ale ohromně ochotný člověk," řekla Janet.
Sean pouze pokrčil rameny. Opřel si čelo o volant.
"Jde na mě z toho deprese," řekl. "Všechno je proti nám."
"Jestli by někdo měl propadat melancholii, tak jsem to já," řekla Janet, když viděla, jak je Sean náhle skleslý.
"Melancholie je v irské povaze," řekl Sean. "To mi nemůžeš upřít.
Možná že mi tyhle problémy mají něco naznačit, jako třeba že bych si to měl namířit zpátky do Bostonu a dělat nějakou opravdovou práci! Neměl jsem sem vůbec jezdit."
"Pojď si dát něco k jídlu," řekla Janet. Chtěla změnit téma hovoru.
"Mohli bychom zase jít do té kubánské restaurace na pláži."
"Ani nemám hlad," řekl Sean.

"Trochu arroz con pollo ti udělá dobře, věř mi."

Tom Widdicomb měl rozsvícena všechna světla v domě, přestože venku ještě tma nebyla. Ale věděl, že se brzo setmí, a ta myšlenka ho děsila.
Neměl tmu rád. Přestože už to bylo celé dlouhé hodiny po té příhodě v márnici v Miami General, stále ještě se třásl. Jeho matka mu kdysi udělala něco podobného; bylo mu asi šest. Rozzlobil se, když mu řekla, že už si nemůže přidat zmrzlinu, a vyhrožoval jí, že řekne učitelce ve škole, že spolu spí, pokud mu ještě nedá zmrzlinu. Matka reagovala okamžitě - zavřela ho přes noc do komory. To byla Tomova nejhorší životní zkušenost. Od té doby měl hrůzu ze tmy a z malých místností.
Tom neměl tušení, proč světla v márnici zhasla. Když však nakonec

našel cestu ke dveřím a otevřel je, téměř se srazil s nějakým mužem v obleku s kravatou. Protože Tom stále ještě držel pistoli v ruce, muž ucouvl a poskytl tak Tomovi příležitost utéci. Pak ho sice honil, ale Tom mu lehce zmizel v síti tunelů, chodeb a spojovacích místností, které tak dobře znal. Když pak Tom nakonec vycházel z opuštěných sklepních dveří, které vedly na parkoviště, muž nebyl nikde v dohledu.
Stále plný paniky běžel Tom k autu, nastartoval a zamířil si to k výjezdu z parkoviště. Obával se, že člověk, který ho honil ve sklepě, se dostal na parkoviště rychleji než on, a proto se pozorně díval, když vyjížděl. Vzhledem k tomu, že na parkovišti v tu dobu mnoho aut nebylo, všiml si zeleného mercedesu téměř okamžitě.
Tom přejel výjezd z parkoviště a zamířil k jinému, který byl velmi zřídka používaný. Když viděl, že zelený mercedes jede za ním, bylo mu jasné, že je sledován. Soustředil se na to, aby zelené auto ztratil v odpolední dopravní špičce. Díky semaforu a několika autům, které se dostaly mezi ně, se mu podařilo ujet. Asi půlhodiny jezdil náhodně sem tam, aby se ujistil, že už ho nikdo nesleduje. Až pak se vrátil domů.
"Neměl jsi vůbec chodit do Miami General," nadával si Tom, aby to matka slyšela. "Měl jsi zůstat venku, počkat, a pak ji sledovat domů."
Tom ještě stále neměl tušení, kde Janet bydlí.
"Alice, řekni mi něco!" vykřikl. Ale Alice neřekla ani slůvko.
Napadlo ho jedině to, že počká, až Janet půjde v sobotu z práce. Pak ji bude sledovat. Bude opatrnější. Potom ji zastřelí.
"Uvidíš, mami," řekl Tom směrem k mrazáku. "Však uvidíš."

Janet měla pravdu, přestože Sean nebyl ochoten to přiznat. Obzvlášť dobře mu udělaly maličké šálky kubánské kávy. Dokonce zkusil kávu pít tak, jak to viděl u lidí od sousedního stolu. Házel ji do sebe jako panáky alkoholu a polykal velké doušky silné, husté, sladké tekutiny.
Měla velmi intenzívní chuť a téměř okamžitě v něm vzbuzovala mírnou euforii.
Další věc, která Seanovi pomáhala dostat se ze skleslé nálady, byl Janetin pozitivní přístup k celé situaci. Navzdory špatnému dni a příhodě v nemocnici Miami General nepropadla poraženecké náladě. Připomněla Seanovi, že za ty dva dny toho dosáhli poměrně dost. Měli třiatřicet karet pacientů léčených na meduloblastom a podařilo se jí získat dvě ampule toho tajného léku. "Myslím, že je to docela hezký úspěch," řekla Janet.
"Při téhle rychlosti se té léčbě ve Forbesově centru musíme dostat rychle na kloub. No tak, nebuď smutnej. Vždyť my to zvládnem!"
Spojené síly kofeinu a Janetina nadšení Seana přesvědčily.
"Pojď zjistíme, kde je ten Emersonův pohřební ústav," řekl.
"Proč?" Janet jeho návrh polekal.
"Můžeme se projet kolem," řekl Sean. "Třeba pracují dlouho do noci.
Třeba nám dají nějaké vzorky."
Pohřební ústav byl na North Miami Avenue poblíž městského hřbitova

a parku. Byla to dobře udržovaná dvoupatrová viktoriánská budova se střešními okny. Byla natřena na bílo a měla šedou břidlicovou střechu.
Na třech stranách dům lemovala široká veranda. Člověk měl dojem, že to kdysi býval soukromý dům.
Okolí domu příliš příjemné nebylo. Vedlejší budovy byly postaveny z betonu, na jedné straně stál obchod s lihovinami a na druhé straně pohřební služby byl obchod s potřebami pro instalatéry. Sean zaparkoval u nákladové rampy.
"Myslím, že nemají otevřeno," pohlédla Janet na budovu.
"Mají ale rozsvíceno," řekl Sean. V přízemí kromě verandy svítila všechna světla. V poschodí byla naprostá tma.
"Myslím, že to zkusím."
Sean vystoupil z auta, vyšel po schodech k domu a zazvonil. Když nikdo neotvíral, nahlédl do oken. Podíval se i do oken po stranách domu, pak došel k autu, nasedl a nastartoval motor.
"Kam jedeme teď?" zeptala se Janet.
"Zpátky do toho železářství," řekl Sean. "Potřebuju ještě nějaký nářadí."
"Tohle se mi moc nezdá," řekla.
"Vysadím tě u tvýho bytu," navrhl Sean.

Janet neřekla ani slovo. Sean nejdřív dojel k bytu na Miami Beach, zajel k obrubníku a zastavil. Cestou vůbec nepromluvili.
"Co přesně chceš dělat?" zeptala se nakonec Janet.
"Pokračovat v hledání Helen Cabotové," řekl Sean. "Nebude mi to trvat dlouho."
"Ty se chceš vloupat do té pohřební služby?" zeptala se Janet.
"Já se tam vloudím," řekl Sean. "To zní líp. Chci jen pár vzorků. Už nemůžu ničemu uškodit, Helen je přece mrtvá."
Janet zaváhala. V té chvíli už měla otevřené dveře a jednu nohu položenou na chodníku. Seanův plán se jí sice zdál šílený, ale cítila se do určité míry zodpovědná. Jak už Sean několikrát zdůraznil, celý tenhle podnik byl vlastně její nápad. A kromě toho si myslela, že by se z toho zbláznila, kdyby jen tak seděla doma a čekala na něj. Dala nohu zase zpátky do auta a řekla Seanovi, že si to rozmyslela, a že přece jen pojede.
"Pojedu s tebou jako hlas rozumu," řekla.
"Jsem pro."
V železářství Sean koupil diamant na řezání skla, přísavné držadlo na zdvihání velkých kusů skla, ostrý nůž, malou elektrickou pilu a chladící box. Pak se stavil v obchodě, kde koupil led do chladicího boxu a nějaké pití. Znovu nastartoval, a jel zpátky k Emersonovu pohřebnímu ústavu a zaparkoval opět u nákladové rampy.
"Myslím, že tady počkám," řekla Janet. "A mimochodem, mám dojem, že ses zbláznil."
"Můžeš si myslet, co chceš," řekl Sean. "Já si o sobě spíš myslím, že jsem cílevědomý."
"Mrazicí box s pitím!" poznamenala Janet. "Jako by sis myslel, že jedeme na nějaký piknik."

145

Sean zvedl balík s nástroji a chladicí box a vyšel na verandu pohřební služby.
Janet se dívala, jak Sean nahlíží do oken. Kolem jelo několik aut oběma směry. Janet ohromoval Seanův klid. Jako by věřil, že je neviditelný.
Dívala se na něj, jak jde k postrannímu oknu u zadní části budovy a pokládá pytel. Sehnul se a vytáhl nějaké nářadí.
"Sakra!" řekla Janet. Otevřela rozzlobeně dveře auta, vyšla po schodech na verandu a obešla ji až k místu, kde Sean pilně pracoval. Měl už na okenní tabulce připevněné přísavné držadlo.
"Rozmyslela sis to?" zeptal se Sean, aniž by se na Janet ohlédl. Objel diamantem obvod okna.
"Z tohohle šílenství jsem úplně paf," řekla Janet. "To se mi snad jenom zdá, že děláš takovýhle věci."
"Vzpomínám si na starý dobrý časy," řekl Sean. Rázně zatáhl za přísavné držadlo a položil velký kus skla na dřevěnou podlahu verandy.
Naklonil se dovnitř a řekl Janet, že poplašné zařízení na okně je velmi jednoduché, jak si ostatně myslel.
Sean se naklonil dovnitř s nástroji a chladicím boxem a postavil je na podlahu. Pak prolezl oknem a naklonil se znovu ven.
"Jestli nechceš jít dovnitř, tak by bylo lepší, kdybys zůstala v autě," řekl.
"Hezká holka, která se v tuhle dobu potlouká po verandě pohřebního ústavu, by mohla upoutat pozornost. Může mi to pár minut trvat, než najdu Helenino tělo."
"Pomoz mi!" řekla Janet a snažila se po Seanově vzoru prolézt oknem.
"Pozor na okraje skla!" varoval ji Sean. "Jsou jako břitva."
Když byla Janet uvnitř, zdvihl Sean nástroje a podal Janet chladicí box.
"To je od nich hezké, že nám nechali rozsvíceno," řekl.
V první místnosti, do které vstoupili, byly vystaveny rakve. Bylo jich tam osm, víka měly otevřená. Za úzkou chodbou byla kancelář. Vzadu se po celé šířce budovy táhla místnost, kde se provádělo balzamování. Okna tu byla zatažena těžkými závěsy.
Uviděli čtyři balzamovací stoly z nerezu. Na dvou ležely zahalené mrtvoly. První z nich byla silná žena, která vypadala téměř tak, jako že spí, až na velký, hrubě zašitý řez ve tvaru Y na těle. Byla po pitvě.
Sean přešel ke druhému tělu a zdvihl prostěradlo.
"Konečně," vydechl. "Tady je."
Janet k němu přistoupila a duševně se připravila na to, co uvidí. Ale nebyl to tak hrozný pohled, jak čekala. Stejně jako ta druhá žena, i Helen Cabotová vypadala klidně, jako by spala. Měla lepší barvu než zaživa.
Nebyla tak strašně bledá jako v posledních dnech.
"To je smůla," poznamenal Sean. "Už je nabalzamovaná. Budu muset oželet vzorek krve."
"Vypadá tak přirozeně," řekla Janet.
"Musí tady být dobří balzamovači," řekl Sean. Pak ukázal na velkou prosklenou skříňku. "Podívej se, jestli bys tam nenašla nějaké jehly a skalpel."

146/ RoBiN cooK

"Jakou velikost?"
"Nejsem vybíravý," řekl Sean. "Čím delší jehly, tím lepší."
Sean zapojil pilu do zásuvky. Když ji zapnul, dělala příšerný rámus.
Janet našla množství injekčních stříkaček, různé jehly, dokonce i šicí materiál a gumové rukavice. Ale skalpely neobjevila žádné. Položila všechny věci, které našla, na stůl.
"Nejdřív vezmeme trochu mozkomišního moku," řekl Sean a natáhl si rukavice.

Janet mu pomohla otočit Helen na bok, aby mohl jehlu vpíchnout do lumbální oblasti mezi dva obratle.
"Bude to bolet jen chvilinku," vtipkoval Sean a pohladil Helen po boku.
"Prosím tě, Seane," řekla Janet. "Nedělej si legraci. Už takhle jsem z toho dost smutná."
K vlastnímu překvapení nabral Sean mozkomíšní mok hned na první pokus. Předtím si to vyzkoušel pouze několikrát na živých pacientech.
Naplnil injekční stříkačku, nasadil na ni kryt a dal ji do ledu v chladicím boxu. Janet položila Helen zase na záda.
"Teď přijde to nejhorší," řekl Sean a přistoupil opět k balzamovacímu stolu. "Předpokládám, že už jsi viděla pitvu."
Janet přikývla. Viděla sice pitvu, ale zvlášť příjemná zkušenost to nebyla. Duševně se připravovala. Sean si zatím chystal, co potřeboval.
"Skalpely tam nebyly?" zeptal se.
Zavrtěla hlavou.
"Ještě dobře, že jsem koupil tenhle nůž. Vzal nůž do ruky, provedl incizi od ucha k uchu a obnažil lebku.
Palpoval otvor po kraniotomii na levé straně Heleniny lebky, který udělali v nemocnici Boston Memorial, a pak hledal otvor na pravé straně, který měli před dvěma dny udělat ve Forbesově centru.
"To je divné," řekl. "Kde sakra je ta druhá díra po kraniotomii?"
"Neztrácejme čas," řekla Janet. Byla sice nervózní, už když sem přišli, ale teď její úzkost vzrůstala minutu po minutě.
Sean se stále pokoušel najít druhý otvor po kraniotomii, ale nakonec to vzdal.
Vzal do ruky pilu a pohlédl na Janet. "Ustup. Třeba se na to nebudeš chtít dívat. Tohle nebude moc hezký."
"Jen už dělej," řekla Janet.
Sean vsunul pilu do otvoru po kraniotomii a spustil ji. Téměř mu vylétla z ruky. Bylo vidět, že to nebude tak jednoduché, jak si Sean představoval.
"Budeš muset přidržovat hlavu," řekl Janet.
Janet hlavu uchopila a marně se pokoušela ji udržet v klidu, zatímco Sean bojoval se vzpírající se pilou. S velkými obtížemi se mu nakonec podařilo lebeční kost odříznout, ale na několika místech se mu nepodařilo zabránit poškození mozku.
To je ale nechutný," řekla Janet.
"No, není to ta pravá pila," připustil Sean. "Museli jsme improvizovat."
To, co následovalo, bylo téměř stejně obtížné. Nůž, který si přinesl, byl

mnohem větší než skalpel, a Seanovi dělalo obtíže jej vsunout pod mozek, aby mohl přeříznout míchu a mozkové nervy. Pak mozek vyňal.
Vyndal pití z chladicího boxu a položil mozek na led uvnitř. Pak jednu plechovku otevřel a nabídl Janet. Na čele mu stály kapky potu.
Janet odmítla. Dívala se jak dlouze pije, a s údivem potřásla hlavou.
"Někdy se na tebe koukám a říkám si, že to snad není možný."
Náhle oba zaslechli sirénu. Janet zpanikařila a hnala se k místnosti, kde byly vystaveny rakve, ale Sean ji zadržel.
"Musíme odsud vypadnout," zašeptala Janet naléhavě.
"Ne," řekl Sean. "Nejeli by sem se sirénou. To musí být něco jiného."
Zvuk sirény sílil. Janet cítila, že jí srdce buší stále rychleji. Když už siréna zněla tak, že je těsně u domu, charakter zvuku se náhle změnil.
"Dopplerův jev," řekl Sean. "Perfektní ukázka."
"Prosím tě," žadonila Janet. "Pojdme. Už máme, co si chtěl."
"Musíme to tu uklidit," řekl Sean. "Tohle by měla být tajná akce."
Položil plechovku s pitím. "Podívej se, jestli nenajdeš nějaké koště nebo mop. Já dám Helen zase do pořádku, aby nikdo nic nepoznal."
Janet udělala, oč ji Sean požádal, přestože byla hrozně nervózní. Zuřivě pracovala. Když byla hotová, Sean ještě podkožními stehy sešíval Helenin skalp. Janet byla překvapena. Na Helenině těle nebylo nic vidět.
Odnesli nářadí a chladicí box zpátky do místnosti, kde byly vystavené rakve.
"Vylezu ven první a ty mi podej ty věci," řekl Sean. Skrčil se a prolezl oknem.
Janet mu podala oknem všechno, co s sebou měli.
"Potřebuješ pomoct?" zeptal se Janet, sám měl plné ruce.
"Myslím, že ne," řekla Janet. Nebylo přece tak těžké vlézt dovnitř.
Sean se vydal k autu a měl co dělat, aby všechno unesl.
Janet se omylem chytila okraje skla. Spěchala, aby už byla venku a zapomněla přitom na Seanovo předchozí varování. Sklo ostré jako břitva jí rozřízlo čtyři prsty, až ucukla bolestí. Pohlédla na ruku a uviděla šrám, ze kterého prýštila krev. Sevřela pořezanou ruku a tiše zaklela.
Rozhodla se, že bude mnohem lehčí a méně nebezpečné, když otevře okno. Nemělo smysl znovu riskovat, že se pořeže. Bezmyšlenkovitě otočila kličku a pootevřela okno. Okamžitě se ozvalo poplašné zařízení.
Vylezla pracně oknem a rozběhla se za Seanem. Doběhla k autu těsně poté, co Sean uložil chladicí box na zadní sedadlo. Současně skočili na přední sedadlo a Sean nastartoval motor.
"Co se stalo?" zeptal se a vyjížděl s autem od chodníku.
Zapomněla jsem na to poplašné zařízení," přiznala Janet. "Otevřela jsem okno. Promiň. Říkala jsem ti, že tohle není nic

pro mne."
"No, to je jedno," řekl Sean. A na první křižovatce zatočil doprava.
Namířil na východ. "Než někdo zareaguje, tak budeme dávno pryč."
Sean však neviděl muže, který vyšel z obchodu s lihovinami. Ten na poplašné zařízení zareagoval okamžitě a viděl, jak Sean s Janet nastupují

148

do auta. Také se dobře podíval na číslo Seanova isuzu. Vrátil se do obchodu a číslo si honem zapsal, než je zapomene. Pak zavolal městskou policii v Miami.
Sean zajel zpátky k Forbesově centru, aby si tam Janet mohla vzít své auto. Než zastavili na parkovišti, Janet se už trochu uklidnila. Sean zaparkoval vedle auta, které měla vypůjčené z půjčovny. Janet otevřela dveře a vystoupila.
"Jedeš hned ke mně domů?" zeptala se.
"Zajdu ještě do laboratoře. Chceš jít taky?"
"Musím jít zítra do práce," připomněla mu Janet. "A kromě toho jsem měla dlouhý den. Jsem unavená. Ale mám strach tě pustit z dohledu."
"Nebude mi to trvat dlouho," řekl Sean. "Tak pojď. Chci zařídit jen pár věcí. A kromě toho je zítra sobota a pojedeme na ten výlet, jak jsem ti slíbil. Vyrazíme hned, jak budeš mít po práci."
"Vypadá to, že už ses rozhodl, kam pojedeme," řekla Janet.
"To jo," kývl Sean. "Pojedeme přes národní park Everglades do městečka Naples. Slyšel jsem, že je to tam moc hezký."
"Tak jo, platí," řekla Janet a zabouchla dveře. "Ale dneska mě musíš dovézt domů nejpozději do půlnoci."
"To nebude problém," řekl Sean a přejel na parkoviště vyhrazené pracovníkům z vědeckého výzkumu.

"Aspoň že letadlo společnosti Sušita ještě neodletělo z Washingtonu," řekl Sterling. Seděl v kanceláři doktora Masona. Byl tam také Wayne Edwards, doktor Mason a Margaret Richmondová. "Nevěřím, že Tanaka něco podnikne, dokud tady to letadlo nebude mít a nebude ho moct použít," dodal.
"Ale řekl jste, že Seana někdo sleduje," řekl doktor Mason. "Kdo to je?"
"Doufal jsem, že nám to budete moci vysvětlit," divil se Sterling. "Máte představu, proč by měl pana Murphyho někdo sledovat? Wayne si toho všiml, když jsme přejížděli přes Miami River."
Doktor Mason pohlédl na paní Richmondovou a pokrčil rameny, pak obrátil zrak zpátky na Sterlinga. "Mohl by tohohle záhadného člověka zaměstnávat Tanaka?"
"To pochybuju," zavrtěl Sterling hlavou. "To není Tanakův styl. Kdyby to byl on, Sean by prostě zmizel. Nijak by ho předem nevaroval. Bylo by to hladké a profesionální. Ten člověk, který Seana sledoval, byl rozcuchaný.
Měl na sobě zmuchlanou košili bez kravaty, špinavé kalhoty. A rozhodně se nechoval jako profesionál, jakého by Tanaka najal."
"Řekněte mi přesně, co se stalo," žádal doktor Mason.
"Sledovali jsme Seana a tu mladou ošetřovatelku z parkoviště Forbesovy kliniky asi ve čtyři hodiny," řekl Sterling.
"Ta sestra bude Janet Reardonová," vmísila se do hovoru paní Richmondová. "Ti dva jsou přátelé z Bostonu."

149

Sterling přikývl. Pokynul Waynovi, aby si to jméno zapsal. "Musíme se na ni taky podívat. Je důležité vyloučit, že pracují spolu."
Sterling popsal, jak Seana a tu sestru sledoval do nemocnice Miami General, a že řekl Waynovi, aby sledoval toho neznámého muže v hnědém, kdyby vyšel první.
Doktora Masona překvapilo, že Sean se svou přítelkyní šli do márnice.
"Co tam proboha dělali?"
"To jsem taky doufal, že nám budete moci vysvětlit," řekl Sterling.
"Nemám vůbec ponětí," zavrtěl hlavou doktor Mason. Znovu pohlédl na paní Richmondovou. Ta také zavrtěla hlavou.
"Když ten záhadný muž vešel za panem Murphym a slečnou Reardonovou do márnice," pokračoval, "zahlédl jsem ho jen zběžně. Ale měl jsem dojem, že drží pistoli. Později se ukázalo, že jsem měl pravdu. V každém případě jsem měl obavy o bezpečí pana Murphyho, a tak jsem běžel ke dveřím márnice. Tam jsem zjistil, že jsou zavřené zevnitř."
"To je ale strašné," řekla paní Richmondová.
"Mohl jsem udělat jen jedinou věc," řekl Sterling. "Zhasl jsem světla."
"To je ale nápad," řekl doktor Mason, "skvělý nápad."
"Jen jsem doufal, že se ti lidé tam uvnitř navzájem nezraní, dokud nepřijdu na způsob, jak otevřít dveře," řekl Sterling.
"Ale nebylo zapotřebí něco dělat. Ten člověk v hnědém oblečení měl zřejmě silnou fobii ze tmy. Za chvilku z místnosti vyrazil a byl zjevně rozčilený. A tehdy jsem zřetelně viděl tu jeho pistoli. Rozběhl jsem se za ním, ale bohužel jsem měl na nohou boty s koženými podrážkami, takže jsem byl ve značné nevýhodě ve srovnání s jeho sportovní obuví. Kromě toho to vypadalo, že zná dokonale terén. Když už mi bylo jasné, že jsem ho ztratil, rozběhl jsem se do márnice. Ale to už byli Sean se slečnou Reardonovou také pryč."
"A sledoval Wayne toho muže v hnědém?" zeptal se doktor Mason.
"Snažil se," řekl Sterling.
"Ztratil jsem ho," přiznal Wayne. "Byla zrovna dopravní špička a měl jsem smůlu."

"Takže teď nemáme vůbec představu, kde Sean Murphy je," zasténal doktor Mason. "A máme problém navíc s tím neznámým útočníkem."
"Nechali jsme tam jednoho kolegu pana Edwardse hlídat před Forbesovou ubytovnou," řekl Sterling. "Vím, jak je důležité, abychom ho objevili."
Telefon na stole doktora Masona náhle zazvonil. Doktor Mason zvedl sluchátko.
"Tady je Juan Suarez z bezpečnostní služby," řekl hlas v telefonu.
"Žádal jste mně, abych vám oznámil, kdyby se objevil Sean Murphy.
Právě sem přišel s nějakou sestrou a šli nahoru do pátého patra."
"Děkuji, Juane, řekl doktor Mason s úlevou. Položil sluchátko. "Sean Murphy je v bezpečí," oznámil. "Právě přišel na kliniku, zřejmě aby naočkoval ty své myši. To je ale nadšení pro práci. Řeknu vám, ten kluk je skvělej a stojí nám za tyhle všechny trable."

150

Bylo po desáté hodině večer, když Robert Harris odcházel z bytu Ralpha Seavera. Ralph nebyl právě kooperativní. Nestál o to, aby Harris znovu vytahoval na světlo fakt, že byl kdysi v Indianě zavřený za znásilnění.
Řekl, že je to prastará historie. Harrise tohle prohlášení nijak zvlášť nepřesvědčilo, ale v duchu Seavera odepsal ze seznamu podezřelých už ve chvíli, kdy ho uviděl. Útočník byl popisován jako nepříliš vysoký muž střední postavy. Seaver měřil skoro metr devadesát a mohl vážit nějakých sto dvacet kilo.
Harris nastoupil do tmavomodrého Fordu a uchopil poslední desky ze seznamu podezřelých. Tom Widdicomb bydlel v Hialeah, což nebylo odsud daleko. Bylo sice už dost pozdě, ale Harris se rozhodl, že se tam alespoň zajede podívat. Jestli bude rozsvíceno, zazvoní. Jinak to nechá na ráno.
Harris už se na Toma Widdicomba telefonicky vyptával. Zjistil, že Tom úspěšně složil zkoušku pro saniťáky. Harris zavolal na bývalé Tomovo pracoviště, ale majitel firmy mu příliš mnoho informací neposkytl. Řekl, že naposled, když podal informaci o svém zaměstnanci, mu někdo rozřezal pneumatiky u dvou sanitek.
Telefonát do nemocnice Miami General byl přece jen o trochu úspěšnější. Vedoucí osobního oddělení řekl, že pan Widdicomb odešel z nemocnice po vzájemné dohodě. Muž řekl, že pana Widdicomba osobně neznal, že pouze čte ze záznamů, které tam o něm mají.
Harris si také promluvil s Glenem, vedoucím úklidové čety ve Forbesově centru. Glen řekl, že podle jeho názoru je Tom spolehlivý, ale mívá často nesrovnalosti se svými kolegy. Řekl také, že Tom pracuje lépe sám.
Poslední místo, kam Harris volal, bylo k veterináři jménem Maurice Springborn. Telefonní číslo však bylo zrušeno a na informacích jiné číslo neměli. Takže Harris celkem vzato neobjevil nic, co by svědčilo proti Tomovi. Vyjel do čtvrti Hialeah a hledal ulici Palmetto Line, číslo 18, ale příliš optimistický nebyl.
"No, aspoň se tam svítí," řekl Harris, když zajížděl k chodníku před špatně udržovaným domem. Na rozdíl od ostatních domů v sousedství byl dům Toma Widdicomba rozsvícený jako vánoční stromeček. Všechna světla zářila do tmy.
Harris vystoupil z auta a zadíval se na dům. Bylo to neobvyklé, kolik světla z něj vycházelo. Keře o tři domy dál vrhaly ostré stíny. Harris šel po příjezdové cestě a všiml si, že na dopisní schránce je jméno Alice Widdicombová. Uvažoval, jak je s Tomem příbuzná.
Vyšel po schodech na verandu a stiskl zvonek. Čekal a zatím si prohlížel dům. Byl natřený vybledlými pastelovými barvami. Rámy oken a dveří potřebovaly nový nátěr, a to dost nutně.
Když na zvonění nikdo nereagoval, Harris znovu zmáčkl zvonek a položil přitom ucho na dveře, aby se ujistil, že zvonek skutečně funguje. Slyšel jeho zvuk zcela zřetelně. Dalo se těžko uvěřit, že nikdo není doma a všechna světla jsou přitom rozsvícena.

151

Po třetím zazvonění to Harris vzdal a vrátil se k autu. Neodjel hned, ale sedl si do auta, pozoroval dům a uvažoval, co může někoho vést k tomu, aby svůj dům takhle jasně osvětloval. Už chtěl nastartovat motor, když vtom uviděl u okna v obýváku nějaký pohyb. Pak si toho všiml znovu.
Někdo v domě rozhodně pohnul závěsem. Ať to byl kdokoliv, rozhodně se pokoušel zahlédnout Harrise.
Ten nezaváhal ani okamžik, vystoupil z auta a znovu došel k domu.
Opřel se o zvonek, ale přesto nikdo neotevřel.
Harris se znechuceně vrátil k autu. Z přenosného telefonu zavolal Glenovi, aby si ověřil, jestli Tom Widdicomb má přijít zítra do práce.
"Ne, pane," řekl Glen svým jižanským přízvukem. "Má přijít do práce až v pondělí. A to je dobře. Dneska mu nějak nebylo dobře. Vypadal strašně. Poslal jsem ho dřív domů."
Harris Glenovi poděkoval a pak zavěsil. Pokud Widdicombovi nebylo dobře a ležel v posteli, proč měl rozsvícena všechna okna? Bylo mu skutečně tak špatně, že ani nemohl jít otevřít? A kde byla Alice, ať už to byl kdokoliv?
Harris odjížděl pryč a uvažoval, co by teď měl dělat. U Widdicombů se dělo něco divného. Mohl sice jet zpátky a dům hlídat, ale to se mu zdálo přehnané. Místo toho se rozhodl, že se zítra ráno vrátí a zkusí Toma Widdicomba zahlédnout. Glen mu řekl, že Tom je středně veliký, střední postavy a má hnědé vlasy.
Harris si povzdechl. Vysedávání před domem Toma Widdicomba sice nesplňovalo jeho představu hezké soboty, ale byl zoufalý. Měl dojem, že by měl raději pokročit ve vyšetřování smrti těch pacientek s rakovinou prsu, pokud tedy má

v úmyslu být i nadále zaměstnancem Forbesova centra.

Sean si při práci tiše pohvizdoval, byl to obraz spokojeného soustředění.
Janet ho pozorovala z vysoké stoličky, podobné té, na které seděl on. Před Seanem stálo nejrůznější laboratorní sklo. V takových tichých chvilkách připadal Sean Janet nejhezčí. Tmavé vlnité vlasy mu spadaly do skloněné tváře a vypadaly skoro žensky ve srovnání s jeho tvrdými, mužnými rysy. Janet si prohlížela jeho husté obočí a rovný nos. Tmavomodré oči měl upřené na průhledný plastový tác, který držel v silných, ale šikovných prstech.
Vzhlédl a podíval se zpříma na Janet. Jasné oči mu jen zářily. Viděla, jak je vzrušený. V tom okamžiku do něj byla hrozně zamilovaná, a dokonce i nedávná příhoda v pohřebním ústavu ji na okamžik přestala strašit. Přála si, aby ji Sean vzal do náruče a řekl jí, že ji má rád a že s ní chce strávit zbytek života.
"Hele, tyhlety první fotografický desky jsou ohromně zajímavý," řekl Sean a v okamžiku rozbil Janetinu fantazii. "Pojď se podívat!"
Janet odstrčila svou stoličku od laboratorního stolu. V tuhle chvíli ji elektroforetogramy vůbec nezajímaly, ale měla dojem, že se nedá nic

dělat. Nemohla přece Seanovi zkazit jeho nadšení. Byla ale přece jen zklamaná, že on nevycítil její zamilovanou náladu.
"Tohle je vzorek z té větší ampule," vysvětloval Sean. "Je to redukující gel, takže podle kontroly se pozná, že obsahuje jediný komponent, jehož molekulární váha je 150 000 daltonů."
Janet přikývla.
Sean vzal druhou desku a podal ji Janet. "Ale ten lék z malé ampule je jiný. Jsou zde tři různé proužky, což znamená, že lék obsahuje tři různé složky. Všechny tři mají mnohem menší molekulovou váhu. Řekl bych, že velká ampule obsahuje nějaké imunoglobulinové protilátky, zatímco malá ampule pravděpodobně obsahuje cytokiny."
"Co to je cytokin?" zeptala se Janet.
"Je to druhové označení," řekl Sean a vstal ze stoličky. "Pojď se mnou.
Musím si zajít pro nějaké chemikálie."
Šli po schodech a Sean přitom dál vysvětloval. "Cytokiny jsou proteinové molekuly produkované buňkami imunitního systému. Fungují v komunikaci mezi buňkami, dávají pokyny jako například kdy růst, kdy provádět svou funkci, nebo kdy se mají připravit na invazi virů, bakterii nebo dokonce rakovinných buněk. Vědci pěstují lymfocyty pacientů s rakovinou in vitro spolu s cytokinem zvaným interleukin 2, a pak tyto buňky zase naočkují pacientovi. V některých případech s tím měli velice dobré výsledky."
"Ale ne tak dobré jako Forbesovo centrum s těmi případy meduloblastomu."
"Tak dobré rozhodně ne," přikývl Sean.
Sean naložil svoji i Janetinu náruč různými chemikáliemi a vydali se zpátky do laboratoře.
"V biologii je teď vzrušující období," řekl Sean. "Devatenácté století bylo období chemie, dvacáté století období fyziky. Ale jednadvacáté století bude patřit molekulární biologii, a tam se spojí všechny tři oborychemie, fyzika a biologie. Bude to mít ohromné výsledky, jako když ožije nějaká scifi. Vlastně už to teď začíná a můžeme výsledky vidět."
Než došli do laboratoře, Janet už byla hluboce zaujatá a zapomněla na hrozné věci, které během dne zažila, i na únavu. Seanovo nadšení bylo nakažlivé.
"Co budeme teď s těmi léky dělat?" zeptala se.
"To moc nevím," přiznal Sean. "Asi bychom se měli podívat, jestli nezjistíme nějakou reakci mezi tou neznámou protilátkou z té velké lahvičky a nádorem Helen Cabotové."
Sean Janet požádal, aby mu vyndala nůžky a skalpel ze zásuvky, u které stojí. Sám si donesl chladicí box k umývadlu, natáhl si gumové rukavice, vyňal z boxu mozek a opláchl ho. Zpod umývadla vytáhl prkénko na krájení a mozek na ně položil.
"Doufám, že nebudu mít problémy s nalezením toho nádoru," řekl.
"Nikdy jsem ještě nic takového nedělal. Podle toho rentgenu, který jí dělali v Bostonu, má ten největší nádor v levém temporálním laloku. Asi

bych měl zkusit najít ten. Dělali tam jeho biopsii." Sean si natočil mozek tak, aby poznal přední část od zadní. Pak udělal několik řezů do temporálního laloku.
"Mám úplně nepřekonatelné nutkání dělat vtipy o tom, co právě dělám," řekl.
"Nech toho, prosím tě," okřikla ho Janet. Těžce snášela skutečnost, že tohle je mozek člověka, kterého znala a nedávno s ním mluvila.
"Tohle ale vypadá slibně," řekl Sean. Roztáhl okraje poslední icize.
Vespodu byla poměrně hustá, žlutě vyhlížející tkáň s malými, ale viditelnými dutinkami.
Sean požádal Janet, aby mu pomohla. Natáhla si tedy gumové rukavice a držela okraje řezu od sebe a Sean zatím nůžkami odebral vzorek nádoru.
"Teď musíme oddělit buňky," řekl, dal vzorek do fyziologického roztoku a pak přidal enzymy. Postavil baňku stranou a nechal enzymy působit.
"Teď musíme charakterizovat tenhle imunoglobulin," řekl a pozdvihl větší z lahviček s neznámým obsahem. "Na tohle

máme test zvaný ELISA, ve kterém užíváme komerčně vyrobené detekční protilátky, abychom identifikovali specifické typy imunoglobulinů." Položil velkou lahvičku na laboratorní stůl a vzal do ruky plastový tác, ve kterém bylo devadesát šest maličkých kulatých důlků. Do každé jamky dal jiný typ detekční protilátky a nechal je navázat. Zbývající vazebná místa zablokoval albuminem bovinného séra. Nakonec dal do každé jamky malé množství neznámé látky.
"Teď musím zjistit který detekční antigen na tu neznámou látku reagoval," řekl a vymyl jamky od všech stop neznámé látky, která nereagovala. "Teď přidáme do každého důlku stejný detektor, který tam původně byl, ale tentokrát s přidaným enzymem, který způsobí barevnou reakci."
Sean pracoval a přitom neustále Janet vysvětloval, co dělá. Slyšela kdysi o tomto testu, ale nikdy neviděla jeho provádění v praxi.
"A máme to!" řekl Sean, když se jedna z prohlubní zbarvila stejnou nafialovělou barvou, jakou měla jedna z šestnácti jamek na konci desky.
"Neznámá látka už není neznámá. Je to lidský imunoglobulin zvaný IgGl.
"Jak ho ve Forbesově centru udělali?" zeptala se Janet.
"To je dobrá otázka," řekl Sean. "Řekl bych, že technikou monoklonálních protilátek. Ačkoliv není vyloučeno, že použili rekombinantní DNA techniku. Problém ovšem je, že je to velká molekula."
Janet měla matnou představu o čem to Sean mluví a rozhodně ji zaujala metoda zjišťování, co ty neznámé látky vlastně jsou, ale náhle už nebyla schopna překonat fyzické vyčerpání. Podívala se na hodinky a pochopila, proč je takhle unavená. Byla skoro půlnoc.
S rozpačitým pocitem, že ruší Seana v jeho nadšení, které navíc v podstatě sama způsobila, natáhla ruku a položila mu ji na paži. Sean držel v ruce mikropipetu a dělal test pro druhou neznámou látku.
"Máš představu, kolik je hodin?" zeptala se ho.
Sean pohlédl na hodinky. "Páni, že ale ten čas letí, když se člověk dobře baví."

154

"Musím jít zítra do práce," poznamenala Janet. "Musím se trochu vyspat. Nejspíš pojedu sama napřed domů."
"V tuhle dobu ne," řekl Sean. "Nech mě jen dokončit, co tu mám rozdělaného, a pak jen udělám bleskový imunofluorescenční test, abych zjistil sílu reakce mezi IgGl a Heleninými rakovinnými buňkami. Bude to trvat jen pár minut."
Janet neochotně souhlasila. Ale už nebyla schopna sedět na vysoké stoličce, a proto si ze zasklené kanceláře přitáhla křeslo. Ani ne po půl hodině Seanovo nadšení opět vzrostlo. Test ELISA odhalil ve druhé neznámé látce tři cytokiny: interleukin 2, což byl, jak Sean vysvětlil Janet, růstový faktor T-lymfocytů; faktor alfa, způsobující nekrózu tkáně, který stimuloval určité buňky, aby zabíjely cizí buňky jako například rakovinné; a konečně interferon gama, což byla látka, která jakýmsi způsobem aktivovala celý imunitní systém.
"Nejsou to právě T buňky, které mizí při AIDS?" zeptala se Janet.
Dělalo jí stále větší obtíže zůstat vzhůru.
"Správně," řekl Sean. Držel v ruce několik sklíček, na která nanesl fluorescenční testy protilátek s různými roztoky neznámého imunoglobulinu. Dokonce i bez mikroskopu viděl silnou reakci. Jedno ze sklíček vsunul pod fluorescenční mikroskop a podíval se do okuláru.
"Páni!" vykřikl. "To je neuvěřitelné. I v obrovském zředění jedna ku deseti tisícům tahle protilátka IgGl reaguje s tím nádorem neskutečně rychle. Janet, pojď se na to mrknout!"
Když Janet nereagovala, Sean vzhlédl od mikroskopu a viděl, že sedí schoulená v křesle. Tvrdě usnula.
Sean se okamžitě cítil provinile. Neuvědomil si, jak Janet musí být vyčerpaná. Vstal, protáhl si unavené paže a přistoupil k ní. Jak tak na ni zeshora pohlížel, připadala mu jako spící andílek. Cítil touhu ji políbit, ale místo toho jí jemně zatřásl ramenem.
"Pojď," zašeptal. "Musíme tě uložit."
Janet už seděla v Seanově autě a měla zapnutý bezpečnostní pás, když vtom si ospale vzpomněla na své vlastní auto. Řekla to Seanovi.
"Nejsi na řízení moc unavená?" zeptal se jí.
Zavrtěla hlavou. "Chci svoje auto," řekla tónem, který vylučoval další diskusi.
Sean zajel k nemocnici a Janet vystoupila. Nastartovala své auto a Sean ji nechal jet první. Vyjeli na ulici a Sean byl tak soustředěný na Janet, že si ani nevšiml tmavě zeleného Mercedesu, který je se zhasnutými světly pomalu sledoval.

155

Sobota
6. března 4: 45
Sean byl okamžitě bdělý, jen co otevřel oči.
Už se nemohl dočkat, až se dostane do laboratoře a bude moci odhalit další podrobnosti o záhadné léčbě meduloblastomu. Ta trocha práce, kterou se mu podařilo v noci udělat, ho jen navnadila. Přestože bylo ještě hrozně brzo, vstal z postele, osprchoval se a oblékl.
Když už byl připravený jet do laboratoře, šel po špičkách do temné ložnice a jemně do Janet strčil. Věděl, že bude chtít spát až do poslední chvíle, ale potřeboval jí něco říci.
Janet se obrátila a zamumlala: "To už je čas vstávat?"

"Ne," zašeptal Sean. "Ale já jedu do laboratoře. Můžeš ještě chvilku spát. Chtěl jsem ti ale připomenout, aby sis zabalila věci na ten výlet do Naples. Chci jet hned odpoledne, jak skončíš v práci."
"Mám dojem, že máš ještě nějaké postranní úmysly," protírala si Janet oči. "Co je vlastně v Naples?"
"To ti řeknu cestou, až tam pojedeme," řekl Sean. "Když vyrazíme rovnou z Forbesova centra, vyhneme se tak dopravě v Miami. Moc si toho s sebou neber. Budeš potřebovat jen nějaké šaty na dnešní večeři, plavky a džíny. A ještě něco. . " dodal Sean a naklonil se nad ní.
Janet mu pohlédla do očí.
"Rád bych, abys dneska dopoledne obstarala trochu léku, který dostává Louis Martin."
Janet se zprudka posadila. "No to je skvělý!" řekla sarkasticky. "Jak si asi myslíš, že to udělám? Vždyť jsem ti řekla, jak bylo těžký vzít ty Heleniny léky."
"Uklidni se," řekl Sean. "Tak to aspoň zkus. Mohlo by to být důležitý.
Říkala jsi, že ty léky všechny pocházejí ze stejné zásoby. Já chci dokázat, že to není možný. Nepotřebuju toho moc, jenom trošku z tý větší lahvičky.
Stačí i jen pár kubických centimetrů."
"Tenhle lék ale kontrolujou víc než narkotika," stěžovala si Janet.
"Tak co kdybys to rozředila fyziologickým roztokem?" navrhl Sean.
"Znáš přece ten starej trik, jak rodičům upiješ z láhve a pak to doleješ vodou. Nepoznají, že se koncentrace léku změnila."
Janet se zachvěla. "A nemyslíš, že by to mohlo pacientovi ublížit?"
"Nevím, jak by mohlo," řekl Sean. "Ty dávky určitě nemusejí být tak přesný."
"Tak dobře, já to zkusím," řekla Janet neochotně. Strašně nerada Marjorii nějak obelhávala.
"Prosím tě o to," řekl Sean a políbil Janet na čelo.
"Teď už nebudu moct usnout," stěžovala si Janet Seanovi, který už mířil ke dveřím.
"O víkendu to určitě dospíme," slíbil jí.
Sean šel ke svému autu. Na východě byl teprve slabý náznak vycházejícího slunce a na západě stále ještě svítily hvězdy, jako by byla půlnoc.
Odjížděl od chodníku a už se v duchu zabýval prací, která ho čeká

v laboratoři. Vůbec si nevšímal svého okolí, takže ani tentokrát neviděl tmavě zelený mercedes, který se zařadil do proudu aut kus za ním.
V mercedesu seděl Wayne Edwards a volal mobilním telefonem Sterlinga Rombauera do hotelu Grand Bay.
Po třetím zazvonění sluchátko ospalý Sterling zvedl.
"Vyšel z doupěte a míří na západ," řekl Wayne. "Nejspíš do Forbesova centra."
"Dobrý," řekl Sterling. "Jeď za ním. Já za tebou přijedu. Před půlhodinou mě informovali, že letadlo společnosti Sušita právě letí na jih."
"Vypadá to, že už to začíná," řekl Wayne.
"Taky mám ten dojem," souhlasil Sterling.

Anne Murphyová měla zase depresi. Charles sice domů přijel, ale druhý den musel opět odjet. A teď, když byl pryč, jí byt připadal zoufale prázdný.
Charles byl tak příjemný společník, byl ohromně klidný a člověk z něj cítil, jak je blízko Bohu. Anne byla stále ještě v posteli a uvažovala, jestli už má vstávat, když vtom někdo zazvonil.
Anne sáhla po županu a zamířila do kuchyně. Nikoho nečekala, ale ty dva předešlé návštěvníky, kteří se přišli vyptávat na Seana, vlastně také nečekala. Vzpomněla si na svůj slib, že cizím lidem nebude nic vykládat o Seanovi ani o Oncogenu.
Zmáčkla tlačítko telefonu a zeptala se návštěvníka před domem: "Kdo je tam?"
"Bostonská policie," odpověděl nějaký hlas.
Anne otevřela bzučákem dveře a mráz jí přitom běhal po zádech. Byla přesvědčená, že tahle návštěva znamená, že se Sean zase spustil jako dříve.
Rychle si pročísla vlasy a šla ke dveřím. Stáli za nimi muž a žena, oba oblečeni v uniformách bostonské policie. Anne ani jednoho z nich ještě nikdy neviděla.
"Promiňte, že vás obtěžujeme, paní," řekla policistka a ukázala svou průkazku. "Já jsem policistka Hallihanová a tohle je strážmistr Mercer."
Anne pevně svírala klopy županu, aby se nerozevíral. Když byl Sean ještě chlapec, policie u nich několikrát byla. Tahle návštěva vyvolala nepříjemné vzpomínky.
"Co se děje?" zeptala se Anne.
"Jste Anne Murphyová, matka Seana Murphyho?" zeptala se policistka Hallihanová.
Anne přikývla.
"Jsme tu na žádost policie z Miami," řekl strážmistr Mercer. "Víte, kde váš syn Sean právě je?"
"Je ve Forbesově centru v Miami," řekla Anne. "Co se stalo?"
"To nevíme," řekla policistka Hallihanová.
"Má tam nějaké problémy?" zeptala se Anne a předem se bála odpovědi.

157

"Skutečně o něm žádné informace nemáme," řekla policistka Hallihanová. "Máte tu na něj adresu?"
Anne došla ke stolku v předsíni, na kterém stál telefon, opsala adresu ubytovny Forbesova centra a podala ji policistům.
"Děkuji, paní Murphyová," řekla policistka. "Jste moc hodná, že jste nám pomohla."
Anne zavřela dveře a opřela se o ně zády. V duchu věděla, že se stalo přesně to, čeho se obávala. Miami mělo na Seana špatný vliv, jak to čekala; a Sean už měl zase potíže.
Jakmile se dala trochu dohromady, hned zavolala Brianovi domů.
"Sean už má zase nějaké trable," vyhrkla hned jak se Brian ozval v telefonu.
"Mami, snaž se ovládnout," radil jí Brian.
"Musíš něco udělat," vypravila ze sebe Anne mezi vzlyky.
Brian přiměl matku, aby se uklidnila a pověděla mu, co se stalo a co policisté říkali.
"To bude asi jen nějaký dopravní přestupek," uklidňoval ji Brian. "Asi přejel někomu přes trávník nebo tak něco."
"Myslím, že je to horší," popotahovala Anne. "Určitě. Mám takové tušení. Já z toho kluka budu mít smrt."
"Co kdybych k tobě zajel?" řekl Brian. "Ještě někam zavolám a ověřím si to. Určitě to bude jen nějaká drobnost."
"Doufám, že ano," řekla Anne a vysmrkala se.
Anne čekala na Briana, až dorazí z Marlborrough Street, a mezitím se oblékla a začala si upravovat vlasy. Brian bydlel za řekou Charles River a vzhledem k tomu, že byla sobota a na ulicích byl klid, přijel za půl hodiny. Když dole zazvonil, aby jí dal vědět, že už jde, právě držela v ruce poslední sponku.
"Než jsem jel z domova, zavolal jsem jednomu kolegovi právníkovi z Miami, jmenuje se Kevin Porter," řekl Brian matce. "Pracuje pro jednu firmu v Miami, pro kterou my taky něco děláme. Řekl jsem mu, co se stalo, a on mi řekl, že má nějaké konexe s policii v Miami a že snad může zjistit, co se děje."
"Já vím, že je to něco zlýho," řekla Anne.
"Ale nevíš, jestli je to zlý!" řekl Brian. "Tak se prosím tě takhle nerozrušuj. Vzpomeň si, jak jsi posledně nakonec musela do nemocnice."
Kevin Porter volal chvilku poté, co Brian dorazil.
"Obávám se, že pro tebe žádné skvělé zprávy nemám," řekl Kevin.
"Nějaký majitel obchodu s lihovinami viděl Seana, jak odjíždí z místa loupeže."
Brian vzdychl a podíval se na matku. Ta seděla na samém okraji židle s rovným opěradlem a ruce měla složené v klíně. Brian měl na bratra hrozný vztek. Copak si neuvědomuje, jaký vliv mají tyhle jeho šílené kousky na matku?
"Je to divná záležitost," pokračoval Kevin. "Vypadá to, že bylo poškozeno nějaké mrtvé tělo a... jsi na to vůbec připravený?"

158

"Řekni mi to celé," řekl Brian.
"Někdo ukradl mozek z mrtvoly," řekl Kevin. "A nebylo to tělo nějakého zločince. Zemřelá byla mladá žena, jejíž otec je nějakej magnát v tom vašem prachatým Bostonu."
"V Bostonu?"
"Jo, a je tu kvůli tomu hrozný pozdvižení, protože ten člověk má velký konexe. Vyvíjí velký tlak na policii nebo tak něco. Státní návladní už napsal míli dlouhej seznam, z čeho ho obviňujou. Lékař, který to tělo prohlížel, říkal, že ta lebka byla otevřena elektrickou pilou.
"A někdo viděl, jak odtamtud odjíždí Seanovo auto?" zeptal se Brian.
Už uvažoval o obhajobě.
"Bohužel ano," řekl Kevin. "A to ještě jeden lékař ze soudního tvrdí, že Sean ještě s nějakou sestrou u něj byli pár hodin předtím a ptali se po tomtéž těle. Zdá se, že chtěli vzorky. Vypadá to, že si je odebrali. Policie zřejmě hledá tvého bratra a tu sestru kvůli tomu, aby je vyslýchali a možná i zatkli."
"Díky, Kevine," řekl Brian. "Dej mi vědět, kde dneska budeš, zvláš Ť jestli Seana zatknou."
"Jsem k mání celý víkend," řekl Kevin. "Nechám vzkaz na policejní stanici, aby ti dali vědět, kdyby Seana sebrali."
Brian pomalu položil sluchátko a pohlédl na matku. Věděl, že na něco takového není připravena.
"Máš někde po ruce telefonní čísla na Seana?" zeptal se a snažil se, aby jeho hlas nezněl ustaraně.
Anne mu je beze slova přinesla.
Brian nejprve zavolal na ubytovnu. Nechal telefon asi dvanáctkrát zazvonit, než položil sluchátko. Pak zkusil zavolat do výzkumného ústavu Forbesova centra. Bohužel to jediné, co slyšel, byla magnetofonová nahrávka sdělující, že ústředna funguje od pondělí do pátku od osmi do pěti.
Brian znovu rozhodným gestem zdvihl sluchátko, zavolal leteckou společnost Delta Airlines a zajistil si letenku na poslední let do Miami. Děje se tam něco podivného a Brian si říkal, že by u toho raději měl být.
"Měla jsem pravdu, vid"'?" řekla Anne. "Je to zlé."
"Určitě je to jen nějaké nedorozumění," řekl Brian. "Proto si myslím, že bych tam měl jet a všechno to vyjasnit."
"Nevím, co jsem udělala špatně," bědovala Anne.
"Ale mami," řekl Brian. "To není tvoje chyba."

Hiroši Gyuhama měl problémy se žaludkem. Nervy mu jen hrály. Od té doby, kdy ho Sean tak vyděsil na schodišti, se mu nechtělo toho člověka špehovat. Ale dnes ráno neměl na vybranou. Šel ho zkontrolovat hned, jak viděl, že Seanovo auto stojí na parkovišti tak neobvykle brzy. Když viděl, že Sean horečně pracuje ve své laboratoři, vrátil se do kanceláře.
Hiroši byl teď dvojnásob rozrušený, když do města přijel Tanaka Jamaguči. Hiroši se s ním před dvěma dny setkal na letišti a odvezl ho do klubu

159

Doral Country, kde chtěl zůstat a hrát golf, dokud se nedozví konečné rozhodnutí firmy Sušita.
Zpráva o rozhodnutí přišla v pátek pozdě večer. Správní rada Sušity si prostudovala Tanakovo memorandum a rozhodla, že Sean představuje pro jejich investici ve Forbesově centru příliš velký risk. Společnost Sušita si ho přála mít v Tokiu, kde se s ním dohodnou.
Hirošimu nebylo v Tanakově společnosti právě příjemně. Zvláště ho znervózňovalo vědomí, že Tanaka je ve spojení s Jakusou. A Tanaka nenápadně svým chováním naznačoval, že k Hirošimu necítí žádnou úctu. Když se setkali, tak se sice uklonil, ale jeho úklona nebyla dostatečně hluboká ani netrvala dostatečně dlouho. Konverzace cestou do hotelu byla pouze povrchní. Tanaka se ani nezmínil o Seanu Murphym. A pak, když dojeli do hotelu, Tanaka Hirošiho naprosto ignoroval. Nejhorší ze všeho však bylo, že ho nepozval na golf.
Všechna tato opomenutí si Hiroši bolestně uvědomoval; bylo jasné, co to znamená.
Hiroši zavolal do hotelu Doral Country Club a chtěl mluvit s panem Jamagučim. Přepojili ho do golfového klubu, protože pan Jamaguči měl za dvacet minut naplánovaný golf.
Pak se ve sluchátku ozval Tanaka. Když uslyšel Hirošiho hlas, byl obzvláště úsečný. Hiroši mluvil rychlou japonštinou a přešel rovnou k věci.
"Pan Sean Murphy je tady ve Forbesově výzkumném centru," oznámil Tanakovi.
"Děkuji," řekl Tanaka. "Letadlo už je na cestě. Všechno je v pořádku.
Budeme ve Forbesově centru odpoledne."

Hned ráno zahájil Sean práci ve výborné náladě. Potom, co tak lehce určil imunoglobulin a tři cytokiny, čekal, že stejně bleskově určí, na jaký antigen tento imunoglobulin reaguje. Vzhledem k tomu, jak silně reagoval se suspenzí buněk nádoru, předpokládal Sean, že to bude membránový antigen. Jinými slovy, že antigen musí být na povrchu rakovinných buněk.
Aby si tento předpoklad potvrdil a aby dokázal, že tento antigen je alespoň částečně peptid, nechal Sean na nepoškozené buňky z Helenina nádoru působit trypsin. Pak viděl, že tyto buňky s imunoglobulinem nereagují.
Od tohoto momentu narážel na samé potíže. Nebyl schopen charakterizovat tento membránový antigen. Měl představu, že vyzkouší nespočetné známé antigeny, ale žádný nereagoval. Použil doslova stovky buněčných linií vypěstovaných v tkáňové kultuře, strávil celé hodiny nad prohlubněmi ELISA testu, ale žádnou reakci neobjevil. Zvláště ho zajímaly buněčné linie, které pocházely z nervových tkání. Zkoušel normální buňky a transformované nádorové buňky. Zkoušel naleptat buňky detergentem ve stále se zvyšující koncentraci, ale žádnou reakci nevyvolal. Ve stovkách jamek testu ELISA se nezměnila jedna jediná barva.
Sean nemohl uvěřit, že může být takhle těžké najít antigen, který by

160

reagoval se základním imunoglobulinem. Nepodařilo se mu dosud vyvolat ani částečnou reakci. Právě když už ztrácet trpělivost, zazvonil telefon.
Byla to Janet.
"Tak jak ti to jde, Einsteine?" zeptala se.
"Hrozně," přiznal Sean. "Vůbec jsem nepokročil."
"To mě ale mrzí," řekla Janet. "Ale mám tu něco, co by ti mohlo trochu zlepšit náladu."
"Co?" zeptal se Sean.
"Mám vzorek toho léku z velké ampule Louise Martina," řekla Janet.
"Použila jsem ten tvůj nápad."
"Skvělý," řekl Sean bez nadšení.
"Co se děje?" ptala se Janet. "Myslela jsem si, že budeš mít radost."
"Já mám radost," řekl. "Ale jsem taky zoufalej z toho, co tu dělám, nemůžu se hnout z místa."
"Pojď se sejít, ať ti můžu dát tu stříkačku," řekla Janet. "Možná, že potřebuješ pauzu."
Jako obvykle se sešli v bufetu. Sean využil volné chvilky, aby si dal něco k jídlu. Jako minule, Janet podala Seanovi pod stolem injekční stříkačku s lékem. Vsunul si ji do kapsy.
"Vzala jsem si ty věci na víkend, jak jsi mi říkal," oznámila v naději, že zlepší Seanovi náladu.
Ten pouze kývl a mlčky dál kousal do sendviče.
"Jsi z toho výletu mnohem míň odvázanej než ráno," poznamenala Janet.
"Jsem jenom zamyšlenej," řekl Sean. "Nikdy bych neřekl, že nebudu moct najít nějakej antigen, kterej by reagoval se záhadným imunoglobulinem."
"Já jsem zatím taky neměla právě hezkej den," řekla Janet. "Glorii není líp, možná naopak trošku hůř. Jsem z toho

zdrcená, když se na ni musím dívat. Nevím jak ty, ale já už se hrozně těším, až odsud vypadnem. Myslím, že nám to oběma prospěje. Třeba dostaneš nějaké nové nápady, když si na nějakou dobu od laborky odpočineš."
"To by bylo príma," řekl Sean bezbarvě.
"Skončím někdy kolem půl čtvrtý," řekla Janet. "Kde se sejdem?"
"Přijď do výzkumného ústavu. Počkám na tebe dole v hale. Když vyjedeme odtud, vyhneme se těm davům u nemocnice, když se střídají služby."
"Jasně, budu tam," řekla Janet vesele.

Sterling se natáhl přes opěradlo a strčil do Wayna. Wayne, který spal na zadním sedadle, se rychle posadil.
"Tohle vypadá slibně," řekl Sterling a ukázal dopředu na černého Lincolna, který byl zaparkovaný někde uprostřed mezi nemocnicí a výzkumným ústavem. Když auto zastavilo, vystoupil z něj nějaký Japonec a pohlédl nahoru na obě budovy.

161

"To je Tanaka Jamaguči," řekl Sterling. "Poznáš s tím svým dalekohledem, kolik lidí v té limuzíně sedí?"
"Skrz ty kouřový skla je špatně vidět," řekl Wayne a díval se malým dalekohledem. "Na zadním sedadle sedí druhej muž. Počkej moment.
Přední dveře se otvírají. Vidím dva další lidi. To jsou celkem čtyři."
"To bych tak asi čekal," řekl Sterling. "Nejspíš jsou to všichni Japonci."
"To ses trefil, člověče," řekl Wayne.
"Překvapuje mě, že jsou tady ve Forbesově centru," řekl Sterling.
"Většinou unáší lidi z nějakých opuštěných míst, kde nebude mít svědky."
"Nejspíš ho budou sledovat," řekl Wayne "a prostě počkají na vhodný okamžik."
"Asi máš pravdu," kývl Sterling. Viděl, jak z limuzíny vystoupil druhý muž. Ve srovnání s Tanakou byl dost vysoký.
"Ukaž, já se podívám tím dalekohledem," řekl Sterling. Wayne mu ho podal přes opěradlo. Sterling zaostřil dalekohled a pozoroval oba Orientálce. Toho druhého nepoznával.
"Co kdybychom tam zašli a představili se?" navrhl Wayne. "Aspoň by viděli, že je to riskantní podnik. Třeba by celej ten plán vzdali."
"To radši ne, byli by jenom opatrnější," namítl Sterling. "Kdybychom se ukázali moc brzo, prostě by celou akci provedli tajně. Musíme je chytit při činu, abychom s nima mohli vyjednávat."
"Vypadá to jako hra na kočku a na myš," řekl Wayne.
"Přesně tak."

Robert Harris už od časného rána seděl v autě v ulici Palmetto Lane kus od domu Toma Widdicomba. Přestože čekal už téměř čtyři hodiny, neviděl žádnou známku života až na to, že světla v domě zhasla. Jednou se mu zdálo, že se záclony pohnuly, tak jako včera v noci, ale nebyl si jistý.
Říkal si, že ho možná při tom nudném čekání klame zrak.
Harris už několikrát uvažoval o tom, že to vzdá. Ztrácel svůj cenný čas kvůli člověku, který byl podezřelý jen tím, že změnil zaměstnání, nechal svítit všechna světla a nechodil otvírat, když někdo zvonil. Harrisovi přesto ale nepřestávala hlavou vrtat myšlenka, že ta dvě přepadení sester mohou souviset se smrtí pacientek trpících rakovinou prsu. Neměl žádná jiná podezření nebo nápady a tak raději zůstal, kde byl.
Bylo už po druhé hodině odpoledne a Harris se rozhodoval, že odejde, aby zahnal hlad, když vtom poprvé uviděl Toma Widdicomba. Vrata od garáže se otevřela a v nich stál Tom a mhouřil oči před ostrým slunečním světlem.
Pokud jde o vzhled, Tom popisu odpovídal. Byl středně vysoký, střední postavy a měl hnědé vlasy. Nebyl právě pečlivě oblečený. Měl nevyžehlenou košili i kalhoty. Jeden rukáv košile měl vyhrnutý až nad loket, ten druhý měl dole, ale zapomněl ho zapnout. Na nohou měl staré, lehké tenisky.
V garáži byla dvě auta: obrovský citrónově zelený cadillac se sklápěcí

162

střechou a šedivý Ford Escort. Tom s obtížemi nastartoval forda. Když motor naskočil, z výfuku se vyvalil černý kouř, jako by auto už dlouho nestartovalo. Tom vycouval z garáže, zavřel za sebou dveře a zase nasedl do Escortu. Když vyjel na ulici, Harris mu nechal dost velký náskok a teprve potom se za ním rozjel.
Harris neměl žádný předem promyšlený plán. Když Toma uviděl v otevřených vratech garáže, nejprve uvažoval o tom, že vystoupí z auta a promluví si s ním. Ale neudělal to a teď ho sledoval, aniž by k tomu měl nějaký zvláštní důvod. Brzy však začalo být zřejmé, kam má Tom namířeno, a Harrise to začalo stále více zajímat. Tom jel do Forbesova onkologického centra.
Tom zajel na parkoviště a Harris za ním, ale pak schválně zatočil na druhou stranu, aby si ho Tom nevšiml. Harris rychle zaparkoval, otevřel dveře, stoupl si na práh auta a pozoroval Toma, jak krouží po parkovišti a nakonec zastavuje blízko vchodu do nemocnice.
Harris nasedl opět do auta a přijel k Tomovi blíž, až nakonec našel volné místo na parkování asi patnáct metrů od Tomova forda. Myslel na to, že Tom může třeba čekat na tu druhou přepadenou sestru, na Janet Reardonovou. Jestli je to pravda, pak Tom je možná člověk, který ji napadl, a pokud ano, pak může být i vrahem pacientek s rakovinou prsu.

Harris zavrtěl hlavou. Všechno je to tak vykonstruované, je tam tolikrát "jestli" a je to naprosto vzdálené jeho obvyklému způsobu myšlení a jednání. Měl rád fakta a ne matné domněnky. Ale v tomto okamžiku nic jiného neměl a Tom Widdicomb se opravdu chová divně: má v domě rozsvícena všechna světla; většinu dne se vůbec neukáže venku; pak jede na parkoviště nemocnice, přestože má volný den, zvlášť když má být doma, protože mu nebylo dobře. Z racionálního pohledu se to mohlo zdát směšné, ale Harrise to přesto donutilo sedět v autě a přát si, aby to byl předvídal a vzal si s sebou nějaké sendviče a pití.

Když se Sean vrátil ze schůzky s Janet, rozhodl se nasměrovat své pátrání jinam. Místo toho, aby se pokoušel zjistit přesné antigeny obsažené v léku Helen Cabotové, rozhodl se, že zjistí, jak se lék Louise Martina liší od Helenina. Blesková elektroforéza ukázala, že mají přibližně stejnou molekulovou váhu, což očekával. Stejně rychlý test ELISA na detekci humánního imunoglobulinu IgGl potvrdil, že to je stejná skupina imunoglobulinu jako u Helen. To také očekával.
Ale pak objevil něco překvapivého. Provedl fluorescenční test na protilátky s lékem Louise Martina a Helenińym nádorem a uviděl stejně bouřlivou pozitivní reakci, jakou vyvolal s Helenińym vlastním lékem! Přestože se Janet domnívala, že léky pocházejí ze stejného zdroje, Sean nevěřil, že by mohly být stejné. Podle toho, co věděl o tom, že každá rakovina je specifická co do protilátek, bylo to velmi nepravděpodobné. Teď se však musel nějak vyrovnat se skutečností, že Louisův lék reaguje s Helenińym nádorem. Skoro si přál, aby se nějak mohl dostat ke vzorku Louisovy

163

biopsie, aby jej mohl otestovat s Helenińym lékem a potvrdit si tak tohle překvapivé zjištění.
Sean seděl u laboratorního stolu a pokoušel se vymyslet, co dál. Mohl by samozřejmě podrobit Louisův lék stejnému antigenovému testu, jako to udělal s Helenińym, ale by bylo to pravděpodobně marné. Místo toho se rozhodl, že zkusí charakterizovat vazebná místa těch dvou imunoglobulinů. Pak by mohl srovnávat jejich sekvence aminokyselin přímo. První krok, který musel udělat, bylo naleptat každý z imunoglobulinů enzymem zvaným papain, a tak rozdělit fragmenty související s vazbou antigenu. Pak Sean tyto segmenty oddělil a "rozbalil" molekuly. Nakonec tyto složky vložil do automatického analyzátoru peptidů, který za něj udělá tu složitou práci se sekvencováním aminokyselin. Přístroj byl v šestém poschodí.
Sean vyšel do šestého patra, kde i v sobotu odpoledne pracovalo několik vědců, ale byl příliš zabraný do svých problémů, než aby se pouštěl do nějaké konverzace.
Sean přístroj připravil a nastavil a pak se vrátil do své laboratoře.
Vzhledem k tomu, že měl větší množství Helenina léku než Louisova, tak použil Helenin lék a snažil se najít něco, co by reagovalo s jeho vazebním místem antigenu. Snažil se vymyslet, jaký by v jejím nádoru mohl být povrchový antigen, a usoudil, že to bude pravděpodobně nějaký glykoprotein, který tvoří buněčné vazební místo.
V tu chvíli také pomyslel na glykoprotein z Forbesova centra, který se pokouší krystalizovat.
Přesně tak, jak to dělal s jinými antigeny, vyzkoušel pomocí testu ELISA glykoprotein Forbesova centra s Helenińym lékem. Právě, když prohlížel tácky testu ELISA, jestli neobjeví známky nějaké reakce, zarazil ho chraptivý ženský hlas.
"Copak to tu děláte?"
Sean se otočil a uviděl, jak těsně za ním stojí doktorka Deborah Levyová. Oči jí divoce jiskřily.
Sean byl úplně šokovaný. Ani si předem nepřipravil nějaké pravděpodobné vysvětlení, proč provádí imunologické testy. Nečekal, že by ho v sobotu ráno někdo v laboratoři překvapil, zvláště ne doktorka Levyová. Myslel si, že se ještě nevrátila do Miami.
"Položila jsem vám jednoduchou otázku," řekla. "Čekám na odpo-
Věď."
Sean odvrátil pohled od doktorky Levyové a přelétl očima po množství tácků s testy ELISA na laboratorním stole, po spoustě lahviček s tkáňovými kulturami a vůbec po tom všem nepořádku. Koktal a snažil se vymyslet nějaké přijatelné vysvětlení. Nic ho nenapadlo, kromě krystalů, které má za úkol vyprodukovat. Ty bohužel neměly nic společného s imunologii.
"Snažím se vypěstovat krystaly," řekl nakonec.
"Kde jsou?" zeptala se doktorka Levyová klidně. Její tón naznačoval že se nedá jen tak lehce přesvědčit.

164

Sean hned neodpověděl.
"Čekám na odpověď."
"To přesně nevím," řekl Sean. Připadal si jako hlupák.
"Řekla jsem vám, že to tu vedu přísně," řekla doktorka Levyová. "Mám pocit, že jste mě nebral příliš vážně."
"Ale bral," řekl Sean spěšně. "Chci říci, beru vás vážně."
"Roger Calver říkal, že jste nebyl naočkovat ty své myši," řekla doktorka Levyová.
No, já. . ." začal Sean.
"A pan Harris mi sdělil, že vás nachytal v naší laboratoři pro práci s toxickými látkami," přerušila ho doktorka Levyová.
"Claire Baringtonová mi potvrdila, že vás důrazně upozorňovala, že tam máte vstup zakázán."
"Jen jsem si myslel .. ." soukal ze sebe Sean.
"Hned na začátku jsem vám dala najevo, že nesouhlasím s tím, abyste u nás pracoval," pokračovala doktorka Levyová.

"Vaše dosavadní chování mé výhrady jen potvrdilo. Chci vědět, co tu děláte s těmihle věcmi a s těmi drahými chemikáliemi. Testy ELISA nejsou na pěstování krystalů zapotřebí."
"Jen si tu něco zkouším," vykoktal Sean. Za žádnou cenu nechtěl přiznat, že pracuje na meduloblastomu, zvlášť když mu to výslovně zakázali.
"Něco si zkoušíte!" opakovala doktorka Levyová pohrdavě. "Co si myslíte, že tady máme, nějakou osobní hernu pro pana Murphyho?" Navzdory snědé pokožce ji zrudly tváře. "Nikdo tady nedělá žádnou práci bez toho, aby mě o to formálně požádal. Mám tu na starosti výzkum. Máte zde pracovat pouze a jedině na projektu glykoproteinu tlustého střeva a na ničem jiném. Je vám to jasné? Příští týden chci mít krystaly schopné difrakce."
"Dobře," řekl Sean. Vyhýbal se očima doktorce Levyové.
Ta zůstala ještě chvilku na místě, jako by se chtěla ujistit, že její slova padla na úrodnou půdu. Sean měl pocit, že je dítě, které nachytali při nějaké lumpárně. Neměl se čím obhájit. Obvyklý talent vymyslet nějakou vtipnou odpověď ho opustil.
Doktorka Levyová konečně zmizela z laboratoře. Nastalo ticho.
Dalších pár minut Sean prostě bez hnutí zíral na nepořádek, který byl před ním na stole. Stále ještě neměl ponětí, kde je mezitím vším ten jeho pokus o krystaly. Někde to tu muselo být, ale Sean se ani nepohnul.
V mžiku se mu vrátil pocit zoufalství. Už toho tu měl doopravdy dost.
Neměl sem vůbec jezdit - a také by to nebyl udělal, kdyby znal podmínky, jaké si Forbesovo centrum klade. Měl na protest odjet hned, jak mu ty podmínky sdělili. Vší silou se držel, aby nemávl rukou a nesmetl všechny ty pipety, laboratorní sklo a testy ELISA na zem, aby se tam rozbily na kousky.
Pohlédl na hodinky. Bylo teprve něco po druhé hodině odpoledne. "Do háje s tím vším," pomyslel si. Sebral neznámé imunoglobuliny a uložil je

165

dozadu do lednice vedle mozku Helen Cabotové a vzorku jejího mozkomíšního moku.
Sebral džínovou bundu a namířil si to k výtahům. Všechen ten nepořádek zavřel v laboratoři.
Vyšel do jasného, teplého miamského slunce a pocítil přece jen úlevu.
Hodil bundu na zadní sedadlo svého isuzu a usedl za volant. Motor zaburácel. Schválně cestou z parkoviště projížděl zatáčky smykem. Jel rychle na jih do ubytovny Forbesova centra. Byl tak ponořený v myšlenkách, že ani neviděl, jak za ním vyjíždí černý lincoln a spěchá tak, až zavadil podvozkem o místo, kde se silnice zlomila dolů. Sean si nepovšiml ani tmavozeleného mercedesu, který sledoval černou limuzínu.
Dojel k ubytovně, zbytečně prudce zaklapl dveře auta a kopnutím za sebou zavřel dveře ubytovny. Měl mizernou náladu.
Právě když vcházel do svého bytu, uslyšel, jak se dveře na protější straně chodby otevřely. Byl to Gary Engels, oblečený ve svých obvyklých džínách bez košile.
"Hele, kamaráde," řekl Gary nenuceně a opíral se o kliku. "Měls tu před chvílí společnost."
"Jakou společnost?" zeptal se Sean.
"Miamskou policii," řekl Gary. "Čmuchali tu dva hromotlucký policajti a furt se vyptávali na tebe a na tvý auto."
"Kdy."
"Před pár minutama," řekl Gary. "Možná, že ses s nima minul na parkovišti."
"Díky," řekl Sean. Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře, nanovo otrávený dalším problémem. Policejní návštěva mohla mít jediné vysvětlení - někdo si všiml čísla jeho auta před pohřebním ústavem, když zaznělo poplašné zařízení.
Poslední věc, o kterou Sean stál, byly nějaké problémy s policii. Chytil malý kufřík a naházel do něj mycí potřeby, prádlo, plavky a boty. Dále si zabalil košili, kravatu, kalhoty a sako. Ani ne za tři minuty už zase běžel dolů po schodech.
Než vyšel z budovy, rozhlédl se, jestli neuvidí nějaká policejní auta, ať už označená nebo ne. Jediné vozidlo, které vypadalo, že na parkoviště nepatří, byla černá limuzína. Sean si byl jistý, že by ho policie nikdy nepronásledovala v lincolnu, a tak se vrhl ke svému isuzu. Rozjel se zpátky k Forbesovu centru. Cestou zastavil, aby si zatelefonoval.
Představa, že ho hledá policie, dělala Seanovi ohromné starosti. Připomněla mu dřívější doby. Krátká zločinecká dráha mu přinesla vzrušení, ale trable s policii a právníky byly nepříjemné. Do tohohle byrokratického močálu už nikdy nechtěl zapadnout.
První člověk, kterého Seana napadlo zavolat, aby se s ním poradil, byl jeho bratr Brian. Předtím, než bude mluvit s nějakým policistou, si chtěl promluvit s nejlepším právníkem, kterého zná. Doufal, že bratr bude doma. Ale místo Briana uslyšel hlas jeho telefonního záznamníku s ně-

166

jakou hudbou v pozadí. Někdy se Sean divil, jak mohli vyrůstat ve stejném prostředí.
Sean mu nechal vzkaz, že si s ním musí nutně promluvit, ale nemůže mu nechat svůj telefon. Dodal, že zavolá později.
Řekl si, že to zase zkusí z Naples.
Vrátil se do auta a řítil se k Forbesovu centru. Chtěl být na smluveném místě, až Janet půjde z práce.

167

Sobota
6. března 15: 20
Ve tři hodiny dvacet minut, když končilo hlášení, Janet usnula. Ráno, když ji Sean vzbudil, byla vyčerpaná, ale když se pak osprchovala a dala si kávu, cítila se celkem dobře. Pak si vypila jednu kávu dopoledne a další během odpoledne. Docela se držela, dokud se neposadila k hlášení. Jakmile se přestala pohybovat, přepadla ji nesmírná únava a ke své hanbě začala podřimovat. Marjorie ji musela šťouchnout do žeber.
"Vypadá to, žes to s tím nočním životem přehnala," řekla Marjorie.
Janet se pouze usmála. I kdyby mohla Marjorii vyprávět, co všechno včera odpoledne a večer prováděla, pochybovala, že by jí Marjorie uvěřila.
I jí samotné to přišlo dost neuvěřitelné.
Hned jak bylo po hlášení, sebrala si Janet věci a šla do druhé budovy, kde pracoval Sean. Ten seděl v hale a četl časopis. Usmál se, jakmile ji spatřil. Byla ráda, že se mu zlepšila nálada od doby, kdy spolu byli v bufetu.
"Jsi připravená na výlet?" zeptal se Sean a vstal.
"Vždy připravena," řekla Janet. "Ale ráda bych se převlékla z téhle uniformy a osprchovala se."
"S tou uniformou to zařídíme," řekl Sean. "Támhle v hale je dámský záchod a tam se můžeš převléknout. Ta sprcha bude muset počkat, ale vyhneme se dopravní špičce, a to snad za tu oběť stojí. Jedeme kolem letiště a tam určitě každé odpoledne bývá rušno."
"S tou sprchou jsem si dělala legraci," řekla Janet. "Ale převlíknu se."
"Poslož si, prosím," řekl Sean a ukázal na dveře dámských záchodů.

Tom Widdicomb měl ruku v kapse kalhot a svíral v ní revolver s perleťovou rukojetí. Stál poblíž vchodu do nemocnice a čekal, až Janet Reardonová vyjde ven. Říkal si, že by mohl mít příležitost ji zastřelit, když bude nastupovat do auta. V duchu se viděl, jak se k ní blíží, právě když si Janet sedá za volant. Střelí ji zezadu do hlavy a půjde pořád dál. Ve všem tom zmatku lidí a aut a v hluku motorů se výstřel z pistole zcela ztratí.
Ale byl tu drobný problém. Janet se neobjevila. Tom viděl jiné známé tváře, včetně sester ze čtvrtého patra, takže to znamenalo, že ji nezdrželo hlášení.
Tom se podíval na hodinky. Bylo tři třicet sedm a hromadný odchod ze směny už pomalu ustával. Většina zaměstnanců už odešla a Tom byl zmatený a zoufalý. Musí ji přece najít! Ověřil si, že Janet je v práci, ale kde může být teď?
Opustil místo, kde se opíral o zeď nemocnice, zašel za roh a vydal se k budově výzkumného ústavu. Viděl prosklený most spojující obě budovy.
Uvažoval, jestli po něm Janet nemohla přejít a vyjít ven vchodem ve druhé budově.
Byl právě mezi oběma budovami, když si všiml dlouhé černé limuzíny.

Říkal si, že na ambulanci asi přijela nějaká slavná osobnost. Už se to taky stalo.
Rozhlížel se po parkovišti a nervózně uvažoval, co by měl dělat. Rád by věděl, jaké má Janet auto, protože podle toho by poznal, jestli už odjela nebo ne. Jestli ano, pak tu byl velký problém. Věděl, že příští den má Janet volno a protože neví, kde bydlí, je pro něj pro zbytek víkendu nedostupná.
A to byl problém. Pokud nebude mít nějakou určitou informaci, nebude se mu chtít vracet se do tichého domu. Alice na něj po celou noc nepromluvila.
Tom ještě stále uvažoval, co má dělat, když vtom uviděl černé isuzu s náhonem na čtyři kola, které předešlého dne sledoval. Vydal se k němu, aby si auto prohlédl zblízka, když vtom tu znenadání byla. Právě vyšla z budovy vědeckého ústavu.
Tomovi se ulevilo, když ji uviděl, ale pak ho znepokojilo zjištění, že není sama. Doprovázel ji stejný muž, který s ní byl včera odpoledne. Pozoroval je, jak spolu jdou k autu. Janet nesla tašku. Tom se už chystal běžet k autu, ale viděl, že Janet se Seanem nenasedají do Isuzu, ale pouze z něj vyndávají kufřík a oblek v obalu.
Tom věděl, že teď už v žádném případě nemůže zastřelit Janet na parkovišti, když denní směna odešla. Kromě toho by je musel zastřelit oba, pokud by nechtěl mít svědka.
Tom se vydal zpátky ke svému autu a neustále přitom dvojici pozoroval.
Než se dostal ke svému Escortu, Janet se Seanem došli k červenému pontiacu z půjčovny. Tom nastoupil do Escortu a nastartoval. Janet a Sean si zatím ukládali zavazadla do kufru.

Robert Harris pozoroval každý pohyb, který Tom Widdicomb učinil.
Seana a Janet spatřil ještě dříve než Tom. Tom původně nereagoval a Harrise to zklamalo, protože si myslel, že celá ta jeho teorie se zhroutí jako domek z karet. Ale pak si Tom těch dvou všiml a utíkal zpátky ke svému Escortu. Harris tedy nastartoval své auto a vyjel z parkoviště v naději, že Tom má v úmyslu Janet sledovat. Na rohu Twelfth Street zastavil u kraje silnice. Pokud byly jeho úvahy správné, Tom se brzy ukáže a potvrdí tak Harrisovo podezření.
Za okamžik kolem něj projeli Sean a Janet a zatočili na sever přes Miami River. A pak, přesně podle Harrisova předpokladu, se objevil Tom a zahnul stejným směrem. Mezi Tomem a jeho kořistí byla pouze černá limuzína.
Tohle začíná být čím dál tím zajímavější," řekl Harris sám pro sebe.
V okamžiku, kdy se odlepil od obrubníku, se za ním ozvalo zuřivé zahoukání a Harris dupl na brzdu. Velký zelený mercedes ho minul jen o pár centimetrů.

"Sakra!" zavrčel Hariss. Nechtěl Toma ztratit a tak šlapal na plyn, aby ho dohonil. Byl rozhodnut sledovat ho a hlídat, nebude-li nějak ohrožovat Janet Reardonovou. Pokud by něco takového udělal, pak má Harris muže, kterého chtěl chytit.

169

Harris byl spokojený, dokud Tom na dálnici 836 nezatočil na západ místo na východ. Když projeli kolem letiště Miami International a připojili se k velké dálnici mířící na jih, uvědomil si Harris, že tohle bude mnohem delší výlet, než čekal.

"Tohle se mi nelíbí," řekl Sterling, když najeli na dálnici.
"Kampak to ty lidi jedou?
Chtěl jsem, aby jeli domů nebo zůstali někde, kde je hodně lidí."
"Jestli tady na příští křižovatce zatočí na západ, pak jsou na cestě do Everglades," řekl Wayne. Seděl za volantem.
"Buď tam, anebo mají namířeno přes Floridu. Tahle dálnice vede z Miami přes Everglades na Gulf Coast."
"Co je na Gulf Coast?" zeptal se Sterling.
"Podle mě nic moc," řekl Wayne. "Hezké pláže a pěkné počasí, ale nic moc se tam neděje. První opravdové město je Naples. Taky je tam pár ostrovů jako třeba Marco a Sanibel. Všude jsou spousty penzistů. Klídek, ale drahej. Bydlení v Naples může stát milióny."
"Zdá se, že zahýbají na západ," řekl Sterling s očima upřenýma na limuzínu před nimi. Sledovali Tanaku, ne Seana, protože předpokládali, že Tanaka má Seana v dohledu.
"Jak vypadá cesta do Naples?" zeptal se Sterling.
"Nic moc tam cestou není," řekl Wayne. "Jen aligátoři, ostřice a cypřišové bažiny."
"Jsem z toho už hrozně nervózní," řekl Sterling. "Hrajou Tanakovi přímo do ruky. Doufejme, že nezastaví na nějakém osamělém odpočivadle."
Sterling se podíval doprava. V modrém sedanu vedle nich uviděl povědomou tvář. Byl to Robert Harris, šéf bezpečnostního oddělení z Forbesova centra. Sterling se s ním právě včera seznámil.
Ukázal Harrise Waynovi a vysvětlil mu, kdo to je. "To je ale nepříjemná komplikace," řekl. "Proč by pan Harris sledoval Seana Murphyho? Tuhle situaci může tak leda ještě zhoršit."
"Myslíš, že ví o Tanakovi?" zeptal se Wayne.
"To snad ne," řekl Sterling. "Pochybuju, že by byl doktor Mason takový blázen."
"Třeba jede po tý kočce," napadalo Wayna. "Třeba sleduje Reardonovou a ne Murphyho."
Sterling si povzdychl. "To je hrozný, jakou rychlostí se může nějaká akce zkazit. Před minutkou jsem si byl jistý, že máme situaci pod kontrolou, protože jsme informovaní. Teď už tomu bohužel nevěřím. Začínám mít nepříjemný pocit, že hlavní roli tu sehraje náhoda. Náhle je tu nějak moc proměnných."

Brian si vzal do letadla pouze aktovku a příruční zavazadlo. V Miami si pak najal auto, krémově bílého lincolna. Vyzbrojil se plánem města a nejprve zajel na jih do ubytovny Forbesova

170

centra. Pokusil se několikrát Seana volat z letiště v Bostonu, ale ten nebyl doma. Brianovi to dělalo starosti, a tak zavolal z letadla Kevinovi, který ho ujistil, že policie ještě Seana nesebrala.
V ubytovně pak Brian zaťukal na Seanovy dveře, ale nikdo tam nebyl.
V naději, že se Sean brzy vrátí, mu tam Brian nechal vzkaz, že je ve městě a bydlí v hotelu Colonnade. Poznamenal také telefonní číslo hotelu a právě když strkal vzkaz pod dveře, dveře protějšího bytu se otevřely.
"Hledáte Seana Murphyho?" zeptal se mladý muž oblečený pouze v džínech.
"Ano," řekl Brian. Pak se představil a vysvětlil, že je Seanův bratr.
Gary Engels se také představil. "Sean tu byl dneska odpoledne kolem půl třetí," řekl. "Řekl jsem mu, že ho tu hledala policie, takže hned zase odešel."
"Neřekl, kam jde."
"To ne," zavrtěl hlavou Gary, "Ale bral si kufřík a oblek v obalu."
Brian Garymu poděkoval a vrátil se k autu. Fakt, že si Sean s sebou bral zavazadla, nevypadal právě slibně. Brian doufal, že jeho bratr není tak hloupý, aby utíkal před policii. U Seana bohužel bylo ale možné všechno.
Brian zamířil do Forbesova onkologického centra. Přestože ústředna nefungovala, jak zjistil, když volal z Bostonu, doufal, že budova bude otevřená, a nemýlil se. Vešel do haly.
"Hledám Seana Murphyho," řekl strážnému. "Jmenuji se Brian Murphy. Jsem Seanův bratr z Bostonu."
"Není tady," řekl strážný. Měl silný španělský přízvuk. Nahlédl do nějakých záznamů. "Odešel ve čtrnáct hodin dvacet. Vrátil se v patnáct nula pět, ale zase odešel v patnáct padesát."
"Můžete se s ním nějak spojit?" zeptal se Brian.
Strážný nahlédl do jiné knihy. "Bydlí v ubytovně Forbesova centra.
Chtěl byste adresu?"
Brian řekl muži, že tu adresu zná, a poděkoval mu. Vyšel ven a nasedl do auta. Uvažoval, co má dělat. Říkal si, jestli to vůbec bylo rozumné, jet takhle do Miami, aniž si s bratrem předem promluvil. Přemýšlel také, kde Sean asi může být. Rozhodl se, že zajede do hotelu. Nastartoval auto a otočil směrem ke vchodu na parkoviště. Přitom uviděl černé isuzu,

které nápadně připomínalo Seanovo. Přijel k němu blíž a uviděl, že podle čísla je to auto ze státu Massachusetts. Zaparkoval svůj vůz, vyskočil a nahlédl do něj. Bylo to skutečně Seanovo auto. Vnitřek byl plný obalů od hamburgerů a prázdných plastových kelímků.
Zdálo se mu divné, že by Sean nechal auto jen tak na parkovišti. Vrátil se do nemocnice a zmínil se o autě strážnému, ale ten pouze pokrčil rameny.
"Mohl bych se nějak spojit s ředitelem Centra ještě před pondělkem?"
Strážný zavrtěl hlavou.
"A kdybych tu třeba nechal své jméno a číslo do hotelu, nezavolal byste svému nadřízenému a nepožádal ho, jestli by je mohl řediteli předat?"

BLÍZKÝ KONEC 171

Strážný ochotně přikývl a dokonce Brianovi podal papír a pero. Ten rychle napsal vzkaz a pak ho strážnému podal spolu s pětidolarovou bankovkou. Mužova tvář se rozzářila širokým úsměvem.
Brian se vrátil k autu, dojel do hotelu a ubytoval se. Ze všeho nejdřív zavolal svému příteli Kevinovi a dal mu telefonní číslo do hotelu. Kevin ho znovu ujistil, že Seana nezatkli.
Pak Brian zavolal Anne a řekl jí, že se v pořádku dostal do Miami.
Přiznal se, že se Seanem ještě nemluvil a dodal, že doufá, že ho brzy objeví. Než zavěsil, nadiktoval matce své číslo do hotelu.
Nakonec si zul boty a otevřel aktovku. Když už musí trčet v hotelovém pokoji, tak může alespoň udělat nějakou práci.

"Tohle už spíš vypadá jako příroda, kterou jsem čekal na jižní Floridě," řekl Sean. Konečně nechali civilizaci za sebou. Místo čtyřproudové dálnice lemované striptýzovými bary a nájemními domy jeli teď po dvouproudové silnici přímo přes Everglades.
"Úplně se mi tají dech, jaká je to krása," řekla Janet. "Vypadá to tu jako v nějakých prehistorických dobách. Skoro bych čekala, že z některého toho rybníku vyleze brontosaurus," dodala se smíchem.
Jeli mořem ostřice, ze kterého rostly skupinky borovic, palem a cypřišů.
Všude byli exotičtí ptáci. Někteří byli bílí jako duchové, jiní zářili jasnou modří. V dáli viděli velké nadýchané mraky, které se na pozadí sytě modré oblohy zdály bělejší než normálně.
Jízda autem Janet uklidnila. Byla ráda, že odjíždí z Miami a nechává tam i své pacienty. Sean řídil, a tak se mohla zout a opřít si bosé nohy o přístrojovou desku. Byla oblečena ve svých nejpohodlnějších džínách a obyčejné bílé bavlněné košili. Do práce si vlasy sice stahovala, ale teď si je rozpustila, hned jak vyjeli z parkoviště Forbesova centra. Všechna okénka v autě měli otevřená, a tak jí vlasy poletovaly kolem obličeje.
Jediný problém bylo slunce. Protože jeli na západ, předním sklem do nich pražilo. Sean i Janet měli na očích tmavé brýle a sklopili ještě protisluneční clonu ve snaze chránit si aspoň obličej před ostrými paprsky.
"Myslím, že začínám chápat krásy Floridy," řekla Janet, navzdory sálajícímu slunci.
"Ve srovnání s tímhle se zdá zima v Bostonu zvlášť krutá," poznamenal Sean.
"Jak to, že sis nechtěl vzít isuzu?" zeptala se Janet.
"To auto má takovej drobnej problém," řekl Sean.
"Jakej problém?" vyptávala se Janet dál.
"Policie si chce promluvit s jeho majitelem."
Janet si sundala nohy z přístrojové desky. "To se mi teda moc nelíbí, co mi tu vykládáš," řekla. "Co je s tou policii?"
"Policie přišla na ubytovnu Forbesova centra," začal Sean. "Gary Engels s nima mluvil. Myslím, že si někdo zapamatoval číslo mého auta, jak tenkrát spustilo to poplašný zařízení v pohřební službě."

172

"No to snad ne," zvolala Janet. "Takže nás hledá policie."
"Oprava," řekl Sean. "Nehledají nás, ale mě."
"Panebože," řekla Janet. "Jestli si někdo všiml čísla auta, tak určitě viděl i nás dva." Zavřela oči. Tohle bylo přesně to, čeho se obávala.
"Mají jenom číslo auta," řekl Sean. "To není žádný důkaz."
"Ale můžou tam najít naše otisky prstů," namítla Janet.
Sean na ni vrhl mírně přezíravý pohled. "Vraf se na zem, prosím tě," řekl. "Přece nepošlou skupinu vyšetřovatelů, aby hledali otisky prstů kvůli rozbitýmu oknu a mozku, chybějícímu z mrtvoly."
"Jak to víš?" vyhrkla Janet. "Nejsi přece odborník na policejní metody.
Myslím, že bychom měli jít na policii a všechno jim tam vysvětlit."
Sean se pohrdavě zasmál. "Ale prosím tě! Přece se nepůjdeme vzdát.
Nebuď směšná. Pamatuj si, že hledají jen mne. Chtějí mluvit se mnou.
Kdyby došlo k nejhoršímu, tak to vezmu na sebe. Ale to se určitě nestane. Volal jsem Brianovi, zná nějaký lidi v Miami. Zařídí to."
"Mluvil jsi s Brianem?" zeptala se Janet.
"Ne, ještě ne," přiznal Sean. "Ale nechal jsem mu vzkaz na telefonním záznamníku. Až přijedeme do hotelu, tak to zkusím znovu. Nechám mu tam telefon do hotelu, kdyby snad nebyl doma. Mimochodem, vzala sis s sebou

kreditkartu?"
"Samozřejmě že jsem si vzala kreditkartu," řekla Janet.
"Zaplať pámbu za to tvoje konto," řekl Sean. Natáhl ruku a poplácal Janet po koleni. "Rezervoval jsem pokoj v hotelu Ritz Carlon. V Holiday Inn měli plno."
Janet se dívala z okénka a uvažovala, jak vlastně žije svůj život. Nemělo to nic společného s tou záležitostí s kreditkartou. Nevadilo jí, že občas něco zaplatí. Sean si své peníze rozhodně nenechával jen pro sebe, pokud tedy nějaké měl, a ona sama měla víc než dost. Trápila ji skutečnost, že je hledá policie. Od Seana bylo galantní, že to chce vzít na sebe, ale Janet věděla, že ho to nemůže nechat udělat, i kdyby to šlo, což navíc pravděpodobně nepůjde. Ten, kdo viděl číslo auta, viděl pravděpodobně také ji.
Láska k Seanovi jí nepřinesla nic jiného než problémy. Nebyla si jista, jak budou ve Forbesově centru reagovat na to, že zaměstnávají sestru, která je obviněna z bůhvíjakých zločinů spojených s vloupáním do pohřebního ústavu. Nenapadalo ji mnoho zaměstnavatelů, kteří by podobnou zkušenost u svého pracovníka považovali za plus.
Janet byla na pokraji paniky, ale Sean vedle ní seděl klidný a sebejistý jako kdykoli jindy. Zdálo se, že se těší z příjemného výletu. Janet nemohla pochopit, jak Sean může být tak klidný a vyrovnaný, když ví, že ho hledá policie z Miami. Říkala si, jestli mu bude vůbec někdy rozumět.
"Co je s tím městem Naples na Floridě?" zeptala se Janet ve snaze změnit téma. "Říkal jsi, že mi to cestou vysvětlíš."
"Je to jednoduchý," řekl Sean. "Jeden z těch třiatřiceti pacientů bydlí v Naples. Jmenuje se Malcolm Betencourt."
"Myslíš jednoho z těch pacientů s meduloblastomem v remisi?" zeptala se Janet.

173

"Jo," kývl Sean, "je to jeden z prvních, které léčili. Už je v remisi skoro dva roky."
"Co chceš udělat?"
"Zavolat mu."
"Co mu řekneš?"
"To přesně nevím," řekl Sean. "Budu muset improvizovat. Myslím, že by mohlo být zajímavé slyšet něco o léčbě ve Forbesově centru z pacientova hlediska. Jsem zvlášť zvědavý na to, co mu o tom řekli. Museli mu o té léčbě něco říci, aby s ní souhlasil."
Proč si myslíš, že se s tebou bude bavit?" zeptala se Janet.
"Jak by mohl odolat mému irskému šarmu?" řekl Sean.
"Ne, vážně," namítla Janet, "lidé nemluví rádi o svých nedostatcích."
"O nedostatcích možná," připustil Sean. "Ale pokud se někdo vyléčí ze smrtelné nemoci, je to něco jiného. Byla bys překvapená. Lidi hrozně rádi mluví o takových věcech i o světoznámých doktorech, kteří je léčili. Všimla sis někdy, jak si lidi myslí, že je jejich doktor světoznámý, i když má ordinaci v nějaké Horní Lhotě?"
"Myslím, že máš pěknou dávku drzosti," řekla Janet. Nebyla si jista, jak Malcolm Betencourt zareaguje na Seanovo zavolání, ale věděla, že nemůže udělat nic, co by mu zabránilo to zkusit. A až na tenhle nový problém s miamskou policii byla představa nadcházejícího víkendu lákavá, i když Sean měl nějaké postranní úmysly. Janet dokonce věřila, že konečně najdou se Seanem chvilku, aby si mohli promluvit o budoucnosti. Koneckonců bude mít Seana stále jen pro sebe.
"Jak jsi pořídil s tím vzorkem léku Louise Martina?" zeptala se Janet.
Řekla si, že až do večeře nebude o žádných závažných věcech mluvit.
Představovala si večeři při svíčkách na terase nad mořem. Pak může mluvit o lásce a stálosti.
Sean vrhl na Janet zoufalý pohled. "Vyrušila mě naše půvabná šéfová výzkumu," řekl. "Obvinila mě ze vzpoury a řekla mi, že se musím vrátit k tomu nesmyslu s Forbesovým glykoproteinem. Nachytala mě naprosto nepřipravenýho; vůbec jsem nevěděl, co mám říct. Nic chytrýho mě nenapadlo."
"To mě mrzí," řekla Janet.
"No co, dřív nebo později se to muselo stát," řekl Sean odevzdaně.
"Ale ani než se ta harpyje objevila, moc dobře mi to nešlo. Nepodařilo se mi vyvolat reakci Helenina léku na jakýkoliv antigen, ať už buněčný, virový nebo bakteriální. Ale máš nejspíš pravdu v tom, že ten lék pochází z jediné dávky. Zkusil jsem použít vzorek Louisova léku na Helenin nádor a reagoval právě tak silně i ve velkých zředěních jako ten její."
"No tak používají stejný lék," pokrčila Janet rameny. "Co na tom?
Když léčí lidi antibiotiky, tak jim všem dávají stejný lék. Označují ty léky jménem každého pacienta asi proto, aby měli lepší kontrolu, než kvůli něčemu jinému."
"Ale imunoterapie rakoviny se vůbec nedá srovnat s antibiotiky," řekl Sean. "Jak už jsem předtím řekl, druhy rakoviny se mezi sebou liší, i pokud jde o stejný typ onemocnění."

174

"Myslela jsem si, že jedna ze zásad vědeckého uvažování se týká výjimek," řekla Janet. "Jestli se u nějaké hypotézy najde výjimka, pak se původní hypotéza musí přehodnotit."
"Jo, ale. . .," začal Sean, pak zaváhal. To co Janet říkala, dávalo smysl Faktem bylo, že ve Forbesově centru dosahují stoprocentní remise a zřejmě s lékem, který je společný pro všechny pacienty. Sean viděl výsledky léčby dokumentované na třiatřiceti případech. Proto musí být nějaká chyba v jeho tvrzení o imunologické specifičnosti

rakovinných buněk.
"Musíš připustit, že na tom něco je," trvala Janet na svém.
"Tak jo," kývl Sean, "ale je na tom přece jen něco divného. Něco, na co nemůžu přijít."
"Jasně," řekla Janet. "Nemůžeš přijít na to, s jakým antigenem ten imunoglobulin reaguje. To ti chybí. Až na to přijdeš, třeba se tím vyřeší i všechno ostatní. Třeba tenhle klidný víkend nějak pomůže tvým tvůrčím schopnostem. Třeba do pondělka dostaneš nějaký nápad, který ti pomůže tuhle překážku překonat."
To už pomalu vyjížděli z národního parku Everglades a začali objevovat první známky civilizace.
Nejprve byl tu a tam nějaký dům, pak se silnice rozšířila na čtyři pruhy. Ostřici rychle vystřídaly striptýzové bary, benzínové pumpy spojené s prodejnami potravin a hřiště minigolfu stejně ošklivá jako v Miami.
"Slyšela jsem, že Naples je dost nóbl," poznamenala Janet. "Tohle teda moc nóbl nevypadá."
"Počkej s hodnocením, až dojedeme k zálivu," řekl Sean.
Silnice náhle zatočila na sever a dál ji lemovaly ošklivé vývěsní tabule.
"Jak může přežít takové množství striptýzových podniků?" ptala se Janet.
"To je jedna ze záhad americké kultury," pokrčil Sean rameny.
Janet s mapou v ruce Seana navigovala. Řekla mu, že za chvíli mají zatočit doleva směrem k vodě.
"Tady už to začíná vypadat slibněji," řekl Sean.
Asi po míli, kterou projeli už malebnějším okolím, se za velkými mangrovy na levé straně silnice vynořil hotel Ritz Carlton, který vypadal jako hotely u Středozemního moře. Obklopovalo ho neskutečné množství jasně zelených tropických rostlin s exotickými květy.
"Á, už jsme doma!" řekl Sean, když vjížděli pod vstupní bránu.
Muž v modré livreji a černém cylindru jim otevřel dveře auta se slovy:
"Vítejte v hotelu Ritz Carlton."
Obrovskými prosklenými dveřmi vešli do záplavy růžového leštěného mramoru, velikánských orientálních koberců a křišťálových lustrů. Pod obrovskými klenutými okny se právě podával čaj. U zdi stálo koncertní křídlo s pianistou ve smokingu.
Sean položil ruku Janet kolem ramenou a společně se proplétali k recepci. "Tady se mi to myslím bude líbit," řekl.

175

Tomu Widdicombovi se vystřídalo během dvouhodinové jízdy neobvyklé množství pocitů. Nejdřív ho zneklidnilo, když Janet se Seanem zamířili ven z města do Everglades. Pak si řekl, že je to vlastně dobře. Jestli jedou na nějaký výlet, pak budou klidní a nebudou mít žádné podezření. Ve městě lidi bývají opatrnější a ostražitější. Ale když už cesta trvala druhou hodinu a Tom pohlédl na stav nádrže, dostal zlost. Ta ženská mu způsobila tolik problémů, že si začal přát, aby už někde zastavili. Pak by mohl prostě jít, oba je zastřelit a byl by pokoj.
Dojížděl k Ritz Carltonu a říkal si, jestli má vůbec nějaký benzín.
Posledních pět mil to podle ukazatele na přístrojové desce vypadalo, že nádrž je úplně prázdná.
Tom se vyhnul hlavnímu vchodu, objel hotel a zaparkoval na velkém parkovišti u tenisových kurtů. Vystoupil z auta a běžel zpátky ke vchodu do hotelu. Až tam zpomalil, když uviděl červené auto z půjčovny, zaparkované těsně u vchodu.
Tom svíral pistoli v ruce, obešel auto a vmísil se do skupiny hostů, kteří vcházeli do hotelu. Bál se, aby se ho někdo nesnažil zastavit, ale nikdo si ho nevšiml. Nervózně se rozhlížel po honosné hale.
Všiml si Janet a Seana u recepce.
Zlost mu dodávala odvahu a tak šel směle k recepci a postavil se vedle Seana. Po Seanově boku stála Janet. Tomovi běhal mráz po zádech, když viděl, jak je blízko.
"Už nemáme žádné nekuřácké pokoje s výhledem na oceán," říkala právě žena za pultem Seanovi. Byla to drobná blondýnka s velkýma očima, tak opálená, že by se z toho dermatologům dělalo mdlo.
Sean pohlédl na Janet a zdvihl obočí. "Co myslíš?" zeptal se jí.
"Můžeme se podívat na kuřácký pokoj, jestli je to tak zlý," navrhla.
Sean se obrátil k recepční. "V jakém patře je ten pokoj s výhledem na moře?" zeptal se.
"V pátém patře," řekla recepční. "Je to číslo 501. Je to opravdu krásný pokoj."
"Tak dobře," řekl Sean. "Zkusíme to."
Tom odstoupil od recepce, potichu si pro sebe opakoval "pokoj 501" a mířil k výtahu. Uviděl zavalitého muže v obleku s malým sluchátkem v uchu. Tom se mu vyhnul. Pořád ještě měl ruku v kapse a svíral pistoli.

Robert Harris stál u piana a zmítal se v nejistotě. Stejně jako Toma, i jeho honička zpočátku rozrušila. Fakt, že Tom zcela zjevně Janet pronásledoval, potvrzoval jeho teorii. Pak ale všichni vyjeli z Miami a Robert začínal mít zlost, zvlášť když měl stejně jako Tom obavy, že mu dojde benzín.
Navíc měl hrozný hlad; jedl naposled brzo ráno. Teď, když projel parkem Everglades až do Ritz Carltonu v Naples, pochyboval o tom, jestli ta cesta vlastně něco dokázala. Rozhodně to nebyl žádný zločin zajet si do Naples, a Tom mohl klidně tvrdit, že nikoho nesledoval. Harris si bohužel musel přiznat, že dosud nic průkazného nezjistil. Spojení mezi Tomem, útokem na Janet a smrtí pacientek trpících rakovinou prsu bylo velmi

176

chabé a navíc bylo stále ještě založeno na pouhé hypotéze a dohadech.

Harris věděl, že bude muset počkat, dokud se Tom k Janet nezačne chovat nějak agresívně. Doufal, že se to skutečně stane. Tomův zjevný zájem o Janet se koneckonců dal vysvětlit i jako nějaká posedlost. Janet nebyla ošklivá ženská. Vlastně byla docela přitažlivá a sexy, to viděl i sám Harris.
Necítil se být dost vhodně oblečený jen v šortkách a v tričku. Vyhnul se pianu a následoval Toma Widdicomba, který zmizel v chodbě za recepcí.
Harris rychle prošel kolem Seana a Janet, kteří ještě něco vyřizovali u recepce. Před sebou viděl Toma, jak zahýbá za roh a mizí z dohledu.
Harris už se za ním chystal rozběhnout, když vtom ucítil, jak ho někdo chytil za paži. Otočil se a díval se do tváře zavalitému muži se sluchátkem zastrčeným do pravého ucha. Byl oblečený v tmavém obleku, nejspíš proto, aby zapadl mezi hosty. Ale nebyl to hotelový host. Byl to detektiv.
Harris vrhl pohled směrem, kterým zmizel Tom a pak se opět podíval na detektiva, který ho stále ještě držel za paži. Věděl, že bude muset něco rychle vymyslet.

"Co budeme dělat?" zeptal se Wayne. Seděl shrben nad volantem. Zelený mercedes byl zaparkovaný nedaleko hlavního vchodu. Před nimi byla limuzína, zaparkovaná u vstupní brány. Nikdo z limuzíny nevystoupil, přestože vrátný v livreji mluvil s řidičem a řidič mu podal nějakou bankovku, pravděpodobně vysoké hodnoty.
"Skutečně nevím, co bychom měli dělat," řekl Sterling Intuice mi říká, abych tu zůstal s Tanakou, ale dělá mi starosti, že pan Harris vešel do hotelu. Nemám vůbec tušení, co má v úmyslu dělat."
"Ach jo!" řekl Wayne. "Další komplikace." Předním sklem auta viděli, jak se přední dveře limuzíny otevírají. Z auta vystoupil vybraně oblečený, mladistvě vyhlížející Japonec. Na kapotu si položil mobilní telefon, narovnal si kravatu a zapnul sako. Pak vzal telefon a šel do hotelu.
"Myslíš, že můžou uvažovat o tom že by Seana zabili." zeptal se Wayne. "Tenhle chlápek mi připadá jako profesionál."
"To by mě moc překvapilo," řekl Sterling. "To není pro Japonce právě typické jednání. Ale zase na druhou stranu Tanaka není moc charakteristický Japonec, zvlášť s tím svým napojením na Jakusu. A biotechnologie je v poslední době hrozně ceněná záležitost. Obávám se, že už ztrácím důvěru v to, že jsem schopný předvídat jeho chování. Možná že bys radši měl jít za tím Japoncem dovnitř. Vyřeš to, jak myslíš, jenom dej pozor, ať nic neudělá panu Murphymu."
Wayne byl rád, že se dostane z auta, a tak šel bez okolků do hotelu.
Když zmizel v hotelu, Sterling se znovu zadíval na limuzínu. Snažil se uhodnout, co si Tanaka myslí, co má v úmyslu udělat. Náhle si vzpomněl na letadlo společnosti Sušita.
Sáhl po telefonu, který měl v autě, a zavolal svůj kontakt na letišti. Muž

mu řekl, aby chvilku počkal, než zjistí požadovanou informaci na počítači.
Po krátké pauze se opět ozval v sluchátku.
"Ptáček už vyletěl z hnízda," řekl.
"Kdy?" zeptal se Sterling. Tohle tedy slyšet nechtěl. Jestli je letadlo pryč, tak Wayne může mít pravdu. Tanaka určitě nemá v plánu odvézt Seana do Japonska, pokud nemá k dispozici letadlo společnosti Sušita.
"Odletělo před chvilkou," řekl muž do telefonu.
"Letí zpátky na východní pobřeží?" zeptal se Sterling.
"Kdepak," řekl jeho kontakt. "Letí na Floridu, do Naples. Říká ti to něco?"
"To tedy ano," řekl Sterling s úlevou.
"A odtud letí do Mexika," pokračoval Sterlingův kontakt. "To už bude pryč z tvého pole působnosti."
"Ohromně jsi mi pomohl," řekl Sterling.
Zavěsil sluchátko. Byl rád, že zavolal. Teď si byl jistý, že se Seana nechystají zabít. Místo toho mají v úmyslu nabídnout mu výlet zdarma přes Pacifik.

"Žádný cigaretový kouř tu necítím," řekla Janet. Znovu se rozhlédla po prostorném pokoji a natáhla vzduch nosem. Pak otevřela prosklené dveře a vyšla na terasu. "Seane pojď sem " zavolala. "To je nádherný.
Sean seděl na posteli a pročítal si instrukce, jak meziměstsky telefonovat. Vstal a připojil se k Janet na terase.
Výhled byl skutečně ohromný. Pláž, zahnutá jako turecká šavle, mířila v obřím oblouku k severu a končila někde v dálce u ostrova Sanibel. Přímo pod terasou zářila bohatá zeleň mangrovové bažiny. Na jih se pláž táhla v přímce a mizela kdesi za vysokými věžáky. Na západě zářilo slunce zpoza hradby rudých mrakú. Tmavozelená voda zálivu byla klidná. Hladinu brázdilo několik lidí na surfech, jejichž různobarevné plachty zářily na slunci.
"Pojď, půjdeme na pláž a zaplavem si," navrhla Janet. Oči jí zářily nadšením.
"Tak jo," souhlasil Sean. "Ale nejdřív chci zavolat Brianovi a panu Betencourovi."
"Hodně štěstí," řekla Janet přes rameno. Spěchala už dovnitř, aby se převlékla.
Zatímco si Janet v koupelně oblékala plavky, Sean vytočil Brianovo číslo. Bylo už po šesté hodině, a tak Sean čekal, že Briana zastihne doma. Zklamalo ho, když opět uslyšel ten zatracený telefonní záznamník a znovu musel vyslechnout, co tam Brian nahrál. Když zazněl tón, Sean oznámil telefon do hotelu Ritz a číslo svého pokoje a poprosil bratra, aby ho zavolal. Pak se zamyslel a dodal, že je to důležité.
Pak Sean zavolal číslo Malcolma Betencoura. Hned po druhém zazvonění zvedl sluchátko sám pan Betencour.
Sean improvizoval. Vysvětlil, že je medik z Harvardu a že je na stáži ve Forbesově onkologickém centru. Řekl, že pročítal karty pacientů, kteří se

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

178

léčili na meduloblastom a jejichž léčba byla úspěšná. Dále pověděl panu Betencourovi, že prohlížel i jeho kartu a že by si s ním velmi rád o léčbě osobně pohovořil, pokud by to tedy bylo možné.
"Říkej mi, prosím tě, Malcolme," řekl pan Betencour. "Odkud voláš, z Miami?"
"Ne, jsem v Naples. Právě jsem sem přijel se svou přítelkyní."
"To je skvělý. Takže už jsi tady ve městě. A říkáš, že jsi z Harvardu. Já jsem tam taky studoval. V roce 1950. Vsadím se, že se ti to musí zdát, jako bych studoval v minulým století. Děláš na Harvardu nějaký sporty?"
Sean byl poněkud překvapený směrem, kterým se konverzace ubírá.
Pověděl Malcolmovi, že hrál v hokejovém týmu.
"Já jsem zase vesloval," řekl Malcolm. "Ale asi tě spíš zajímá můj pobyt u Forbesů než slavné dny mého mládí. Jak dlouho tu v Naples budete?"
"Jsme tu jen na víkend."
"Počkej chvilku, kamaráde," řekl Malcolm. Za okamžik se jeho hlas zase ozval ve sluchátku. "Co kdybyste přišli na večeři?"
"To je od vás hrozně laskavé," řekl Sean. "Ale neradi bychom obtěžovali."
"Vždyť už jsem to sakryš prokonzultoval se šéfovou," řekl Malcolm vesele. "A Harriet bude děsně ráda, že tu bude mít někoho mladýho.
Což takhle v půl devátý? Nemusíte se slavnostně oblíkat."
"Bezvadný," řekl Sean. "Řekl byste mi, jak se tam dostanem?"
Malcolm vysvětlil, že bydlí v ulici jménem Galleon Drive v Port Royal, což je čtvrť na jih od centra Naples. Pak mu přesně popsal cestu a Sean si údaje zapsal.
Sean zavěsil sluchátko a vtom se ozvalo zaťukání na dveře. Šel otevřít a přitom si ještě jednou pročítal Malcolmovy instrukce. Bezmyšlenkovitě otevřel, aniž by se zeptal, kdo to je, nebo se podíval kukátkem ve dveřích.
Neuvědomil si však, že Janet zahákla bezpečnostní řetízek. Otevřel dveře, ale ty se prudce zarazily a nešly otevřít víc než na nějakých pět centimetrů.
Štěrbinou Sean uviděl záblesk kovu v ruce člověka, který stál za dveřmi.
Seanovi vůbec nedošlo, co by ten kovový předmět mohl být. Bylo mu tak hloupé, že se mu nepodařilo dveře otevřít, vůbec nepomyslel na to, kdo je na chodbě. Nakonec dveře otevřel a omluvil se muži, který stál za nimi.
Muž oblečený v hotelové uniformě se usmál a řekl, že není nutné se omlouvat. Dodal, že to on by se měl omluvit, že je ruší, ale že vedení hotelu posílá ovoce a láhev šampaňského jako pozornost a omluvu za to, že neměli k dispozici nekuřácký pokoj s výhledem na oceán.
Sean muži poděkoval, dal mu spropitné a pak ho vyprovodil ze dveří.
Potom zavolal na Janet a nalil dvě skleničky.
Janet se objevila ve dveřích koupelny v jednodílných černých plavkách vysoko vystřižených na stehnech a s hlubokým výstřihem na zádech. Sean těžce polkl.
"Vypadáš ohromně," řekl.

179

"Líbí se ti?" Janet udělala piruetu a vešla do pokoje. "Koupila jsem si je, než jsem jela z Bostonu."
"Strašně se mi líbí." Znovu se obdivně zadíval na Janetinu postavu a vzpomněl si, že to byla právě její postava, která ho upoutala, když ji poprvé viděl, jak slézá ze stolu.
Sean jí podal sklenici šampaňského a vysvětlil, že je to dar od ředitele hotelu.
"Na tenhle víkendový výlet," natáhla k němu Janet ruku se skleničkou.
"To rozhodně," řekl Sean a přiťukl si s ní.
"A na náš víkendový rozhovor," dodala Janet a znovu k němu napřáhla ruku se skleničkou.
Sean se její sklenky podruhé dotkl, ale na tváři měl nechápavý výraz.
"Jaký rozhovor?" zeptal se.
"Někdy během příštích čtyřiadvaceti hodin bych si chtěla vážně pohovořit o našem vztahu."
"Vážně?" škubl sebou Sean.
"Nedívej se tak tragicky," řekla Janet. "Dopij a vezmi si plavky. Slunce už zapadne, než se dostaneme k vodě."
Seanovi musely posloužit trenýrky zároveň i jako plavky. Skutečné plavky nemohl najít, když před odjezdem z Bostonu balil. To mu ale tenkrát starosti nedělalo. Představoval si, že na pláž moc chodit nebude, a když už, tak se bude prostě procházet a dívat se po holkách. Neměl tehdy v plánu chodit do vody.
Vypili si skleničku šampaňského a oblékli si hotelové froté koupací pláště. Cestou dolů ve výtahu řekl Sean Janet o tom, že je Malcolm Betencourt pozval na večeři. Janet tenhle vývoj událostí překvapil a trošku zklamal. Představovala si totiž romantickou večeři, u které budou sedět jen oni dva.
Cestou na pláž šli kolem hotelového bazénu, jehož tvar byl vlastně volná variace na jetelový lístek. Ve vodě bylo jen několik lidí, většinou to byly děti. Přešli přes dřevěný chodníček, vedoucí přes úzký výběžek mangrovové bažiny, a byli u Mexického zálivu.
I v tuto pozdní hodinu byla pláž překrásná. Na bílém písku promíseném s rozlámanými, sluncem vybělenými mušličkami, byl na pláži přímo před hotelem porůznu rozmístěn plážový nábytek z cedrového dřeva a modré slunečníky.

Směrem na sever byly tu a tam skupinky lidí, ale na jih od hotelu byla pláž pustá.
Sean s Janet se rozhodli pro soukromí a vydali se po bílém písku k místu, kde pláž omývaly vlnky. Sean čekal, že voda bude jako na pobřeží u Bostonu v zimě, ale byl příjemně překvapen. Moře bylo sice ještě trochu chladné, ale rozhodně ne studené.
Drželi se za ruce a šli po vlhkém, pevném písku omývaném vlnami.
Slunce už se sklánělo k obzoru a poslední paprsky zlatě zářily na vodní hladině. Nad hlavou jim tiše přeletělo hejno pelikánů. Z hloubi obrovské mangrovové bažiny se ozval křik nějakého tropického ptáka.
Přešli kolem několika domů a pak už zástavbu vystřídala řada austral-

ských borovic, mezi nimiž sem tam rostly palmy. Slunce zapadlo za horizont a barva vody v zálivu se změnila z tmavě zelené ve stříbrnou.
"Máš mě opravdu rád?" zeptala se Janet znenadání. Uvědomila si, že nebude mít příležitost si se Seanem vážně promluvit při večeři, a tak se rozhodla, že si s ním promluví hned. Co může být koneckonců romantičtější než procházka po pláži při západu slunce?
"Jasně, že tě mám rád," řekl Sean.
"Proč mi to někdy neřekneš?"
"Copak ti to neříkám?" zeptal se Sean udiveně.
"Ne, neříkáš."
"No, ale pořád si to myslím."
"Řekl bys, že mě máš hodně rád?"
"Jo, to bych řek," odpověděl Sean.
"Miluješ mě, Seane?" zeptala se Janet.
Kráčeli beze slova po pláži a dívali se, jak se jim nohy boří do písku.
"Ale jo," kývl Sean.
"Co, ale jo," vyptávala se Janet dál.
"No, jak jsi řekla," odpověděl Sean. Podíval se na místo na obzoru, kde zapadlo slunce. Stále ještě tam byla vidět jasně červená záře.
"Podívej se na mě, Seane," řekla Janet.
Sean jí neochotně pohlédl do očí.
"Proč mi nemůžeš říct, že mě miluješ?" zeptala se.
"Vždyť ti to říkám."
"Neříkáš, ta slova," řekla Janet. "Proč ne?"
"Jsem Ir," pokoušel se Sean rozhovor zlehčit, "a Irové moc neumějí mluvit o svých pocitech."
"No, aspoň že to přiznáš," řekla Janet. "Ale je zbytečný vést takovýhle hovory, když tu ty city prostě nejsou."
"Ty city existujou," trval Sean na svém.
"Tak jo, já už tě nebudu trápit," řekla Janet a zatáhla Seana za ruku, až se zastavil. "Ale je mi záhadou, jak můžeš být tak výřečný, pokud jde o cokoliv jiného, a tak hrozně uzavřený, pokud jde o nás dva. Ale o tom si můžeme promluvit později. Co si takhle zaplavat?"
"Ty chceš jít vážně do vody?" zeptal se neochotně. Moře vypadalo hrozně černé.
"A co myslíš, že znamená jít se koupat?" zeptala se Janet.
"Já to chápu," řekl Sean. "Ale tohle nejsou opravdické plavky." Měl obavy, že když si trenýrky namočí, bude to, jako by neměl na sobě nic.
Janet nemohla pochopit, že když už došli až sem, Seanovi se nechce do vody kvůli trenýrkám.
"Jestli je to problém," řekla, "tak proč si je nesundáš?"
"No tohle!" řekl Sean posměšně. "Náš vzorňoušek mi navrhuje abych se koupal na Adama. Bude mi potěšením, pokud to uděláš taky." Sean se na Janet zamračeně díval v ubývajícím světle. Trochu mu dělalo dobře, že ji takhle popichuje. VždyŤ Janet ho před chvilkou trápila tvrzením, že neumí mluvit o svých citech. Nebyl si jistý, jestli vezme jeho výzvu

vážně, jenže v poslední době ho Janet dost překvapovala, už tím, že se za ním rozjela na Floridu.
"Kdo začne?" zeptala se.
"Tak najednou," navrhl Sean.
Po chvilce váhání si svlékli koupací pláště a pak i plavky a nazí vběhli do příboje. Večer přecházel v noc a Sean s Janet si hráli v mělké vodě a nechali se polévat malými vlnkami. Po kruté bostonské zimě to Janet obzvláště připadalo jako ztělesněná radost. Samotnou ji překvapilo, jak se jí ten pocit líbil.
O čtvrt hodiny později se vynořili z vody a běželi po pláži pro oblečení.
Chechtali se přitom jako rozjívení puberťáci. Janet si okamžitě začala oblékat plavky, ale Sean měl jiný nápad. Chytil ji za ruku a táhl ji do stínu australských borovic. Rozprostřeli koupací pláště na okraj pláže posetý jehličím, lehli si na ně a s radostí se objali.
Dlouho to však netrvalo.
Janet první pocítila, že něco není v pořádku. Zvedla hlavu a podívala se na zářivou čáru bílého písku na pláži.

"Slyšels to?" zeptala se.
"Myslím, že ne," řekl Sean, který se ani nenamáhal poslouchat.
"Ne, vážně," zašeptala Janet a posadila se. "Něco jsem slyšela."
Než se stačili pohnout, ze stínu zahalujícího skupinu stromů vystoupila nějaká postava. Tvář toho člověka byla ukryta ve stínu. Jediné, co viděli jasně, byl revolver s perleťovou rukojetí, namířený na Janet.
"Jestli jsme na vašem pozemku, tak prostě půjdeme," řekl Sean a posadil se.
"Drž hubu!" zasyčel Tom. Nemohl odtrhnout oči od Janetiny nahoty.
Původně měl v plánu, že vystoupí ze stínu a okamžitě je oba zastřelí, ale teď váhal. Ve tmě toho sice příliš neviděl, ale to málo, co viděl, ho přímo hypnotizovalo. Těžko se mu přemýšlelo.
Janet ucítila Tomův pronikavý pohled, sáhla po plavkách a přitiskla si je k hrudi. Ale Tom nechtěl o nic přijít. Volnou rukou jí vytrhl plavky a hodil je na zem.
"Neměla ses do toho vůbec plést," vyhrkl.
"O čem to mluvíte?" zeptala se Janet a nemohla odtrhnout oči od pistole.
"Alice říkala, že holky jako ty mě budou pokoušet," řekl Tom.
"Kdo je Alice?" zeptal se Sean. Vstal. Doufal, že Tom bude mluvit dál.
"Drž hubu!" vyštěkl Tom a namířil pistoli směrem k Seanovi. Rozhodl se, že je na čase, aby se toho chlápka zbavil. Natáhl ruku a mačkal spoušť, až vyšla rána.
Kulka však šla stranou. Přesně v okamžiku, kdy Tom stiskl kohoutek se ze tmy vynořil další stín, vrhl se na Toma a srazil ho k zemi tak prudce, až dopadl o několik metrů dál.
Náraz neznámého muže způsobil, že Tomovi vypadla pistole z ruky.
Spadla na zem pár centimetrů od Seanovy nohy. Seanovi ještě stále zněl zvuk výstřelu v uších a díval se na zbraň u svých nohou celý šokovaný.
Nemohl tomu uvěřit; někdo na něj vystřelil z pistole.

182

"Vem tu pistoli!" vypravil ze sebe Harris, který zápolil s Tomem na zemi. Váleli se, až narazili na kmen jedné borovice. Tom se na chvilku uvolnil. Rozběhl se po pláži, ale neuběhl ani dvacet metrů, když ho Harris znovu srazil k zemi.
Sean i Janet už překonali počáteční šok a ve stejném okamžiku zareagovali. Janet honem chytila koupací plášť a plavky. Sean zdvihl pistoli.
Viděli, jak se kus dál u vody válí v písku Harris a Tom.
"Pojď, zmizíme odsud!" řekl Sean naléhavě.
"Ale kdo nás to vlastně zachránil?" ptala se Janet. "Neměli bychom mu pomoci?"
"Ne," řekl Sean. "Já jsem ho poznal. Ten pomoc nepotřebuje. Jdem odsud."
Sean chytil zdráhající se Janet za ruku a vyběhli zpod klenby borovic na pláž a pak na sever k hotelu. Janet se několikrát pokusila ohlédnout, ale Sean ji táhl stále dál. Když už se blížili k hotelu, na chvilku se zastavili a oblékli si koupací plášť.
"Kdo byl ten muž, co nás zachránil?" ptala se Janet a lapala po dechu.
"Šéf bezpečnostní služby u Forbesů," řekl Sean, právě tak udýchaný jako Janet. "Jmenuje se Robert Harris. Ten bude v pořádku. To spíš o toho druhýho cvoka bychom si měli dělat starosti."
"Kdo to byl?" ptala se Janet.
"Nemám vůbec tušení," pokrčil Sean rameny.
"Co řekneme policii?"
"Nic," rozhodl Sean. "Nepůjdeme na policii. Já tam jít nemůžu. Hledají mě. Nemůžu na policii, dokud si nepromluvím s Brianem."
Oběhli bazén a vběhli do hotelu.
"Ten muž s pistolí musel mít také nějakou spojitost s Forbesovým centrem," poznamenala Janet. "Jinak by tu nebyl šéf jejich bezpečnostní služby."
"Asi máš pravdu," řekl Sean. "Pokud po mě ovšem Robert Harris nejde tak jako policie. Třeba jim chce pomoct. Jsem si jistý, že by se mě určitě rád zbavil."
"Tohle se mi ale vůbec nelíbí," přiznala Janet, když jeli nahoru výtahem.
"Mně taky ne," řekl Sean. "Děje se něco divnýho, a my nevíme, o co jde."
"Co budeme dělat?" zeptala se Janet. "Myslím, že bychom měli jít na policii."
"První věc, kterou musíme udělat, je přestěhovat se do jiného hotelu," řekl Sean. "Nelíbí se mi, že Harris ví, kde bydlíme. Už je dost zlý, že ví, že jsme v Naples."
V pokoji si pak rychle sbalili věci. Janet se znovu pokusila Seana přemluvit, aby zašli na policii, ale ten stále zatvrzele odmítal.
"Teď ti vysvětlím náš plán," řekl Sean. "Já vezmu zavazadla a půjdu dolů k bazénu a nenápadně proklouznu kolem tenisových kurtů. Ty sjedeš dolů, vyjdeš hlavním vchodem, vezmeš si auto, a pak mě vyzvedneš."

183

"O čem to mluvíš?" zeptala se Janet. "K čemu nám je tohleto plížení a schovávání?"

"Sem nás sledoval přinejmenším Harris," řekl Sean. "Chtěl bych, aby si všichni mysleli, že tu ještě pořád bydlíme."
Janet usoudila, že bude jednodušší to udělat tak, jak chce Sean. Viděla, že nemá náladu se s ní dohadovat. Kromě toho je možná právem takhle paranoidní.
Sean vyšel první; nesl zavazadla.

Wayne Edwards došel rychlým krokem k mercedesu a posadil se na sedadlo vedle řidiče.
Sterling viděl, jak do limuzíny před nimi nastupuje mladý Japonec.
Co se děje?" zeptal se Wayna.
"Nejsem si jistý," řekl Wayne. "Ten Japončík jenom seděl v hale a četl si časopisy. Pak se objevila ta holka, ale byla samotná. Teď čeká před vstupní bránou, až jí přivezou auto. Po Seanu Murphym není ani stopy.
Vsadím se, že ty chlápkové v limuzíně jsou právě tak zmatení jako my.
Obsluha z parkoviště přivezla červený pontiac.
Limuzína nastartovala a z výfuku jí vyletěl obláček černého kouře.
Sterling nastartoval mercedes. Řekl Waynovi, že letadlo společnosti Sušita je na cestě do Naples.
"Není moc pochybností, že se něco stane, co?" řekl Wayne.
"Jsem si jistý, že to bude dneska," řekl Sterling. "Musíme být ve střehu."
V tu chvíli kolem nich projel červený pontiac s Janet Reardonovou za volantem. Za ní jela limuzína. Sterling otočil auto.
U konce příjezdové cesty otočil pontiac doprava. Limuzína jela za ním.
"Čuchám, čuchám čertovinu," řekl Wayne. "Něco tu není v pořádku.
Tohle je slepá ulička, na silnici se musí jet doleva."
Sterling zahnul doprava za oběma auty. Wayne měl pravdu - byla to slepá ulička. Ale před jejím koncem dojeli ke vjezdu na velké parkoviště, které bylo částečně zakryté větvemi stromů. Sterling zastavil.
"Támhle je ta limuzína," ukázal Wayne doprava.
"A támhle je pontiac," řekl Sterling a ukázal směrem k tenisovým kurtům. "A támhle je pan Sean Murphy, jak nakládá zavazadla do kufru. Tohle je trochu neobvyklý odjezd."
"Nejspíš si myslej, bůhví jak nejsou chytrý," řekl Wayne a zavrtěl hlavou.
"Tenhle figl má možná něco společnýho s Robertem Harrisem," napadlo Sterlinga.
Dívali se, jak červený pontiac projíždí kolem nich a vyjíždí z parkoviště. Limuzína jela za ním. Sterling chvilku počkal a pak se vydal za nimi.
"Dávej pozor, jestli neuvidíš Harrisův modrý sedan," řekl Sterling.
"Já po něm koukám," kývl Wayne.

184

Jeli asi čtyři nebo pět mil na jih a pak zahnuli na západ k zálivu.
Nakonec dojeli na Gulf Shore Boulevard.
"Tady je to mnohem zastavěnější," podotkl Wayne. Po obou stranách ulice stály domy s pečlivě ostříhanými trávníky a krásnými záhonky.
Ještě chvilku jeli a pak uviděli, jak červený pontiac vyjíždí na rampu, vedoucí ke vchodu do prvního patra hotelu jménem Edgewater Beach.
Limuzína také sjela ze silnice, ale zatočila pod rampu. Sterling zaparkoval šikmo naproti rampě. Vypnul zapalování.
Viděli Seana nahoře na rampě, jak organizuje vykládání zavazadel z kufru červeného auta.
"To je hezkej hotýlek," řekl Wayne. "Není tak nápadnej."
Asi tě plete pohled zvenčí," řekl Sterling. "Mí známí z bankovních kruhů mě informovali, že to tu koupil nějakej ohromnej chlápek ze Švýcarska, kterej tomu hotelu dodal typickou evropskou eleganci."
"Myslíš, že Tanaka se o něco pokusí i tady?" zeptal se Wayne.
"Řekl bych, že doufá, že si Sean se svou společnicí nějak vyjdou, aby je mohl přepadnout na nějakém opuštěném místě."
"Kdybych já byl někde s takovouhle kočkou, tak bych si objednal jídlo a pití na pokoj a zamkl bych dveře."
Sterling zdvihl sluchátko telefonu, který měl v autě. "Když už tak mluvíme o společnici pana Murphyho, podíváme se, co o ní zjistil můj kontakt v Bostonu."

185

Sobota
6. března 19: 50
"Tohle je ale nádherný pokoj," řekla Janet a otevřela dřevěné okenice, jaké se používají v tropech.
Sean k ní přistoupil. "Skoro to vypadá, jako bychom byli zavěšení nad pláží," řekl.
Měli pokoj ve třetím poschodí. Pláž byla osvětlená, světla zářila až u vody. Přímo pod nimi byla řada motorových člunů.
Oba se snažili na nepříjemný zážitek zapomenout. Janet se původně chtěla vrátit do Miami, ale Sean ji přemluvil, aby zůstala. Řekl jí, že ať už si tu příhodu vysvětlí jakkoli, aspoň už je to za nimi. A když už ujeli tu dlouhou cestu do Naples, měli by si to tu alespoň užít.
"Tak pojď, hodíme sebou," řekl nakonec, "Malcolm Betencour nás čeká za čtyřicet minut."
Janet se šla osprchovat a Sean se zatím posadil a zkusil ještě jednou zavolat Brianovi. Otrávilo ho, když se znovu ozval

telefonní záznamník.
Sean nechal Brianovi třetí vzkaz, aby nevolal na telefonní číslo, které mu udal v minulém vzkaze. Nadiktoval číslo do hotelu Edgewater Beach a číslo pokoje. Dodal, že teď odchází na večeři, ale žádal bratra, aby ho zavolal kdykoliv později, protože je životně důležité, aby si promluvili.
Pak Sean zavolal k Betencourům a řekl, že se možná o pár minut zpozdí. Pan Betencour mu poděkoval, že volá, a řekl, že to není žádný problém.
Janet ještě nevyšla ze sprchy. Sean seděl na kraji postele a vytáhl pistoli, kterou sebral na pláži. Vyjmul závěr a vytřepal z pistole trochu písku. Byl to prastarý revolver značky Smith and Wesson. V komoře byly čtyři zbývající náboje. Sean potřásl hlavou, když si uvědomil, že ho neznámý muž skoro zastřelil. Pomyslel také na to, jaká je to ironie, že ho zachránil někdo, ke komu cítil nechuť od okamžiku, kdy ho spatřil.
Pak zasunul závěr a strčil si pistoli pod košili. V posledních čtyřiadvaceti hodinách se tolikrát dostali zcela nečekaně do nebezpečí, že Sean nemohl nevyužít šance ozbrojit se. Cítil, že se děje něco hrozně divného a jako správný lékař - diagnostik se snažil připsat všechny tyto symptomy jediné nemoci. Intuice mu radila, aby si pistoli pro všechny případy ponechal.
Stále se ještě v duchu chvěl, když si vzpomněl na pocit bezmoci, který měl předtím, než pistole vystřelila.
Janet vyšla z koupelny a Sean se šel osprchovat. Byla stále ještě nespokojena s tím, že neoznámili policii toho muže, který je ohrožoval s pistolí.
Pořád o tom ještě mluvila a líčila si přitom obličej. Ale Sean se nenechal zviklat a dodal, že věří, že Robert Harris situaci bez problémů zvládne.
"Nebude to vypadat podezřele, když budeme někdy později muset vysvětlovat, proč jsme nešli na policii?" ptala se Janet dále.
"Asi ano," kývl Sean, "ale to bude taky muset zařídit Brian. Víš co, přestaneme o tom na chvilku mluvit a budeme si to tu trochu užívat."

186

"Ještě jednu otázku," řekla Janet. "Ten člověk říkal něco o tom, že se mu do něčeho pletu. Co myslíš, že tím myslel?"
Sean zoufale rozhodil rukama. "Ten chlápek byl zjevně šílenej. Zřejmě u něj právě probíhal nějakej akutní paranoidní psychotickej záchvat. Jak mám vědět, o čem mluvil?"
"Tak dobře," mírnila ho Janet. "Jen klid. Volal si ještě Brianovi?"
Sean kývl. "Ten lempl ještě není doma," řekl. "Ale nechal sem mu telefon sem do hotelu. Nejspíš zavolá, až budeme na tý večeři."
Když už byli přichystaní k odchodu, zatelefonoval Sean obsluze parkoviště, aby jim přivezli auto ke vchodu. Cestou z pokoje si dal do kapsy revolver, aby o tom Janet nevěděla.
Jeli na jih po Gulf Shore Boulevard a Janet se konečně trochu uklidnila.
Začala si dokonce znovu všímat okolí a obdivovat kvetoucí stromy. Nikde neviděla žádné odpadky, rozbité domy, počmárané zdi, ani bezdomovce.
Vypadalo to, že problémy amerických měst se Naples zdaleka vyhýbají.
Snažila se Seanovi ukázat zvláště krásný rozkvetlý strom a zjistila přitom, že Sean stále cosi pozoruje ve zpětném zrcátku.
"Co to pořád vyhlížíš?" zeptala se.
"Roberta Harrise," řekl Sean.
"Viděls ho?" vyhrkla Janet vyděšeně.
Sean zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Harrise jsem neviděl ale myslím že nás sleduje nějaký auto."
"No to je teda skvělý," povzdechla si Janet. Víkend se vůbec nevyvíjel podle jejích představ.
Sean zničehonic otočil auto a jel zpátky, odkud přijeli. Janet se musela přidržet přístrojové desky, aby nespadla. V okamžení jeli zpátky na sever.
"Je to támhle to druhý auto," řekl Sean. "Podívej se, jaká je to značka, a zkus si všimnout řidiče."
Proti nim jela z opačného směru dvě auta a jejich reflektory prořezávaly tmu. Projelo první auto. Sean zpomalil a pak kolem nich projelo i druhé auto.
"Je to limuzína," řekla Janet překvapeně.
"To je vidět, jak už jsem paranoidní," povzdechl si Sean. "Takovýmhle autem by Robert Harris určitě nejel."
Sean znovu otočil auto nazpátek a opět mířili na jih.
"Nemohl bys mě trochu varovat, až se zase budeš chystat k nějakému takovémuhle manévru?" stěžovala si Janet. Znovu se usadila na sedadle.
"Promiň," řekl Sean.
Jeli na jih, a když projeli starou částí města, zjistili, že domy jsou stále větší a okázalejší. Ve čtvrti Port Royal byly domy ještě honosnější, a když jeli k domu Malcolma Betencourta příjezdovou cestou lemovanou zářícími lampami, byli už úplně bez sebe. Zaparkovali na místě označeném jako "parkoviště pro hosty" nejméně třicet metrů od vchodu do domu.
"Tohle vypadá spíš jako nějaký francouzský zámek," řekla Janet. "Je obrovskej. Co ten člověk vlastně dělá?"
"Řídí nějakou velikou nevýdělečnou společnost, která má něco společ-

187

ného s nemocnicemi," řekl Sean. Vystoupil z auta a obešel je, aby Janet otevřel dveře.
"Ani jsem nevěděla, že v nevýdělečné medicíně je tolik peněz," divila se Janet.
Betencourovi byli skvělí hostitelé. Uvítali Janet se Seanem, jako by to byli staří přátelé. Dokonce si z nich dělali legraci, že zaparkovali v místech rezervovaných pro "podomní obchodníky".
Vyzbrojeni sklenkou šampaňského ochuceného pouhou kapkou cassisu, vydali se Sean s Janet na prohlídku obrovského domu, měřícího skoro dva tisíce čtverečních metrů. Prošli se také po pozemku, na kterém byly dva bazény, z jednoho spadala kaskáda do druhého. A pak došli k stodvacet stop dlouhé jachtě z týkového dřeva, ukotvené u velkého mola.
"Někdo by mohl říct, že ten dům je pro nás moc velký," podotkl Malcolm, když už seděli v obývacím pokoji, "ale jsme s Harriet zvyklí na spoustu místa. Náš dům v Counecticutu je vlastně ještě trochu větší."
"A taky máme často hosty," řekla Harriet. Zazvonila na malý zvoneček a objevila se služebná s prvním chodem. Další sluha naléval lehké bílé víno.
Takže ty jsi na stáži u Forbesů?" řekl Malcolm Seanovi. "To máš ale štěstí, Seane. Je to ohromný místo. Nejspíš ses už setkal s doktorem Masonem, viď?"
"S doktorem Masonem a s doktorkou Levyovou."
"Dělají tam skvělou práci," poznamenal Malcolm. "To ti ale nemusím říkat. Vždyť víš, že jsem živoucí důkaz."
"Jste určitě vděčný," řekl Sean. "Ale ...
"To je slabé slovo," přerušil ho Malcolm. "Dali mi druhou šanci na život, takže jsme jim víc než vděční."
"Věnovali jsme pět miliónů z naší nadace," dodala Harriet. "My Američani musíme dávat své finance do institucí, které jsou úspěšné a necpat peníze do podniků, které nám doporučí kongres."
"Harriet je dost citlivá, pokud jde o otázky lékařského výzkumu," vysvětloval Malcolm.
"To dělá dobře," připustil Sean. "Ale pane Betencoure, jako medika mě zajímá vaše zkušenost pacienta a rád bych o tom slyšel přímo od vás.
Jak vy jste chápal léčbu, které se vám ve Forbesově centru dostalo? Zvlášť když uvážíme, v jakém oboru pracujete, tak vás to muselo zajímat."
"Myslíš jako kvalitu léčby nebo léčení jako takové?"
"Léčbu jako takovou," řekl Sean.
"Jsem byznysmen a ne doktor," řekl Malcolm. "Ale pokládám se za informovaného laika. Když jsem přišel do Forbesova centra, okamžitě mi nasadili imunoterapii pomocí protilátek. První den provedli biopsii nádoru a odebrali mi z těla bílé krvinky. Tyhle bílé krvinky inkubovali s nádorem, takže se senzibilizovaly a staly se z nich "krvinky - zabijáci". Nakonec mi moje vlastní senzibilizované krvinky vstříkli do krevního oběhu. Pochopil jsem to tak, že protilátka ty rakovinné buňky obalila a pak přišly zabijácké buňky a sežraly je."

188

Malcolm pokrčil rameny a pohlédl na Harriet, jestli snad nechce něco dodat.
"Přesně tak to bylo," souhlasila Harriet. "Ty maličký buňky tam vlítly a pěkně s tím nádorem zatočily."
"Ty moje symptomy se nejdřív zhoršily," vyprávěl Malcolm. "Ale pak mi bylo pořád líp a líp. Sledovali jsme postup léčení na přístroji MR. Ty nádory se prostě rozpustily. A dneska se cítím ohromně." Aby zdůraznil, jak to myslí, udeřil se pěstí do hrudi.
"Takže teď už vás léčí jen ambulantně?" zeptal se Sean.
"Přesně tak," řekl Malcolm. "Teď chodím na kontrolu každých šest měsíců. Ale doktor Mason je přesvědčený, že už jsem vyléčený, a tak čekám, že mi to prodlouží na jednou za rok. Pokaždé, když tam přijdu, tak mi pro jistotu píchnou protilátku."
"A žádné příznaky už nemáte?" zeptal se Sean.
"Vůbec nic," usmál se Malcolm. "Jsem zdravej jako rybička."
Odnesli nádobí po prvním chodu a na stole se objevil hlavní chod s jemným červeným vínem. Sean se cítil klidný, navzdory té příhodě na pláži. Pohlédl na Janet, která hovořila s Harriet; zjistila, že jejich rodiny mají společné přátele. Janet ucítila Seanův pohled a usmála se na něj.
Bylo vidět, že se také dobře baví.
Malcolm s chutí upil vína. "Ročník 86 není špatnej," řekl. Postavil skleničku a pohlédl na Seana. "Nejenže nemám žádné symptomy po tom mozkovém nádoru, ale cítím se skvěle. Líp než za celé dlouhé roky.
Samozřejmě to nejspíš srovnávám s tím rokem, než jsem měl imunoterapii, a ten byl přímo děsnej. Horší to snad už být nemohlo. Nejdřív operace kolena, což nebyla žádná legrace, pak encefalitida, a pak nádor na mozku.
Letos mi bylo skvěle. Neměl jsem ani rýmu."
"Vy jste měl encefalitidu?" zeptal se Sean a vidlička se mu zastavila ve vzduchu.
"Ano," řekl Malcolm "Byl jsem lékařská zvláštnost. Někdo mohl studovat medicínu, kdyby studoval jenom mě. Měl jsem bolesti hlavy, horečku a bylo mi vůbec mizerně a. . ." Malcolm se naklonil a zakryl si ústa rukou. "Pálilo mě to, když jsem čůral." Nenápadně se podíval, jestli to ženy nezaslechly.
"Jak víte, že to byla encefalitida?" zeptal se Sean. Vidličku s napíchnutým soustem položil zpátky na talíř.
"No, to bolení hlavy z toho bylo nejhorší. Šel jsem k našemu doktorovi a ten mě poslal na kliniku Columbia Presbytarian. Jsou tam zvyklí na různé exotické, tropické nemoci. Prohlíželi mě tam nějaký machři přes tropický nemoci. To oni první měli podezření na encefalitidu a dokázali ji nějakou novou metodou, která se jmenovala polymerové něco."

Polymerová řetězová reakce," řekl Sean jakoby v tranzu. "Jaký druh encefalitidy to byl?"
"Říkali tomu SLE. Je to zkratka pro saintlouiskou encefalitidu.
Všechny to dost překvapilo, říkali, že na tuhle encefalitidu není doba.
Ale já jsem v té době trochu cestoval. No, v každém případě měla ta

189

nemoc jen lehký průběh a po pár dnech v posteli jsem byl zase v pořádku. A pak, za dva měsíce, prásk! Měl jsem nádor na mozku. Myslel jsem, že je.se mnou konec. Doktoři na severu si to mysleli taky. Nejdřív měli dojem, že se ten nádor rozšířil odněkud odjinud, jako třeba z prostaty nebo z tlustého střeva. Ale když se ukázalo, že je to tam čisté, rozhodli se pro biopsii. A zbytek už vlastně znáš."
Malcolm si vzal další sousto, rozžvýkal je a spolkl. Napil se vína a podíval se opět na Seana. Zdálo se, že Sean se vůbec nepohnul. Vypadal, že je úplně omráčený. Malcolm se naklonil přes stůl a pohlédl mu do očí. "Jsi v pořádku, mladíku?"
Sean zamrkal, jako by se probouzel z hypnózy. "Jsem v pořádku," zakoktal. Omluvil se, že vypadá, jako by byl duchem nepřítomný, ale řekl, že ho Malcolmův příběh prostě ohromil. Srdečně Malcolmovi poděkoval, že byl ochotný mu to všechno vypravovat.
"Ale s radostí," usmál se Malcolm. "Jestli pomůžu pár medikům se něco naučit, tak tím myslím jen splatím trochu úroků z dluhu, který mám u lékařské vědy. Kdyby nebylo tvého učitele doktora Masona a jeho kolegyně doktorky Levyové, tak bych tu dneska nebyl."
Malcolm pak obrátil pozornost k ženám. Až na Seana všichni jedli a konverzace se stočila na Naples a důvody, proč se tam Betencourtovi rozhodli vystavět dům.
"Co kdybychom si snědli moučník na terase nad bazénem?" navrhla Harriet, když už sklidili ze stolu.
"Moc mě to mrzí, ale my budeme muset moučník vynechat," řekl Sean, který předtím dlouho mlčel. "Měli jsme teď s Janet strašné množství práce.
Obávám se, že se budeme muset vrátit do hotelu, jinak usneme vestoje.
Viď, Janet?"
Janet přikývla a přinutila se usmát, ale nebyl to právě veselý úsměv.
Snažila se jím zakrýt zděšení.
O pár minut později už se s Betencourovými loučili v honosné hale.
Malcolm trval na tom, že kdyby Sean měl ještě nějaké otázky, má ho zavolat přímo. Dal mu také své soukromé telefonní číslo.
Když se za nimi zavřely dveře a šli širokou cestou od domu, Janet byla zlostí bez sebe. "Takhle neslušně ten večer zakončit," zlobila se na Seana.
"Byli k nám tak strašně laskaví a ty utečeš prakticky uprostřed večeře."
"Už byl konec večeře," poznamenal Sean. "Harriet mluvila o moučníku.
A kromě toho jsem tam nemohl vydržet sedět už ani minutu. Při Malcolmově vyprávění jsem si uvědomil několik pozoruhodných skutečností.
Nevím, jestli jsi poslouchala, když popisoval tu svou nemoc."
"Mluvila jsem s Harriet," řekla Janet rozzlobeně.
"Řekl mi, že prodělal nějakou operaci, encefalitidu a pak mozkový nádor a to všechno během několika měsíců."
"Co jsi z toho usoudil?" zeptala se Janet.
"Uvědomil jsem si, že u Helen Cabotové a Louise Martina to bylo přesně stejné," řekl Sean. "Vím to, protože jsem sepisoval jejich anamnézy."

190

"Ty myslíš, že jejich nemoci mají nějakou souvislost?" zeptala se. Trochu zlosti už jí z hlasu zmizelo.
"Zdá se mi, že jsem na mnoha kartách, které jsme kopírovali, viděl stejnou posloupnost dějů a stejné načasování," řekl Sean. "Nejsem si jistý, protože jsem se v těch kartách po takových informacích nedíval, ale i kdyby to byly jenom tyhle tři případy, možnost, že je to pouhá náhoda, je strašně malá."
"Co tím chceš říct?" ptala se Janet.
"Sám to ani určitě nevím," pokrčil Sean rameny. "ale přesvědčilo mě to o tom, že musím jet do Key West. Forbesovo centrum tam má diagnostickou laboratoř, kam posílají biopsie. To je oblíbený trik nemocnic, že mají jakoby samostatné laboratoře, aby měli co možná nejvyšší zisk z laboratorních vyšetření. Jsou v tom totiž nějaké figle s pojišťovnou."
"Mám příští týden volno," řekla Janet. "V sobotu i v neděli. Klidně můžeme do Key West zajet."
"Já ale nechci čekat," řekl Sean. "Chci tam jet hned. Myslím že jsme něčemu na stopě." Také si myslel, že vzhledem k tomu, že ho hledá policie a že se nemůže spojit s Brianem, nebude si možná ani moci dovolit ten luxus čekat celý týden.
Janet se zastavila na místě a pohlédla na hodinky. Bylo už po desáté.
"To jako myslíš, že tam chceš jet ještě dneska v noci?" zeptala se s nedůvěrou v hlase.
"Tak jenom zjistíme, jak je to daleko," řekl Sean. "Pak se můžeme rozhodnout."
Janet znovu vykročila a předešla Seana, který se předtím zastavil spolu s ní. "Seane, jsi čím dál tím nepochopitelnější a bláznivější," řekla. "Na poslední chvíli někomu zavoláš, necháš se laskavě pozvat na večeři a pak utečeš uprostřed jídla, protože tě najednou napadne, že bys mohl jet do Key West. Já to vzdávám. Ale něco ti řeknu: Já tedy dneska do žádného Key West nejedu. Já teda roz. . ."

Janet svůj rozčilený monolog nedokončila. Prošla kolem pontiacu, který byl částečně schovaný pod banyanovým stromem, a skoro se srazila s nějakým mužem ve tmavém obleku a bílé košili s tmavou kravatou.
Vlasy i tvář měl skryté ve stínu.
Janet přidušeně vykřikla. Ještě se úplně nevzpamatovala z té příhody na pláži, a teď ji hrozně vyděsilo, když se střetla s dalším mužem, který se vynořil ze tmy. Sean se pokusil jít za ní, ale cestu mu zahradila podobná postava.
Navzdory tmě Sean poznal, že muž, který před ním stojí, je Asiat. Než mohl zareagovat, stál za ním třetí muž. Pár okamžiků nikdo nepromluvil.
Sean se ohlédl nazpátek k domu a odhadoval, jak dlouho by mu to trvalo, než by doběhl ke dveřím. Přemýšlel, co by dělal, až by tam doběhl. Bohužel hodně také záleželo na tom, jak rychle by pan Betencourt reagoval.
"Kdybyste byl tak laskav," řekl muž, který stál před ním, bezvadnou angličtinou. "Pan Jamaguči by vám byl nesmírně vděčný, kdybyste si s ním promluvili, vy i vaše společnice."

191

Sean se podíval z jednoho muže na druhého. Ze všech vyzařovala aura naprosté jistoty a klidu, což Seana znervózňovalo. Cítil tíhu Tomovy pistole v kapse saka, ale neodvažoval se ji vytáhnout. Neměl žádnou zkušenost se střelnými zbraněmi, a rozhodně by ty muže nemohl zastřelit. Ani se raději neodvažoval myslet na to, jak by na jeho střelbu reagovali.
"Velmi by mě mrzelo, kdyby tu byly nějaké problémy," řekl muž.
"Prosím, pan Jamaguči čeká v autě zaparkovaném na ulici."
"Seane," zavolala Janet chvějícím se hlasem, "co to je za lidi?"
"Nevím," odpověděl jí Sean. Pak řekl muži před sebou: "Můžete mi dát nějakou představu, kdo pan Jamaguči je a proč s námi vlastně chce mluvit?"
"Prosím," opakoval muž. "Pan Jamaguči vám to řekne sám. Auto je odtud jen pár kroků."
"No, když to tak hezky říkáte," řekl Sean. "Jasně že půjdeme pana Jamagučiho pozdravit."
Sean se otočil a obešel auto. Muž, který stál za ním, ustoupil stranou.
Sean objal Janet kolem ramenou a společně kráčeli na ulici. Vyšší Japonec, který stál před Seanem, šel před nimi. Druzí dva je tiše následovali.
Limuzína byla zaparkovaná pod řadou stromů a byla tak tmavá, že ji uviděli, až když byli jen pár metrů od ní. Vyšší z mužů otevřel zadní dveře a pokynul Seanovi a Janet, aby nastoupili dovnitř.
"Nemůže pan Jamaguči radši vyjít ven?" řekl Sean. Uvažoval o tom, jestli je to ta limuzína, která je sledovala k Betencourtům. Usoudil, že nejspíš ano.
"Prosím," řekl Japonec. "Bude to pohodlnější uvnitř."
Sean pokynul Janet, aby nastoupila, a sám se posadil vedle ní. Vtom okamžiku se otevřely druhé zadní dveře a jeden z nemluvných Japonců se nacpal vedle Janet. Další muž nastoupil okamžitě za Seanem. Nejvyšší z Japonců si sedl za volant a nastartoval auto.
"Co se to děje, Seane?" zeptala se Janet. Počáteční šok se měnil ve zděšení.
"Pan Jamaguči?" zeptal se Sean. Před sebou sotva rozeznal postavu sedící na sedadle, před kterým byla zabudovaná malá televizní obrazovka.
"Děkuji, že jste za mnou přišli," řekl Tanaka s malou úklonou. Měl sotva znatelný přízvuk. "Omlouvám se za to nepohodlné sezení, ale máme jen krátkou cestou."
Auto vyrazilo vpřed. Janet se pevně chytila Seana za ruku.
"Jste velmi zdvořilí," řekl Sean. "To nás těší. Ale byli bychom velmi rádi, kdybychom měli aspoň nějakou představu, o co tady vlastně jde a kam to jedeme."
"Jste zváni na dovolenou," řekl Tanaka a ve tmě se mu zableskly bílé zuby. Když jeli kolem pouliční lampy, poprvé uviděli tvář pana Jamagučiho. Vypadal klidně a rozhodně. V obličeji se mu nezračil žádný cit.
"Váš výlet je pozorností společnosti Sušita Industries," pokračoval Tanaka. "Mohu vás ujistit, že s vámi budou zacházet výborně. Společnost Sušita by nevyvíjela takovouhle snahu, kdyby vás neměla ve velké úctě.

192

Mrzí mě, že to musí probíhat takovýmhle tajným, barbarským způsobem, ale mám své rozkazy. Také mě mrzí, že i vaše společnice se do toho zapletla, ale vaši hostitelé se k ní budou chovat se stejnou úctou jako k vám. Její přítomnost je v této chvíli prospěšná; jsem si totiž jist, že byste nebyl rád, kdyby se jí cokoliv stalo. Takže se, pane Murphy, prosím nepokoušejte o žádné hrdinství. Mí kolegové jsou profesionálové."
Janet se chystala protestovat, ale Sean jí stiskl ruku, aby mlčela.
"A kam jedeme?" zeptal se Sean.
"Do Tokia," řekl Tanaka, jako by to nebylo nic zvláštního.
Jeli dál beze slova severovýchodním směrem. Sean přemýšlel, jaké má možnosti. Mnoho jich nebylo. Hrozba násilí vůči Janet ho odrazovala od nějakých riskantních akcí a pistole v kapse ho také neuklidňovala.
Tanaka měl pravdu, pokud šlo o to, že nepojedou daleko. Ani ne za dvacet minut zajeli na letiště v Naples. Protože už bylo pozdě v sobotu večer, nebylo na letišti mnoho známek života, pouze v hlavní budově svítilo pár světel. Sean se pokoušel vymyslet nějaký způsob, jak by mohl někoho v hlavní budově upozornit, ale možnost, že by se něco mohlo stát Janet, ho držela zpátky. Přestože rozhodně nestál o to, aby ho násilím odvezli do Japonska, nemohl vymyslet

žádný rozumný způsob, jak tomu zabránit.
Limuzína projela vraty v drátěném plotě a vjela na letištní plochu.
Objeli zadní trakt letištní budovy a namířili si to k velkému soukromému tryskovému letadlu, které bylo evidentně připravené každým okamžikem vzlétnout. Motory už běžely a polohová a přistávací světla blikala.
Limuzína zastavila asi dvacet metrů od letadla. Sean s Janet byli zdvořile vyzváni, aby vystoupili z auta a přešli ke schůdkům do letadla. Sean a Janet si drželi dlaně na uších, aby si je chránili před ostrým zvukem tryskových motorů, a neochotně si to namířili k letadlu, jak jim poručili.
Sean znovu zvažoval možnosti. Situace nevypadala příliš slibně. Zachytil Janetin pohled. Vypadala zoufale. Zastavili se u schodů.
"Tak prosím," překřikoval Tanaka hukot motorů a pokynul Seanovi a Janet, aby vyšli nahoru.
Sean a Janet si vyměnili pohledy. Sean na ni kývl, aby nastoupila, a pak stoupal za ní po schodech. Ve vchodu do letadla se museli sehnout, ale uvnitř už se mohli postavit zpříma. Nalevo byl kokpit se zavřenými dveřmi.
Vnitřek letadla byl prostý, ale elegantní; převládal tam tmavý mahagon a světlehnědá kůže, koberec byl tmavozelený. Sedadla nebyla běžného typu, uviděli dlouhé sedadlo a několik křesílek, která se dala sklopit a otočit kterýmkoliv směrem. V zadní části letadla byla kuchyňka a dveře na záchod. Na pultě v kuchyňce byla otevřená láhev vodky a nakrájený citrón.
Sean s Janet se zastavili u dveří, protože si nebyli jisti, kam mají jít.
Jedna z židlí poblíž nich byla obsazena. Seděl na ní běloch v obleku. Stejně jako z Japonců i z něj vyzařovala aura jistoty. Měl hranaté, hezké rysy obličeje; vlasy se mu trošku vlnily. V pravé ruce držel sklenici s pitím.
Bylo slyšet, jak mu v ní cinkají kostky ledu, když nesl sklenici ke rtům.

193

Tanaka, který nastupoval do letadla těsně za Seanem a Janet, spatřil muže o pár vteřin později než oni dva. Zdálo se, že ho jeho přítomnost v letadle dost zarazila.
Vyšší ze dvou Japonců do Tanaky vrazil, protože ten se tak náhle zastavil. Následoval rychlý proud zlostné japonštiny z Tanakových úst.
Vysoký Japonec se chystal odpovědět, ale běloch ho zarazil.
"Měl bych vás varovat," řekl anglicky. "Mluvím plynně japonsky. Jmenuji se Sterling Rombauer." Postavil skleničku do prohlubně, která byla k tomu účelu v opěradle křesla, vstal, vytáhl navštívenku a s uctivou úklonou ji podal Tanakovi.
Tanaka se uklonil zároveň se Sterlingem, vzal si navštívenku a navzdory překvapení, které musel pociťovat, navštívenku pečlivě prostudoval a s další úklonou ji vrátil. Pak promluvil rychlou japonštinou ke svému společníkovi, který stál za ním.
"Myslím, že na tohle mohu nejlépe odpovědět já," řekl Sterling jakoby nic, znovu se posadil a vzal do ruky sklenici.
"Pilot, druhý pilot ani posádka nejsou v kabině. Odpočívají na záchodě." Sterling ukázal přes rameno.
Tanaka opět něco řekl svému společníkovi japonsky. Jeho hlas zněl velmi zlostně.
"Promiňte, prosím, že vás opět přerušuji," řekl Sterling. "Ale to, co po svém společníkovi žádáte, není rozumné. Jsem si jistý, že když celou situaci pečlivě uvážíte, budete souhlasit, že by ode mne nebylo taktické, kdybych tu byl sám. A když se tedy podíváte napravo, uvidíte vozidlo, ve kterém sedí můj spolupracovník s mobilním telefonem v ruce. Stačí jediný pohyb, aby se dovolal na policii. V této zemi je únos zločin, dokonce těžký zločin."
Tanaka se znovu podíval na Sterlingovu navštívenku, jako by měl pocit, že tam poprvé něco přehlédl. "Co vlastně chcete?" zeptal se anglicky.
"Myslím, že si potřebujeme pohovořit, pane Tanako Jamaguči," řekl Sterling. Zachřestil kostkami ledu ve skleničce a vypil poslední doušek.
"Hájím teď zájmy Forbesova onkologického centra," pokračoval. "Jeho ředitel sice nechce ohrozit vztahy kliniky ke společnosti Sušita Industries, ale všechno má své meze. Nechce, abyste pana Murphyho odvezli do Japonska."
Tanaka mlčel.
"Pane Murphy," zavolal Sterling a Tanaky si nevšímal. "Mohl byste nás prosím nechat s panem Tanakou chvilku o samotě? Myslím, že byste se svou přítelkyní mohl vystoupit a posadit se do auta k mému společníkovi. Můžete tam na mě počkat; nebude mi to trvat dlouho."
Tanaka se nepokusil Sterlingův návrh nějak překazit. Sean nepotřeboval žádné další výzvy, chytil Janet za ruku, protlačil se kolem Tanaky a jeho společníka, sestoupili po schodech a běželi k tmavému autu, které bylo zaparkované kolmo k trupu letadla.
Když doběhli k mercedesu, Sean otevřel zadní dveře a nechal Janet nastoupit. Pak si sedl vedle ní. Než zavřel dveře, Wayne Thomas je přátelsky pozdravil "ahoj, lidi". Krátce na ně pohlédl, když nastupovali, ale pak

194

honem obrátil pozornost k letadlu, které sledoval předním sklem. "Ne, že bych vás tu nechtěl," pokračoval. "Ale možná že by bylo pro vás lepší, kdybyste počkali v letištní budově."
"Pan Rombauer nám řekl, abychom tu počkali s vámi," řekl Sean.
"No jo, to já vím," kývl Wayne. "Protože to byl původní plán. Ale já jsem zatím myslel dopředu. Když to nějak nevyjde a letadlo se dá do pohybu najedu mu do předního podvozku. Na zadním sedadle nejsou žádné bezpečnostní

nafukovací vaky."
Chápu to," řekl Sean. Vystoupil z auta a podal Janet ruku. Zamířili spolu k letištní budově.
"Začíná to být čím dál tím zamotanější," stěžovala si Janet. "Být s tebou je stejný jako žít na okraji propasti, Seane. Co se vlastně děje?"
"To bych sám rád věděl," řekl Sean. "Možná, že ty lidi si myslí, že vím víc, než opravdu vím."
"Co to má znamenat?"
Sean pokrčil rameny. "Jediné, co vím, je, že jsme právě prošvihli nechtěný výlet do Japonska," řekl Sean.
"Ale proč do Japonska?" divila se Janet.
"Nevím to určitě," řekl Sean. "Ale ten Hiroši ve Forbesově centru mě špehoval od chvíle, kdy jsem se tam objevil, a teď nedávno nějaký Japonec navštívil mou matku a ptal se po mně. Jediné vysvětlení, které mě napadá, je, že ve mně vidí nějaký risk pro svou investici u Forbesů."
"Celá tahle situace je šílená," řekla Janet. "Kdo byl ten člověk v letadle kterej nás odtamtud dostal?"
"Ještě nikdy jsem ho neviděl," řekl Sean. "Je to prostě další součást téhle záhady. Říkal ale, že pracuje pro Forbesovo centrum."
Došli k letištní budově a zjistili, že dveře jsou zavřené.
"Co teď?" zeptala se Janet.
"Pojď půjdem," řekl Sean. "Tady přece nezůstanem. Chytil ji za ruku a společně oběhli dvoupatrovou betonovou budovu. Vyběhli z letiště stejným vchodem, kterým tam limuzína vjela. Před budovou bylo velké parkoviště. Sean chodil od auta k autu a zkoušel dveře.
"Neříkej mi, co děláš, já to uhádnu," řekla Janet. "Teď chceš ještě ukrást auto, abys ten večer dovršil."
"Vypůjčit je hezčí slovo," řekl Sean. Našel Chevrolet Celebrity s nezamčenými dveřmi. Sedl si za volant. "Nastup si," zavolal na ni. "Tohle bude jednoduchý." Prováděl cosi pod přístrojovou deskou.
Janet zaváhala, protože měla čím dál tím silnější pocit, že se zaplétá do něčeho, s čím nechce mít vůbec nic společného. Představa, že jedou ukradeným autem, ji nelákala, zvlášť s ohledem na problémy, které už měli.
"Nastup!" zavolal Sean znovu.
Janet otevřela dveře a udělala, co jí řekl.
Seanovi se podařilo auto téměř okamžitě nastartovat, což Janet velkou radost neudělalo. "Pořád jsi ještě profík, co?" poznamenala s pohrdáním v hlase.

195

"Cvičení dělá mistra," usmál se Sean. Vyjeli na silnici a Sean zatočil doprava. Nějakou dobu jeli beze slova.
"Smím se zeptat, kam to jedeme?" zeptala se Janet.
"Nevím jistě, kam jedeme," řekl Sean. "Rád bych našel nějaký místo, kde bych se mohl zeptat, kudy se jede do Key West. Problém je v tom, že je tu všude zavřeno, přestože je teprve jedenáct večer, a k tomu je ještě sobota."
"Co kdybys mě odvez zpátky k Betencourtům," řekla Janet. "Vezmu si tam auto z půjčovny a pojedu do hotelu. A ty můžeš jet do Key West, jestli se ti bude chtít."
"Myslím, že to není moc dobrý nápad," řekl Sean. "Ti Japonci se u Betencourtů neobjevili náhodou. Byli v té limuzíně, o které jsem si myslel, že nás sleduje cestou tam. Zřejmě za námi jeli z hotelu Edgewater Beach, což znamená, že nás museli sledovat z Ritz Carltonu. Je velmi pravděpodobné, že nás sledovali celou cestu z Forbesova centra."
"Ale ti ostatní nás sledovali taky," poznamenala Janet.
"Musela to být pěkná karavana, když jsme jeli přes Everglades," souhlasil Sean. "Ale jde o to, že nemůžeme jet zpátky k autu nebo do hotelu.
Pokud ovšem nechceme riskovat další pronásledování."
"A předpokládám, Že taky nemůžeme na policii."
"Jasně, že ne," vyhrkl Sean.
"A co naše věci. ptala se Janet.
"Zavoláme z Miami a necháme si je poslat," řekl Sean. "Zavoláme Betencourtům kvůli tomu autu, aby ho vrátili do půjčovny. Ale to není zas tak strašně důležitý. Důležitější je, že už nás nikdo nesleduje."
Janet si povzdechla. Byla nerozhodná. Chtěla jít spát, ale Seanova slova zněla rozumně v situaci, která vůbec rozumná nebyla. Příhoda s Japonci ji vyděsila možná právě tak, jako ten zážitek na pláži.
"Tady jsou lidi," řekl Sean. "Můžu se jich zeptat." Před sebou viděli řadu aut zaparkovaných u nápisu Oasis, což byl zřejmě nějaký noční klub nebo diskotéka. Sean zastavil u chodníku.
Vystoupil z chevroletu a prošel mezi zaparkovanými auty ke vchodu do nočního klubu. Z otevřených dveří hromově duněla baskytara. Sean zastoupil nějakému muži cestu a zeptal se ho, kudy se jede k městskému přístavu. Spěchající muž mu rychle vysvětlil cestu a svá slova doprovázel rozmáchlými gesty. O pár minut později už byl Sean zpátky v autě. Opakoval Janet, jak mu muž vysvětlil cestu, aby mohla při jízdě radit.
"Proč jedeme do přístavu?" zeptala se Janet. "Anebo je to blbá otázka?"
"Hele, nemusíš na mě být naštvaná," bránil se Sean.
"Na koho jinýho mám být naštvaná?" zlobila se Janet. "Takhle jsem si ten víkend teda nepředstavovala."
"Nech si ten vztek pro toho cvoka z pláže nebo pro ty šílený Japonce," řekl Sean.
"Co je teda s tím městským přístavem," ptala se znovu Janet.
"Key West je ostrov na jih od Naples," vysvětloval Sean. "Pamatuji si

196

že jsem to viděl na mapě. Bude lepší přeplout záliv na člunu. Mohlo by to být jednodušší a asi taky rychlejší. Dokonce bychom se mohli i vyspat. A já bych nejel "vypůjčeným" autem."
Janet na to nic neřekla. Ten nápad s celonoční plavbou byl vhodným zakončením tohoto šíleného dne.
Našli městský přístav na konci krátké slepé uličky. U vchodu byl velký stožár s vlajkou. Ale přístav samotný byl pro Seana zklamáním. Čekal, že v dokách bude mnohem rušněji, protože slyšel, že na západním pobřeží Floridy je velmi oblíbené sportovní rybářství. Přístav byl pro soukromé jachty zavřený. Na vývěsce byla nabídka nějakých člunů pro sportovní rybaření, ale to bylo všechno. Sean zaparkoval auto a vyšel s Janet na molo. Větší lodě, které si mohli zákazníci najmout, měly zhasnutá světla.
Vrátili se k autu, Janet se opřela o kapotu a řekla: "Máš ještě nějaké chytré nápady, Einsteine?"
Sean přemýšlel. Představa dostat se do Key West lodí ho stále ještě lákala. Už bylo moc pozdě na to, aby si najali další auto. Kromě toho by do Key West dojeli úplně vyčerpaní. Vedle přístavu stála restaurace s barem, příhodně pojmenovaná "Dok". Sean na ni ukázal.
"Pojďme tam zajít," řekl. "Dal bych si pivo a můžeme taky zjistit, jestli barman nezná nějaký lidi, kteří pronajímají čluny."
"Dok" byla obyčejná venkovská hospůdka se stěnami z prken, servírovacím okénkem z kuchyně a laminátovými stoly. Hospoda neměla zasklená okna, pouze otvory, které se daly zavřít okenicemi. Místo závěsů na oknech visely různé rybářské sítě, bójky a další námořnické potřeby. Na stropě se pomalu otáčely větráky. Podél jedné stěny se táhl tmavě namořený dřevěný bar ve tvaru J.
U baru byla shromážděna malá skupinka lidí, kteří se dívali na basketbal. Televize byla vysoko na zdi v rohu u vchodu. Nebyl to sice bar "Old Scully's" v Charlestownu, ale Sean musel uznat, že to tu vypadá velmi příjemně. Začalo se mu dokonce trochu stýskat po Charlestownském baru.
Sean s Janet si našli místo u baru zády k televizi. Za barem byli dva barmani, jeden vysoký, vážný a s knírem, druhý podsaditý, s neustálým úšklebkem na tváři. Oba měli na sobě vzorované košile s krátkým rukávem a tmavé šortky. Kolem pasu měli uvázané krátké zástěry.
Vysoký barman k nim ihned přistoupil a profesionálním pohybem před ně hodil kulaté pivní tácky.
"Co si dáte?" zeptal se.
"Vidím, že máte smažené škeble," řekl Sean s pohledem upřeným na velký jídelní lístek pověšený na stěně.
"Jasně, že máme," kývl barman.
"Objednáme si je," řekl Sean. "A jedno světlé točené." Podíval se tázavě na Janet.
"Já si dám totéž," řekla.
Brzy se před nimi objevily orosené půllitry piva a Sean stačil sotva poznamenat, jaký je to příjemný, klidný bar, a už dostali smažené škeble.
Páni!" poznamenal Sean. "To teda byla rychlost."

197

"To víte, dobrý jídlo se vaří dlouho," řekl barman.
Sean i Janet se rozesmáli navzdory všemu, co se ten večer stalo. Barman, jako správný komik, se ani neusmál.
Sean využil příležitosti a zeptal se na lodě.
"O jakou loď máte zájem?" zeptal se barman.
Sean pokrčil rameny. "Moc toho o lodích nevím, abych to mohl takhle říct. Chceme jet ještě dneska do Key West. Jak dlouho by to trvalo?"
"No, to máte podle toho," zamyslel se barman. "Vzdušnou čarou je to devadesát mil. Větší lodí tam můžete být za nějaké tři nebo čtyři hodiny."
"Nevíte náhodou, kde bychom našli někoho, kdo by nás tam odvezl?" zeptal se Sean.
"Bude to ale drahé," řekl barman.
"Kolik?"
"Pět, šest stovek," pokrčil barman rameny.
"Berou kreditkarty?" zeptal se Sean.
Janet už chtěla protestovat, ale Sean jí stiskl koleno. "Já ti to zaplatím " zašeptal.
Barman přešel do rohu a zdvihl telefon.

Sterling vytočil číslo k Randolphu Masonovi domů a cítil přitom poťouchlé potěšení. Neměl radost, že ve dvě hodiny ještě musí pracovat a říkal si, že doktor Mason by z toho měl také něco mít.
Hlas doktora Masona sice zněl rozespale, ale vypadalo to, že je rád, že se Sterling ozval.
"Vyřešil jsem ten problém Tanaka - Sušita," prohlásil Sterling. "Dokonce nám i potvrdili faxem z Tokia, že pana Murphyho nehodlají unést.
Může zůstat ve Forbesově onkologickém centru, pokud se ovšem vy osobně zaručíte, že se nedostane do styku s utajenými léky, které by se daly patentovat."
"Tohle zaručit nemohu," řekl doktor Mason. "Už je příliš pozdě."
Sterling byl tak překvapený, že ani nepromluvil.
"Nastal obrat v situaci," vysvětloval doktor Mason. "V Miami se objevil Brian Murphy, Seanův bratr, který si dělá o

Seana velké starosti. Nepodařilo se mu ho najít a tak se spojil se mnou. Informoval mne, že miamská policie Seana hledá v souvislosti s vloupáním do pohřebního ústavu a s neoprávněnou krádeží mozku nějaké mrtvoly."
"Má mozek té mrtvoly nějakou spojitost s Forbesovým centrem?" zeptal se Sterling.
"No samozřejmě," řekl doktor Mason. "Zemřelá byla pacientkou kliniky. Byla jedním z naších pacientů s meduloblastomem a byla jediná, která v posledních letech zemřela, což bych rád zdůraznil. Problém je v tom, že naše léčebná metoda ještě není chráněná patentem."
"Chcete snad říci, že Sean Murphy by mohl odhalit nějaká patentovatelná fakta, pokud má ten mozek k dispozici?"
"Přesně tak," řekl doktor Mason. "Jako obvykle jste to přesně odhadl.

198

"Již jsem dal instrukce ve Forbesově centru, aby panu Murphymu zamezili přístup do našich laboratoří. Chtěl bych, abyste zařídil jeho předání policii."
"To by mohlo být problematické," řekl Sterling. "Pan Murphy i slečna Reardonová zmizeli. Volám z jejich hotelu. Nechali tu svoje věci, ale myslím, že nemají v úmyslu se vrátit. Obávám se, že jsem podcenil jejich odvážnost. Myslel jsem si, že když je vysvobodíme z toho naplánovaného únosu, úleva jim nedovolí vyvinout nějakou aktivitu. Bylo to přesně naopak. Předpokládám, že si sehnali nějaký automobil a odjeli pryč."
"Chci, aby jste je našel," řekl doktor Mason.
"Těší mě, že máte takovou důvěru v mé schopnosti," řekl Sterling. "Ale charakter mého úkolu se mění. Myslím, že byste si raději měli najmout obyčejného soukromého detektiva, který má podstatně nižší finanční požadavky než já."
"Rád bych, abyste u té práce zůstal," řekl doktor Mason hlasem, do kterého se vkrádalo zoufalství. "Chci, aby se Sean Murphy co nejdříve dostal do rukou policie. Když teď vlastně vím, co vím, možná, že by bylo lepší, kdyby ho byli odvezli do Japonska. Zaplatím vám jeden a půl obvyklé sazby. Jen se do toho dejte."
"To je velmi štědré," řekl Sterling, "ale Randolphe. . "
"Dvojnásobek," řekl doktor Mason. "Příliš bychom se zdrželi, kdybychom se teď pokoušeli celou tu věc někomu předat. Rád bych, aby Sean Murphy už byl pod policejním dohledem."
"Tak dobře," řekl Sterling váhavě. "Budu v tom úkolu pokračovat. Ale musím vás varovat - pokud slečna Reardonová opět nepoužije Visa kartu, nebudu mít možnost je vystopovat, dokud nebudou zase v Miami."
"Proč tu kartu?" zeptal se doktor Mason.
"Platí s ní hotelové účty," vysvětlil Sterling.
"Nikdy jste mě přece nezklamal," řekl doktor Mason.
"Budu se snažit, jak jen budu moci," slíbil Sterling.
Sterling zavěsil, a řekl Waynovi, že potřebuje ještě jednou zavolat. Byli v hale hotelu Edgewater Beach. Wayne se spokojeně uvelebil na gauči s časopisem na klíně.
Sterling vytočil číslo jednoho svého známého z bostonské banky. Když si byl jistý, že muž je vzhůru natolik, že je schopný vnímat, řekl mu všechny informace, které měl o Janet Reardonové, včetně toho, že večer použila Visa kartu ve dvou hotelech. Dále Sterling řekl, aby mu jeho známý zavolal, kdyby kartu znovu použila. Dal mu číslo svého mobilního telefonu.
Sterling se posadil vedle Wayna a informoval ho, že na případu pracují dál, ale že se změnil jejich cíl. Řekl Waynovi, že doktor Mason si přeje, aby Seana Murphyho předali policii. Sterling se Wayna zeptal, jestli nemá nějaký nápad.
"Jeden mám," řekl Wayne. "Najmeme si dva pokoje a trochu si dáchnem."

199

Janet cítila, jak se jí obrací žaludek. Bylo to, jako by steak se zelenou bylinkovou omáčkou, který měla k večeři u Betencourtů, nabral v jejím zažívacím traktu zpátečku. Ležela na palandě v kajutě na přídi čtyřicet dva stop dlouhého člunu, který je vezl do Key West. Naproti ní tvrdě spal Sean. V ranním polosvětle vypadal tak mírumilovně. Janet se zděsila představy, že za daných okolností může být takhle klidný. Nepříjemné pocity, které měla, se tím ještě zostřovaly. Přestože v podvečer, když se procházeli kolem zálivu při západu slunce, se hladina zdála klidná, teď jí připadala jako rozbouřené moře. Pluli směrem na jih a vlny na loď narážely v pětačtyřicetistupňovém úhlu.
Člun se střídavě opile zdvihal směrem doprava, aby pak se zachvěním prudce padl doleva. Přitom neustále zaznívál hluboký řev dieselových motorů.
Podařilo se jim vyplout teprve až ráno ve třičtvrtě na tři. Nejprve pluli po klidných vodách a v měsíčním světle viděli stovky ostrůvků porostlých mangrovy. Janet byla vyčerpaná, a tak si šla lehnout, ale pak ji probudily náhlé zvuky vln, narážejících do člunu a prudký vítr. Neslyšela, kdy Sean přišel dolů, ale teď tu klidně ležel a spal.
Janet spustila nohy na zem a připravila se na další náraz vlny o člun.
Přidržovala se oběma rukama a vyšla nahoru do podpalubí. Věděla, že jí bude špatně, jestli se nedostane na vzduch. Těsně pod palubou to bylo ještě horší, protože slabý zápach dieselového motoru její nevolnost ještě zhoršoval. Držela se, seč jí síly stačily, a nakonec se přece jen dostala na záď lodi, kde byly k palubě přimontované dvě rybářské židle. Janet se obávala, že tyhle dvě židle jsou příliš na větru, a tak padla na hromadu polštářů na sedadle na levoboku. Pravobok zalévala sprška mořské vody.
Vítr a čerstvý vzduch dělal přímo zázraky s Janetiným žaludkem, ale neměla možnost si odpočinout. Musela se doslova držet. Motory řvaly a bušily, loď se teď kymácela a Janet přemýšlela, co lidi vlastně na lodích vidí. Vepředu seděl Doug

Gardner, který byl ochoten oželet spánek, aby je odvezl do Key West - tedy za určitou cenu. Jeho postava se rýsovala na pozadí různých svítících budíků a ukazatelů. Neměl toho mnoho na práci, protože loď byla teď přepnuta na automatické řízení.
Janet vzhlédla na blednoucí hvězdy nad hlavou a vzpomněla si, jak je pozorovala, když byla menší. Ležela vždycky na zádech a snila o budoucnosti. Teď tuto budoucnost prožívala a jedna věc byla jistá: nebylo to takové, jak si představovala.
Možná že měla matka pravdu, pomyslela si Janet zdráhavě. Možná že to byla hloupost jet na Floridu, aby se tu pokusila se Seanem promluvit.
Smutně se usmála. Jediný rozhovor, na který byl dosud čas, byl při té procházce včera večer na pláži a to Sean pouze opakoval její slova o lásce. Takhle si to tedy nepředstavovala.
Janet přijela na Floridu v naději, že si nějak uspořádá život, ale čím déle byla se Seanem, tím neuspořádanější život měla.

200

Sterlinga uspokojilo ještě víc, když volal doktora Masona v půl čtvrté ráno, než předtím, když mu telefonoval ve dvě. Po čtyřech zazvoněních doktor přece jen sluchátko zvedl. Sterlinga právě vzbudil jeho kontakt v bostonské bance.
"Už vím, kam ta zatracená dvojice směřuje," řekl Sterling. "Ta mladá dáma naštěstí znovu platila značnou sumu kreditkartou. Zaplatila pět set padesát dolarů za převoz lodí z Naples do Key West."
"To není dobrá zpráva," řekl doktor Mason.
"Myslel jsem, že budete mít radost, že už víme, kam mají namířeno," řekl Sterling. "Je to velké štěstí, že jsme se to dozvěděli."
"Forbesovo centrum má v Key West pobočku," řekl doktor Mason.
"Jmenuje se Basic Diagnostic. Řekl bych, že pan Murphy má zřejmě namířeno tam."
"Proč myslíte, že jede do Basic Diagnostic?" zeptal se Sterling.
"Posíláme tam velkou část laboratorních vyšetření, které potřebujeme udělat," vysvětloval doktor Mason. "Je to výhodné kvůli systému zdravotního pojištění."
"Proč vám vadí, jestli tam pan Murphy jede?"
"Posíláme tam biopsie meduloblastomu," řekl doktor Mason. "Nechci, aby pan Murphy přišel do styku s našimi technikami senzibilizace pacientových T-lympofytů."
"To by pan Murphy mohl tyto techniky odhalit na základě jediné návštěvy?" zeptal se Sterling.
"Je ohromně šikovný, pokud jde o biotechnologii," povzdechl si doktor Mason. "Nemohu to riskovat. Ihned tam zajeďte a zajistěte, aby se do té laboratoře nedostal. Zařiďte, aby se dostal do rukou policie."
"Doktore Masone, je ale půl čtvrté ráno," upozornil ho Sterling.
"Najměte si letadlo," řekl doktor. "Výdaje platíme. Zavolám ihned Kurta Wanamakera, aby vás očekával."
Sterling si zapsal telefon pana Wanamakera a zavěsil. Přestože dostával velké peníze, nebyl nadšený představou, že uprostřed noci poletí do Key West. Měl dojem, že to doktor Mason přehání. Vždyť je neděle a laboratoř zřejmě ani nebude otevřená.
Přesto vstal z postele a šel do koupelny.

201

Neděle
7. března 5: 30
Sean poprvé zahlédl ostrov Key West v matném světle před rozedněním. Viděl řádku nízkých dřevěných budov usazených v tropické zeleni. Z jejich siluet občas vyčnívaly vyšší cihlové stavby, ale ani ty neměly víc jak pět poschodí. Břeh moře byl posetý přístavy a hotely, které se tulily jeden k druhému.
"Kde bude nejlepší, když nás vysadíte?" zeptal se Sean Douga.
"Nejspíš na molu Pier House," řekl Doug a vypnul motory. "Je to na konci Duval Street, což je hlavní třída Key West."
"Znáte to tu?" zeptal se Sean.
"Byl jsem tu asi tak desetkrát."
"Slyšel jste o organizaci jménem Basic Diagnostics?"
"Mám dojem, že ne," zavrtěl Doug hlavou.
"A víte o nějakých nemocnicích?" zeptal se Sean.
"Jsou tam dvě," odpověděl Doug. "Jedna je přímo na Key West, ale ta je malá. Pak je tam jedna větší na dalším ostrově, zvaném Stock Island. To je hlavní zdejší nemocnice."
Sean sešel do podpalubí a vzbudil Janet. Nebyla právě nadšena, že už má vstávat. Řekla Seanovi, že si šla lehnout před nějakými patnácti nebo dvaceti minutami.
"Ale když jsem sem přišel před několika hodinami, tak jsi spala jako miminko," divil se Sean.
"To ano, ale když jsme se dostali na rozbouřené moře, musela jsem zpátky na palubu. Neprospala jsem cestu jako ty. Tohle teda ale je poklidný víkend."
Přistání proběhlo bez zvláštních příhod, protože v docích se tak brzo ráno nic nedělo. Doug zamával na rozloučenou a odeplul, hned jak oba vyskočili na molo.
Sean a Janet sešli z mola, rozhlédli se kolem sebe a ihned měli zvláštní dojem, že jsou jediné živé bytosti na ostrově. Kolem sebe viděli nejrůznější důkazy o včerejší veselé noci, kolem se povalovaly prázdné pivní láhve a jiné odpadky.

Ale nikde nebyli žádní lidé. Nikde dokonce nebyla ani žádná zvířata. Bylo to jako klid po bouři.
Procházeli Duval Street, ve které bylo množství obchodů s textilem, klenotnictví a obchodů se suvenýry. Všechny krámky byly zabedněné, jako by očekávaly nájezd nějakých vzbouřenců. Vypadalo to pouťově, jak Sean očekával, ale celek působil nečekaně hezkým dojmem.
Právě přecházeli kolem malého baru, když vtom za Atlantickým oceánem vykouklo váhavě slunce a naplnilo opuštěnou ulici mlžným ranním světlem. O půl bloku dál je obklopila nádherná vůně.
"Tohle voní skoro jako. . ." začal Sean.
"Čerstvé rohlíky," dokončila Janet.
Šli za nosem, až se dostali k malé francouzské pekárně s kavárnou.
Lákavá vůně přicházela z otevřeného okna na terase poseté stolky a slunečníky. Dveře byly ještě zavřené a tak Sean musel zakřičet dovnitř otev-

řeným oknem. Přišla žena s krepatými rezavými vlasy a utírala si ruce do zástěry.
"Ještě nemáme otevřeno," řekla s náznakem francouzského přízvuku.
"A což takhle pár rohlíčků. navrhl Sean.
Žena dala hlavu na stranu a uvažovala o návrhu. "No, snad jo," řekla.
"Mohla bych vám taky nabídnout trochu bílé kávy, kterou jsem si udělala pro sebe. Ještě není zapnutý kávovar na espresso."
Posadili se pod jeden ze slunečníků na terase a pochutnávali si na pečivu právě vytaženém z trouby.
"Když už jsme teda tady," řekla Janet, "tak jaké máš plány?"
Sean se poškrábal na zarostlé bradě. "Zjistím, jestli tu nemají telefonní seznam. Zjistili bychom z něj adresu té laboratoře."
"Já se zatím zajdu trochu opláchnout," řekla Janet. "Mám dojem, že vypadám strašně."
"No jo, jeden aby se bál k tobě přiblížit," řekl Sean. Sehnul se, protože Janet po něm hodila zmuchlaný ubrousek.
Než se vrátila, Sean už nejenže znal adresu, ale od rezavé ženy také zjistil, jak se do laboratoře dostanou.
"Je to dost daleko," řekl. "Budeme tam muset jet."
"A to bude samozřejmě jednoduchý," řekla Janet. "Buď pojedeme stopem, anebo zastavíme jeden z těch taxíků, co tu pořád projíždějí."
Od té doby, co do Key West přijeli, neviděli jediné auto.
"Já jsem měl trochu jiný nápad," řekl Sean, položil na stůl štědré zpropitné pro ženu z pekárny a vstal.
Janet na něj chvíli tázavě hleděla, než si uvědomila, co má Sean na mysli. "Ne, to ne. zděsila se. "Nebudeme přece krást další auto."
"Ne krást, půjčovat," opravil ji Sean. "Úplně jsem zapomněl, jak je to jednoduchý."
Janet odmítala mít něco společného s "půjčováním aut", ale Sean si jejích protestů nevšímal.
"Nerad bych něco rozbil," řekl a začal obcházet auta v postranní uličce.
U všech zkoušel dveře, ale všechna auta byla zamčená. "Tady musí bydlet samí podezřívaví lidi," řekl. Pak se zastavil a díval se na druhou stranu ulice. "Právě jsem si to rozmyslel. Žádný auto nepotřebuju."
Přešel přes ulici k motocyklu na stojanu a nastartoval ho téměř tak rychle, jako kdyby měl klíček k zapalování. Posadil se na motorku a pokynul Janet, aby si sedla za něj.
Janet si Seana prohlížela. Zkoumala jeho neoholenou tvář a zmuchlané oblečení, zatímco túroval motor. Jak se jen mohla zamilovat do někoho takového, ptala se sama sebe. Váhavě přehodila nohu přes sedadlo a objala Seana v pase.
Sean přidal plyn a odjeli.
Jeli zpátky po Duval Street směrem, odkud přišli, pak zatočili na sever a jeli podél pobřeží. Nakonec dojeli ke staré přístavní hrázi. Laboratoře Basic Diagnostic byly ve dvoupatrovém cihlovém skladišti, které bylo pěkně zrenovované.
Sean dojel k zadní části budovy a zaparkoval motocykl za nějakou kůlnou. Když pak motor motocyklu ztichl, jediný zvuk,

který slyšeli, byl vzdálený křik racků. Kolem dokola nebyla ani živá duše.
"Řekla bych, že nemáme štěstí," řekla Janet. "Vypadá to, že není otevřeno."
"Pojď, podíváme se," navrhl Sean.
Vyšli nahoru po schodech k zadnímu vchodu do budovy a nahlédli dovnitř. V budově se nesvítilo. Podél zadního traktu byla postavena rampa, na kterou vedly několikery dveře. Vyzkoušeli je všechny, ale byly zamčené. V průčelí budovy na velkých dvojitých dveřích byl nápis, který oznamoval, že laboratoř je v neděli a o svátcích otevřena od dvanácti do pěti odpoledne. Vedle byla schránka, kde bylo možno nechávat vzorky.
"Asi se budeme muset vrátit později," řekla Janet.
Sean nereagoval. Udělal si z dlaní kukátko a nahlížel do oken v průčelí.
Janet ho následovala od okna k oknu, až se zase dostali do zadní části budovy, kde byli původně.
"Doufám, že zas nemáš nějaký bláznivý nápady," řekla Janet. "Pojď, zajdem někam, kde se budeme moct pár hodin prospat. Pak se sem můžeme po poledni vrátit."
Sean neodpověděl. Náhle odstoupil od okna, do kterého právě nahlížel.

Bez varování udeřil hranou ruky do skla. Jakýmsi karatistickým pohybem okno roztříštil, až se vysypalo dovnitř na podlahu. Janet odskočila a pak se honem ohlédla přes rameno, jestli snad nemají nějaké svědky. Potom pohlédla zase na Seana a řekla: "Hele, tohle nedělej. Vždyť už nás hledá policie kvůli té záležitosti v Miami."
Sean zatím rychle vylamoval zbylé kusy skla. "Žádné poplašné zařízení proti rozbití okna tu není," řekl spokojeně.
Rychle oknem prolezl a otočil se, aby je pečlivě prozkoumal. "Ne, vůbec žádný poplašný zařízení," řekl. Otočil kličkou a okno otevřel. Pak natáhl k Janet ruku.
Janet couvla. "Do tohohle se nechci zaplíst," řekla.
"Tak pojď," přemlouval ji Sean. "Nešel bych sem dovnitř, kdybych si nemyslel, že je to strašně důležitý. Děje se něco strašně divnýho, a tady by na to mohly být odpovědi. Důvěřuj mi přece trochu."
"Co když někdo přijde?" děsila se Janet. Opět se nervózně ohlédla přes rameno.
"Kdo by sem chodil," uklidňoval ji Sean. "Je půl osmé v neděli ráno.
Kromě toho se tam chci jenom porozhlídnout. Slibuju ti, že budeme venku za čtvrt hodinky. A jestli tě to uklidní, můžeme tu nechat desetidolarovku za to rozbitý okno."
Po všem, co už vyvedli, připadalo Janet nesmyslné se teď vzpírat.
Dovolila tedy Seanovi, aby jí pomohl prolézt oknem.
Octli se na pánském záchodě. Cítili vůni desinfekce, která přicházela z oválného růžového kusu desinfekčního prostředku, ležícího na dně mušle na zdi.
Patnáct minut!" připomněla Janet, když opatrně otevřeli dveře ze záchodu.
Vstoupili do chodby, táhnoucí se po celé délce budovy. Na protější

straně chodby uviděli velkou laboratoř, která také zabírala celou délku budovy. Na stejné straně chodby jako pánský záchod byl dámský záchod, skladiště, kancelář a schodiště.
Sean každé dveře otevřel a nahlédl dovnitř. Janet se mu dívala přes rameno. Vešli do laboratoře, procházeli po ní a dívali se na obě strany. Na podlaze bylo šedé linoleum, skříňky byly ze světle šedého umakartu a laboratorní stoly měly bílé desky.
"Vypadá to jako normální, běžná klinická laboratoř," řekl Sean. "Samé běžné vybavení." Zastavil se u mikrobiologického oddělení a pohlédl do inkubátoru plného petriho misek.
"To tě překvapuje?" zeptala se Janet.
"Ne, ale čekal jsem víc," řekl Sean. "Čekal jsem, že tu uvidím patologické oddělení, kde provádějí biopsie. Říkali mi totiž, že sem biopsie posílají."
Vrátili se na hlavní chodbu. Sean došel ke schodišti a vystoupil po něm nahoru. Došel k těžkým kovovým dveřím. Byly zamčené.
"A jeje," řekl Sean. "Tohle bude možná trvat víc než patnáct minut."
"Ale vždyť jsi to slíbil," řekla Janet.
"Tak jsem lhal." Sean obhlížel zámek. "Jestli se mi podaří najít nějaké vhodné nástroje, tak by to mohlo být šestnáct minut."
"Už uběhlo čtrnáct minut," poznamenala Janet.
"Ale Janet," řekl Sean. "Pojď, podíváme se, jestli tu nenajdem něco, co by mi posloužilo jako šperhák a nějaký pevný drát, který bych mohl použít místo planžet." Sešel po schodech a Janet ho následovala.

Sterlingovo najaté letadlo Sea King přistálo ráno, v sedm čtyřicet pět na letišti v Key West a dojelo k letištní budově. Vedle něj právě nastupovali pasažéři do letadla společnosti American Eagle.
Bylo už téměř pět hodin ráno, když se Sterlingovi ozvali z letecké společnosti, kde si letadlo objednal. Po chvíli přesvědčování a po slibu nějakých peněz navíc se dohodli, že letadlo odletí v šest hodin. Kvůli nějakým problémům s tankováním však byli připraveni k odletu až ve třičtvrtě na sedm.
Sterling i Wayne využili zdržení a trochu se prospali, nejdřív v hotelu Edgewater Beach a pak v letištní hale. Navíc spali skoro celou cestu v letadle.
Když přijížděli k letištní budově v Key West, uviděl Sterling malého proplešatělého muže v květované košili s krátkým rukávem. Vyhlížel z okna a v ruce držel plastový kelímek, ze kterého se kouřilo.
Sterling s Waynem vystoupili z letadla a plešatý muž k nim přistoupil a představil se jako Kurt Wanamaker. Byl to podsaditý muž s širokou opálenou tváří. Vlasy, které mu ještě zbývaly, měl vyšisované sluncem.
"Jel jsem kolem laboratoře asi ve čtvrt na osm," řekl Kurt cestou ke svému Chrysleru Cherokee. "Byl tam úplný klid. Takže myslím, že jste je předběhli, pokud tedy vůbec mají v plánu přijet."

"Pojedeme rovnou do laboratoře," řekl Sterling. "Rád bych tam byl, až se tam pan Murphy vloupe, jestli se tam tedy hodlá vloupat. Pak bychom mohli udělat víc než ho jen předat policii."

"S tímhle by to mělo jít," řekl Sean. Měl pevně zavřené oči a cosi kutil v zámku se dvěma náplněmi do propisovačky. Konec jedné z nich ohnul do pravého úhlu, aby si z náplně udělal planžety.
Co to vlastně provádíš?" zajímala se Janet.

"Říkal jsem ti to už tehdy u Forbesů," vysvětloval Sean. "Jak jsme se tenkrát snažili dostat do té kartotéky. Říká se tomu vyhmatat zámek. Á, už to jde." Zámek se s cvaknutím otevřel. Dveře se pohnuly.
Sean vešel první. Vzhledem k tomu, že místnost neměla žádná okna, bylo tam temno jak za bezměsíčné noci. Jediná troška světla sem dopadala ze schodiště. Sean hmatal na zdi po levé straně dveří a našel několik vypínačů. Stiskl je všechny najednou a strop se v mžiku rozzářil.
"No teda, podívej se na to!" řekl Sean v naprostém údivu. Tady byla ta laboratoř, kterou si myslel, že najde ve výzkumném ústavu Forbesova centra. Byla obrovská, zabírala celé poschodí. Laboratoř byla celá bílábílé dlaždice na podlaze, bílé skříňky a bílé zdi.
Sean procházel laboratoří a obdivoval její zařízení. "Všechno je úplně nový," řekl nadšeně. Položil ruku na nějaký přístroj na laboratorním stole.
"A všechno je to ta nejvyšší kvalita. Tohleto je automatické blotovací zařízení. Stojí nejmíň dvanáct tisíc dolarů. A tady je luminiscenční spektrometr. Ten je nejmíň za třiadvacet. A tamhle je vysokotlaký kapalinový chromatograf. Ten by stál tak kolem dvaceti táců. A támhleto je automatický třidič buněk. Nejmíň za stopadesát tisíc. Panebože!"
Sean se postavil před zvláštní přístroj vejcovitého tvaru. "Radši k němu nepouštěj svou kreditkartu. Je to přístroj pro magnetickou resonanci. Máš představu, kolik tenhle mazlíček stojí?"
Janet zavrtěla hlavou.
"Asi tak půl miliónu dolarů," oznámil Sean. "A jestli mají tohle, tak to znamená, že mají taky rentgenový refraktometr."
Šli dál, až došli ke skleněné kóji. Uvnitř uviděli box pro sterilní práci a řady a řady inkubátorů na tkáňové kultury. Sean zkusil skleněné dveře.
Otevíraly se ven a tak musel překonat tlak, který je držel. Aby zevnitř neunikly žádné organismy, tlak uvnitř laboratoře pro práci s viry byl nižší než tlak ve zbytku místnosti.
Sean vešel dovnitř, ale pokynul Janet, aby zůstala, kde je. Nejprve šel k mrazáku a otevřel víko. Teploměr uvnitř ukazoval teplotu -57`C.
V mrazáku byly poličky s malými lahvičkami. Každá obsahovala virovou kulturu.
Sean zavřel mrazák a podíval se na inkubátory pro tkáňové kultury. Ty byly uchovávány při teplotě 37"C, což odpovídalo vnitřní teplotě lidského těla.
Popošel k laboratornímu sklu a prohlédl si elektronové mikrofotografie izometrických virů.

206

Sean vyšel z laboratoře pro práci s nebezpečnými látkami do prostoru, ve kterém se tak dobře vyznal. Jedno oddělení laboratoře bylo zřejmě věnováno studiu onkogenů, což byla práce, kterou dělal v Bostonu. Rozdíl byl v tom, že zařízení této laboratoře bylo zbrusu nové. Sean se toužebně díval na police plné činidel používaných pro izolaci onkogenů a jejich produktů, onkoproteinů.
"Tohleto je v každém ohledu vrcholná laboratoř," řekl. V oddělení onkogenů byly další inkubátory pro tkáňové kultury, které byly skutečně obrovské. Sean otevřel dvířka jednoho inkubátoru a pohlédl na buněčné linie. "Tady bych chtěl pracovat," řekl a zavřel inkubátor.
"Tohleto jsi čekal?" zeptala se Janet. Chodila za ním všude jako pejsek.
"Je to víc, než jsem čekal," řekl Sean. "Tady musí pracovat ta Levyová.
Řekl bych, že většina těchto přístrojů pochází z šestého patra výzkumného ústavu Forbesova centra, jak je tam vstup zakázán."
"Co z toho usuzuješ?" zeptala se Janet.
"Usuzuju z toho, že potřebuju pár hodin v laboratoři Forbesova centra," řekl Sean. "Myslím. .
Nedokončil větu. Ze schodiště zaslechli nějaké hlasy a kroky. Janet v panice zalapala po dechu a zakryla si rukou ústa. Sean ji chytil a očima zoufale přejížděl po laboratoři, aby našel místo, kde se schovají. Nebylo však úniku.

207

Neděle
7. března 8: 05
"Tady jsou!" prohlásil Wayne Edwards.
Otevřel právě pevné kovové dveře malého skladu vedle prosklené laboratoře pro práci s nebezpečnými látkami.
Sean s Janet mrkali, jak je náhle zalilo světlo.
Sterling přistoupil k Waynovi. Kurt se postavil vedle něj.
"Ani nevypadají jako provokatéři nebo jako že jsou na útěku," řekl Sterling. "Ačkoliv my víme svý."
"Vylezte ven poručil Wayne.
Tichá, kajícná Janet a vzdorovitý Sean vystoupili do ostrého světla.
"Neměli jste včera odcházet z letiště," vytýkal jim Sterling. "Když pomyslím na úsilí, které jsme museli vyvinout, abychom zmařili ten váš únos.
To je teda vděk. To jsem zvědavý, jestli si uvědomíte, kolik problémů jste už způsobili."
"Kolik problémů já působím," opravil ho Sean.
"No jo, doktor Mason říkal, že jste drzej," řekl Sterling. "Můžete si svý drzosti zkoušet na policajtech v Key West. Možná, že budou ještě válčit s miamskou policii, pod čí pravomoc vlastně spadáte, když jste spáchal trestný čin ještě tady."

Sterling zvedl sluchátko a chystal se telefonovat.
Sean vytáhl dlouho ukrývanou pistoli z kapsy bundy a namířil ji na něj.
"Položte ten telefon," poručil.
Janet zalapala po dechu, když v Seanových rukou uviděla pistoli.
"Seane!" vykřikla. "Ne!"
"Sklapni!" utrhl se na ni Sean. Tři muži obklopující ho v širokém oblouku ho znervózňovali. Poslední, co potřeboval, bylo, aby jim Janet dala příležitost se na něj vrhnout.
Sterling položil sluchátko a Sean všem třem mužům pokynul, aby šli k sobě blíž.
"Tohle je ale strašlivě hloupé chování," poznamenal Sterling. "Vloupání za pomoci střelné zbraně je mnohem těžší zločin než pouhé vloupání."
"Vlezte si do toho skladu!" poručil Sean a pokynul k místu, odkud před chvílí s Janet vylezli.
"Seane, tohleto už zachází moc daleko," vyhrkla Janet a přistoupila k Seanovi.
"Uhni mi z cesty!" zavrčel na ni Sean a hrubě ji odstrčil stranou.
Janet, už takhle rozmrzelou tím, že se v Seanově ruce objevila pistole, dvojnásob šokovala náhlá změna Seanovy osobnosti. Vyděsil ji jeho krutý, zlý tón hlasu i výraz obličeje.
Seanovi se podařilo nahnat všechny tři muže do úzkého skladu. Rychle za nimi zavřel a zamkl dveře. Dal pistoli do kapsy a přistavil ke dveřím nějaký nábytek, včetně těžké kartotéky.
Spokojeně se rozhlédl, chytil Janet za ruku a vydal se k východu. Janet se

208

snažila vzpírat. Na půl cesty ke schodišti se jí podařilo vyprostit svou ruku z jeho.
"Já s tebou nepůjdu," řekla.
"O čem to mluvíš?" zašeptal Sean nechápavě.
"No, jak jsi tam nahoře se mnou mluvil," řekla. "Vůbec tě nepoznávám."
"Prosím tě!" procedil Sean skrz zuby. "To bylo divadýlko kvůli těm třem. Jestli se věci nebudou vyvíjet tak, jak doufám, že se vyvíjet budou, budeš moci prohlásit, že jsem tě k tomu všemu přinutil. Musím v laboratoři v Miami udělat spoustu práce a je možné, že se situace ještě trochu zhorší, než se to všechno vyřeší."
"Řekni mi to jasně prosím tě. Přestaň mluvit v hádankách," prosila Janet. "Co to máš zase za nápady?"
"Teď není čas ti to všechno vysvětlovat," řekl Sean. "Teď odsud musíme zmizet. Nevím, jak dlouho je to skladiště zadrží. Jakmile se ti tři dostanou ven, hned se všechno provalí."
Janet byla ještě zmatenější než předtím. Šla za Seanem dolů ze schodů, skrz laboratoř v prvním podlaží, a pak předním vchodem ven. Před budovou stál cherokee Kurta Wanamakera. Sean pokynul Janet, aby do auta nasedla.
"Ti jsou ale pozorní a starostliví, že nám tu nechali klíče."
"Jako by ti to vlastně nebylo jedno," řekla Janet.
Sean nastartoval auto, ale hned zase motor vypnul.
"Co je zas?" zeptala se Janet.
"V tom rozrušení jsem si zapomněl vzít ze shora nějaké chemikálie," řekl Sean. Vystoupil z auta a naklonil se okénkem k Janet. "Bude to trvat jen minutku. Hned jsem zpátky."
Janet se pokusila protestovat, ale Sean už byl pryč. Stejně se vůbec nezajímal, co si ona o těchhle všech zmatcích myslí. Vystoupila z auta a začala kolem něj nervózně přecházet.
Sean se naštěstí vrátil za pár minut. Nesl velkou lepenkovou krabici, kterou strčil na zadní sedadlo. Posadil se za volant a nastartoval motor.
Janet nastoupila a sedla si vedle něj. Vyjeli na silnici a namířili si to k severu.
"Podívej se, jestli v té přihrádce není mapa," řekl.
Janet se podívala a mapu našla. Otevřela ji na ostrovech Florida Keys.
Sean si mapu vzal a při řízení si ji prohlížel. "Nemůžeme počítat s tím, že s tímhle autem dojedeme až do Miami. Hned jak se ti tři dostanou z toho skladu, zjistí, že je auto pryč. Začne ho hledat policie a vzhledem k tomu, že na sever vede jen jedna cesta, nebude těžké auto najít."
"Utíkám před spravedlností," uvědomila si s úžasem Janet. "Přesně tak, jak to říkal ten muž, co nás objevil v tom skladě. To snad není možný.
Nevím, jestli se mám smát nebo brečet."
"V Marathonu je letiště," řekl Sean a vůbec si Janetiny poznámky nevšímal.
"Tohle auto tam necháme a buď si pronajmeme auto, nebo poletíme letadlem, jestli tedy nějaký poletí."

209

"Předpokládám, že jedem zpátky do Miami," řekla Janet.
"Přesně tak," kývl Sean. "Jedeme rovnou do Forbesova centra."
"Co je v té lepenkové krabici?"
"Spousta chemikálii, které v Miami nemáme," řekl Sean.
"Jako třeba co?"
"Většinou primerové páry DNA a DNA próby pro onkogeny. Taky jsem našel nějaké próby a primery pro virové jaderné proteiny, zvlášť ty užívané pro saintlouiskou encefalitidu."

"Neřekneš mi, o co tu vlastně jde řekla Janet.
"Znělo by to neskutečně," přiznal Sean. "Potřebuju nejdřív nějaký důkaz. Musím to nejdřív dokázat sám sobě, než to někomu řeknu, i než to řeknu tobě."
"Tak mi aspoň zhruba řekni, na co použiješ ty primery a próby," požádala Janet.
"DNA primery se používají na vyhledávání určitých vláken DNA " vysvětloval Sean. "Najdou určité vlákno mezi milióny jiných a reagují s ním. Pak pomocí procesu zvaného polymerázová řetězová reakce se původní vlákno DNA může až bilionkrát namnožit. Pak se snadno vyhledá pomocí označené DNA próby."
"Takže když používáš tyhlety primery a próby, je to jako bys hledal příslovečnou jehlu v kupce se na, ale se silným magnetem," řekla Janet.
"Přesně tak," řekl Sean, na kterého udělalo velký dojem, jak rychle Janet vědecký problém pochopila. "Je to strašně silný magnet. Chci říct, že může najít určité vlákno DNA mezi milióny jiných. V tom smyslu je to téměř kouzelný magnet. Myslím, že chlápek, co tu metodu vymyslel, by měl dostat Nobelovu cenu."
"Molekulární biologie jde kupředu mílovými kroky," řekla Janet ospale.
"Je to neuvěřitelné," souhlasil Sean. "I ti, kteří pracují v oboru, sotva pokroku stačí."
Janet bojovala se strašlivě těžkými víčky. Z monotónního vrčení motoru a kolébání auta byla čím dál tím ospalejší. Chtěla Seana donutit, aby jí vysvětlil nějaké otázky, které jí vrtaly hlavou, ale pak si pomyslela, že bude lepší, když ho nechá mluvit o molekulární biologii a o tom, co má v úmyslu dělat, až se vrátí do laboratoře ve Forbesově centru. Ale byla příliš unavená a nemohla se ho vyptávat.
Jízda autem Janet odjakživa uklidňovala. Protože se cestou lodí jen málo vyspala a také protože byla celý den na nohou, netrvalo dlouho a začala jí padat hlava. Usnula tvrdým spánkem, který tolik potřebovala a nerušeně odpočívala až do doby, kdy Sean zahnul na letiště.
"Zatím je to dobrý," řekl Sean, když viděl, že se Janet už hýbe. "Na silnicích nejsou zátarasy a nikde není žádná policie."
Janet se posadila. Na okamžik vůbec nevěděla, kde je, ale pak si rázem uvědomila skutečnost. Cítila se teď hůř než předtím, než usnula. Prohrábla si rukama vlasy a pomyslela si, že je má jako vrabčí hnízdo. Raději si ani nepředstavovala, jak vypadá.

210

Sean zaparkoval auto na nejrušnějším místě na parkovišti. Myslel si, že tam si jeho přítomnost nikdo nevšimne a on tak získá víc času. Zvedl lepenkovou krabici ze zadního sedadla a nesl ji na letiště. Poslal Janet, aby zjistila, jak létají letadla do Miami a sám se šel zeptat na možnost najmout si nějaké auto. Ještě stále hledal někoho, u koho by se informoval, když vtom se vrátila Janet a řekla mu, že za dvacet minut odlétá letadlo do Miami.
Muž, mající na starosti zavazadla, Seanovu krabici ochotně zalepil lepicí páskou a nalepil na ni nálepky "křehké". Zaručil Seanovi, že s balíkem se bude zacházet s největší opatrností. Později, když už Sean nastupoval do malého letadla, viděl nějakého muže, jak krabici klidně hází na vozík se zavazadly. Ale Seanovi to starosti nedělalo. V Basic Diagnostics našel dost igelitové fólie se vzduchovými bublinami, takže si byl celkem jistý, že jeho chemikálie cestu přežijí.
Na miamském letišti pak Janet najala auto. Použili společnost Avis, protože v počítači společnosti Hertz mohlo být zaevidováno, že Janet ještě nevrátila červený pontiac.
Položili krabici s chemikáliemi na zadní sedadlo a jeli přímo do Forbesova centra. Sean zaparkoval hned vedle svého isuzu u vchodu výzkumné budovy. Vytáhl průkazku zaměstnance centra.
"Chceš jít se mnou nebo co?" zeptal se Sean. Teď už ho také začala zmáhat únava. "Jestli chceš, tak můžeš jet tímhle autem domů."
"Když už jsem se do toho takhle namočila," řekla Janet, "tak chci, abys mi při práci vysvětloval, co to vlastně děláš."
"Tak dobře," řekl Sean.
Vystoupili z auta a šli dovnitř do budovy. Sean žádné obtíže nečekal, a byl proto překvapený, když strážný vstal. Žádný z mužů, kteří hlídali vchod, to ještě nikdy neudělal. Tenhle se jmenoval Alvarez. Sean už ho předtím několikrát viděl.
"Pan Murphy?" zeptal se. Měl silný španělský přízvuk.
"To jsem já řekl Sean. Narazil do turniketu. Alvarez je totiž neotevřel. Sean držel v ruce průkazku, aby ji Alvarez viděl. Pod paží držel lepenkovou krabici. Janet stála za ním.
"Do budovy nesmíte," řekl Alvarez.
Sean položil krabici.
"Já tady pracuju," řekl Sean. Naklonil se a podržel strážnému pod nosem svou průkazku, kdyby si jí náhodou nevšiml.
"Je to příkaz doktora Masona," řekl Alvarez. Odtáhl se od Seanovy průkazky, jakoby to bylo něco odporného. Jednou rukou zdvihl telefonní sluchátko a druhou listoval telefonním seznamem.
"Položte ten telefon," řekl Sean a snažil se ovládnout svůj hlas. Po tom všem, co prožil, byl hrozně unavený a byl u konce s trpělivostí.
Strážný si Seana nevšímal. Našel telefonní číslo doktora Masona a začal volit číslo.
"Hezky jsem vás poprosil," řekl Sean. "Položte ten telefon." Mluvil teď s daleko větším důrazem.

211

Strážný už zvolil číslo a klidně se na Seana díval, zatímco čekal na spojení.
Sean se bleskovou rychlostí natáhl přes stůl a chytil šňůru od telefonu v místech, kde mizela ve zdi, a prudce s ní trhl.
Sean podržel volný konec kabelu překvapenému strážnému před obličejem. Z kabelu trčelo množství červených, zelených a žlutých drátů.
"Máte rozbitý telefon," řekl Sean.
Alvarezův obličej zrudl. Pustil sluchátko, chytil obušek a obcházel stůl.
Sean necouvl, jak strážný očekával, ale vrhl se dopředu, jako by hrál hokej a chtěl dát Alvarezovi bodyček. Narazil do strážného zespoda.
Předloktím vrazil Alvarezovi do spodní čelisti, ten vyletěl do vzduchu a rozplácl se o zeď za sebou, ještě než se pokusil použít obušek. Při úderu Sean uslyšel křupnutí, jako by se přelomil kus suchého dřeva. Slyšel také, jak muž hekl, když mu náraz o zeď vyrazil vzduch z plic. Pak padl na zem a ani se nepohnul "Panebože!" vykřikla Janet. "Ty jsi ho zranil."
"Páni, ten má ale čelist," řekl Sean a třel si předloktí.
Janet Seana obešla a přistoupila k Alvarezovi, který krvácel z úst.
Obávala se, jestli není mrtvý, ale pak se rychle ujistila, že je pouze v bezvědomí.
"Kdy tohleto skončí?" zasténala. "Myslím, Seane, žes mu zlomil čelist a on se kousl do jazyka. Je taky v bezvědomí."
"Pojď, zajdeme s ním do nemocnice," řekl Sean.
"Tady nemají úrazové oddělení," řekla Janet. "Budeme ho muset vzít do nemocnice Miami General."
Sean obrátil oči v sloup a povzdechl si. Pohlédl na krabici s próbami a primery. Potřeboval asi tak čtyři hodiny času v laboratoři.
"Seane!" řekla Janet rozhodným hlasem. "Hele! Vždyť je to odsud jen tři minuty. Jen co ho vysadíme, hned se můžeme vrátit. Takhle ho tu přece nemůžeme nechat."
Sean neochotně zastrčil lepenkovou krabici za stůl strážného a pomohl Janet vynést Alvareze ven. Společně ho donesli k autu a položili na zadní sedadlo.
Sean chápal, že je rozumné Alvareze dovézt na pohotovostní oddělení nemocnice Miami General. Nebylo právě chytré někde nechat bez pomoci krvácejícího muže v bezvědomí. Kdyby se Alvarezův stav zhoršil, Sean by měl vážné problémy, a ani jeho chytrý bratr by ho z nich nevysekal.
Ale nechtěl se dát chytit jenom kvůli tomu, že provádí takovýhle dobrý skutek.
Byla sice neděle v poledne, ale Sean počítal s tím, že na pohotovostním oddělení bude rušno a nebyl zklamaný. "Jen ho bleskově vysadíme " upozorňoval Janet. "Rychle dovnitř a ven. Jakmile ho dopravíme na pohotovost, okamžitě mizíme. Personál bude vědět, co má dělat."
Janet s ním tak úplně nesouhlasila, ale raději se nedohadovala.
Sean nechal puštěný motor a dřeli se s Alvarezovým bezvládným tělem z auta. "Aspoň že dýchá," řekl Sean.

212

Těsně za dveřmi pohotovostního oddělení Sean uviděl prázdný vozík.
"Pojď, položíme ho sem," nařídil Janet.
Sean do vozíku s Alvarezem jemně strčil. "Možná, že je v kritickém stavu," zavolal Sean za vozíkem, jedoucím po chodbě. Pak chytil Janet za ruku. "Tak pojď, jdem," řekl.
Běželi zpátky k autu a Janet řekla: "Ale on není v kritickém stavu."
"Já vím," řekl Sean. "Ale byla to jediná věc, která mě napadla, abych vyvolal nějakou akci. Však víš jak to na pohotovosti chodí. Alvarez by tam mohl ležet celé hodiny, než by si ho někdo všiml."
Janet jen pokrčila rameny. To, co Sean říkal, dávalo smysl. Než skutečně vyšli z oddělení, s úlevou viděli, že nějaký ošetřovatel si už vozíku všiml.
Cestou zpátky do Forbesova centra nikdo z nich neřekl ani slovo. Oba byli hrozně unavení. Janet byla ještě navíc celá pryč ze Seanova výbušného vzteku, bylo to opět něco, co od něj neočekávala.
Sean se zatím snažil vymyslet, jak si zajistí několik nerušených hodin v laboratoři. Věděl, že vzhledem k té nepříjemné příhodě s Alvarezem a také díky tomu, že ho hledá policie z Miami, bude muset vymyslet něco skutečně dobrého, aby všechny zdržel. Náhle dostal nápad. Byl to drastický nápad, ale rozhodně bude fungovat. Navzdory vyčerpání se musel usmívat, když na svůj plán pomyslel. Byla v něm jakási poetická spravedlnost, která se mu líbila.
Měl dojem, že v této chvíli má právo používat drastické metody. Čím víc přemýšlel o své současné teorii o tom, co se děje ve Forbesově onkologickém centru, tím více byl přesvědčený, že má pravdu. Ale potřeboval důkaz, nějaký nepochybný důkaz. A aby získal několik nerušených hodin v laboratoři, potřebuje nějaké drastické opatření. Čím drastičtější to bude, tím lépe to bude fungovat.
Když konečně zatočili na parkoviště Forbesova centra, přerušil Sean mlčení. "Ten večer, kdy jsi přijela do Miami, jsem byl na večírku u doktora Masona. Nějaký pacient s vyléčeným meduloblastomem věnoval klinice peníze, spoustu peněz. Byl to šéf nějaké firmy na výrobu letadel ze St.
Louis."
Janet mlčela.
"Louis Martin je zase šéf nějaké firmy blízko Bostonu. Vyrábějí počítačový hardware," řekl Sean. Pohlédl na Janet. Ta vypadala nechápavě.
"Malcolm Betencourt řídí nějakou nevýdělečnou firmu, která má něco společného s nemocnicemi," pokračoval Sean.
"A Helen Cabotová studovala na universitě," řekla Janet konečně.
Sean otevřel dveře, ale nevystoupil. "To je pravda, Helen byla studentka. Ale je taky pravda, že její otec je zakladatel a

šéf jedné z největších světových softwarových firem."
"Co se mi tím snažíš naznačit?" zeptala se Janet.
"Chci jen, abys o tom všem přemýšlela," řekl Sean a vystoupil konečně

213

z auta. "A až budeme nahoře, rád bych, aby ses podívala na těch třiatřicet karet, které jsme okopírovali, a přemýšlela o ekonomickém zázemí těch lidí."
Sean byl rád, že do služby nenastoupil žádný jiný strážný. Vytáhl lepenkovou krabici, kterou si ukryl za psacím stolem. Pak se oba skrčili, podlezli pod turniketem a vyjeli výtahem do pátého patra.
Sean se nejprve podíval do lednice, aby se ujistil, že se s Helenin mozkem a mozkomišním mokem nic nestalo. Pak vytáhl z úkrytu karty a podal je Janet. Pohlédl na nepořádek na pracovním stole, ale nic s ním nedělal.
"Než si ty karty pročteš," řekl Sean nevinně, "tak půjdu na chvilku ven.
Ale vrátím se brzo, možná za hodinu."
"Kam jdeš?" zeptala se Janet. Sean byl jako obvykle plný překvapení.
"Myslela jsem, že si potřebuješ něco dělat v laboratoři. Proto jsme sem přece tak spěchali."
"To ano," ujistil ji Sean. "Ale obávám se, že mě někdo bude rušit kvůli Alvarezovi a taky kvůli těm třem, které jsme zamknuly ve skladu v Key West. Už jsou určitě venku a jsem si jistý, že pěkně zuří. Musím to nějak zařídit, aby mi sem nikdo nechodil."
"Co tím myslíš, nějak to zařídit?" zeptala se Janet s obavou v hlase.
"Možná že bude lepší, když to nebudeš vědět," řekl Sean. "Napadla mě skvělá myšlenka, která určitě bude fungovat, ale je trošku drastická. Myslím, že bys do toho neměla být zapletená."
"Tohle se mi ale vůbec nelíbí," řekla Janet.
"Kdyby někdo přišel a ptal se po mně, až tu nebudu," řekl Sean a ani si nevšiml Janetiných obav, "řekni jim, že nevíš, kde jsem. Bude to taky pravda."
"Kdo by mohl přijít?"
"Doufám, že nikdo," řekl Sean. "Ale kdyby přece jen někdo přišel, bude to asi Robert Harris, ten chlápek, kterej nás tenkrát zachránil na pláži. Kdyby Alvarez někomu volal, bude to Harris."
"Co jestli se zeptá, co tu dělám?"
"Řekni mu pravdu. Řekni mu, že pročítáš tyhle karty, abys pochopila moje chování."
"Ale prosím tě," řekla Janet pohrdavě. "Z těhle zdravotních záznamů přece tvoje chování nepochopím. To je směšný."
"Zkrátka je čti a mysli na to, co jsem ti řekl."
"Myslíš to o ekonomickém zázemí pacientů?" zeptala se Janet.
"Přesně tak," kývl Sean. "Teď už musím vypadnout. Ale potřebuju si od tebe něco půjčit. Mohla bys mi dát ten slzák, jak vždycky nosíš v kabelce?"
"Tohle se mi vůbec nelíbí," opakovala Janet ale vytáhla bombičku slzného plynu a podala ji Seanovi. "Jsem z toho hrozně nervózní."
"Nedělej si starosti," usmál se Sean. "Potřebuju slzák pro případ, že bych narazil na Batmana."
"Dej už mi pokoj," řekla Janet zoufale.

214

Sean věděl, že má jen omezené množství času. Alvarez asi brzo přijde k vědomí, pokud se už neprobral. Sean si byl zcela jistý, že strážný nakonec někomu předá zprávu, že už výzkumný ústav nehlídá a že do města přijel Sean Murphy.
Sean si vzal auto z půjčovny a zajel na pobřeží. V jedné z loděnic si najal pětimetrový člun Boston Whaler. Přeplul s ním přes Biscayne Bay a pak plul do přístavu Dodge Island. Bylo nedělní odpoledne a u mola bylo zakotveno množství výletních lodí, do kterých nastupovali lidé, toužící po dobrodružství v Karibské oblasti. Pak tam byla spousta dalších plavidel, od člunů táhnoucích vodní lyžaře až po velké zaoceánské jachty.
Bylo dost riskantní křižovat dráhu lodí, protože kombinace větru a vlnění za dalšími plavidly způsobila dost nepříjemné vlny, ale Sean nakonec bezpečně doplul k Miami Beach. Projel pod mostem a nalevo uviděl svůj cíl - Star Island.
Nebylo těžké najít dům doktora Masona, protože jejich velká bílá jachta, Lady Luck, byla zakotvena u mola těsně před ním. Sean zajel se svým člunem dozadu za jachtu, kde byl žebřík, vedoucí na molo. Jak čekal, než stačil přivázat svůj člun, Masonův dobrman Batman už stál u vrcholu žebříku, vrčel a odhaloval zuby, které naháněly strach.
Sean vylezl po žebříku a stále dokola opakoval "hodnej pejsek". Batman se nakláněl dolů z mola, jak jen se odvážil, a na Seanovo lichocení odpovídal ještě víc vyceněnými zuby. Vrčel stále hlasitěji a ukazoval zuby čím dál tím výhružněji.
Sean byl něco málo přes čtvrt metru od psích tesáků, když Batmana zasáhl proudem slzného plynu z Janetiny bombičky, až s vytím odběhl k boudě vedle garáže.
Byl si jistý, že tam mají jen jednoho psa a tak vylezl na molo a obhlédl okolí. To, co chtěl udělat, musel udělat rychle, než stihne někdo někam telefonovat. Šoupací dveře z obývacího pokoje na terasu byly otevřené.
Linula se z nich operní hudba.
Z místa, kde stál, Sean nikoho neviděl. Byl hezký den a tak čekal, že se Sarah Masonová bude slunit na lehátku u bazénu. Skutečně tam uviděl ručník, krém na opalování a kus nedělních novin, ale Sarah tam nikde nebyla.
Sean rychle obešel bazén a blížil se k otevřeným šoupacím dveřím.

Síťové dveře mu bránily v pohledu dovnitř. Čím víc se blížil k domu, tím hlasitěji zněla hudba.
Sean došel ke dveřím a pokusil se je otevřít. Nebyly zamčené a tak je tiše odsunul. Vešel dovnitř a snažil se naslouchat, navzdory crescendu, které se náhle ozvalo.
Sean přistoupil ke stereu a hledal mezi množstvím ukazatelů a tlačítek.
Našel knoflík, kterým přístroj vypnul, a v místnosti nastalo relativní ticho.
Doufal, že když přeruší árii Aidy vpůli, přivolá tím obyvatele domu. To se mu podařilo.
Téměř okamžitě se ve dveřích své pracovny objevil doktor Mason

215

a díval se na stereo s nechápavým výrazem ve tváři. Udělal několik kroků do místnosti a teprve pak Seana uviděl. Zastavil se, evidentně vyvedený z míry.
"Dobré odpoledne, doktore Masone," řekl Sean nuceně veselým hlasem. "Je tu někde paní Masonová?"
"Co proboha znamená tohle. . .?" Zdálo se, že nemůže najít správné slovo.
"Vyrušení?" napověděl Sean.
Objevila se Sarah Masonová, právě tak zmatená nenadálým tichem.
Byla oblečená, jestli se tedy dá říci oblečená, v lesklých černých bikinách. Malé plavky stěží zakrývaly, co měly. Přes bikiny měla průsvitný kabátek se štrasovými knoflíky, ale ten byl tak průhledný, že v něm o mnoho slušněji nevypadala. Její oblečení doplňovaly pantoflíčky na vysokém podpatku, ozdobené na každém nártu svazkem peří.
"Přišel jsem vás oba pozvat do laboratoře," řekl Sean věcně. "Nejspíš byste si měli vzít něco na čtení. Možná že to bude dlouhé odpoledne."
Doktor Mason a jeho žena na sebe pohlédli.
"Problém je v tom, že nemám moc času. Takže vyrazíme. Vezmeme si vaše auto, protože jsem přijel na člunu."
"Zavolám policii," oznámil doktor Mason a zamířil do své pracovny.
"Řekl bych, že tohle není součást plánu," řekl Sean. Vytáhl Tomovu pistoli a podržel ji tak, aby ji oba Masonovi viděli.
Paní Masonová přidušeně vykřikla. Doktor Mason ztuhl.
"Doufal jsem, že pouhé pozvání bude stačit," řekl Sean. "Ale kdyby to bylo zapotřebí, mám tuhle pistoli."
"Myslím, že děláte velkou chybu, mladý muži," řekl doktor Mason.
"Bez urážky, ale jestli se potvrdí moje podezření, tak to vy děláte velkou chybu."
"Tohle vám neprojde," varoval doktor Mason.
"Nepotřebuju, aby mi něco procházelo," řekl Sean.
"Udělej něco!" poručila paní Masonová svému manželovi. Oči se jí naplnily slzami, až dostala strach, že se jí rozmaže maskaro.
"Rád bych, abyste se nerozrušovali," řekl Sean. "Nikomu se nic nestane! A teď už bychom všichni mohli jít do auta," Sean pokynul pistolí.
"Měl byste vědět, že čekáme společnost. Vlastně čekáme vašeho. . ."
"To znamená, že musíme vypadnout o to rychlejš," skočil mu Sean do řeči. Pak zařval: "Hejbněte sebou." Pistoli držel v ruce a pokynul směrem do haly.
Doktor Mason váhavě položil ochrannou paži své ženě kolem ramenou a vedl ji ke vstupním dveřím. Sean jim je otevřel.
Paní Masonová vzlykala a protestovala, že přece nemůže jít takhle oblečená.
"Ven!" zařval Sean se zjevnou netrpělivostí.
Byli v půli cesty k Masonovu autu, když vtom kousek od nich zastavilo další auto.
Sean, otrávený další komplikací, vsunul pistoli do kapsy u bundy. Říkal si, že návštěvníka bude muset přidat ke svým dvěma rukojmím. Když

216

uviděl, kdo to je, musel několikrát nevěřícně zamrkat: byl to jeho vlastní bratr, Brian.
"Seane!" zvolal Brian ve chvíli, kdy bratra poznal. Běžel k němu a ve tváři se mu zračilo překvapení i radost. "Už tě hledám čtyřiadvacet hodin!
Kdes byl?"
"Pořád jsem ti volal," řekl Sean. "Co proboha děláš v Miami?"
"To je dobře, že jste přijel, Briane," vmísil se do řeči doktor Mason.
"Váš bratr nás právě unáší."
"Má pistoli!" řekla paní Masonová a popotahovala dál.
Brian na bratra nevěřícně pohlédl. "Pistoli?" zeptal se "Jakou pistoli?"
"V kapse," vyhrkla paní Masonová.
Brian na Seana zíral. "Je to pravda?"
Sean pokrčil rameny. "Je to šílený víkend."
"Dej mi tu pistoli," natáhl ruku Brian.
"Ne."
"Dej mi tu pistoli," opakoval Brian, tentokrát pevněji.
"Briane, je v tom víc, než se na první pohled zdá," varoval bratra Sean.
"Teď se, prosím tě, do toho nepleť. Určitě budu později potřebovat tvé právnické služby, tak, prosím tě, neodjížděj. Jen

pár hodin počkej."
Brian udělal ještě jeden krok směrem k Seanovi, takže ho měl na dosah ruky. "Dej mi tu pistoli," opakoval. "Nenechám tě spáchat takovýhle zločin. Únos za použití střelné zbraně je těžký zločin. Za to se chodí do vězení."
"Chápu, že máš dobré úmysly," řekl Sean. "Vím, že jsi starší a že jsi právník. Ale teď ti nemůžu všechno vysvětlovat. Musíš mi důvěřovat!"
Brian natáhl ruku, sáhl Seanovi do vyboulené kapsy od bundy. Prsty obejmul pistoli. Sean chytil Brianovo zápěstí do železného sevření.
"Jsi starší," řekl mu, "ale já jsem silnější. To už jsme si přece ujasnili."
"Tohleto tě nenechám udělat," řekl Brian.
"Pusť tu pistoli," poručil Sean.
"Nenechám tě takhle zahodit svůj život," řekl Brian.
"Netlač mě ke zdi," varoval Sean bratra.
Brian se pokoušel vykroutit ruku ze Seanova sevření a nepustit přitom pistoli.
Sean reagoval rychle, levým hákem udeřil bratra na solar a ránu bleskově doprovodil ostrým úderem do nosu. Brian padl jako pytel brambor a na zemi se stočil do klubíčka, jak se snažil chytit dech. Z nosu mu trochu tekla krev.
"Promiň," řekl Sean.
Doktor Mason a jeho žena, kteří doposud přihlíželi, se vrhli ke garáži.
Sean za nimi skočil a nejprve chytil paní Masonovou. Doktor Mason, který svou ženu držel za druhou ruku, se také zastavil.
Sean, otrávený z toho, že udeřil bratra, neměl náladu na další dohady.
"Do auta," zavrčel. "Doktore, budete řídit."
Doktor Mason trpně poslechl. Sean se posadil na zadní sedadlo. "Do laboratoře," řekl.

217

Když zatáčeli na příjezdovou cestu k domu, všiml si Sean Briana, kterému už se podařilo si sednout. V Brianově tváři se odrážela směsice zmatku, bolesti a zlosti.

"Už bylo na čase," vyhrkl Kurt Wanamaker, když se spolu se Sterlingem a Waynem vypotáceli ze skladu. Ze všech kapal pot. V hlavní laboratoři sice byla klimatizace, ale ve skladu bez ventilace bylo nesnesitelné vedro.
"Já jsem vás teprve teď uslyšel," vysvětloval laborant.
"Vždyť tu hulákáme od poledne," stěžoval si Kurt.
Sterling šel přímo k telefonu a vytočil soukromé číslo na doktora Masona. Doktor Mason telefon nebral a Sterling nadával, když si představil, že doktor tráví klidné nedělní odpoledne ve svém klubu.
Sterling položil sluchátko a uvažoval, co má dělat teď. Rychle se rozhodl, došel ke Kurtovi a Waynovi a řekl jim, že by rád jel na letiště.
Vycházeli ze dveří a Wayne přerušil napjaté ticho. "Nikdy bych do Seana Murphyho neřekl, že nosí bouchačku."
"To teda rozhodně bylo překvapení," souhlasil Sterling. "Je to myslím další důkaz, že je Sean Murphy mnohem složitější osobnost, než jsme předpokládali."
Když vyšli před budovu, propadl Kurt Wanamaker panice. "Moje auto je pryč!" zasténal.
"To je nepochybně dílo pana Murphyho," řekl Sterling. "Nejspíš na nás teď dělá dlouhej nos."
"To by mě zajímalo, jak se sem Murphy s tou holkou dostali z centra " uvažoval Wayne.
"Za barákem je motorka, která nepatří nikomu, kdo tu pracuje," řekl technik.
"Tím se to nejspíš vysvětluje," kývl Sterling. "Zavolejte na policii a dejte jim údaje o tom ztraceném autu. Vzhledem k tomu, že si vzal auto, můžeme předpokládat, že odjel z ostrova. Třeba ho policie chytí."
"Je to nový auto," skučel Kurt. "Měl jsem ho teprve tři týdny. To je hrozný."
Sterling držel jazyk za zuby. Necítil nic než opovržení k tomuto nervóznímu, otravnému, proplešatělému muži, se kterým strávil víc než pět nepříjemných hodin nacpaný do malého prostoru. "Možná byste mohl poprosit některého vašeho laboranta, aby nás odvezl na letiště." Utěšoval se nadějí, že to je poslední věc, kterou tomu člověku kdy řekne.

218

Neděle
7. března 14: 30
Jakmile doktor Mason zajel na parkoviště výzkumného ústavu, pokoušel se Sean nahlédnout do haly, aby zjistil, jestli se něco nezměnilo od té doby, kdy odejel. Slunce se však odráželo od oken a tak nebylo vidět dovnitř. Sean nepoznal, jestli do služby nastoupil jiný vrátný nebo ne.
Teprve poté, co zaparkovali a Sean vešel do budovy těsně za Masonovými, uviděl, že do služby skutečně nastoupil nový strážný. Na visačce se jménem měl napsáno Sanchez.
"Řekněte mu, kdo jste, a požádejte ho o klíče," zašeptal Sean, když se všichni tři blížili k turniketu.
"Vždyť ví, kdo jsem," odsekl doktor Mason.
"Řekněte mu, že do budovy nesmí nikdo vstoupit, dokud nesejdeme zase dolů," nařídil Sean. Věděl, že během odpoledne bude tento zákaz porušen, ale říkal si, že to může alespoň zkusit.
Doktor Mason udělal, co mu řekl. Podal Seanovi velký svazek klíčů, který dostal od Sancheze. Strážný se na ně dost

divně díval, když procházeli turniketem. Prsaté blondýny v černých bikinách a pantoflíčkách na vysokém podpatku ozdobených peřím nebyly ve výzkumném ústavu Forbesova centra příliš často k vidění.
"Váš bratr měl pravdu," řekl doktor Mason, když Sean zavřel a zamkl dveře za turniketem. "Tohle je těžký zločin. Půjdete do vězení. Z tohohle se nevykroutíte."
"Už jsem vám řekl, že nemám v úmyslu se vyhýbat spravedlnosti."
Sean za nimi zamkl dveře na schodiště. Ve druhém patře požární dveře vedoucí na visutou chodbu mezi dvěma budovami. V pátém patře zamkl kabinu výtahu, přivolal druhý výtah a zamkl ho také.
Sean uvedl Masonovi do laboratoře a zamával na Janet. Byla v prosklené kanceláři a četla karty. Vyšla ven a tázavě se na Masonovy podívala. Sean je rychle představil a pak Masonovy poslal do skleněného prostoru a řekl jim, aby tam zůstali. Zavřel za nimi dveře.
"Co tady dělají?" zeptala se Janet ustaraně. "A jak to, že má paní Masonová plavky? Vypadá taky, jako že plakala."
"Je trošku hysterická," vysvětlil Sean. "Neměla čas se převléknout.
Přivezl jsem je sem, aby mě tu nikdo neotravoval. Kromě toho, hned jak dokončím to, co mám v plánu, chci to říct doktoru Masonovi jako prvnímu."
"Tys je sem přinutil jet?" zeptala se Janet. I po tom všem, co zatím provedl, jí tohle připadalo přehnané.
"Chtěli si radši doposlechnout zbytek Aidy," přiznal Sean a začal si dělat volné místo na pracovním stole.
"Použil jsi tu pistoli, jak nosíš s sebou?" zeptala se Janet. Odpověď ani nechtěla slyšet.
"Musel jsem jim tu pistoli ukázat," řekl Sean.
"Pomoz nám pámbu," vyhrkla Janet a obrátila oči v sloup.

219

Sean si připravil čisté laboratorní sklo včetně velké Erlenmeyerovy baňky. Shrnul nepořádek na stole, aby si udělal místo.
Janet natáhla ruku a chytila Seana za paži. "Už to všechno zašlo moc daleko," řekla. "Vždyť jsi Masonovy unesl! Chápeš to?"
"Jasně že to chápu," kývl Sean. "Co si myslíš, že jsem? Blázen?"
"Nechtěj, abych ti na to odpovídala," řekla Janet.
Byl tu někdo, když jsem byl pryč?" zeptal se Sean.
"Ano," řekla Janet. "Přišel Robert Harris, jak sis myslel."
"A co?" vzhlédl Sean od práce.
"Řekla jsem mu to, cos mi poradil," řekla Janet. "Chtěl vědět, jestli jsi jel zpátky na ubytovnu. Řekla jsem, že nevím. Myslím, že tě jel hledat."
Skvělý," řekl Sean. "Harrise jsem se právě nejvíc obával. Je moc hrr.
Než se vrátí, tak už všechno musí být na místě."
Janet nevěděla, co má dělat. Chvíli Seana pozorovala, jak ve velké erlenmeyerce míchá chemikálie, až vznikla bezbarvá, olejovitá tekutina.
"Co to vlastně děláš?" zeptala se.
"Vyrábím velké množství nitroglycerinu," řekl. "A taky ledovou lázeň aby se v ní chladil."
"To si snad děláš legraci," řekla Janet ustaraně. Nestačila ani sledovat bleskové zvraty v situaci.
"To máš pravdu," řekl Sean tichým hlasem. "Je to jen na oko. Dělám to jen kvůli doktoru Masonovi a jeho krásné manželce. Jako doktor toho ví o chemii dost, aby mi to zbaštil."
"Seane, chováš se strašně divně," řekla Janet.
"Jsem trochu šílenej," souhlasil Sean. "A mimochodem, co si myslíš o těch kartách?"
"Nejspíš jsi měl pravdu," řekla Janet. "Ve všech kartách nebyla zmínka o ekonomickém postavení pacienta, ale z těch, kde byla, vyplývalo že pacient je šéf nějakého velkého podniku anebo je z rodiny šéfa podniku."
"Horních deset tisíc," podotkl Sean. "Říká ti to něco?"
"Jsem děsně unavená na to, abych dělala nějaký závěry," řekla Janet.
Ale asi je to divná náhoda."
Sean se zasmál. "Jaká myslíš, že je statistická pravděpodobnost, že je to náhoda?"
"Nevyznám se dost ve statistice a tak ti nemůžu odpovědět," řekla Janet.
Sean uchopil baňku a zatřepal roztokem. "To vypadá dost dobře, snad to projde. Doufejme, že doktor Mason si pamatuje dost z anorganické chemie, aby to na něj udělalo dojem."
Janet se dívala, jak Sean baňku nese do prosklené kóje. Uvažovala o tom, jestli snad neztrácí kontakt s realitou. Je pravda, že byl donucen ke stále zoufalejším akcím, ale to, že za pomoci pistole Masonovy unesl, nepochybně přesahovalo všechny meze. Právní následky takového činu budou určitě velmi vážné. Janet toho o zákonech mnoho nevěděla, ale tušila, že je do určité míry do toho všeho také zapletena. Pochybovala

220

o tom, že by ji mohla zachránit ta Seanova teorie, že nejednala z vlastní vůle, ale že ji donutil. Přála si, aby věděla, co má dělat.
Janet se dívala na Seana, který předložil falešný nitroglycerin Masonovým, jako kdyby byl skutečný. Podle dojmu, jaký to zřejmě na doktora Masona udělalo, měl asi ještě dost znalostí z anorganické chemie, aby Seanovi uvěřil. Oči se mu

doširoka otevřely. Paní Masonová si přikryla rukou ústa. Jakmile Sean zničehonic učinil s baňkou prudký pohyb, oba Masonovi se strachem ucouvli. Pak Sean údajný nitroglycerin postavil do ledové lázně, vzal si karty, které tam Janet nechala, a vyšel zase do laboratoře. Položil karty na laboratorní stůl.
"Co tomu Masonovi říkali?" zeptala se Janet.
"Udělalo to na ně příslušný dojem," řekl Sean. "Zvlášť když jsem jim řekl, že bod tuhnutí je pouhých +13"C a že v pevné formě je tato látka velmi nestálá. Varoval jsem je, aby byli opatrní, protože pouhé strčení do stolu by mohlo způsobit detonaci."
"Myslím, že bychom toho měli nechat," řekla Janet. "Zacházíš už příliš daleko."
"Dovoluji si s tebou nesouhlasit," zavrtěl Sean hlavou. "A kromě toho je to můj risk a ne tvůj."
"Ale já jsem do toho zapletená," řekla Janet. "Tím, že tu jsem, se ze mě vlastně stává spoluviník."
"Až to bude všechno vyřešený, Brian to nějak zařídí," řekl Sean. "Věř mi."
Janetinu pozornost náhle upoutala dvojice v prosklené kanceláři. "Neměl jsi Masonovy nechávat o samotě," vyhrkla. "Doktor Mason telefonuje."
"Dobrý," řekl Sean. "To jsem právě čekal, že bude chtít někomu volat.
Doufám, že zavolá policii. Víš, chci tu mít opravdovej cirkus."
Janet na Seana zírala. Poprvé zauvažovala, jestli Sean nemá záchvat nějaké psychózy. "Seane," řekla jemně, "mám dojem, že na tebe jde ; nějaká psychóza. Možná jsi byl pod moc velkým tlakem."
"Ne, vážně," pokračoval Sean ve své myšlence. "Chci tu mít vyloženě karnevalovou atmosféru. Bude to mnohem bezpečnější. Poslední, o co stojím, je, aby mi tu nějakej zhrzenej oficír lezl větracíma šachtama s nožem v ruce a snažil se být hrdina. Tak by určitě došlo k nějakýmu zranění. Potřebuju, aby venku stáli policajti a hasiči a drbali si hlavy, ale aby drželi samozvaný zastánce práva na uzdě. Ještě asi tak čtyři hodiny potřebuju, aby si mysleli, že jsem blázen."
"Já ti nerozumím," zavrtěla Janet hlavou.
"Pak to všechno pochopíš," slíbil Sean. "Zatím mám pro tebe nějakou práci. Říkalas mi, že se trochu vyznáš v počítačích. Vyjeď do sedmého patra." Podal jí svazek klíčů. "Zajdi do té místnosti se skleněnou kukaní, jak tam běžel ten program na počítači; pamatuješ přece, jak na monitoru blikaly ty devítimístný čísla. Myslím, že to jsou čísla sociálních pojistek. A ty telefonní čísla! To myslím byly telefony zdravotních pojišťoven. Zkus, jestli bys to nemohla ověřit. A kdyby ses potom pokusila

nabourat se do jejich databanky. Potřebuju, aby ses podívala na záznamy o služebních cestách, zvlášť pokud jde o Deboru Levyovou a Margaret Richmondovou."
"Nemůžeš mi říct proč to dělám," zeptala se Janet.
"Ne, radši bych, abys to dělala naslepo. Chci, abys byla objektivní."
Seanova mánie byla zvláštním způsobem nakažlivá a přesvědčivá. Janet si vzala klíče a vyšla na schodiště. Sean jí ukázal, že jí drží palce. Ať už bude rozřešení tohohle šíleného, bláznivého podniku jakékoliv, alespoň se to za čtyři nebo pět hodin už dozví.
Než se dal do práce, zvedl Sean telefon, zavolal Brianovi domů do Bostonu a nechal mu tam dlouhý vzkaz. Nejprve se omluvil, že bratra udeřil. Potom řekl, že pro případ, že by se stalo něco hrozného, mu musí říci, co se podle jeho názoru děje ve Forbesově centru. Trvalo mu to asi pět minut.

Poručík Hector Salazar z miamského policejního oddělení většinou využíval nedělní odpoledne k tomu, aby trochu pohnul se spoustou papírů, které se nashromáždily během sobotní noci, jež byla v Miami vždycky rušná. V neděli pak už býval obvykle klid. S dopravními nehodami si většinou poradili policisté, kteří měli hlídku v ulicích, a teprve později odpoledne, po skončení fotbalových zápasů, nastal čas domácích rvaček.
K těm se policisté ze stanice museli občas dostavit, a tak chtěl Hector udělat co nejvíc práce, než začne zvonit telefon. Vzhledem k tomu, že věděl, že Miami Dolphins ještě nedohráli zápas, vzal telefon v půl čtvrté bez větších obav.
"Tady je seržant Anderson," řekl hlas ve sluchátku. "Jsem v nemocniční budově Forbesova onkologického centra. Máme tu problém."
"Copak je?" zeptal se Hector. Židle zavrzala, jak se na ní zhoupl dozadu.
"Vedle ve výzkumném ústavu se zavřel nějaký chlápek a má tam dva, možná tři rukojmí," oznámil Anderson. "Je ozbrojený. Je v tom taky zapletená nějaká bomba."
"Panebože!" vyhrkl Hector. Židle, na které seděl, dopadla celou vahou na podlahu. Ze zkušenosti věděl, jaké papírování si takováhle situace vyžádá. "Je v budově ještě někdo.
"Myslím, že ne," odpověděl Anderson. "Alespoň podle strážného tam nikdo není. Ale aby to nebylo tak jednoduchý, ti rukojmí jsou dost význačné osoby. Je to ředitel centra doktor Randolph Mason a jeho manželka, Sarah Masonová."
"Zabezpečili jste celou oblast?" zeptal se Hector. Myslel už dopředu.
Celá tahle akce bude pěkně horký brambor. Doktor Randolph Mason byl v okolí Miami dost známý.
"Právě to děláme," řekl Anderson. "Ohrazujeme celou budovu."
"Jsou tam už masmédia?" zeptal se Hector. Novináři se totiž někdy dostali na místo dřív než policie. Často byli napojení na policejní linky.

"Ještě ne," řekl Anderson. "Ale každým okamžikem čekáme strašnou smršť. Člověk, který tu drží rukojmí, se jmenuje Sean Murphy. Je to student mediciny, který na klinice pracuje. Je tam se sestrou Janet Reardonovou. Nevíme, jestli je spoluviník nebo rukojmí."
"A jak jste to myslel s tou bombou?" zeptal se Hector.
"Namíchal velkou láhev nitroglycerinu," řekl Anderson. "Stojí v ledu na stole v místnosti, kde jsou rukojmí. Jakmile zmrzne, vybouchne i při pouhém prásknutí dveří. Tak to aspoň říkal doktor Mason."
"Vy jste s unesenými mluvil?" zeptal se Hector.
"To jo," potvrdil Anderson. "Doktor Mason mi řekl, že on a jeho manželka jsou spolu s nitroglycerinem v prosklené kanceláři. Jsou vyděšení, ale dosud se jim nic nestalo a mají telefon. Říkají, že Murphyho vidí.
Ale ta holka je pryč. Mason neví, kam šla."
"Co Murphy dělá?" zeptal se Hector. "Už sdělil nějaké požadavky?"
"Zatím žádné," řekl Anderson. "Zřejmě má plné ruce práce s nějakým experimentem."
"Jak to myslíte?"
"Nemám tušení," řekl Anderson. "Jenom opakuju, co řekl doktor Mason. Murphy byl zřejmě otrávený, že mu nedovolili pracovat na jakémsi speciálním projektu. Třeba na tom pracuje teď. V každém případě je ozbrojený. Doktor Mason tvrdil, že jim mával před nosem pistolí, když se k nim vloupal."
"Jakou pistolí?"
"Podle popisu doktora Masona to vypadá na osmatřicítku speciál."
"Ověřte si, jestli je budova zajištěná," řekl Hector. "Chci, aby nikdo nechodil ani dovnitř, ani ven. Jasný?"
"Jasný," potvrdil Anderson.
Hector řekl Andersonovi, že bude na místě za několik minut. Pak zavolal skupinu pro vyjednávání s únosci a promluvil si s jejím velitelem Ronaldem Huntem. Dále zavolal velitele přepadové jednotky George Loringa. Nakonec zatelefonoval šéfovi oddělení specializovaného na bomby, Philu Darellovi. Řekl všem třem, aby si svolali své týmy a okamžitě se shromáždili u budovy Forbesova onkologického centra.
Hector zvedl své stodesetikilové tělo od stolu. Byl to rozložitý muž, který ve svých dvaceti letech býval samý sval. Kolem pětadvaceti se mu už spousta svalů změnila v tuk. Rukama s krátkými prsty si připevnil policejní opasek se všemi náležitostmi. Právě si oblékal neprůstřelnou vestu, když vtom zazvonil telefon. Byl to jeho šéf, Mark Witman.
"Slyšel jsem, že tam máte nějakou akci s rukojmími," řekl.
"Ano, pane," zakoktal Hector. "Právě mě zavolali. Mobilizujeme potřebný personál."
"Zvládnete to?" zeptal se Witman.
"Ano pane," odpověděl Hector.
"Určitě nechcete, aby tu akci řídil někdo shora."
"Myslím, že v tom nebude žádný problém, pane," řekl Hector.

223

"Tak dobře," řekl Witman. "Musím vám ale říci, že už telefonoval starosta. Je to politicky choulostivá situace."
"Budu si to pamatovat, pane," slíbil Hector.
"Chci, aby to probíhalo podle všech pravidel," řekl Witman.
"Ano, pane."

Sean se vrhl cílevědomě do práce. Věděl, že má pouze omezený čas, a tak se snažil pracovat efektivně a všechny kroky si předem naplánovat. První věc, kterou udělal, bylo, že zaběhl do šestého patra, aby zkontroloval automatický analyzér bílkovin, který v sobotu nastavil na sekvencování aminokyselin. Měl obavy, že mu přístroj mezitím někdo zastavil, protože Deborah Levyová se objevila těsně poté, co analyzér spustil, aby mu vyčetla, že se zabývá jinými věcmi, než jaké mu byly uloženy. Ale přístroje se kupodivu nikdo nedotkl a jeho vzorek byl stále ještě uvnitř. Odtrhl výpis z přístroje.
Potom si Sean přinesl ze šestého patra do své laboratoře dva termocyklery. Věděl, že ty bude pro svou práci nejvíc potřebovat. Polymerázové řetězové reakce se prováděly na termocyklerech.
Rychle zkontroloval Masonovy, kteří zřejmě trávili většinu času tím, že se hádali, čí je chyba, že je zajal. Pak se dal honem do opravdové práce.
Nejprve prošel výpis z analyzéru bilkovin. Výsledky byly skutečně dramatické. Sekvence aminokyselin z vazebných míst léku Helen Cabotové a Louise Martina byly identické. Imunoglobuliny byly totožné, což znamená, že všichni pacienti s meduloblastomem byli léčeni, alespoň tedy zpočátku, stejnou protilátkou. Tato informace souhlasila se Seanovou teorií, takže to jeho vzrušení ještě zvýšilo.
Dále Sean vyndal z lednice Helenin mozek a injekční stříkačku obsahující její mozkomíšní mok. Odebral z mozku další část nádoru a pak mozek opět vrátil do lednice. Rozřezal vzorek na malé kousíčky a vložil je do baňky spolu s příslušnými enzymy, aby tak vznikla buněčná suspense rakovinných buněk.
Zatímco enzymy pracovaly na vzorku nádoru, Sean začal plnit některé z devadesáti šesti jamek prvního termocykleru malými množstvími Heleniny mozkomíšní tekutiny. Ke každé jamce s mozkomíšním mokem přidal enzym zvaný reversní transkriptáza, aby změnil virové RNA na DNA. Pak přidal do stejné jamky primery pro virus saintlouiské encefalitidy. Nakonec přidal činidla, která reakci umožnila.
Vrátil se zpátky k suspenzi buněk rakovinného nádoru a použil detergent označený jako NP-40, aby narušil buňky a membrány jejich jader.

Pak pracnými separačními technikami z buněk oddělil buněčné nukleové proteiny. V posledním stadiu pak oddělil DNA od RNA.
Vzorky DNA naplnil do zbývajících jamek prvního termocykleru. Do stejných jamek pečlivě přidal primery pro onkogeny, vždy jeden pár pro každou jamku. Nakonec přikápl potřebnou dávku činidel pro polymerázovou řetězovou reakci.

224

Když byl první termocykler úplně naplněný, Sean ho zapnul.
Pak obrátil pozornost k druhému cykleru a do každé jamky dal vzorky RNA z Heleniných rakovinných buněk. Ve druhé fázi chtěl hledat m-RNA produkovanou onkogeny. K tomu potřeboval transkripce do každé jamky, to znamená stejný enzym, který přidával ke vzorkům mozkomíšní tekutiny. Právě když do každé jamky pracně přidával onkogenový primer, zazvonil telefon.
Sean telefon nejprve ignoroval, protože předpokládal, že doktor Mason sluchátko zvedne. Ale když to neudělal, opakované zvonění začalo jít Seanovi na nervy. Položil pipetu, se kterou pracoval, a došel k prosklené kanceláři. Paní Masonová zamračeně seděla na kancelářské židli posunuté do rohu. Už se asi vyplakala a teď jen posmrkávala do papírového kapesníku. Doktor Mason nervózně pozoroval nitroglycerin v ledové lázni a zřejmě si dělal starosti, aby na něj nějak nepůsobil zvonící telefon.
Sean otevřel dveře. "Nevzali byste laskavě ten telefon?" řekl nazlobeně. "Ať je to kdokoliv, nezapomeňte mu říci, že ten nitroglycerin už téměř mrzne."
Strčil do dveří, až se zavřely. Když zapadly, doktor Mason sebou škubl, pak ale poslušně zvedl sluchátko. Sean se vrátil ke svému laboratornímu stolu a pipetě, ale naplnil pouze jedinou jamku, když doktor Mason přerušil jeho soustředění.
"Je to nějaký poručík Hector Salazar z miamského policejního oddělení," zavolal doktor Mason. "Rád by s vámi mluvil."
Sean se podíval směrem k prosklené kanceláři. Doktor Mason držel dveře nohou, aby se nezavřely. Telefon držel v jedné ruce a sluchátko ve druhé. Telefonní šňůra se jako had klikatila do kanceláře.
"Řekněte mu, že žádné problémy nebudou, když ještě pár hodin počkají," řekl Sean Doktor Mason chvilku mluvil do telefonu a pak zavolal: "Trvá na tom, že s vámi chce mluvit."
Sean obrátil oči v sloup. Položil pipetu opět na pracovní stůl, došel ke druhému telefonu, který visel na zdi, a stiskl blikající tlačítko.
"Mám teď hrozně práce," řekl bez úvodu.
"Jen klid," mírnil ho Hector. "Vím, že jste rozčilený, ale všechno dobře dopadne. Je tu někdo, kdo by si s vámi rád promluvil. Jmenuje se seržant Hunt. Chceme si o tom rozumně promluvit a vy určitě také."
Sean se pokoušel protestovat, ale nestihl nic říci, protože v telefonu se ozval strohý hlas.
"Rád bych, abyste byl klidný," řekl seržant Hunt.
"To bude trošku obtížné," řekl Sean. "Mám spousty práce a mám na ni jen málo času."
"Nikomu se nic nestane, řekl seržant Hunt. "Rádi bychom, abyste sešel dolů, abychom si mohli promluvit."
"Lituju, nejde to," řekl Sean.
"Slyšel jsem, že máte zlost kvůli tomu, že nemůžete pracovat na určitém projektu," řekl seržant Hunt. "Promluvíme si o tom. Chápu že to musí být

225

hrozně nepříjemné. Možná, že se vám chce pomstít se lidem, o kterých si myslíte, že jsou za to zodpovědní. Ale zároveň bychom si měli promluvit o skutečnosti, že zadržovat lidi proti jejich vůli je vážný zločin."
Sean se usmál, když si uvědomil, že policie usoudila, že drží Masonovy jako rukojmí kvůli tomu, že mu nedovolili pracovat na výzkumu meduloblastomu. Když se to tak vezme, nebyli daleko od pravdy.
"Oceňuji váš zájem i vaši přítomnost," řekl Sean. "Ale nemám čas s vámi hovořit. Musím se dát zase do práce."
"Jen nám řekněte, co chcete, řekl seržant Hunt.
"Čas," odpověděl Sean. "Potřebuju trochu času. Dvě, tři, nanejvýš čtyři hodiny."
Sean zavěsil. Vrátil se k laboratornímu stolu, zvedl pipetu a dal se zase do práce.

Ronald Hunt byl asi sto osmdesát pět centimetrů vysoký zrzavý muž. Bylo mu třicet sedm a hned po škole začal sloužit u policie. Vystudoval psychologii. Snažil se tuto svou specializaci spojit s prací u policie a okamžitě využil šance zařadit se do skupiny pro vyjednávání s únosci, jakmile tam bylo volné místo. Přestože své dovednosti neuplatňoval tak často, jak by chtěl, rád využil každé příležitosti, která pro něj znamenala výzvu. Pak ještě pokračoval ve studiu psychologie ve večerních kursech, které pořádala Universita v Miami.
Seržant Hunt byl při všech svých minulých akcích úspěšný, a tak si vypěstoval velkou jistotu ve své schopnosti. Po šťastném rozřešení minulého případu, kdy nespokojený zaměstnanec továrny na nealkoholické nápoje zajal tři své spolupracovnice jako rukojmí, dostal od svých nadřízených pochvalu za vynikající služby. Takže když mu teď Sean bouchl s telefonem, byla to pro jeho ego skutečná rána.
"Ten cvok mi zavěsil," řekl Ron nazlobeně.
"A co řekl, že chce. zeptal se Hector.

"Čas," řekl Ron.
"Jak to myslí, čas?"
"Řekl mi, že nemá čas se vybavovat, že se musí pustit do práce. Určitě dělá na tom projektu, co mu na něm zakázali pracovat."
"Na jakém projektu?" ptal se Hector.
"Nevím," pokrčil Ron rameny. Na přenosném telefonu stiskl tlačítko a opět volal do laboratoře. "Nemůžu vyjednávat, když s ním nebudu mluvit."
Poručík Hector Salazar a seržant Ronald Clark stáli za modrobílými auty miamské policie, zaparkovanými přímo před vchodem výzkumného ústavu Forbesovy kliniky. Auta byla zaparkována do oblouku. V jeho centru zřídili malé velitelské centrum s několika telefony a rádiem na skládacím stolku.
Policistů na místě operace dost přibylo. Původně tu byli čtyři: původní dva uniformovaní policisté na obchůzce, kteří první reagovali na zavolání,

a jejich seržant se svým kolegou. Teď už tu byl téměř dav. Kromě desítek uniformovaných policistů, včetně Hectora, tu byl tým specializovaný na vyjednávání, který tvořili dva muži, pětičlenná skupina odborníků na bomby, a desetičlenná přepadová jednotka, oblečená v černých kombinézách. Tito muži byli kousek stranou a rozcvičovali se.
Kromě policie byli na místě Deborah Levyová, Margaret Richmondová a Robert Harris za Forbesovo centrum. Dovolili jim být poblíž velitelského centra, ale museli se držet trochu stranou. Skupinky lidí, včetně masmédií, se shromáždily za žlutou páskou, která ohraničovala místo činu.
Auta televizních společností parkovala co nejblíže provizornímu velitelství a měla vysunuté antény. Reportéři s mikrofony v rukách, následovaní kameramany, pročesávali dav shromážděný okolo, jestli by se jim nepodařilo objevit někoho, s kým by mohli udělat interview a získat nějaké informace o dramatu probíhajícím uvnitř.
Počet diváků se rozrůstal a policisté se mezi tím zmatkem snažili dělat svou práci.
"Doktor Mason říká, že Murphy naprosto odmítá přijít znovu k telefonu," řekl Ron, který byl zjevně uražený.
"Musíte to zkoušet," radil mu Hector. Obrátil se k seržantu Andersonovi a řekl: "Doufám, že všechny vchody a východy jsou zajištěny."
"Hlídáme je," ujistil ho Anderson. "Nikdo se nedostane dovnitř ani ven bez našeho vědomí. Navíc máme na střeše nemocnice ostřelovače."
"A co ten prosklený most mezi nemocnicí a výzkumným ústavem?" zeptal se Hector.
"Máme tam člověka hlídá na straně od nemocnice," řekl Anderson.
"Při téhle operaci nebudou žádná překvapení."
Hector kývl na Phila Darella, aby k nim přišel. "Co je vlastně s tou bombou?" zeptal se Hector.
"Je trošku neobvyklá," připustil Phil. "Mluvil jsem o tom s doktorem. Je to láhev nitroglycerinu. Odhaduje, že je ho asi dvěstě nebo třista kubických centimetrů. Láhev je v ledové lázni. Murphy tam zřejmě každou chvilku chodí a přidává do lázně led. Pokaždé tím doktora vyděsí."
"Může s tím nitroglycerinem být nějaký problém?" zeptal se Hector.
"Jo, je to problém," řekl Phil. "Zvlášť když nitroglycerin ztuhne."
"Vybouchlo by to, kdyby někdo práskl dveřmi?" zeptal se Hector.
"To asi ne " odpověděl Phil. "Ale asi by to explodovalo, kdyby se s tím zatřepalo. Kdyby to spadlo na podlahu, tak to bouchne určitě."
"Zvládnete to?"
"Rozhodně," kývl Phil.
Pak zamával Hector na doktorku Levyovou, aby k nim přišla.
"Slyšel jsem, že tu vedete výzkum."
Doktorka Levyová přikývla.
"Co si myslíte, že tam ten kluk dělá?" zeptal se Hector. "Řekl našemu vyjednávači, že potřebuje čas, aby mohl pracovat." "Pracovat!" řekla doktorka Levyová pohrdavě. "Nejspíš je tam nahoře kvůli tomu, aby sabotoval výzkum. Má zlost, že jsme mu nedovolili pracovat na jednom

z našich výzkumných úkolů. Nerespektuje nic a nikoho. Upřímně řečeno, od chvíle, kdy jsem ho poznala, mi připadalo, že není duševně v pořádku."
"Je možné, že na tom výzkumu pracuje teď?" zeptal se Hector.
"To rozhodně ne," řekla doktorka Levyová, "ten výzkum už se posunul do stadia klinických pokusů."
"Takže vy si myslíte, že tam nahoře dělá nějaké problémy," řekl Hector.
"Já vím, že tam dělá problémy," řekla doktorka Levyová. "Myslím, že byste tam měli jít a vytáhnout ho ven."
"Musíme brát v úvahu bezpečí rukojmích," vysvětlil Hector.
Hector se právě chystal situaci konzultovat s Georgem Loringem a jeho přepadovou jednotkou, když vtom na něj promluvil jeden z uniformovaných strážníků.
"Tenhleten muž s vámi chce nutně mluvit poručíku," řekl strážník.
"Tvrdí, že je bratr toho muže, co je zavřený nahoře."

Brian se představil. Vysvětlil, že je právník z Bostonu.
"Máte představu, co se to tu děje?" zeptal se Hector.
"Lituji, nemám," řekl Brian. "Ale znám svého bratra. Vždycky byl svéhlavý, ale nic takového by neudělal, pokud by k tomu neměl zatraceně dobrý důvod. Chtěl bych mít jistotu, že nebudete jednat ukvapeně."
"Když někdo zajme rukojmí a použije přitom střelnou zbraň a vyhrožuje jim přitom bombou, je to něco trochu horšího než svéhlavost," poznamenal Hector. "Takovéhle chování ho řadí do kategorie nevyrovnaných, nepředvídatelných a nebezpečných jedinců. Na základě tohoto zjištění musíme postupovat."
"Uznávám, že to, co udělal, vypadá jako bláznovství," řekl Brian. "Ale Sean je rozumný. Možná že byste mě měli nechat, abych si s ním promluvil."
"Myslíte, že vás bude poslouchat?" zeptal se Hector.
"Myslím, že ano," řekl Brian, navzdory tomu, že měl ještě v čerstvé paměti tu příhodu u Masonů.
Hector si vzal od Ronalda Hunta telefon a nechal Briana, aby zavolal do laboratoře. Bohužel tam nikdo telefon nebral, ani doktor Mason ne.
"Ještě před pár minutami jsem s doktorem mluvil," řekl Ron.
"Tak mě pusťte dovnitř a nechte mě s ním promluvit," řekl Brian.
Hector zavrtěl hlavou. "Už takhle je tam dost rukojmích," řekl.
"Poručíku Salazare," zavolal nějaký hlas. Hector se otočil a uviděl, jak se k němu blíží vysoký štíhlý běloch spolu s mohutným vousatým černochem. Sterling představil sebe i Wayna Edwardse. "Znám se s vaším nadřízeným, Markem Witmanem," řekl pak Sterling a dodal: "Slyšeli jsme o téhle situaci, do které se Sean Murphy zapletl, a tak jsme přišli nabídnout své služby."
"Tohle je policejní záležitost," řekl Hector a podíval se na oba muže s podezřením. Neměl rád lidi, kteří se ho k něčemu snažili přimět pomocí tvrzení, že se odmalička kamarádí se šéfem. Uvažoval, jak se asi dostali za žlutou pásku.

228

Sledovali jsme tady s kolegou pana Murphyho už několik dní," vysvětlil Sterling. "V současné době nás zaměstnává Forbesův institut."
"Máte nějaké vysvětlení pro to, co se tady děje?" zeptal se Hector.
"Víme, že ten chlápek je čím dál tím šílenější," řekl Wayne.
"Sean není blázen!" přerušil ho prudce Brian. "Je unáhlený a drzý, ale šílený rozhodně není."
"Jestli někdo dělá jednu šílenou věc za druhou," namítl Wayne, "tak se o něm dá říct, že je šílenej."
V tom okamžiku se všichni reflexivně shýbli, protože nad budovou přelétla helikoptéra a zastavila se nad parkovištěm. Všechen prach ihned vylétl do vzduchu. Ze skládacího stolku se vzneslo pár papírů.
George Goring, velitel přepadové jednotky, přistoupil k Hectorovi a zařval mu do ucha: "To je naše helikoptéra." Hluk vrtulníku zesiloval.
"Zavolal jsem ji, abychom se mohli dostat na střechu v momentě, kdy to povolíte." Hluk motoru byl skutečně ohlušující.
Hector si jen s obtížemi přidržoval klobouk na hlavě. "Proboha, Georgi," zařval na kolegu. "Řekněte tý zatracený helikoptéře, ať odletí a počká, dokud ji nezavoláme."
"Ano, pane!" zakřičel George a vytáhl malý mikrofon, který měl připevněný k výložce. Rychle něco řekl pilotovi. Pak k velké úlevě všech přítomných vrtulník odletěl o kus dál a přistál vedle nemocnice.
"Co si o té situaci myslíte?" zeptal se Hector George, když už teď spolu mohli hovořit.
"Díval jsem se na plány jednotlivých poschodí, které nám dodal šéf bezpečnostního oddělení. Byl velice kooperativní," řekl George a ukázal Hectorovi Roberta Harrise. "Myslím, že na střeše nám bude stačit šestičlenný tým: tři na každé schodiště. Podezřelý je v laboratoři v pátém poschodí. Stačil by jeden, ale nejspíš použijeme dva granáty, které oběť omráčí. Je to otázka pár vteřin. Bude to hračka."
"A co ten nitroglycerin v kanceláři?" zeptal se Hector.
"O žádném nitráku jsem neslyšel."
"Je v prosklené kanceláři," vysvětlil Hector.
"To by byl risk," vmísil se do hovoru Phil, který rozhovor vyslechl.
"Vlny z granátu by mohly ten nitroglycerin detonovat, pokud je v tuhém stavu."
"A doprčic," řekl George. "Tak to se na granáty vykašlem. Prostě tam vlítnem oběma schodištěma současně. Ten terorista ani nebude vědět, co se děje."
"Sean není žádnej terorista!" vyhrkl Brian, zděšený tím, co slyšel.
"Rád bych se přihlásil do přepadového týmu," řekl Harris, který promluvil poprvé za celou dobu. "Znám terén."
"Tohle není nic pro amatéry," řekl Hector.
"Já nejsem žádnej amatér," vykřikl Harris popuzeně. "Trénoval jsem ve vojenském komandu a zúčastnil jsem se mnoha akcí v operaci Pouštní bouře."
"Myslím, že by se něco udělat mělo, a to radši dříve než později," řekla

219

doktorka Levyová. "Čím déle tam v laboratoři toho šíleného kluka necháme, tím větší škody nám může natropit v našich pokusech, které tam nahoře probíhají."

Všichni se znovu přikrčili, protože na parkoviště přilétala další helikoptéra. Na boku měla napsáno "Channel 4 TV."
Hector zařval na Andersona, ať zařídí, aby si někdo stěžoval v televizi Channel 4 a zajistí, aby ihned zmizela, nebo dovolí přepadovému oddílu, aby se na vrtulník vrhl s automatickými zbraněmi.
Navzdory hluku a všeobecnému zmatku zdvihl Brian sluchátko jednoho z telefonů a znovu zavolal číslo do laboratoře. Modlil se, aby tam někdo telefon vzal, a jeho modlitba se splnila. Ale nebyl to Sean, byl to doktor Mason.

Sean neměl představu, jak dlouho má nechat termocyklery běžet. Hledal pouze pozitivní reakci v kterékoli z asi stopadesáti jamek, které připravil.
Netrpělivě zastavil první přístroj a vytáhl tác s jamkami.
Nejprve k nim přidal próbu a činidlo používané ke zjištění, jestli próba reagovala s jamkami, obsahujícími mozkomíšní mok Helen Cabotové. Pak tyto vzorky vložil do luminiscenčního přístroje a čekal, jestli se ukáže nějaká luminiscence.
K jeho překvapení byl hned první vzorek pozitivní. Čekal sice, že nakonec nějaké pozitivní reakce objeví, ale takhle brzo to neočekával. Tím se dokázalo, že Helen Cabotová - právě jako Malcolm Betencourtdostala saintlouiskou encefalitidu uprostřed zimy, což bylo dost zvláštní, protože choroba byla normálně přenášena komáry.
Sean pak obrátil svou pozornost k dalším jamkám, kde pátral po přítomnosti onkogenů. Ale než mohl začít přidávat příslušné próby, přerušil ho doktor Mason.
Telefon sice neustále zvonil od té doby, kdy Sean mluvil se seržantem Huntem, ale Sean ho ignoroval. Doktor Mason si toho zřejmě také nevšímal, protože telefon několikrát zvonil velmi dlouhou dobu. Sean nakonec na svém přístroji vypnul zvonění. Ale telefon zřejmě zvonil znovu a doktor Mason tentokrát sluchátko zvedl, protože opatrně otevřel dveře a řekl Seanovi, že volá jeho bratr.
Sean strašně nerad přerušoval svou práci, ale cítil se vůči Brianovi tak provinile, že sluchátko vzal. Ze všeho nejdřív se omluvil, že bratra bouchl.
"Jsem ochotný na to zapomenout," řekl Brian, "ale musíš tenhle nesmysl hned skončit, sejít dolů a vzdát se."
"Nemůžu. Potřebuju ještě jednu hodinu nebo tak, nanejvýš dvě."
"Co tam proboha děláš?" ptal se Brian.
"Trvalo by to moc dlouho, než bych ti to vysvětlil," řekl Sean. "Ale je to obrovská věc."
"Bohužel asi netušíš, jaký jsi tu způsobil rozruch," poznamenal Brian.
"Jsou tu všichni, snad jedině Hradní stráž chybí. Jestli hned nevyjdeš ven a nezarazíš to, tak už s tebou nechci mít nic společnýho."

230

Potřebuju jenom ještě trošku času," prosil Sean. "Vždyť přece nežádám modrý z nebe."
"Je tady pár zbrklejch cvoků," řekl Brian. "Mluví o tom, že do budovy vtrhnou."
"Zařiď, aby určitě věděli o tom údajném nitroglycerinu," žádal Sean.
"To by je mělo odradit od nějakých hrdinských činů."
"Jak to myslíš údajný nitroglycerin?"
"Je to z větší části aceton," vysvětloval Sean. "Vypadá to jako nitroglycerin. Aspoň je to tedy dost podobný, aby to spletlo doktora Masona.
Přece si snad nemyslíš, že bych opravdu vyráběl nitroglycerin?"
"V tuhle chvíli," řekl Brian, "mám dojem, že jsi schopný všeho."
"Jenom, prosím tě, to komando přemluv, ať se nepouštějí do žádné akce. Ať mám aspoň ještě jednu hodinu."
Sean slyšel, jak Brian začíná protestovat, ale neposlouchal ho. Zavěsil sluchátko a obrátil svou pozornost k prvnímu tácu z termocykleru.
Příliš daleko se s próbami pro onkogeny nedostal, protože dveře vedoucí ze schodiště se otevřely a přišla Janet, která táhla výpisy z počítače.
"Nebyl to vůbec problém najít ty záznamy o služebních cestách," prohlásila. Hodila Seanovi papíry z počítače. "Nevím, jestli ti to bude k něčemu dobré, ale Deborah Levyová hodně cestuje, většinou do Key West a zpátky."
Sean pohlédl na výpis. "Ta tedy nikde dlouho nevydrží," souhlasil. "Ale podívej se, jezdí i do jiných měst. To jsem taky čekal. A co Margaret Richmondová?"
"Ta do Key West nejezdí," řekla Janet. "Ale jinak cestuje po celých Státech, i když ne tak často. Asi tak jednou za měsíc zajede do nějakého města."
"Co to vlastně bylo za program, jak jsme tam viděli?" zeptal se Sean.
"Měl jsi vlastně pravdu, když jsi o tom mluvil," řekla Janet. "Právě běžel, když jsem přišla nahoru, a tak jsem opsala dvě čísla, o kterých jsme si mysleli, že to jsou telefony. Když jsem volala přímo, zjistila jsem, že jsou napojeny přes počítač, ale nakonec se mi tam podařilo dovolat. Obě čísla byla do zdravotní pojišťovny - jedno do Medi - First a druhé do Healthnet."
"Strefili jsme se," řekl Sean. "Všechno to do sebe zapadá."
"Co kdybys mi takhle řekl, o co vlastně jde?"
"Vsadil bych se, že ten computer hledá v záznamech zdravotních pojišťoven objednávky. Program tam vyhledává určitá čísla sociálních pojistek. Zřejmě pracuje přes týden v noci a pak v neděli odpoledne."
"Myslíš jako objednávky na operaci?" ptala se Janet.
"Přesně to myslím," řekl Sean. "Aby se omezily zbytečné chirurgické zákroky, většina typů pojištění, jestli ne všechny,

vyžadují, aby dotyčný lékař nebo nemocnice předem pojišťovně ohlásily plánovanou operaci.
Většinou tu jde jen o razítko a je to dost běžná záležitost. Pochybuju, že by se tu nějak zvlášť hledělo na diskrétnost. Ten počítač tam nahoře tiskne plánované chirurgické zákroky u určitých čísel zdravotního pojištění."

231

"To jsou ty čísla, jak blikají na monitoru," řekla Janet.
"To musí být ono," řekl Sean.
"Takže co?" zeptala se Janet.
"Nechám tě, abys na to přišla," řekl Sean. "Já dodělám tyhlety vzorky a ty se zatím podívej na anamnézy v těch třiatřiceti kartách, které jsme okopírovali. Myslím, že ve většině z nich bude zmínka o tom, že pacient byl na nějakém chirurgickém zákroku nedlouho před tím, než se u něj objevil medulloblastom. Rád bych, abys porovnala data těchto operací se služebními cestami doktorky Levyové."
Janet Seana upřeně pozorovala, ale ani nemrkla okem. Navzdory vyčerpání jí začínala docházet určitá fakta a začínala chápat, kterým směrem se ubírají Seanovy myšlenky. Aniž řekla další slovo, posadila se ke zdravotním kartám a výpisům z počítače a dala se do pátrání.
Sean se vrátil ke své práci a naplnil několik jamek příslušnými próbami pro onkogeny. Nedostal se však daleko, protože ho přerušil doktor Mason.
"Moje žena začíná mít hlad," oznámil.
Sean už byl dost unavený a nervy měl nadranc. Po tom všem, co se stalo, už nemohl Masonovy vystát, zvláště tedy paní Masonovou. Skutečnost, že si ho dovolí obtěžovat kvůli tomu, že má hlad, ho okamžitě rozzuřila. Položil pipetu a běžel k prosklené kanceláři.
Doktor Mason viděl Seana přicházet a okamžitě odhadl stav jeho mysli.
Pustil dveře a zacouval do kanceláře.
Sean rozrazil dveře, takže bouchly do zarážky na zemi. Vletěl do kanceláře, vytáhl Erlenmeyerovu baňku z ledové lázně a zatřásl jí. Část obsahu buňky už ztuhla a kousky ledu cinkaly o nádobu.
Tvář doktora Masona zbledla v očekávání exploze. Paní Masonová si zakryla obličej rukama.
"Jestli odsud ještě uslyším pípnutí, tak sem vlítnu a rozmlátím tu flašku o zem," zařval Sean.
Když se žádný výbuch neozval, otevřel doktor Mason oči. Paní Masonová se podívala skrz prsty.
"Rozumíte mi?" vyštěkl Sean.
Doktor Mason těžce polkl a pak přikývl.
Sean, znechucený jak Masonovými, tak i svým vlastním výbuchem, se vrátil k laboratornímu stolu. Provinile se ohlédl na Janet, ale ta si ho nevšímala. Byla zaujata zdravotními kartami.
Sean vzal do ruky pipetu a pustil se do práce. Nebyla lehká a musel se na ni soustředit. Musel dávat příslušné próby do správných jamek a měl primery a próby pro víc než čtyřicet onkogenů, což bylo dost značné množství.
Několik prvních vzorků bylo negativních. Sean nevěděl, jestli je vyndal příliš brzo z termocykleru, nebo jestli jsou skutečně negativní. Poprvé od doby, kdy celé tohle drama odstartoval, začal pochybovat o svých závěrech, které mu doposavad přišly pevné jako skála. Ale šestý vzorek byl konečně pozitivní. Zjistil v něm přítomnost onkogenu, známého pod oz-

232

načením ERG-2, což byl virus ptačí erythoblastózy. Byl to virus, jehož normálním hostitelem byly slepice.
Než Janet doprohlížela karty, našel Sean další onkogen zvaný v-myc, což byl virus myelocytomu, jež se kultivoval na kuřecích embryiich.
"Jenom asi ve třech čtvrtinách karet je zaznamenáno datum operace," řekla Janet. "Ale u většiny se to kryje s datem i místem služební cesty doktorky Levyové."
"Aleluja!" vykřikl Sean. "Zapadá to do sebe jako nějaká skládačka."
"Já ale nechápu," řekla Janet, "co v těch městech dělala."
"Skoro všichni pacienti jsou po chirurgickém zákroku na infúzi," vysvětloval Sean. "Zabraňuje to dehydrataci, a navíc pokud se vyskytne nějaký problém, má personál kudy podávat léky. Myslím si, že Deborah Levyová jim dávala injekci do infúze."
"Jakou injekci?"
"Injekci virů saintlouiské encefalitidy," řekl Sean. Pověděl Janet o pozitivním testu na viry této encefalitidy v mozkomišním moku Helen Cabotové. Řekl jí také, že pan Martin měl několik dní po operaci přechodné neurologické symptomy podobné Heleniným.
"A když se do těch karet podíváš," pokračoval, "zjistíš, že většina pacientů měla po určitou dobu podobné symptomy."
"Ale proč nedostali rozvinutou encefalitidu?" zeptala se Janet. "Zvlášť když byli nakaženi přes infúzi."
"To je na tom právě chytré. Myslím si, že viry encefalitidy byly změněny a oslabeny přidáním virových onkogenů. Dva takové onkogeny jsem objevil v Helenině nádoru. Řekl bych, že najdu ještě další. Jedna z nejnovějších teorii rakoviny tvrdí, že je zapotřebí tří podnětů, aby se buňka změnila na rakovinnou."
"Jak tě tohle všechno napadlo?" zeptala se Janet. Připadalo jí to neskutečně komplikované, složité a hlavně strašlivé. Říkala si, že to snad ani nemůže být pravda.

"Postupně," řekl Sean. "Bohužel mi to trvalo moc dlouho. Nejdřív jsem žádné podezření neměl. Ale pak, když jsi mi řekla, že od prvního dne imunoterapie dostávají specifický lék, věděl jsem, že tu něco nehraje.
Tohle se příčilo všemu, co jsem věděl o specifičnosti imunoterapie. Trvá to nějakou dobu, než se vyvine protilátka a každý nádor je jedinečný, pokud jde o antigeny."
"Ale až u Betencourtů jsi se začal chovat tak divně," poznamenala Janet.
"Malcolm Betencourt byl jediný, kdo zdůraznil posloupnost událostí," vysvětloval Sean. "Chirurgický zákrok, po něm následovaly neurologické obtíže, a pak mozkový nádor. Věděl jsem, že u Helen Cabotové a Louise Martina to bylo stejné. Ale když jsem slyšel Malcolmův příběh, uvědomil jsem si, o co tu vlastně jde. Jak říkal jeden můj profesor na medicíně, jestliže člověk udělá anamnézu skutečně pečlivě, měl by z ní zjistit každou diagnózu."
"Takže ty jsi přesvědčený o tom, že Forbesovo centrum rozšiřuje po

233

Spojených Státech rakovinu," řekla Janet ve snaze přinutit se vyslovit své strašlivé podezření.
"Velice speciální druh rakoviny," dodal Sean. "Jeden z virových onkogenů, který jsem našel, produkuje protein, který trčí skrz buněčnou membránu. Vzhledem k tomu, že je homologický k proteinu, který tvoří receptor růstového hormonu, funguje jako startér pro buněčný růst a dělení.
Ale kromě toho ta část, která trčí z buňky, je peptid a je také pravděpodobně antigenní. Myslím si, že imunoglobulin, který pacientům dávají, je protilátka proti této mimobuněčné části onkoproteinu ERB-2."
"Tomuhle už přestávám rozumět," přiznala Janet.
"Tak počkej, zkusíme to jinak," řekl Sean. "Třeba ti to budu moci ukázat. Bude to trvat jenom chvilinku, protože mám z laboratoře v Key West ještě nějaký onkoprotein ERB-2. Podíváme se, jestli s ním reaguje lék Helen Cabotové. Vzpomeň si, že jsem nebyl schopný ten lék přimět, aby reagoval na jakýkoli přirozený buněčný antigen. Jediná věc, na kterou reagoval, byl její vlastní nádor."
Sean rychle připravoval test ELISA a Janet se snažila vstřebat, co jí Sean dosud řekl.
"Jinými slovy," řekla Janet po chvíli, "tahleta meduloblastická rakovina se liší od jiných druhů rakoviny nejen tím, že je umělá, ale také tím, že je vyléčitelná."
Sean vzhlédl od své práce se zjevným obdivem. "Správně!" řekl. "Přišlas na to. Vytvořili rakovinu s nádorově specifickým antigenem, pro kterou už měli monoklonální protilátku. Tahleta protilátka reaguje s antigenem a obalí všechny rakovinné buňky. A pak stačí jen stimulovat imunitní systém jak in vivo tak in vitro, aby získali co nejvíc "zabijáckých buněk". Jediný drobný problém na tom všem byl, že léčení zpočátku zhoršilo všechny symptomy, protože nepochybně vyvolalo zánět."
"A proto zemřela Helen Cabotová," řekla Janet.
"To si myslím taky," kývl Sean. "Nechali si ji v Bostonu příliš dlouho, když jí dělali diagnózu. Měli ji hned poslat do Miami. Problém je v tom, že v Bostonu si myslí, že nikdo nemůže být na žádný lékařský problém lepší než oni."
"Jak si tím můžeš být takhle jistý?" zeptala se Janet. "Než jsme sem přišli, tak jsi neměl žádný důkaz. Ale byl sis natolik jistý, že jsi sem nahnal Masonovy pistolí. Zdá se mi, že jsi hrozně riskoval."
"Došlo mi to, když jsem uviděl nějaké technické výkresy virových kapsidů v laboratoři v Key West," vysvětloval Sean. "Hned jak jsem je uviděl, věděl jsem, že to všechno musí být pravda. Víš, doktorka Levyová se totiž zvláště specializuje na virologii. Na těch nákresech byl sferický virus s ikosahedrální symetrií. A tak právě vypadá virus saintlouiské encefalitidy. Vědecky elegantní část tohohle příšerného plánu totiž je, že se doktorce Levyové podařilo zabudovat onkogeny do viru tohohle druhu encefalitidy. V každém viru nemůže být místo na více než na jeden onkogen, protože jinak by se musela příliš velká část genomu viru SLE nechat nedotčena, takže by nebyl infekční. Nevím, jak to udělala. Musela taky

234

přidat nějaké geny retrovirů, aby onkogen dostala do chromozomů infikované buňky. Myslím, že pozměnila nějaké viry pomocí onkogenů a pouze ty mozkové buňky, které měly tu smůlu, že dostaly všechny onkogeny zároveň, se změnily na rakovinné."
"Ale proč právě virus encefalitidy?" zeptala se Janet.
"Má přirozenou afinitu k neuronu," vysvětloval Sean. "Jestli chtěli vyvolat rakovinu, kterou by mohli vyléčit, potřebovali takový nádor, u kterého byly velmi časné symptomy. Rakovina mozku je jeden z takových nádorů. Z vědeckého hlediska je to naprosto rozumné."
"Ďábelské je lepší slovo," řekla Janet.
Janet se podívala k prosklené kanceláři. Doktor Mason přecházel sem tam po kanceláři, ale pečlivě se přitom vyhýbal psacímu stolu a nitroglycerinu v ledové lázni. "Myslíš si, že tohle všechno ví?" zeptala se.
"To nevím," pokrčil rameny Sean. "Ale kdybych měl hádat, řekl bych, že ano. Bylo by dost těžké provádět takovéhle machinace, aby o tom nevěděl ředitel. To on koneckonců sháněl finanční prostředky."
"Proto se tedy soustředili na šéfy velkých firem a jejich rodiny," řekla Janet.
"To jsem si myslel," řekl Sean. "Není těžké zjistit, jakou zdravotní pojišťovnu nějaká velká dáma používá. Je také lehké zjistit číslo zdravotního pojištění nějakého člověka."
"Takže ten večer, jak jsme kopírovali ty karty a zaslechli jsme slovo dárce, tak to mluvili o penězích a ne o orgánech."
Sean přikývl. "Měli jsme v tom okamžiku příliš velkou fantazii," řekl.

"Zapomněli jsme, že specializované nemocnice a výzkumná centra čím dál tím hůř shánějí finance. Vytvoření skupiny vděčných, bohatých pacientů pro ně znamená dobré zajištění pro budoucnost."
Mezitím test ELISA na ERB-2 a Helenin lék zaznamenal silně pozitivní reakci, ještě silnější, než jaká byla s buňkami Helenina nádoru. "A je to!" řekl Sean spokojeně. "Tady je ta reakce antigenů a protilátek, kterou jsem hledal."
Dále obrátil Sean svou pozornost ke stovkám vzorků ve dvou termocyklerech.
"Můžu ti nějak pomoct?" zeptala se Janet.
"Rozhodně," řekl Sean. Ukázal jí, jak zacházet s mikropipetou a pak jí dal několik prób pro onkogeny, aby je přidala do jamek termocykleru.
Pracovali společně téměř třičtvrtě hodiny a soustředili se přitom na pečlivou práci. Byli oba fyzicky vyčerpaní a psychicky přetažení. Poté, co analyzovali poslední jamku, objevili další dva onkogeny: Ha-ras, pojmenovaný po viru Harveyova sarkomu, který normálně postihoval krysy, a SV4O "velké T z viru, který se normálně nacházel v opičích ledvinách.
"To je ale onkogenový koktejl!" zvolal Sean s hrůzou v hlase, vstal a protáhl si unavené svaly. "Každá nervová buňka, na kterou by se tyhle štěpi onkogeny vrhly, bezpochyby dostane rakovinu. Doktorka Levyová neponechává nic náhodě."

235

Janet odložila mikropipetu, kterou držela v ruce, a položila si hlavu do dlaní. Řekla unaveným hlasem, aniž vzhlédla: "A co teď "Myslím, že se asi vzdáme," řekl Sean. Uvažoval o dalším kroku, který podnikne, a pohlédl přitom do prosklené kanceláře, kde se Masonovi opět hádali. Skleněná přepážka jejich hlasy naštěstí dost tlumila.
"Jak to chceš zařídit s tím vzdáváním?" zeptala se Janet ospale.
Sean vzdychl. "No, víš, ani jsem o tom moc nepřemýšlel. Mohlo by to být riskantní."
Janet vzhlédla. "Musels přece mít nějakou představu, když jsi ten plán vymýšlel."
"Kdepak," zavrtěl Sean hlavou. "Nemyslel jsem takhle dopředu."
Janet odsunula židli, vstala a přešla k oknu. Viděla odsud dolů na parkoviště. "Máš tam ten cirkus, jak jsi chtěl," řekla. "Jsou tam stovky lidí, včetně nějaké skupiny v černých kombinézách."
"Z těch jsem právě docela nervózní," přiznal Sean. "To bude asi přepadová jednotka."
"Možná bychom měli nejdřív poslat dolů Masonovy, aby řekli, že už půjdeme."
"To je nápad. Ale ty půjdeš s nima."
"Ale to bys tu zůstal sám," uvažovala Janet. Vrátila se ke své židli a znovu se posadila. "To se mi nelíbí. Zvlášť když jsou tu ti chlápkové v černých uniformách, celí žhaví, aby sem mohli vlítnout."
"Největší problém je mozek Helen Cabotové," řekl Sean.
"Proč?" zeptala se Janet a zoufale si povzdechla.
"Je to náš jediný důkaz," řekl Sean. "Nemůžeme nechat lidi z Forbesova centra, aby ten mozek zničili. A jsem si jistý, že by to udělali, kdyby měli příležitost. Řekl bych, že až tohle skončí, budou na mě všichni dost naštvaní. Je dost velké nebezpečí, že v tom zmatku by se mozek mohl dostat do nesprávných rukou. Pochybuju, že se někdo bude zdržovat tím, že mě bude poslouchat."
"V tom s tebou musím souhlasit," řekla Janet.
"Počkej moment!" vykřikl Sean s náhlým nadšením. "Mám nápad."

236/ RoBIN cooK

Neděle
7. března 16: 38
Seanovi trvalo asi dvacet minut než Janet přesvědčil, že bude nejlepší, když počká s Masonovými v kanceláři. Doufal, že když ji budou považovat také za rukojmí, snadněji obhájí myšlenku, že byla ke všemu donucena. Janet se na to tvářila dost skepticky, ale nakonec poslechla.
Když tenhle problém rozhodli, obložil Sean mozek Helen Cabotové ledem a uložil do chladicího boxu, ve kterém jej do laboratoře přinesl.
Pak našel v jedné skříňce provázek a svázal do velkého balíku všech třiatřicet kopii zdravotních karet a výpis z počítače, týkající se služebních cest pracovníků Forbesova centra. Když měl všechno sbaleno, vzal si velký svazek klíčů a s chladicím boxem v jedné ruce a zdravotními kartami v druhé vystoupal do poschodí, kde sídlila administrativa. Otevřel si jedním z mnoha klíčů a vešel do finančního oddělení. Opět vyndal nějaké police z výtahu na písemnosti a spolu s oběma balíky se nacpal dovnitř. Sjel o sedm pater níž do sklepa a snažil se, aby lokty nedřel o stěny.
Dole v archívu zdravotních karet měl problém. Vypínač byl u vchodu a Sean tedy musel projít po celé délce místnosti v naprosté tmě. Ale pamatoval si, jak jsou v místnosti zhruba rozmístěny regály, a tak se mohl pohybovat alespoň s troškou jistoty, přestože několikrát ztratil cestou orientaci. Nakonec našel druhý výtah. Za dvě minuty vyjížděl o dvě patra výš do kartotéky.
Když otevřel dveře od výtahu, byl rád, že zase vidí světlo, ale trochu ho zklamalo, když uslyšel nějaké hlasy. Než vylezl pracně z výtahu, ujistil se, že hlasy přicházejí z místa, odkud na něj nebylo vidět. Co nejtiššeji se tedy vysoukal ven a opatrně se plížil chodbou pryč, v každé ruce jeden balík.
V chodbě pocítil, jak je atmosféra nabita elektřinou. Bylo jasné, že nemocnice byla informována o únosci ve vedlejší budově, a tak byl personál v oddělení klinické biochemie a radiologie celý rozrušený. Většina lékařů a sester, kterých tu

ostatně nebylo mnoho, protože byl víkend, stála u velikánských oken naproti výtahu, ze kterých byl výhled na výzkumný ústav. Nikdo z nich si Seana ani nevšiml.
Sean se výtahům vyhnul a po schodech sešel do přízemí. V hlavní hale se už cítil naprosto klidný. Docela se hodilo, že právě byly návštěvní hodiny, a tak bylo kolem vchodu do nemocnice shromážděno množství lidí. Sean se mezi ně zamíchal navzdory objemným balíkům, dva dny neholené tváři a zmuchlanému oblečení.
Vyšel z nemocnice, aniž by si ho kdokoli všiml. Přešel přes parkoviště a když se blížil k výzkumného ústavu, začal být rád, že se tu shromáždilo tolik lidí, aby uviděli tu show s únoscem. Přecházeli kolem hrstky zaparkovaných aut.
Sean šel kolem svého isuzu a uvažoval o tom, že by v něm nechal Helenin mozek a balík karet. Ale pak si řekl, že bude lepší, když je dá

přímo Brianovi. Byl si jistý, že tam bratr stále ještě je, i když mu předtím vyhrožoval, že půjde pryč.
Policie natáhla kolem budovy žlutou pásku a za ní stáli v pravidelných rozestupech policisté v uniformách.
Sean se u pásky zastavil a přejížděl očima po shromážděném davu.
Okamžitě poznal Briana. Jako jediný měl na sobě bílou košili a vzorované kšandy. Stál trochu stranou a živě konverzoval s černě oblečeným příslušníkem pohotovostního oddílu.
Sean přistoupil k jednomu policistovi, který hlídal u žluté pásky a právě si stříhal nehty. Po chvíli si Seana přece jen povšiml.
"Promiňte, že vás otravuju," řekl Sean. "Ale jsem příbuzný toho individua, který unesl ty rukojmí, a tamhle je můj bratr, jak hovoří s tím člověkem z pohotovostního oddílu." Ukázal na Briana. "Myslím, že vám to dilema mohu pomoci vyřešit."
Policista nadzvedl pásku, aniž by řekl slovo. Pouze Seanovi pokynul, aby podlezl dovnitř. Pak se opět začal věnovat svým nehtům.
Sean se vyhnul doktorce Levyové a Robertu Harrisovi, které zahlédl blízko jednoho z policejních aut. Naštěstí se nedívali směrem k němu.
Také se vyhnul jednomu z mužů, které zavřel ve skladu v Key West, který teď stál blízko skládacího stolku.
Sean šel přímo ke svému bratrovi. Stál za ním a slyšel útržky hádky, která se týkala přepadení budovy. Bylo jasné, že oba muži mají protichůdné názory.
Sean zaťukal Brianovi na rameno, ale ten pouze uhnul, aby se ho zbavil.
Právě něco důrazně vysvětloval a bouchal přitom pěstí do dlaně. Mluvil dál, dokud se Sean konečně neobjevil v jeho zorném poli. V půli věty se odmlčel a koukal s otevřenými ústy.
George Loring sledoval směr Brianova pohledu, odhadl Seana na nějakého bezdomovce a pak se opět podíval na Briana. "Vy toho chlápka znáte?" zeptal se.
"Jsme bratři," řekl Sean a odtáhl šokovaného Briana stranou.
"Co to sakra. . .?" vykřikl Brian.
"Nedělej scénu!" varoval Sean bratra a táhl ho ještě o kousek dál.
"Jestli máš ještě vztek, že jsem tě praštil, tak sorry. Nechtěl jsem tě bouchnout, ale nedals mi na vybranou. Objevil ses v hrozně nevhodný chvíli."
Brian se ustaraně podíval na provizorní policejní velitelství, které od nich nebylo ani patnáct metrů daleko. Pak se podíval na Seana a řekl. "Co tu děláš?"
"Potřebuju, abys vzal tenhle chladicí box," řekl Sean a podal jej bratrovi. "A tyhlety zdravotní karty. Ale ten chladicí box je ze všeho nejdůležitější."
Brian si přešlápl, aby se mu balíky dobře držely. "Jak jsi se sem proboha dostal? Ujistili mě, že je to tam neprodyšně uzavřené a nikdo se nemůže dostat ani ven, ani dovnitř."
"Vysvětlím ti to za pár minut," řekl Sean. "Ale nejdřív ti řeknu něco

o tomhle chladicím boxu: je v něm mozek. Není to moc hezkej mozek, ale je strašně důležitej."
"To je ten mozek, co jsi ukradl?" zeptal se Brian. "Jestli ano, tak je to odcizený mozek."
"Nech si ty právnický řeči," mírnil ho Sean.
"Čí je to mozek?"
"Jedné pacientky. A potřebujeme ho, abychom mohli obvinit nějaké lidi z Forbesova centra."
"Myslíš jako, že je to důkaz?"
"Lidi z toho budou úplně pryč," sliboval Sean.
"Ten mozek u soudu ale neobstojí jako důkaz trestného činu," namítal Brian.
"DNA to vyřeší," řekl Sean. "Jenom ten mozek nikomu nedávej. A ty kopie karet jsou taky důležité."
"Ale ty nemají jako důkaz žádný smysl," řekl Brian. "Nejsou to úředně ověřené kopie."
"Proboha, Briane!" vyhrkl Sean. "Já vím, že jsem to nedomyslel, že jsem si s sebou nevzal notáře, když jsem ty karty kopíroval." Sean ztišil hlas: "Hele, jak to uděláme, abychom tenhle karneval ukončili beze ztrát na životech, tedy hlavně bez ztráty mého života? Z těhle chlápků z přepadovýho týmu, co se tu poflakujou, mi běhá mráz po zádech."
Brian se znovu rozhlédl. "Já nevím," řekl. "Nech mě přemýšlet. Strašně mě vždycky vyvádíš z rovnováhy. Být tvůj bratr je práce pro několik právníků na plný úvazek. Rád bych tě vyměnil za nějakou sympatickou sestru."

"To jsi tedy neříkal, když jsme prodávali ty akcie společnosti Immunotherapy," připomenul mu Sean.
"Asi bychom mohli odsud prostě odejít," uvažoval Brian.
"Jak myslíš, že to bude nejlepší."
"Ale pak by mě mohli považovat za spoluviníka," váhal Brian.
"Uděláme to, jak myslíš. Ale možná bych tě měl upozornit, že Janet je tam nahoře."
"To je ta bohatá holka, jak jsi s ní chodil v Bostonu?" zeptal se Brian.
"To je ona," řekl Sean. "Překvapila mě tím, že se tu objevila právě v ten den, kdy jsem přijel do Miami."
"Možná, že by bylo nejlepší, kdyby ses vzdal hned tady," přemýšlel nahlas. "To by mohlo na soudce dobře působit. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi to zamlouvá. Tak pojď, představím tě poručíkovi Hectoru Salazarovi. Ten tady tomu všemu šéfuje a připadá mi jako slušnej chlápek."
"Já jsem pro," řekl Sean. "Tak pojď, jdem na to, než si některej z tady těch černejch chlápků, jak tu cvičej, natáhne sval a já mu budu muset platit bolestný."
"Radši bys pro to všechno ale měl mít sakra dobrý vysvětlení," varoval ho Brian.
"Vypadnou ti z toho oči z důlků," řekl Sean. "Zaručeně."

239

"Radši nech mluvit mně," řekl Brian. Vykročili směrem ke skládacímu stolku.
"Ani by mě nenapadlo se do toho plést," kývl Sean. "Na mluvení jsi expert ty."
Cestou ke stolku uviděl Sean Sterlinga Rombauera a Roberta Harrise, kteří stáli opodál a hádali se. Sean se snažil být k nim pořád otočený zády, aby ho nepoznali a nevyvolali nějakou paniku. Ale nemusel si dělat starosti. Byli tak zabraní do rozhovoru, že ho vůbec nepoznali.
Brian se postavil za mohutného Hectora Salazara, odkašlal si, aby upoutal jeho pozornost, ale bez úspěchu. Hector mluvil s Georgem Loringem. George byl celý žhavý spustit už nějakou akci. Hector, tak jako Brian předtím, radil trpělivost.
"Poručíku!" zavolal Brian.
"Zatraceně!" zařval Hector. "Andersone, stěžoval ste si kvůli té televizní helikoptéře? Už sem zase letí."
Všechna konverzace musela ustat, protože nízko nad nimi přeletěla helikoptéra televize Channel 4 a kroužila nad parkovištěm. Hector udělal na kameramana neslušný posuněk, čehož později litoval, když své gesto viděl znovu a znovu opakované v televizi.
Pak helikoptéra zmizela a Hector si konečně Briana všiml.
"Poručíku," řekl Brian lehkým tónem. "Rád bych vám představil svého bratra, Seana Murphyho."
"Další bratr," nedošlo to Hectorovi. "A že se všichni scházíte tady?"
Pak řekl Seanovi: "Myslíte, že byste mohl mít nějaký vliv na toho svého zcvoklého bratra tam nahoře v laboratoři? Musíme ho nějak přimět, aby začal mluvit s naším týmem vyjednávačů."
"Tohle je Sean!" řekl Brian. "To je ten, co byl v laboratoři. Ale teď už vyšel a chce se omluvit za všechny potíže, které způsobil."
Hector se díval z jednoho bratra na druhého a snažil se nějak se vyrovnat s nečekaným, překvapivým vývojem událostí.
Sean natáhl ruku. Hector ji automaticky uchopil, stále ještě příliš ohromený na to, aby mohl mluvit. Oba muži si podali ruce, jako by byli představeni na nějakém koktejlovém večírku.
"Těší mě!" řekl Sean a věnoval Hectorovi jeden ze svých nejzářivějších úsměvů. "Rád bych vám osobně poděkoval za všechno vynaložené úsilí.
Ohromně jste mi pomohl."

240

Pondělí
8. března 11: 15
Sean prošel lítacími dveřmi soudní budovy, stál na slunci a čerstvém chladném vzduchu a čekal, až se objeví Brian.
Sean strávil noc ve vězení, protože ho předešlou noc zatkli a zadrželi.
"Tohle bylo horší než zkoušky na medicíně," popsal noc Brianovi, který právě sešel ze širokého, sluncem zalitého schodiště.
"Čeká tě dlouhé vězení, jestli se ten případ nevyřeší naprosto hladce," řekl Brian.
Sean se zastavil. "To snad nemyslíš vážně, že ne?" zeptal se polekaně.
"Po tom všem, co sem řekl o těch machinacích u Forbesů."
"Teď už je to v rukou soudních expertů," pokrčil Brian rameny. "Jakmile se to jednou dostane před porotu, je to ve hvězdách. A slyšels přece tam toho soudce při předběžném projednávání obžaloby. Nebyl z tebe moc odvázanej, přestože ses vzdal a přestože ten nitroglycerin vlastně nebyl nitroglycerin. Pokud si ti, které jsi tam násilím držel, mysleli, že je to nitroglycerin, tak je úplně jedno, co to skutečně bylo. Měl bys mi poděkovat, že jsem si dal tu práci a nechal jsem ti průšvihy z mládí vymazat z trestního rejstříku. Kdyby se mi to bývalo nepovedlo, tak by ses asi nedostal takhle ven na kauci."
"Kevin Porter mohl tomu soudci říct, že tu byly polehčující okolnosti," stěžoval si Sean.
"Předběžné projednání obžaloby není soud," vysvětloval mu Brian. "To už jsem ti přece řekl. Při tom projednání se jen

proti tobě vznesou formální obvinění a ty se vyjádříš k obžalobě. Kevin se kromě toho zmínil o polehčujících okolnostech, když se jednalo o kauci."
"No, a to taky," řekl Sean. "Pět set tisíc dolarů kauce Panebože.
Copak to nešlo zařídit líp? Takhle jsme si uvázali část základního jmění Oncogenu."
"Máš štěstí, že ses vůbec dostal ven na kauci, a tečka," řekl Brian. "Jen si prober svá obvinění: spiknutí, krádež, vloupání, ohrožování střelnou zbraní, omezování osobní svobody, únos, ublížení na zdraví a poškození mrtvého těla. Panebože, Seane, proč jsi vynechal znásilnění a vraždu?"
"A co na to tady ten prokurátor?" zeptal se Sean.
"Tady mu říkají státní žalobce," opravil ho Brian. "Setkal jsem se s ním i s federálním žalobcem včera večer. Zatímco ty jsi se vším komfortem spal ve vězení, já jsem se dřel jako blázen."
"Co říkali?"
"Samozřejmě je to oba zajímalo," řekl Brian. "Ale bez dalších důkazů, pouze na základě dokladů o služebních cestách a kopií zdravotních záznamů, se samozřejmě zdrželi komentáře."
"A co mozek Helen Cabotové?" ptal se Sean dál. "To je přeci důkaz."
"To ještě není důkaz," řekl Brian. "Ještě nebyly opakovány testy, které jsi dělal."
"A kde je ten mozek teď?" zajímal se Sean.

241

"Policie ho zabavila," řekl Brian. "Ale je teď na soudním. Uvědom si že je to ukradený majetek. Takže to je další problém, pokud by se měl ten mozek použít jako důkaz."
"Nesnáším právníky," zamumlal Sean.
"A mám dojem, že je budeš mít rád ještě míň, až tohle všechno skončí.
Dneska ráno jsem se doslechl, že jako reakci na tvé nezodpovědné a pomlouvačné obvinění najali nejproslavenější právníky. Navíc za nimi stojí velké miamské firmy. Spousta vlivných lidí z celých Států je pobouřena tvými obviněními a Forbesovo centrum se topí v penězích na zaplacení právníků. Kromě toho, že jsi obžalovaný z mnoha trestných činů, tě ještě čeká lavina civilních sporů."
"Nedivím se, že vlivní lidé ze světa byznysu stojí za Forbesovým centrem," řekl Sean. "Ale však oni si to rozmyslí až se dovědí že ten fantastický lék, který jim Forbesovo centrum poskytlo, vyléčil rakovinu, kterou Forbesovo centrum způsobilo."
"Doufám, že máš pravdu," řekl Brian.
"Mám pravdu," kývl Sean. "Ten nádor, který jsem zkoumal, obsahoval čtyři virové onkogeny. Bylo by to ohromující, kdyby se v přirozeném nádoru vyskytl i jen jeden."
"Ale to je jen jeden nádor z osmatřiceti případů," pochyboval Brian.
"Nedělej si starosti. Jsem si jistý, že mám pravdu."
"Ale ty další důkazy jsou taky nejisté," pokračoval Brian. "Forbesovo centrum prostřednictvím svých právníků prohlásilo, že fakt, že se doktorka Levyová vyskytovala v příslušných městech právě v den, kdy budoucí pacienti Forbesova centra podstupovali operaci, je čistě náhodný."
"No jasně," řekl Sean sarkasticky.
"Něco na tom je," řekl Brian. "Její cesty se nekryjí s operacemi ve všech případech."
"No tak poslali někoho jinýho. Jako třeba Margaret Richmondovou."
"Budeš muset použít jako důkaz doklady o jejích služebních cestách."
"Je v tom ještě něco jiného," pokračoval Brian. "Forbesovo centrum tvrdí, že doktorka Levyová je inspektorka American College of Pathology.
Ověřil jsem si to a je to pravda. Jezdí po celé zemi a kontroluje klinické laboratoře, což nemocnice potřebují proto, aby si udržely akreditaci. Některé z těch nemocnic jsem už kontaktoval. Vypadá to, že doktorka Levyová tam v dotyčné dny skutečně prováděla inspekci."
"A co ten program s čísly sociálních pojistek, jak běžel v noci?" zeptal se Sean. "To je přece dost průkazné."
"Forbesovo centrum to už kategoricky popřelo," řekl Brian. "Říkají, že se spojují se zdravotní pojišťovnou jenom kvůli placení. Tvrdí, že vůbec nemají přístup k jejich záznamům o plánovaných operacích. Navíc zdravotní pojišťovny tvrdí, že všechny jejich záznamy jsou naprosto důvěrné."
"Samozřejmě, že to říkají," prohlásil Sean. "Určitě mají srdce v kalhotech, aby se do tohohle případu nějak nezapletly. Ale pokud jde o ten program ve Forbesově centru, viděli jsme ho s Janet běžet."

242

"To se těžko dokáže," řekl Brian. "K tomu potřebujeme samotný program a ten nám určitě nedají."
"No jo, sakra," řekl Sean.
"Nakonec to všechno bude záležet na vědeckých argumentech a na tom, jestli jim porota uvěří, a jestli je vlastně vůbec pochopí," řekl Brian. "Já si teda nejsem jistý, že to chápu. Je to všechno dost nejasné."
"Kde je Janet?" zeptal se Sean a opět vykročil.
"Je v mém autě," řekl Brian. "Její předběžné projednání obžaloby se konalo dřív než tvoje a taky bylo samozřejmě mnohem jednodušší. Chtěla už ale jít pryč, což jí nemám za zlé. Celá tahle historie ji rozčílila, není zvyklá na podobné potíže tak jako ty."

"To je ale vtipné," řekl Sean. "Obvinili ji?"
"Samozřejmě, že ji obvinili," řekl Brian. "Co si myslíš, že ty lidi jsou, blbci? Byla spoluviník ve všem kromě ohrožování se střelnou zbraní a únosu. Naštěstí to vypadalo, že soudce má dojem, že její největší zločin je přátelství s tebou. Pustil ji bez kauce."
Blížili se k Brianovu autu, vypůjčenému z půjčovny. Sean spatřil Janet, jak sedí na předním sedadle s hlavou opřenou o opěrku. Vypadalo to, že spí. Když však došel k autu, otevřela náhle oči. Uviděla Seana, vyškrábala se z auta a objala ho.
Sean ji držel, ale cítil se trochu nesvůj, protože bratr stál jen kousek od nich.
"Jsi v pořádku?" zeptala se Janet, zaklonila hlavu, aby se na něj mohla podívat, ale stále se ho držela kolem krku.
"Jo, dobrý, a co ty?"
"Teda ta noc ve vězení mi docela otevřela oči. Nejdřív jsem asi byla trochu hysterická, ale pak přiletěli naši s právním zástupcem a ten trochu urychlil předběžné projednávání obžaloby."
"Kde jsou tví rodiče teď?" zeptal se Sean.
"Zpátky v hotelu," řekla Janet. "Mají hrozný vztek, že jsem na tebe chtěla čekat."
"To si dovedu představit," řekl Sean.
Brian pohlédl na hodinky. "Poslouchejte, vy dva," řekl. "Doktor Mason svolal na dvanáctou tiskovou konferenci do Forbesova centra. Myslím, že bychom tam měli jít. Měl jsem obavy, abychom se nezdrželi u soudu příliš dlouho, ale ještě je čas. Co tomu říkáte?"
"Proč bychom tam měli chodit?" zeptal se Sean.
"Dělám si starosti kvůli tomu našemu případu, jak asi víte. Mám obavy, aby rozsudek byl skutečně spravedlivý, když ho vynesou tady v Miami.
Nerad bych, aby se ta tisková konference zvrhla v propagační mítink Forbesova centra, jak oni asi čekají. Když tam budeš, tak se snad budou trochu mírnit. Také bude vidět, že jsi zodpovědný jedinec, který svá obvinění kliniky myslí vážně."
Sean pokrčil rameny. "Jo, klidně tam půjdu. A kromě toho jsem zvědavý, co pan Mason řekne."
"Já taky půjdu," řekla Janet.

243

Na ulicích jezdily spousty aut, a tak cesta od soudu trvala déle, než Brian očekával. Přesto ještě přijeli na parkoviště Forbesova centra dost brzy, aby tiskovou konferenci stihli. Konference se měla konat v přednáškové hale, a zřejmě o ni byl zájem, protože parkoviště u nemocnice bylo plné. Stálo tam i několik přenosových vozů televize. Brian musel jet na parkoviště u výzkumného ústavu a tam konečně našel místo.
Šli zpátky k nemocnici a Brian poznamenal, že média věnují téhle události skutečně velkou pozornost. "Asi bych vás měl varovat, bude to krutý. Tohle je případ, který se řeší v tisku právě tak jako u soudu. A ještě ke všemu se zápas hraje na trávníku u Forbesových. Tak se nedivte, jestli vás přijmou víc než chladně."
Před nemocnicí postával dav lidí. Mnozí z nich byli reportéři a někteří bohužel Seana poznali. Vrhli se na něj a bojovali mezi sebou, kdo mu strčí mikrofon přímo pod nos. Všichni najednou mu kladli nepřátelské otázky.
Blesky bleskaly a televizní reflektory ozářily celou scénu. Než se Sean, Janet a Brian protlačili ke dveřím, byl už Sean pěkně vzteklý. Brian ho musel mírnit, aby se po nejvlezlejších fotografech neohánět.
Uvnitř to nebylo o mnoho lepší. Zpráva o Seanově příchodu rozrušila překvapivě početné shromáždění. Když všichni tři vešli do přednáškové síně, pozdravilo Seana hučení a pískání z míst, kde seděl zdravotní personál Forbesova centra.
"Teď chápu, jak jsi to myslel s tím chladným přijetím," řekl Sean, když si našli místa."Tohle tedy není neutrální území."
"Tady máš mentalitu davu, který touží po lynči," řekl Brian."Ale máš aspoň představu, s čím vlastně bojuješ."
Pískání a syčení namířené proti Seanovi náhle ustalo a nahradil je nadšený potlesk, když se na malém pódiu objevil doktor Mason. Rázně přešel k řečnickému pultu a položil na něj velkou obálku. Uchopil z obou stran řečnický pult a podíval se s trochu zakloněnou hlavou na publikum.
Měl profesionální chování i vzhled, klasicky šedé vlasy pečlivě upravené.
Na sobě měl tmavomodrý oblek, bílou košili a nenápadnou kravatu. Pouze hedvábný kapesník v náprsní kapse měl levandulovou barvu.
"Vypadá přesně tak, jak si každý romanticky představuje lékaře," zašeptala Janet."Jako nějaký doktor z televize."
Brian přikývl: "Je to člověk, kterému mají všichni tendenci věřit. Bude to nerovná bitva."
Doktor Mason si odkašlal a pak začal mluvit. Jeho zvučný hlas se rozléhal po nevelkém sále. Poděkoval všem za to, že přišli a podpořili tak Forbesovo centrum, které teď musí čelit vzneseným obviněním.
"Budete žalovat Seana Murphyho za pomluvu?" vykřikl jeden z reportérů ze druhé řady. Doktor Mason však nemusel odpovídat. V hledišti zašumělo, jak se všichni podivili reportérově nezdvořilosti. Ten pochopil a schlíple se omluvil.
Doktor Mason posunul obálku na pultu a chvilku uvažoval.
"Tohle jsou těžké časy jak pro nemocnice, tak i pro výzkumné ústavy, a zvláště pro specializované nemocnice, které mají dvojí cíl - péči o pa-

244

cienty i výzkum. Zdravotní pojištění, které pokrývá pouze diagnózu a standardní léčbu, v tomto prostředí příliš dobře nefunguje, protože léčba je zde často experimentální, velmi intenzívní a proto i drahá.

A zde se dostáváme k otázce, kde brát peníze na takovýto typ léčení?
Někteří lidé navrhují, že by to měly být granty na výzkum, protože tato léčba je vlastně výzkumný proces. Ale veřejné příspěvky na výzkum se snížily, takže jsme nuceni hledat další zdroje finanční podpory, jako například průmysl, anebo ve výjimečných případech i cizí průmysl. Ale i tento zdroj má svá omezení, zvláště když světová ekonomika kolísá. Kam jinam se nyní máme obrátit než k nejstarší metodě, a tou je soukromá filantropie."
"Teda to snad není možný," zašeptal Sean. "Ten člověk tu zřejmě shání sponzory."
Několik lidí se otočilo a mračilo se na Seana.
"Věnoval jsem svůj život tomu, abych zmírnil lidské utrpení," pokračoval doktor Mason. "Medicína a boj proti rakovině - to byl můj život ode dne, kdy jsem začal studovat. Dobro lidstva mě vždycky motivovalo a bylo mým cílem."
"Teď mluví jako nějakej politik," zašeptal Sean. "Kdy přejde k věci?"
"Ticho!" zavrčel někdo za Seanem.
"Když jsem nastoupil na místo ředitele Forbesova centra," pokračoval doktor Mason, "věděl jsem, že má klinika finanční obtíže. Vybudování solidního finančního základu Forbesova centra byl můj další cíl, uskutečňovaný spolu s mou touhou pokračovat pro dobro lidstva.
Tomuto úkolu jsem věnoval své srdce a duši. Pokud jsem udělal nějaké chyby, pak to nebylo proto, že by mi chyběly altruistické motivy."
Ozval se chabý potlesk a doktor Mason mezitím otvíral velkou silnou obálku.
"Tohle je ztráta času," zašeptal Sean.
"To byl jen úvod," zašeptal Brian. "Uklidni se, teď už určitě začne ta tiskovka."
"Teď bych se s vámi rád rozloučil," promluvil opět doktor Mason.
"A všem těm, kteří mi v této těžké době pomohli, patří mé srdečné díky."
"Všechny ty řeči jsou snad kvůli tomu, že chce rezignovat?" zeptal se Sean nahlas. Byl znechucen.
Ale na Seanovu otázku nikdo neodpověděl. V obecenstvu se místo toho ozvaly zděšené výkřiky, když doktor Mason sáhl do obálky a vytáhl z ní poniklovaný revolver ráže 357.
Hlasy v publiku zesílily, když několik lidí sedících u pódia vstalo a váhalo, jestli se mají dát na útěk nebo jít k doktoru Masonovi.
"Nechci vás tady zbytečně rozrušit," řekl doktor Mason. "Ale měl jsem pocit. . "
Bylo jasné, že doktor Mason chce ještě něco říci, ale dva reportéři z první řady se k němu vrhli. Doktor Mason jim naznačoval, aby se drželi

245

stranou, ale oba muži se k němu přibližovali. Doktor Mason couval z pódia.
Vypadal, že je zpanikařený jako nějaké zvíře, zahnané do kouta. Z tváře mu zmizela všechna barva.
Pak, ke zděšení všech přítomných, si doktor Mason přiložil revolver k ústům a zmáčkl kohoutek. Padl naznak, revolver odlétl pod první řadu sedadel, až se lidé zděšeně rozprchli.
Někteří lidé křičeli, několik jich plakalo, některým bylo zle. Sean, Janet a Brian odvrátili zrak, když vyšla rána. Když se znovu rozhlédli kolem sebe, uviděli strašlivý zmatek. Nikdo nevěděl, co má dělat, ani lékaři a sestry. Doktoru Masonovi zřejmě nebylo pomoci.
Sean, Janet a Brian viděli jen špičky bot doktora Masona, trčící ke stropu. Zeď za ním byla červeně postříkaná, jako by tam někdo hodil hrst přezrálých červených bobulí.
Seanovi vyschlo v ústech. Těžko se mu polykalo.
Janetiny oči se zalily slzami.
Brian zašeptal: "Ježíšmarjá."
Všichni lidé v místnosti byli jako omráčení. Nikdo nemluvil. Pár otrlých duší, včetně Sterlinga Rombauera, se odvážilo jít se podívat na mrtvolu doktora Masona. Většina lidí zůstala tam, kde byla - až na jednu ženu, která vstala ze svého místa a prodírala se ke dveřím. Sean ji viděl, jak ve spěchu odstrkuje překvapené lidi stranou. Hned ji poznal.
"To je doktorka Levyová," zvolal Sean a vstal. "Někdo by ji měl zadržet. Určitě má v plánu zmizet ze země."
Brian chytil Seana za ruku a znemožnil mu pronásledovat doktorku Levyovou. "Tohle není vhodné místo, aby sis hrál na hrdinu. Nech ji běžet."
Sean se díval, jak se doktorka Levyová protlačila k východu a zmizela.
Pak pohlédl na Briana. "Už se ta záhada začíná vyjasňovat."
"Snad ano," řekl Brian vyhýbavě.
Postupně se lidé začali rozcházet. "Tak pojďte," řekl Brian. "Pojedeme."
Brian, Janet a Sean vyšli z místnosti a propletli se mezi ztichlým davem u vchodu do nemocnice. Zamířili k Brianovu autu. Každý z nich se snažil nějak vyrovnat se strašnou tragédii, které byli bohužel svědky. Sean byl první, kdo promluvil. "To byl ale dramatický způsob, jak říct "mea culpa".
Ale aspoň musíme uznat, že to byl dobrý střelec."
"Seane, nebuď hrubý," řekl Brian. "Takovýhle černý humor nemám rád."
"Díky," řekla mu Janet a pak se obrátila k Seanovi. "Umřel přece nějaký člověk. Jak o tom můžeš žertovat?"
"Helen Cabotová taky umřela a její smrt mě mrzí daleko víc."
"Oba mrtví by ti měli dělat starosti," řekl Brian. "Sebevražda doktora Masona by se koneckonců dala přičítat negativní publicitě, které se jim díky tobě dostalo. Ten člověk měl právo být v depresi. Ta jeho sebevražda nebyla nutně přiznáním viny."

"Počkej moment," zastavil všechny Sean. "Ty snad máš ještě nějaké

246

pochybnosti o tom, co jsem ti o té záležitosti s meduloblastomem řekl?
Poté, co jsi teď viděl?"
"Jsem právník," řekl Brian. "Jsem nacvičený myslet určitým způsobem.
Snažím se předvídat, jaká bude obhajoba."
"Přestaň aspoň na dvě vteřiny být právník," řekl Sean. "Co si o tom myslíš jako lidská bytost?"
"No jo," uznal Brian. "Musím uznat, že to byl čin, který svědčí proti doktoru Masonovi, a to velmi silně."

247

Epilog Pátek
21. května 13: 50
Letadlo společnosti Delta zakroužilo nad letištěm a připravilo se k přistání. Sean, který seděl u okénka, měl dobrý výhled na Boston. Brian seděl vedle něho s nosem zabořeným v nějakých zřejmě zajímavých právnických papírech.
Těsně předtím, než dosedli na letištní plochu, zahlédl Sean Charlestown.
S úlevou vydechl. Konečně byl doma.
Ani jeden z nich nevezl zavazadla, a tak šli přímo na stanoviště taxíků a do jednoho nasedli. Nejprve jeli do Brianovy kanceláře v School Street.
Sean řekl taxikáři, aby počkal, a vystoupil z auta spolu s Brianem. Příliš spolu nemluvili od doby, kdy ráno odlétli z Miami, hlavně proto, že v předešlých třech dnech byli pod takovým tlakem a tolik mluvili. Jeli do Miami, aby tam Sean svědčil před floridskou porotou v případě "Stát Florida proti Forbesovu onkologickému centru".
Sean pohlédl na svého bratra. Navzdory tomu, jak byli rozdílní, a i přesto, že se často hádali, měl náhle pocit, jak je mu Brian strašně blízký. Natáhl ruku a Brian ji pevně stiskl. Pak ho přival citů donutil bratra pevně obejmout. Když se pak pustili, bylo jim oběma trochu trapně. Neměli ve zvyku se jeden druhého dotýkat, kromě nějaké té rány do ramene nebo poplácání po zádech.
"Díky za všechno, co jsi pro mě udělal," řekl Sean.
"To nic není ve srovnání s tím, co ty jsi udělal pro spoustu potenciálních obětí Forbesova ústavu," řekl Brian.
"Ale kdybys to nedotáhl po právnické stránce, tak by to Forbesovo centrum ještě stále fungovalo."
"Ještě tomu není konec," varoval Brian. "Tohle byl jen první krok."
"No, to je jedno," řekl Sean. "Vrhneme se teď zase na tu záležitost s Oncogenem. Problém Forbesova centra je teď v rukou žalobce státu Florida a federálního žalobce. Kdo myslíš, že povede obžalobu?"
"Možná že na tom budou spolupracovat," řekl Brian. "Vzhledem k tomu, že se na případ upírá pozornost masmédií, mají oba zřejmě pocit, že ten případ má velký politický potenciál."
Sean kývl. "No, já se ti zase ozvu," řekl a nastoupil do taxíku.
Brian přidržel dveře, než je Sean stačil zavřít. "Byl bych hrozně nerad, kdyby to vypadalo, že do tebe rejpám," řekl, "ale jako starší bratr mám dojem, že bych ti měl něco říct. Hrozně by sis všechno ulehčil a zjednodušil, kdybys trochu přitlumil tu drzou stránku své osobnosti. Nemusí to být nějaká zásadní změna. Kdybys jen odložil část těch drsnejch způsobů kluka z předměstí. Příliš se držíš svý minulosti."
"Ale, prosím tě," řekl Sean s mírným úsměvem. "Nedělej z toho problém."
"Myslím to vážně," řekl Brian. "Děláš si nepřátele z lidí, kteří nejsou tak inteligentní jako ty, což je bohužel většina z nás."
"To je nejlíp maskovanej kompliment, jakej jsem kdy slyšel," ušklíbl se Sean.

248

"Není to míněný jako kompliment," řekl Brian. "Jsi jako nějakej debilní vědátor. V některých oblastech jsi strašně chytrej a v jinejch jsi naprosto retardovanej, jako třeba v sociálních záležitostech. Buď nevíš, co lidi pociťujú, nebo je ti to jedno. Ale ať je to tak, nebo tak, vychází to nastejno."
"To už snad přeháníš," zasmál se Sean.
"Přemýšlej o tom, bráško," řekl Brian a přátelsky udeřil Seana do ramene.
Sean řekl řidiči, aby ho zavezl k nemocnici Boston Memorial. Táhlo už na třetí a Sean chtěl stihnout Janet, ještě než jí skončí služba. Pohodlně se usadil a pomyslel na to, co mu Brian řekl. Je to bezva brácha, ale občas umí být pěkný cvok.
V nemocnici pak šel Sean přímo do oddělení, kde pracovala Janet. Na sesterně se dozvěděl, že dává léky paní Mervinové v pokoji 503. Namířil si to po chodbě k pokojům pacientů. Nemohl se dočkat, až řekne Janet tu dobrou zprávu. Našel ji, jak dává paní Mervinové do infúze antibiotika.
"Ahoj, cizinče," řekla Janet, když si Seana povšimla. Byla ráda, že ho vidí, i když měla evidentně hodně práce.
Představila Seana paní Mervinové a řekla jí, že je to medik z Harvardu.
"Vy se mi, kluci, všichni tak líbíte," řekla paní Mervinová. Byla to postarší bělovlasá paní s růžovými tvářemi a jiskrnýma očima. "Můžete mě navštěvovat kdykoli," prohlásila a zahihňala se.
Janet na Seana mrkla. "Paní Mervinové je už líp."

Sean se usmál. "To vidím."
Janet si něco zapsala na kartičku, sebrala tácek s léky, rozloučila se s paní Mervinovou a řekla jí, aby zazvonila, kdyby něco potřebovala.
Na chodbě pak musel téměř běžet, aby Janet stačil.
"Strašně s tebou potřebuju mluvit," řekl, když s ní srovnával krok.
"Jestli jsi to tedy neuhodla."
"Moc ráda bych si s tebou popovídala," řekla Janet, "ale mám teď strašně práce. Blíží se hlášení a musím teď rozdat ty léky."
"Velká porota souhlasila s předáním obžaloby Forbesova centra k soudu."
Janet se zastavila a nadšeně se na Seana usmála.
"To je skvělý!" řekla. "Mám hroznou radost. A jsem taky na tebe pyšná. Musíš mít pocit hrozného zadostiučinění."
"Jak říká Brian, je to důležitý právní krok," pokračoval Sean. "V obvinění je zahrnuta také doktorka Levyová, přestože o ní nikdo nic neví od té nešťastné tiskovky doktora Masona. Nikdo nemá tušení, kde je. Obvinění se taky týká dvou doktorů z kliniky a vrchní sestry Margaret Richmondové."
"Pořád tomu nemůžu uvěřit," řekla Janet.
"Těžko se tomu věří, dokud si neuvědomíš, jak vděční byli Forbesovu centru pacienti s meduloblastomem," vysvětloval Sean. "Než jsme to zarazili, věnovali na neomezených dotacích klinice přes šedesát miliónů dolarů."
Co se stalo s nemocnicí?" zeptala se Janet a pohlédla na hodinky.

249

"Nemocnice je v konkurzním řízení," řekl Sean. "Ale výzkumný ústav je zavřený. A pokud tě to zajímá, tak ti Japonci se taky nechali oblafnout tím švindlem. Neměli s tím nic společnýho. Teď, když to všechno bouchlo, tak prostě sečetli ztráty a utekli."
"To mě mrzí s tou nemocnicí," řekla Janet. "Já si osobně myslím, že to byla dobrá nemocnice. Doufám, že to ještě nějak zachráněj."
"Ještě mám jednu novinku," řekl Sean. "Pamatuješ si na toho šíleného chlápka, jak nás nachytal na pláži a vyděsil nás k smrti. Jmenuje se Tom Widdicomb a je to naprostej magor. Měl doma mrtvou matku v mrazáku.
Vypadá to, že mu radila, aby všechny pacientky s pokročilou rakovinou prsu uspával sukcinylcholinem. Jeho matka měla totiž rakovinu prsu."
"Panebože," vyhrkla Janet. "Tak tohle se tedy stalo Glorii D'Amatagliové."
"Zřejmě ano," kývl Sean. "A taky mnoha jiným."
"Já si na Toma Widdicomba vzpomínám," řekla Janet, "to je ten, jak uklízel v nemocnici a tolik Marjorii štval."
"Ty jsi zřejmě zase štvala jeho," řekl Sean. "V té jeho šílené hlavě se vylíhl nápad, že tě někdo poslal, abys mu všechno překazila. Proto po tobě šel. Policie si myslí, že to byl ten muž tenkrát v koupelně v ubytovně, a určitě to byl on, kdo nás sledoval do márnice v miamské nemocnici."
"Panebože!" vykřikla Janet. Představa, že se za ní plížil nějaký psychopat, ji naprosto vyvedla z míry. Znovu jí to připomnělo, jak byla ta cesta na Floridu úplně jiná, než čekala.
"Widdicomb půjde před soud," pokračoval Sean. "Bude se samozřejmě vymlouvat na nesvéprávnost, a jestli si přivede tu maminku z mrazáku jako svědka, tak s tím nebude mít problémy." Sean se zasmál. "Nemusím snad říkat, že je to kvůli němu, že ta nemocnice je v konkurzním řízení. Žalují ji rodiny všech pacientek, které tam za podezřelých okolností zemřely na rakovinu prsu."
"A ti pacienti s meduloblastomem nemocnici nežalujou?" divila se Janet.
"Nemocnici ne," řekl Sean. "Nemocnice a výzkumný ústav byly dvě samostatné jednotky. Pacienti s meduloblastomem budou muset žalovat výzkumný ústav. V nemocnici je koneckonců vyléčili."
"Až na Helen Cabotovou," poznamenala Janet.
"To je pravda," souhlasil Sean.
Janet opět pohlédla na hodinky a potřásla hlavou. "Teď mám ale opravdu zpoždění. Už budu muset jít, Seane. Nemůžeme si o tom promluvit dneska večer, zajít si třeba na večeři nebo tak něco?"
"Dneska večer ne," řekl Sean. "Je pátek."
"Aha, samozřejmě," řekla Janet chladně. "To jsem hloupá, že jsem na to zapomněla. Tak mi teda zavolej, až budeš mít někdy čas." Vyrazila po chodbě.
Sean udělal pár kroků a chytil ji za ruku, aby se zastavila.
"Počkej!" vyhrkl, překvapený, jak náhle Janet rozmluvu ukončila. "To tě ani nezajímá, z čeho nás obvinili?"

250

"Ne že by mě to nezajímalo," řekla Janet. "Ale teď opravdu nemám čas a večer máš zase něco ty."
"Bude to trvat jen chviličku. Včera jsme s Brianem skoro celý večer smlouvali se státním žalobcem. Dal nám slovo, že od všech obvinění vůči tobě upustí. A pokud jde o mě, tak za to, že budu svědčit, musím přiznat vinu, rušení klidu a narušování veřejného pořádku. Co si o tom myslíš?"
"Myslím, že je to skvělý," řekla Janet. "A teď, kdybys mě omluvil."
Snažila se vytrhnout ruku ze Seanova sevření, ale ten ji nepustil.
"Ještě něco ti chci říct," řekl. "Teď, když je ta záležitost s Forbesovým centrem za námi, měl jsem čas přemýšlet."

Odvrátil pohled a rozpačitě si přešlápl. "Nevím, jak ti to mám říct, ale vzpomínáš si, jak jsi říkala, že si chceš promluvit o našem vztahu, když jsi přijela na Floridu, jak jsi mluvila o závazcích a tak. No, tak já si myslím, že bych to chtěl udělat. Teda, jestli si pořád ještě myslíš, to co sis podle mýho myslela tenkrát."
Janet se ohromeně zadívala do Seanových tmavomodrých očí. Sean odvrátil hlavu. Janet natáhla ruku, vzala ho za bradu a otočila mu hlavu tak, aby mu viděla do očí. "Jsou tyhlety zmatený řeči pokus promluvit si o manželství?"
"No jo, tak nějak," koktal Sean. Vyprostil bradu z Janetina sevření a zadíval se někam do dálky. Nemohl se přimět se na Janet dívat. Gestikuloval rukama, jako by se chystal ještě něco říci, ale slova nepřicházela.
"Já tě teda nechápu," řekla Janet. Červeň se jí rozlévala po tvářích.
"Když si pomyslím na všechny ty příležitosti, kdy jsem o tom chtěla mluvit a ty jsi nechtěl. A teď s tím vyrukuješ zrovna teď a tady. Já ti něco ale řeknu, Seane. Nejsem si jistá, že zvládnu vztah s tebou, pokud nebudeš ochotný se hodně změnit, a upřímně řečeno mám obavy, že nejsi schopný se změnit. Po té zkušenosti na Floridě si nejsem jistá, že právě ty jsi přesně to, co chci. To neznamená, že tě nemám ráda, protože tě opravdu miluju.Prostě to znamená, že myslím, že bych nemohla žít v takovém vztahu, jakého jsi schopný."
Sean byl v šoku. Pár okamžiků se nezmohl na slovo. Janetina reakce byla naprosto nečekaná. "Co myslíš těma změnama?" zeptal se nakonec.
"Co mám změnit?"
"Jestli to nevíš a musela bych ti to říkat, tak to nemá cenu. Mohli bychom si o tom samozřejmě promluvit dneska večer, ale když ty musíš do hospody."
"Hele, nezačínej s tím zase," řekl Sean. "Kvůli těmhle právnickým tahanicím jsem kluky neviděl už celý týdny."
"To je nepochybně pravda," řekla Janet. "Tak se hezky pobav." Znovu vykročila po chodbě. Po pár krocích se zastavila a obrátila se k Seanovi.
"Moje cesta na Floridu přinesla ještě další nečekanou věc," řekla. "Vážně přemýšlím o tom, že půjdu studovat medicínu. Ne že by mě povolání sestry nebavilo, pámbu ví, že ne, ale jak jsi mi vyprávěl o molekulární biologii a o ohromném vlivu, jaký to bude mít na medicínu, strašně mě to zaujalo. Myslím, že bych se na tom ráda podílela. No, tak

se někdy ozvi," dodala Janet a vydala se po chodbě. "A zavři pusu."
Sean byl tak ohromený, že neřekl ani slovo.

Bylo krátce po osmé, když Sean vešel do Old Scully's Bar. Mnoho týdnů už tam nebyl a tak byl plný příjemného očekávání. Bar byl plný Seanových kamarádů a známých a vládla tam dobrá nálada. Dost lidí už bylo v baru od pěti a nic jim tu nescházelo. V televizi právě běžel baseball. Hráli Red Sox a právě když Sean pohlédl na obrazovku, mračil se do kamery Roger Clemens, který se chystal k nadhozu.
Fanoušci shromáždění přímo pod televizí povzbuzovali své mužstvo.
Tribuny byly plné.
Sean se zastavil těsně u dveří a celou scénu pozoroval. Viděl Jimmy O'Connora a Bradyho Flanagana, jak hrají šipky a přitom se smějí, až jim téměř tečou slzy. Něčí šipka totiž minula hrací desku. Minula i zeď a zapíchla se do okenního rámu. Ti dva z toho byli zřejmě úplně bez sebe.
U baru Sean uviděl Molly a Peta, jak neúnavně natáčejí do půllitrů světlé i černé pivo. Někdy drželi v jedné ruce čtyři nebo pět orosených, napěněných sklenic najednou. Na barovém pultu byly rozesety skleničky s irskou whisky. Denní problémy se lépe rozplývaly, když člověk prokládal pivo frťany.
Sean pohlédl na kluky u baru. Poznal Patricka Fitzgeralda, zvaného Fitzie. Ve škole to býval idol všech dívek. Jako včera si Sean pamatoval, jak mu Fitzíe v deváté třídě přebral holku. Sean byl až po uši zamilovaný do Mary Higginsové a přivedl ji na večírek, jenomže pak mu zmizela s Fitziem vzadu v pickupu Franka Kildara.
Ale od školních dob Fitzie hodně přibral, hlavně kolem pasu, a měl nafouklý, těstovitý obličej. Když pracoval, tak pracoval v údržbářské partě ve starých docích. Oženil se s Anne Shaughnessyovou, která po porodu dvojčat vážila asi sto kilo.
Sean udělal krok směrem k baru. Chtěl se nechat vtáhnout do svého starého světa. Chtěl, aby ho kamarádi plácali po zádech, aby si z něj dělali legraci kvůli tomu, že se jeho bratr dal na kněze. Chtěl vzpomínat na staré časy, kdy si myslel, že jeho budoucnost je spojena s neomezenými možnostmi party. Chtěl se znovu bavit společnými vzpomínkami na společné zážitky. Ty zážitky byly vlastně čím dál tím lepší, protože každé další vyprávění je ověnčilo stále lepšími detaily.
Ale něco Seana drželo zpátky. Měl nepříjemný, takřka tragický pocit, že sem nepatří. Pocit, že život jeho přátel jede po úplně jiné trati než jeho vlastní. Život na něj padl s drtivou jistotou. Cítil se spíš jako pozorovatel svého starého života, už nebyl přímý účastník. Události, které zažil na Forbesově klinice, ho nutily dívat se na život širším pohledem, než jej viděli jeho kamarádi z Charlestownu. Už ho nechránila nevědomost. Viděl, že jeho přátelé jsou opilí a uvědomil si jejich omezené možnosti.
Zmatená kombinace sociálních a ekonomických podmínek je chytila do

pavučiny opakovaných chyb. Byli předurčeni k tomu, aby stále opakovali minulost.
Sean nepromluvil na nikoho ani slovo, prudce se otočil a vyšel z baru.

Zrychlil krok, když cítil, jak ho volá mocný hlas zpátky do přístavu jistoty jeho mládí. Ale Sean už se rozhodl. Nebude jako otec. Bude se dívat do budoucnosti, ne do minulosti.

Janet uslyšela ťukání na dveře, sundala nohy z otomanu a vstala z měkkého křesla. Četla právě odbornou knihu, kterou si vybrala v knihkupectví lékařské fakulty. Kniha se jmenovala "Molekulární biologie buňky". Podívala se kukátkem ve dveřích. Velmi ji překvapilo, když uviděla Seana, jak se na ni hloupě šklebí.
Pracně odemkla zámky a konečně otevřela dveře dokořán.
"Doufám, že tě neruším," řekl Sean.
"Co se stalo?" zeptala se Janet. "Shořel ti tvůj oblíbený lokál?"
"Možná obrazně."
"Tví starý kamarádi nepřišli?"
"Byli tam všichni," řekl Sean. "Můžu jít dál?"
"Promiň," řekla Janet. "Prosím." Ustoupila stranou a zavřela za ním dveře. "Úplně jsem zapomněla na slušné chování. Můžu ti něco nabídnout? Pivo? Sklenici vína?"
Sean poděkoval, ale zavrtěl hlavou. Rozpačitě se posadil na kraj gauče.
"Šel jsem do našeho baru jako obvykle. . .", začal.
"Aha, já už vím, co se stalo," skočila mu Janet do řeči. "Došlo jim pivo."
"Já se ti snažím něco říct," řekl Sean se zoufalstvím v hlase.
"Dobře, promiň," couvla Janet. "Byla jsem ironická. Tak co se stalo?"
"Byli tam všichni," pokračoval Sean. "Jimmy O'Connor, Brady Flanagan, dokonce i Patrick Fitzgerald. Ale s nikým jsem nemluvil. Zůstal jsem stát ve dveřích."
"Proč?"
"Měl jsem dojem, že když půjdu dovnitř, zahrabu se v minulosti," vysvětloval Sean. "A zničehonic mi došlo, co jste s Brianem mysleli, když jsme mluvili o tom, že bych se měl změnit. Víš co? Opravdu se chci změnit.
Určitě se někdy zase vrátím do starých dob, ale rozhodně nechci být celej život kluk z předměstí. A rád bych věděl, jestli bys mi nechtěla trochu pomáhat."
Janet zamrkala, aby viděla skrz náhlé slzy. Podívala se do Seanových modrých očí a řekla: "Strašně ráda ti budu pomáhat."

ROBIN COOK

BLÍZKÝ KONEC

ROBIN COOK
BLÍZKÝ konec

Z anglického originálu Terminal (G. P. Putnan`s Sons, New York (1993) přeložila Alena Amchová.
Redigovala Iva Brzáková.
Fotografie na obálce Martin Klimo.
Obálku navrhla Viera Fabianová.
Technická redaktorka Renáta Hrabušická.
Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., v roce 1993
jako svou 19. publikaci.
AA 19,95. VA 20,30.
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

TS 13
ISBN 80-85830-00.0